

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

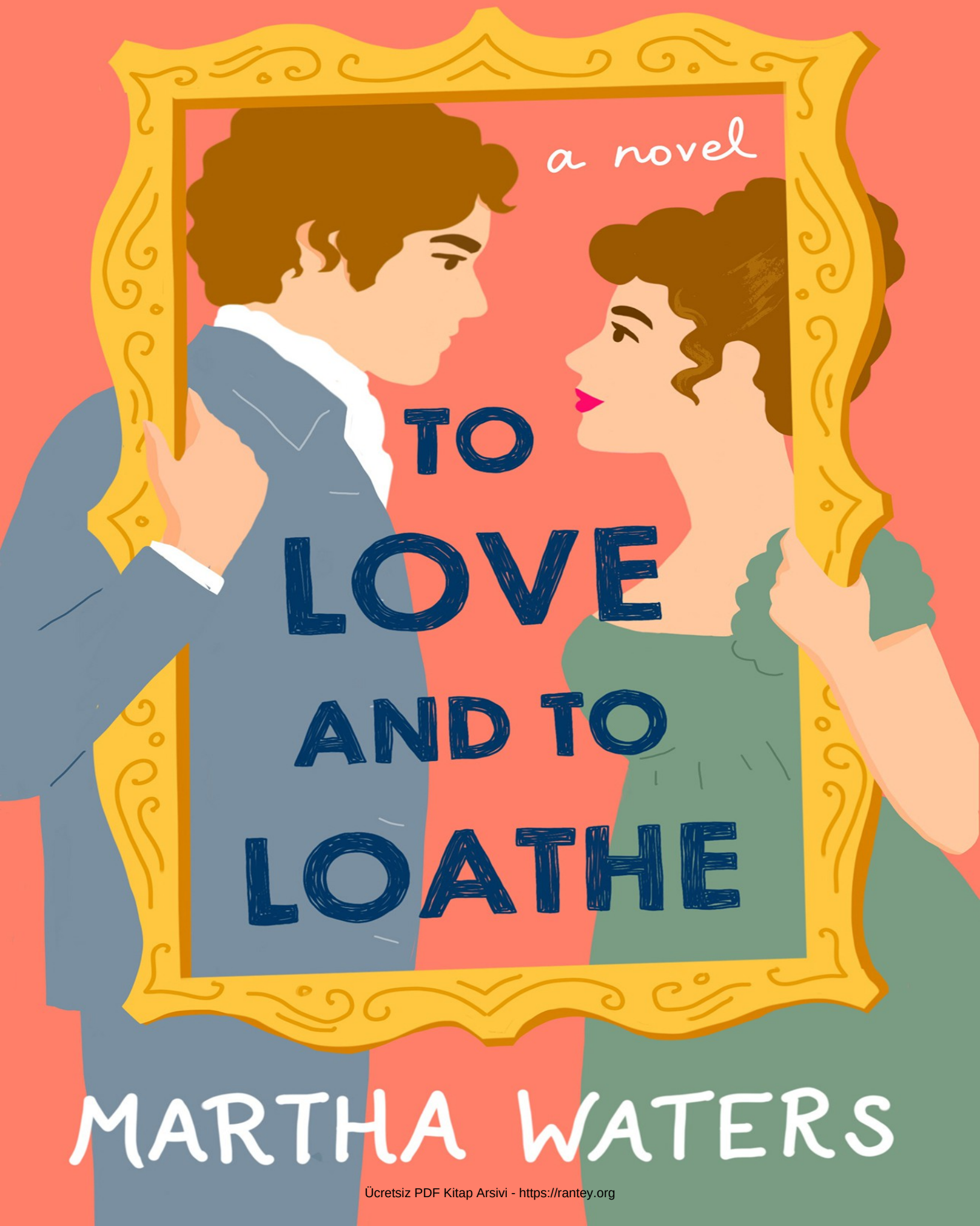
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

a novel

TO
LOVE
AND TO
LOATHE

MARTHA WATERS

Bu Simon & Schuster e-kitabını indirdiğiniz için teşekkür ederiz.

E-posta listemize katıldığınızda ÜCRETSİZ bir e-kitap alın. Ayrıca, Simon & Schuster'dan yeni çıkan kitaplar, fırsatlar, önerilen okumalar ve daha fazlası hakkında güncellemeler alın.

Kaydolmak ve hüküm ve koşulları görmek için aşağıya tıklayın.

[KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Zaten abone misiniz? Bu e-kitabı kaydedebilmemiz ve okumaktan hoşlandığınız şeyleri size daha fazla gönderebilmemiz için e-postanızı tekrar sağlayın. Gelen kutunuzda özel teklifler almaya devam edeceksiniz.

AŞK İÇİN
AND
NEFRET ETMEK **E**

MARTHA WATERS

ATRİAPERBACK

New York Londra Toronto Sidney Yeni Delhi

*Büyükannelerim Rosa Elizabeth Holland Best ve Alice Kirkland
Waters için*

Önsöz

Temmuz 1812

Diana Bourne henüz on sekiz yaşındaydı ama şimdiden bildiği bir şey vardı: Erkekler aptaldı. Bazen sevimli aptallar, bazen baştan çıkarıcı aptallar, ama hepsi aptaldı.

Bu bir şikâyet değildi; Diana'nın amaçları doğrultusunda, tanıdığı erkeklerin çoğunun kulaklarının arasında birkaç parça pamuktan başka bir şey olmaması gerçekten de ideal bir durumdu. Çünkü Diana'nın amacı, oldukça basit bir şekilde, varlıklı bir adamla evlenmekti -birinin yüklü bir cüzdana sahip olması için zekâyâ sahip olması gerekmiyordu ve dahası, şimdiye kadarki deneyimlerine göre, bu iki özellik birbirini dışlıyor gibi görünüyordu.

Mesela kardeşi Vikont Penvale. Penvale, sahip olduğu erkek anatomisi nedeniyle elbette bir parça bağımlıydı, ama iyi okuyordu, kâğıt oyunlarında ustaydı ve zaman zaman rahatsız edici bir şekilde gözlemciydi - kendi grubundaki diğer beyefendilere kıyasla zekânın parlayan bir işaretiydi. Ama yine de cepleri doluydu. Zavallı delikanlının ise cebinde iki kuruşu bile yoktu; bu da ne yazık ki onun da benzer bir sıkıntı içinde olduğu anlamına geliyordu.

"Peki bu gece neyin peşindesin, sevgili kardeşim?" Kalabalık bir balo salonunun kenarında, elinde bir bardak rata1a ile dururken arkasından gelen ses onu düşüncelerinden uyandırdı.

Döndü, yüz hatlarını erkeklerin çok çekici bulduğunu bildiği, ama kardeşini bir an bile kandıramayacak olan o yumuşak masumiyet ifadesine dönüştürdü.

Yeterince emin olan adam, eğlenerek bir kaşını ona doğru kaldırdı. Yorum yapmaktan kaçındı çünkü yanında en iyi arkadaşlarından biri olan Willingham Markisi Jeremy Overington duruyordu. Ve, *oh*. Eğer sadece bir avuç erkeğin baştan çıkarıcı aptallar olduğu söylenebilseydi, Willingham onlardan biriydi. Uzun boylu, altın saçlı ve kendisini modaya uygun olmayan bir şekilde kaslı göstermeden çekici olmak için doğru genişlikte omuzlara sahip olan Willingham, girdiği her odada kadınların başını döndürüyordu. Nesnel estetik çekiciliğinin yanı sıra, onda bir şey vardı -gözlerinde belirli bir bilmişlik parıltısı, bakışlarında bir ağırlık- Diana'nın kalbinin onun yanında olması gerekenden biraz daha hızlı atmasına neden oluyordu.

Bu uygunsuz bir durumdu çünkü yukarıda bahsi geçen olumlu özelliklerine rağmen içkiye ve kadınlara aşırı düşküncü ve en kötüsü de borç batağındaydı. Başka bir deyişle, şu anki hedefi açısından işe yaramazdı. Bu nedenle, adam ona bir buçuk metre yaklaştığında hain kalbinin hızlanması çıldırtıcıydı.

"Lord Willingham," dedi soğukkanlılıkla, sesinin nefes nefese değil de sıkılmış gibi çıktığını duymaktan memnun olmuştu. "Rahatsız edici kardeşimi başka bir yere götürme nezaketini gösterir misiniz?"

"Seni yakaladığım için kızgın mısın?" Penvale nazikçe sordu, onun iğnelemelerinden asla etkilenmezdi. "Jeremy'nin hatırı için rol yapmana gerek yok; ona evliliği bazı erkeklerin bir yatırım planını değerlendirdiği gibi hesapladığını söyledim."

"Peki bunlar özünde aşağı yukarı aynı şey değil mi?" Diana tatlı tatlı sordu.

Lord Willingham şaşkın bir kahkaha attı, bu da onu rahatlattı - onu oldukça tedirgin hissettirecek bir şekilde izliyordu ve onun sakinliğini bozduğu için memnundu.

"Çok doğru, Bayan Bourne," dedi Willingham. "Benimle bu vals yaparken neden bana avınızla ilgili her şeyi anlatmıyorsunuz?"

Diana bileğine iştirilmiş dans kartına baktı. "Bu vals için Lord Snidewhistle'a söz verdim."

Willingham yaklaştı. "Snidewhistle gırtlığına kadar kumar borcuna batmış durumda; bu henüz herkes tarafından bilinmiyor ama yakında bilinecek."

Aslında bu oldukça hayal kırıklığı yaratmıştı - talihsiz ismine rağmen Snidewhistle onun potansiyel listesindeki genç beylerden biriydi.

Kocası ve aynı yatağı paylaşma fikrinin tamamen itici gelmediği birkaç kişiden biriydi.

"Aslında," diye devam etti Willingham, "onu on beş dakika önce hazard masalarında gördüm ve oyununa o kadar dalmıştı ki, bırakın sizin gibi büyüleyici bir hanımla vals yapmak için nişanlandığını, bugünün ne olduğunu hatırladığından bile şüpheliyim." Bu sözler en ufak bir alaycılık izi taşıyordu.

Diana kaşlarını çatarak ona baktı. "Seninle dans edeceğim," dedi burnunu havaya kaldırarak, "ama sadece bir duvar bekçisi olmaya dayanamadığım için."

Kardeşi homurdandı.

"Endişelenecek pek bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi.

Ve bir anlamda haklıydı da. Diana ilk çıkışından bu yana geçen haftalarda erkeklerin ilgisini çekmeyi başarmıştı; bal rengi saçları, ela gözleri ve Almack'ın patroniçelerinden birinin "oldukça bayağı" bulduğu göğüsleri düşünüldüğünde bu şaşırtıcı değildi. Ne var ki, aynı zamanda servetten de yoksundu -gerçekten de, iğne parası daha küçük bir hanımefendiyi ağlatacak bir miktara tekabül ediyordu- ve sonuç olarak, kendisini iyi tekliflerin eksikliğiyle karşı karşıya buldu.

Ve oldukça fazla sayıda uygunsuz olanlarla birlikte.

Willingham, "Gelin Bayan Bourne," dedi ve bir valsın açılış notaları odanın içinde süzülürken, onu kolundan tutup dans alanına götürdü.

"Sanırım Snidewhistle hakkındaki tüyo için sana teşekkür etmemi bekliyorsun," dedi Diana yerlerini aldıklarında, Diana'nın eli adamın omzunda, adamın eli de kadının belindeydi.

Willingham ona bir sırtış attı. Kalbi *güm güm* attı. "Saygıdeğer Diana Bourne'un bana herhangi bir şey için teşekkür etmesini bekleyecek kadar aptal değilim," dedi vals başlarken onu odada yavaşça döndürerek. "Tabii kendini bana borçlu saymak istersen.... buna itiraz etmem."

"Size söz veriyorum efendim, beni size borçlu bırakacak hiçbir şey yapmayacağım. Benim üzerimde böyle bir güce sahip olacak daha az güvenilir bir beyefendi düşünemiyorum."

Willingham hafifçe, "Hadi ama, o kadar da kötü değilim," dedi ama sesindeki bir şey kızın sertçe gözlerine bakmasına neden oldu. Onu yaralamış mıydı?

Kesinlikle görmemişti. Lord Willingham'la olan tüm tanışıklığı boyunca - ağabeyinin onu Eton'dan alıp okul tatillerinde teyzesi ve eniştesinin evine getirdiği yıllara kadar uzanıyordu- bir kez bile onun vuruşlarından biri yüzünden irkildiğini görmemişti. Bu seferki yere düşmemiş miydi?

"Öyle değil mi?" diye sordu, onu yakından izleyerek. Adamın eli kadının belindeydi, hareketleri yumuşak ve hareketsizdi. Adam örnek bir dansçıydı - Londra'daki her uygunsuz kadının peşinde koşarken yeteneğini geliştirdiğine şüphe yoktu ama yine de etkileyiciydi.

Kadının kendisini yemlediğini fark etmiş gibiydi; birkaç dakika önce fark ettiği ağzının etrafındaki hafif gerginlik kaybolmuş, yerini her zamanki yüz ifadelerinden birine bırakmıştı: yoluna çıkma talihsizliğine uğrayan her kadının eteklerini cezbetmeye niyetli, umursamaz bir şeytanın çekici, hafif arsız gülümsemesi.

"Değilim," dedi kolayca. "Aslında, bence bir sonraki hedefiniz olarak gözünüzü bana dikmelisiniz."

Diana tökezledi, bir adım kaçırdı; Lord Willingham onu vals ritmine geri döndürerek hatasını gizlerken, Diana ağzı açık bir şekilde ona bakmaya devam etti.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, "Ciddi olamazsınız," demeyi başardı.

"Neden olmayayım ki?" Ses tonu rahat ve umursamazdı; vals yapıyor olmasaydı, omuz silkeceğinden emindi. "Bir koca için oldukça hevesli görünüyorsunuz. Aslında ben mükemmel bir koca adayım."

"Tam olarak hangi niteliklerinizle mükemmel bir koca adayısınız?" Diana devam etmeden önce ona cevap verme şansı tanımadı. "Çok fazla içiyorsun ve karşılaştığın her dul kadının yatağına girmeye niyetli görünüyorsun."

Willingham, "Öyle diyorum," diye kekeledi ve Diana daha düşüncesini tamamlamadan onu utandırmayı başardığı için kendine zihinsel bir puan verdi.

"Hiçbir şeyi ciddiye almıyorsun ve en kötüsü de hiç servetin yok." İkinci cümleyi sanki bir ölüm fermanıymış gibi söylemişti - ki evlenme ihtimali söz konusu olduğunda öyleydi. Teyzesi ve eniştesine yük olduğunun bilincinde bir çocukluk geçirmiş, varlığının ne kadar masraflı olduğunu anlamıştı.

meydana geldi. Evlendikten sonra bir daha asla *para* gibi bayağı, bitmek tükenmek bilmeyen, yorucu bir şeye kafayı takmak zorunda kalmayacağına kararlıydı.

Willingham konuşurken sabit bir bakışla onu izledi, yüz ifadesi yüzeyde hiç değişmedi ama yine de sakin tavrının altında yatan duyguyu bir şekilde hissedebiliyordu. "Anlıyorum," dedi ve sesinde bir şekilde memnuniyet verici olan kırılmış bir ton vardı - eğer bir adamı sözlü olarak yaralayacaksa, ePort'un kanıtını isterdi. "Ve sanırım bu sezon o kadar çok teklif aldınız ki, bu kadar seçici olabilecek bir konumdasınız?"

Diana kaçmadı ama neredeyse kaçacaktı. "Gerçekten de epeyce mektup aldım," diye çekingen bir tavır takındı, ki bu doğru değildi.

Willingham'ın bakışları keskinleşti ve kaşlarının arasında bir çatık belirdi. "Erkekler sana teklifte mi bulunuyor?" Adamın kızın belini kavrayışı sıkılaştı ve kızın ilkel bir parçası bu dokunuştan heyecanlandı. "Eğer ettilerse, onları çağıracağım."

Diana gözlerini devirdi. "Sık sık evli kadınların yataklarına girdiğin düşünülürse, bir düelloya girme tehlikesiyle yeterince karşı karşıyasın, bir de benim namusumu tehdit eden her erkeğe meydan okumaya kalkma," diye onu bilgilendirdi. "Ben kendi başımın çaresine bakabilirim ve senin parlak zırlı bir şövalye gibi gelip her şeyi berbat etmene kesinlikle ihtiyacım yok."

"Demek sana teklif edildi," dedi karanlık bir sesle.

"Endişenizin tamamen yersiz olduğuna sizi ikna etmek için size ne söylemem gerekiyor?" diye sordu dişlerini sıkarak, yüzünde balo salonuna uygun bir gülümseme tutmayı büyük bir ePort ile başardı. Willingham'ın ona attığı şüpheli bakışa bakılırsa, bu muhtemelen onu biraz dengesiz gösteriyordu.

"Bunu doğru anladığımdan emin olayım," dedi, çoğu erkeğin yaptığı gibi sorusunu tamamen görmezden gelerek. Temel dinleme becerilerinden yoksun oldukları düşünüldüğünde, neredeyse hepsinin kendilerini daha zeki cins olarak görmesi şaşırtıcıydı, ama insan elinden geldiğince bu zavallı aptallarla idare etmek zorundaydı.

Willingham devam etti. "Muhtemelen şehvet düşkün beylerin ahlaksız tekliflerine maruz kalıyorsunuz, görünürde evlilik ihtimaliniz yok, ama yine de beni kocanız olmaya aday olarak görmeyi reddediyorsunuz?"

Diana o ana kadar onun şaka yaptığından emindi. Tanıdığı beyefendiler arasında evliliğe Willingham Markisi'nden daha az meyilli birini düşünemiyordu. Daha geçen hafta Covendale Kontesi'nin yatak odasında bulunduğu söylenmemiş miydi? Hem de Kont'un kendisi tarafından keşfedilmemiş miydi? Bu, sakın bir ev hayatı yaşamak için umutsuzca çabalayan bir adamın davranışına pek benzemiyordu.

Ve dahası, evlenmek isteyeceği türden bir adam değildi. Sıkıcı birini istiyordu, güvenli birini. Zengin birini.

Lord Willingham hiç de sıkıcı değildi, kendini güvende de hissetmiyordu; özellikle de tam şu anda olduğu gibi, sanki onun içini görebilecekmiş gibi ona bakarken. Ona bu şekilde baktığında, Lord Willingham'la ilgili *her şey* arzu edilirken, bu niteliklerin hiçbirisi -sıkıcılık ya da güvenlik- çok arzu edilir görünmüyordu.

Ancak üçüncü nitelik olan zenginlik, kadının pazarlık yapmayı reddettiği bir konuydu ve markizin, kardeşinin ölümü üzerine beklenmedik bir şekilde unvanını devralan ve şu anda tükenmiş Willingham ortaklarının ölüm vergilerini ödemek için çabalayan ikinci bir oğul olduğu gerçeği de ortadaydı. Buna asla razı olmazdı.

Ve bu nedenle, sanki onun özenle inşa edilmiş kabuğunun içini, tam kalbini görüyormuş gibi, kendine özgü yoğunluğuyla ona bakmasını durdurmak zorundaydı. Kalbine.

Bu kabul edilemez bir şeydi. Kalbi gibi aptalca bir şeyin kiminle evleneceğine karar vermesinde rol oynamasına izin vermeyeceğine uzun zaman önce karar vermişti.

Ve böylece onu durdurmak, ne pahasına olursa olsun kendisini o tedirgin edici bakıştan uzaklaştırmak için aklına gelen ilk şeyi söyledi, jilet keskinliğinde, yaralama garantili.

"Borçlu *olmasanız* bile..." Peşinden gitti, adamın odağının daha da keskinleşmesine izin verdi ve o ana tüm ağırlığını verdi. "*Seni* kesinlikle bir koca olarak düşünmezdim. Karısına daha az bağlı olabilecek bir erkek düşünemiyorum."

Çünkü karşıdaki Willingham Markisi'ydi -harikulade, çekici ve baştan çıkarıcı- Fırtınalı gülümsemesinin bir an bile kaybolmasına izin vermedi. Fakat

Bakışlarındaki bir şey donuklaşıp donuklaştı ve Diana içten içe neşelendi.
Derinlere gömülü küçük bir parçası çatlasa bile.

Jeremy, bir baloya ayık olarak katıldığınızda bunu beklemeniz gerektiğini düşündü.

En son ne zaman konyak battaniyesinin sağladığı rahatlatıcı sıcaklık ve mesafe olmadan bu çiftlerden birine gittiğini hatırlayamıyordu, duyularını sislendiriyor, onu karşılaştığı herkese karşı güler yüzlü ve sevecen yapıyordu. Bir ya da üç kadeh konyak onu bayanlar için daha çekici hale getiriyordu; olası her türlü sertliği, her türlü acılık izini yumuşatıyor, geride sadece görmek istedikleri Willingham'ı bırakıyordu: yakışıklı, çekici ve zerre kadar derinlikten yoksun. Oxford günlerinde kendini kandırmamayı öğrenmişti; yatağına çektiği kadınlar ne sohbetle, ne duygularla, ne de yüzü ve fiziğinden başka bir şeyle ilgileniyordu. Bu, doğal olarak onu tamamen tatmin eden bir durumdu - kesinlikle herhangi bir duygusal yakınlaşma aramıyordu. Hayatını olduğu gibi seviyordu: basit ve zevk dolu. En azından kardeşinin ölümünden önce böyleydi. Bugünlerde, bu zevkin peşinden koşmak onun için daha kararlı bir ePort gerektiriyordu.

Öyleyse neden bu gece Bayan Bourne'un, cazibesinin boşa gitmiş gibi görüldüğü bir hanımefendinin geleceğini bile bile brendisini içmemiştir? Ve onu sadece dansa davet etmekle kalmayıp, bunu yaparken yarı ciddi bir şekilde evlilik teklif etmeye iten şey neydi? Mum ışığında parıldayan saçları ve giydiği mütevazı elbisenin içinde bile belli olan muhteşem göğüsleriyle Bayan Bourne ne kadar çekici olursa olsun, evliliğe kendisinden daha az uygun birini düşünemiyordu. Onunla ilk tanıştığı andan itibaren, kendisi Eton'da genç bir delikanlıyken ve o hala teyzesi ve amcasının malikanesinde dört nala koşan sıska bir cehennem zebanisiyken, onda her zaman böyle bir etki bırakan bir şey vardı. O zaman bile, ona attığı her şeye ısırmacı bir karşılık vermekten asla geri kalmamıştı ve bu, onu daha da kızdırmak istemesinden başka bir işe yaramamıştı. O zamanlar çıldırtıcıydı.

Şimdi, hâlâ çıldırtıcıydı, ama alttan alta bir gerilim akımı vardı ki, bunu cazibeden başka bir şey sanacak kadar aptal değildi. Gerçek şu ki, Diana Bourne güzel ve zekiydi ve bu tehlikeli bir kombinasyondur. Ve ondaki bir şey hâlâ basit bir vals sohbeti de dâhil olmak üzere her türlü çabada onu alt etme isteği uyandırıyor. Ve böylece, onun evliliği finansal bir işlem olarak soğukkanlılıkla açıklamasını dinlerken, onu şok etmekten, dengesini bozmaktan başka bir şey istememişti. Ve bunu bildiği en açık şekilde yapmıştı.

Onun evet demesini beklemiyordu. Evet demesini *istememişti*. Diana Bourne'la evlenmek, kendisinden daha güçlü bir adamın yapacağı bir şeydi - ya da şimdi, odanın içinde dönmeye devam ederlerken, aralarında gerildikçe gerginleşen bir sessizliği paylaşırken kendine böyle hatırlatıyordu.

"Sanırım o entrikacı kafanın içinde kabul edilebilir eşlerin bir listesi vardır," dedi, kendini nazik, kendinden emin ve tümüyle hakim hissetmediği anlarda can simidi ve kalkanı olan sıkılmış ses tonunu benimseyerek.

"Elbette," dedi Bayan Bourne hiç utanmadan ve bu da onun hoşuna giden bir başka özelliği. Gerçekten de bu yıl evlilik pazarına katılan sosyetik kızların çoğundan daha kötü değildi ama yine de entrikalarını kıkırdamaların, yavan gülümsemelerin ve gerçekten de rahatsız edici sayıda tüyün ardına gizliyorlardı. Bayan Bourne niyetini açıkça belirtmişti ve ne mutlu ki görünürde tek bir tüy bile yoktu.

"Listeyi duyabilir miyim?" Ona çapkınca bir göz kırptı. "Listeyi kabul edilebilir bir seçeneğe indirgemenize yardımcı olabileceğimden eminim."

"Hiç sanmıyorum." Sesi soğuk ve mesafeliydi - bu, onu kışkırtmak istemesine neden olan sestti. Bu dürtüyü büyük bir güçle bastırdı. Daha on beş dakika önce bu içgüdü onu nereye götürmüştü? Hayatlarının geri kalanında girecekleri her tartışmada bunu bir silah olarak kullanacağından hiç şüphesi olmayan bir kadınla evlenmeyi seçerek. Bu amatörce bir hataydı ve kesinlikle bir daha yapmayacaktı.

"Görüyorsun ya," diye devam etti, "bu benim için bir oyun değil, senin için olduğu gibi. Görünüşüm, ailemin adı ve yenilikçiliğim var, başka da bir şeyim yok. Başka bir şey değil.

Zeki bir eş arayan herhangi bir erkeği cezbedecek çok şey var. Bu Sezon'la evlenmem gerekiyor ve *senin* bunu şakaya vurmana ihtiyacım yok."

"Ben olsam şaka yapmazdım," diye itiraz etti, aslında tam olarak yaptığı şeyin bu olduğunu fark etse bile. Bayan Bourne bu bariz yalana bir yanıt verme zahmetine bile katlanmadı.

"Yani hayır, Lord Willingham," diye bitirdi sözlerini -ve Lord Willingham'ın unvanı hiçbir zaman o anda olduğu kadar sert bir şekilde telaffuz edilmemişti- "Evlilik umutlarımla ilgili hiçbir şeyi sizinle paylaşmayacağım ve bence en iyisi bu tartışmaya tamamen son vermemiz."

Jeremy cesur bir adamdı ama pervasızca değil. Ve Diana Bourne'u açıkça kaçınmak istediği bir konuşmaya devam etmeye zorlayan kişi gerçekten de pervasız bir adam olurdu. Jeremy içten içe bunu yapmanın sportmence olmayacağını düşünüyordu; tabii ki Diana onu reddetmişti ve onun yerinde olan pek çok erkek kendini yaralı taraf olarak görebilirdi. Ama Jeremy daha iyisini biliyordu. Günün sonunda o bir erkekti ve o da bir kadın. Geceyi kendi seçtiği bir kadınla bitirebilir, onun yolundan gitmeye kalkışsa evli olmayan bir kadını mahvedecek davranışlarda bulunabilirdi. Şu anda cepleri dolu olabiliyordu ama o hâlâ bir markızdı ve bu da hiçbir kadının, hatta bir prensesin bile elde etmeyi umamayacağı bir güç ve özgürlüğü beraberinde getiriyordu. Bayan Bourne, onun her gün tadını çıkardığı özgürlüğün bir parçasını elde etmek için kendi rotasını çiziyordu ve bunun için onu suçlayamazdı.

Ama küçük bir parçası, eğer kız evet deseydi ne yapacağını merak ediyordu.

Ve valslerinin sonunda, onu duyularını köreltecek, gecenin ilerleyişine o sıcak, altın ışığı yayacak limonatadan daha güçlü bir şey aramaya iten de bu düşünceydi.

O gece Bayan Bourne'u bir daha görmedi. Bir ay sonra Vikont Templeton ile nişanlandığı duyuruldu.

Bir

Temmuz 1817

Diana her zaman, eski moda bir bahis için balo *gibi bir yer olmadığını* söylerdi.

Ya da, daha doğrusu, böyle bir bahse girdikten sonra şimdi, bu akşam ePective demeye *başlayacaktı*.

Temmuz ayıydı ve Diana'nın toplamda altıncı, kocası Vikont Templeton'ın ölümünden bu yana ise üçüncü Londra Sezonu'nun sonuna doğru ilerliyorlardı. Lord ve Leydi Rocheford'un evindeki kalabalık bir balo salonundaydı; sezon sonu suaresi, Diana'nın şu anda açıkçası aklına gelmeyen nedenlerden ötürü, *tonlar* arasında en çok imrenilen davetlerden biriydi, çünkü sıkıca sıkıştırılmış bedenlerin ve üzerinde ve çevresinde yanan hesaplanamaz sayıda mumun ısıcağında bunalıyordu.

Doğrusu Diana bütün akşamı oldukça sıkıcı buluyordu. Son zamanlarda bu duyguyu daha sık yaşamaya başlamıştı ve bu da yeniliğiyle biraz tedirgin ediciydi. İlk kez sahneye çıktığında teyzesi ve eniştesinin evinden kaçmaya o kadar hevesliydi ki, kraliçenin önünde reverans yapar yapmaz kendini Londra'nın sosyal girdabına atmış, Templeton'la evlendikten sonra da bir an olsun rahat durmamıştı. İki buçuk yıl sonra Templeton'ın ölümü elbette onu oldukça yavaşlatmıştı ama yas dönemi sona erdiğinde sosyeteye yeniden katılmak için yeterince hevesliydi, kendini bir kez daha baloların ve akşam yemeği partilerinin, Venedik kahvaltılarının ve tiyatrodaki gecelerin, müzikallerin ve Vauxhall Bahçeleri'ndeki gezintilerin amansız döngüsüne kaptırdı.

Ancak son zamanlarda bir şeylerin eksikliğini hissediyordu. Görünüşe göre, bir zamanlar elde etmeyi hayal ettiği her şeye sahipti: zengin, unvanlı bir koca

ona zengin, unvanlı bir dul; her isteğini yerine getirecek hizmetçilerle dolu bir Londra şehir evi ve hayal edebileceği kadar çok resim malzemesi; günlerini renklendirecek sevgili dostlar; bir akşam Airt'e çıkabileceği çok sayıda yakışıklı beyefendi bırakarak uygun bir şekilde sona erdi.

Yine de bu akşam, arkadaşlarıyla boş boş sohbet ederken, arkadaşı Emily'nin hafif skandal Lord Julian Belfry'nin kollarında dans salonunda dönüp durmasını izlerken, kendini belli belirsiz... hoşnutsuz hissediyordu.

Bu yüzden Willingham Markisi'nin ağzını açmak için o anı seçmesi çok yerindeydi -bu karar, pek çok erkek için olduğu gibi onun için de genellikle bir hataydı- ve ona şu uyarıyı yaptı:

"Belfry ile Leydi Emily'yi eşleştirmeyi düşünüyorsanız hata yapıyorsunuz. Evlenmek için daha az olası bir adam görmedim. Ünü hakkında hiçbir şey duymadınız mı?"

Diana yavaşça dönüp bir kaşını kaldırarak ona baktı. "Mmm, evet," diye kabul etti ve Willingham'a tatlı bir gülümseme verdi. "Ama sizinkinden daha kötü olduğunu düşünmemiştim lordum."

Willingham'ın ağzı, tercih ettiği o sinir bozucu yarım sırtışla kıvrıldı; mavi gözleri, elmacık kemikleri ve güçlü çenesiyle son derece yakışıklı bir yüzü vardı ve bu sırtış bir şekilde, haksız bir şekilde, onu daha az çekici kılmak yerine daha çekici kılıyordu. "Touché. Yine de ikisiyle de evlenmeye niyetim yok, yani demek istediğim hâlâ geçerli." "Öyle diyorsun," dedi Diana büyük bir şüphecilikle. "Ama sana şunu hatırlatmama gerek var mı? Markiz misiniz? Bir noktada bir varis çıkarmanız gerekecek."

Willingham omuz silkti. "Mirası almaktan oldukça memnun olacağından şüphe duymadığım bir kuzenim var. Hatırladığım kadarıyla çok doğurgan bir karısı var."

Diana sabırsızca başını salladı. "Saçmalama. Elbette evleneceksiniz." Arkadaşlarının bu konuşmayı fark etmeye başladıklarının belli belirsiz farkındaydı; gözlerini Willingham'ın yüzünden ayırmasa bile onların dikkatinin kendisine ve Willingham'a odaklandığını hissedebiliyordu. Söz konusu arkadaşlar en yakınlarıydı: Diana'nın arkadaşı Violet ve kocası Lord James Audley; Diana'nın erkek kardeşi Penvale ve Violet'in yeni arkadaşı ve yakın zamana kadar Willingham'ın sevgilisi olan Leydi Fitzwilliam Bridewell.

Willingham yine omuz silkti, bu hareket o kadar rahatsız ediciydi ki Diana dinleyicilerini bir kez daha unuttu. "Sen öyle diyorsan," dedi. "Daha önce hiç

Sosyeteye yeni girmiş bir kızın bana inandırıcı gelmeyeceğini düşünmüştüm, bu yüzden ikna olmadığım için beni bağışlayın."

Diana dişlerini sıkarak, "Beni sosyeteye takdim edildiğim zaman tanıdın," dedi. "Tanıyor muydum?" Willingham sordu, şaşkınlığı o kadar açtı ki, eğer

başka biri olsaydı, gülmek isterdi. "Haklı olduğunuza inanıyorum."

Özür dilememesi oldukça dikkat çekiciydi.

Diana kendini sakinleştirmeye çalışarak bir nefes aldı. Willingham'ın onu sinirlendirmeye bile çalışmadan sinirlendirme gibi sinir bozucu bir yeteneği vardı ve bu yüzden ağzından çıkan bir sonraki kelimelerin, o daha doğru dürüst düşünmeye bile vakit bulamadan söylenmiş olması belki de pek şaşırtıcı değildi. "Bahse girerim bir yıl içinde evleneceksin. Sana üç çırpıda bir gelin bulabilirim."

Willingham buna yüksek sesle güldü. "Bu cebimdeki para olurdu, Leydi Templeton."

"O zaman bahsi kabul ediyorsun?" Diana bastırdı. "Ve sana doğru bir evlenilebilir bayanlar geçidi göndermeme izin verecek misin?"

"Neden olmasın?" Willingham kendi cinsine özgü o yersiz özgüvenle sordu. "Nedense bu cazibeye karşı koyabileceğimi düşünüyorum. Ne üzerine bahse girelim?"

Diana durdu, düşündü; eğer bu işi yapacaksa, tabiri caizse her şeyini ortaya koyabilirdi. "Yüz pound." Konuşurken doğrudan Willingham'ın gözlerinin içine baktı, böylesine fahiş bir meblağ karşısında tereddüt etmesi için ona meydan okuyordu; Willingham bir saniyenin çok küçük bir kısmı için durakladı.

"Tamamdır," dedi hızlıca, sonra elini uzattı. "El sıkışalım mı?"

Az önce adamla, hizmetçilerinin yıllık maaşlarının önemli bir kısmını ödeyecek bir meblağ üzerine bahse girdiği düşünülürse, tereddüt ettiği anın *şimdi* olması biraz saçmaydı, ama bir erkeğin elini eşitmiş gibi sıkmaya alışık değildi; daha çok erkeklerin aşırı centilmenlik gösterileriyle elinin üzerinde gezinmesine, göğsüne bir göz atmaya çalışmasına alışkındı. Yine de elini uzattı ve onun elini sıkı. Adamın tutuşu güçlü ve şaşırtıcı derecede güven vericiydi; bu sonuncusu Willingham'la ilgili herhangi bir şeye genellikle yakıştıracağı bir sıfat değildi.

Ve böylece anlaşılmaya varıldı: Willingham bir yıl içinde evlenecek ya da Diana ona yüz pound ödeyecekti. Diana bu bahsi kabul etmenin belki de en iyi düşünölmüş kararı olmadığını rahatlıkla itiraf edebilirdi. Şimdi arkadaşlarının önünde ona meydan okuduğuna göre, Willingham'ın önümüzdeki on iki ay içinde evlenmesi fikrinin pek olası olmadığını düşündüğünü itiraf edemezdi. Yine de, Willingham'ı gelecek yıl boyunca her sosyal etkinlikte tanıdığı her bekâr hanımla tanıştırmak gülmek için iyi olabilirdi. Sadece bu bile yüz pound kaybetmeye değerdı.

Yine de, bir saatten kısa bir süre sonra Willingham'ın büyükannesiyle karşılaşmasaydı, bundan çok ciddi bir şey çıkmayabilirdi.

Willingham'ın Dowager Marchioness'i *tonlar* arasında bir efsaneydi. Yıllarca dul kalmış, yıl boyunca Londra'da yaşamış ve neredeyse aynı ölçüde hem hayranlık hem de korku uyandırmıştı. Sivri dili birden fazla itibarı yerle bir etmişti ve bir şekilde sosyal gücünden zerre kaybetmeden istediğı kişiye istediğı şeyi söyleme sihrini gerçekleştirmişti.

Doğal olarak Diana ona bayılıyordu ama şu anda onu gördüğüne pek memnun olduğunu söyleyemezdi. Diana, Violet ve Emily'yle birlikte dinlenme odasına yaptıkları geziden yeni dönmüşti; Violet kocasını aramak için ortadan kaybolmuş, Emily ise Oxford'dan yeni gelmiş, kızarmış, kekeleyen ve *tonun* en güzel hanımlarından biriyle dans etmekten korktuğı her halinden belli olan genç bir delikanlıya dans sözü vermişti. Diana kendi dans kartına baktı ve bu dansı Audley'e vaat ettiğini fark etti. Violet'in onu aramaya çıktığında yüzünde beliren kararlı ifadeye bakılırsa, Diana onun bu dansı talep etmek için ortaya çıkacağına pek ihtimal vermiyordu.

Bunun yerine, tanıdığı birkaç hanımla sohbet etmek ve birkaç beyefendiye çapkınca bakmak için durarak odanın içinde ilerledi. Bir kontun ikinci oğlu ve son derece itibarsız bir çapkın olan Henry Cavendish gözüne çarpmış ve tam kalabalığın arasından ona doğru ilerlemeye başlamıştı ki, dirseğinin güçlü bir şekilde kavrandığını hissettiğinde ağzının kenarlarında umut verici bir gülümseme belirdi.

"Leydi Templeton, bunu bir kez daha düşünmenizi tavsiye ederim."

Diana döndü ve daha sahibini görmeden sesi tanıdı. "Leydi Willingham," dedi reverans yaparak. "Ne demek istediğinizi anlayamıyorum."

Jeremy'nin büyükannesi leylak rengi ipekten ağırbaşlı bir gece elbisesi giymiş, küçücük bedeni son derece düzgün bir duruş sergilemişti. Beyaz saçları zarif bir şekilde geriye doğru taranmış, birkaç bukle yüzünü çerçevelemişti ve Diana'nın şahsen serinletici bir aletten çok sahibinin özgürce dedikodu yapmasını sağlamak için çalıştığını düşündüğü bir yelpazeye sahipti.

"Bana naz yapma, sevgili kızım," dedi dul markiz sertçe. "Genç Cavendish tam bir bela, benden söylemesi, babası o aptalın birkaç dakika farkla küçük ikiz olarak doğduğuna çok şükretmiş olmalı. İkizleri her zaman biraz anormal bulmuştumdur," diye ekledi ve bu düşüncüyü onaylamayarak başını salladı. "Bana sorarsanız aynı anda çok fazla bebek var."

Diana, "Cennetteki babamızın böyle bir düzenleme yapmadan önce size danışmayı düşünmemiş olması çok yazık," diye onayladı.

"Bu kadarı yeter artık," dedi dul markiz kaşlarını çatarak. "Sen de en az torunum kadar kötüsün."

"Kulaklarım adımın sesini mi duydu?" Willingham'ın sesi Diana'nın solunda bir yerden geldi. İçinden bir homurtu kopararak döndü ve Willingham'ın onlara doğru ilerleyişini, büyükannesinin yanağına kendini beğenmiş olarak tanımlanabilecek bir öpücük konduruşunu izledi. "Pek çok cazibemi anlatmak üzere misin?" diye sordu güneşli bir sesle, Diana'nın varlığını onaylayan tek hareketi başını kısa bir süre sallamak oldu.

"Bu oldukça kısa bir sohbet olurdu," dedi Diana tatlı bir sesle.

Willingham, büyükannesine komplocu bir ses tonuyla, "Leydi Templeton beni kızdırmaktan hoşlanıyor," dedi.

"Daha başlamadan bitti," diye devam etti Diana düşünceli bir şekilde çenesine vurarak.

"Eğer benim birçok çekici özelliğimi tanımlamakta bu kadar zorlanıyorsanız, gelecek yıl bu zamanlar evlenmiş olacağımdan bu kadar emin olmanıza şaşıyorum."

Bir av köpeğinin kokuyu algılaması gibi, dul markizin dikkati - yakınlarındaki birkaç çifte doğru hafifçe kaymıştı- jilet gibi keskin bir şekilde torununun üzerine kaydı.

"Anlayamadım?" diye sordu zorlukla gizlenen bir neşeyle.

"Ee," dedi Willingham, tehlikeyi sezecek kadar zeki olduğu belliydi.

Diana neşeyle, "Lord Willingham'ın bir yıl içinde evleneceğine dair bahse girdim," diye açıkladı. Willingham'ın büyükannesinin delici bakışları altında kıvrandığını görmek bile kaybedeceği her kuruşa değirdi.

"Öyle mi?" diye yavaşça sordu dul markiz, gözlerinde spekülâtif bir parıltı belirmişti. "Ne kadar hoş bir fikir."

"Willingham, konuşmanın gittiği yön üzerinde bir tür kontrol sağlama ihtiyacı hissediyor gibi görünerek, "Bu bahsi kabul etmekten oldukça mutlu olduğumu belirtmeliyim," dedi. Kendimi büyük bir tehlike içinde görmüyorum, anlıyorsunuzdur."

"Evet canım," dedi büyükannesi dalgınca, ilgi dilenen bir köpeği okşar gibi omzunu okşayarak. "Erkekler hep böyle der."

"Evet, Willingham," diye masumca onayladı Diana. "Kalbin yolları konusunda senden çok daha bilge olan büyükannene karşı çıkmaya cüret edemezsin herhalde."

"Biraz abartıyorsunuz, Leydi Templeton, ama genel duyguyu alkışlıyorum." Dowager Markiz'in yelpazesi, sahibinin beynindeki çarkların dönme hızıyla eş zamanlı olarak vurma hızını artırdı. "Jeremy," dedi aniden torununa dönerek, "sekreterimden ev partinize davetinize bir yanıt aldınız mı?"

Willingham kederli bir ifadeyle, "Gerçekten de öyle, büyükanne," dedi, mavi gözleri inanılmaz derecede irileşmişti. "Senden gelen bir başka ezici ret cevabını okumak doğal olarak kalbimin yumuşak kısımlarına dokundu, ama eninde sonunda bu hayal kırıklığını atlatabileceğime inanıyorum."

"Yeter Jeremy, Leydi Templeton'ın yarısı kadar bile çekici değilsin." Diana bu sözlere karşılık olarak Willingham'ın kaşlarını kendinden memnun bir şekilde çattı ve açıkçası bir azize yakışır bir itidal gösterdi.

"Ancak sanırım fikrimi değiştirdim," diye devam etti dul markiz. "Size gerçekten teşekkür etmeliyim, Leydi Templeton," diye ekledi, dikkatini ve yelpazesinin güçlü vuruşunun yarattığı esintiyi Diana'ya doğru çevirerek. "İşlerin yeterince uzamasına izin verdiğimi görmemi sağladınız. Artık işlerin kontrolünü elime almanın zamanı geldi."

"Evet," dedi Diana kararsızca, neyi kabul ettiğini tam olarak anlayamamıştı.

"Mükemmel," dedi dul markiz hızlıca, bakışları Diana ve Willingham arasında gidip geliyordu. "Bu ev partisini dört gözle bekleyeceğim. Çok verimli geçeceğini tahmin ediyorum."

Diana, Willingham'ın yüzündeki endişe ifadesine içten içe gülmekle meşgul olduğundan, dul markizin kendisine yönelttiği dikkatli bakışı pek fark etmemişti. Yakında yaptığı hatayı tekrar düşünecek ve pişmanlık duyacaktı.

İki

Sonraki birkaç hafta boyunca Diana'nın hayatı her zamanki gibi devam etti. Öğleden sonralarını solaryumunda resim yaparak, akşamlarını ise Ağustos ayı başlarında çeşitli malikânelerine dağılmaya başladıkça azalan bir dizi akşam yemeği partisi ve baloda geçirdi.

Rocheford balosundaki o akşamdan beri, evlilikleri son yıllarda gergin olan Violet ve Audley, tahmin edilebileceği gibi mide bulandırıcı bir şekilde barışmışlardı. Bu uzlaşma, Violet'in kocasının dikkatini çekmek için verem olmuş gibi davrandığı neredeyse iki haftalık bir sürecin sonunda gerçekleşmişti -ki bu Diana'nın sabrını ciddi şekilde zorlamıştı- ama karı koca bir kez daha evlilik mutluluğunun sancılarını çekiyordu. Bu genel olarak tatmin edici bir sonuç olsa da, insanın kendini orta derecede hasta hissetmeden yeni bir araya gelmiş çiftin yanında çok fazla zaman geçiremeyeceği anlamına geliyordu. Sonuç olarak Diana, Violet'in Curzon Sokağı'ndaki evinde alışkın olduğu kadar çok vakit geçirememişti; bu da son zamanlarda Willingham'ın arkadaşlığına fazla zorlanmadığı anlamına geliyordu. Ağabeyinden, eski Sophie Wexham olan Leydi Fitzwilliam'la olan aşk çifti sona erdiğinden beri yeni bir metres tutmak için hiç vakit kaybetmediğini duymuştu ama bu, Willingham'a özgü bir davranıştı ve fark edilmeye bile değmezdi.

Ağustos ayında bir sabah, yatağında uzanırken uşağı gelip hiç de hoş karşılanmayan bir ziyaretçiyi haber verdiğinde aPairs'in durumu buydu.

"Lord Willingham," diye tekrarladı, zavallı Wright'ın yanlışlıkla uygunsuz Aesh'in bir santimini bile görmemesini sağlamak için sargısını boğazına sıkıca tutarak -kalbinin bunu kaldırabileceğinden emin değildi, zavallı canım. "Lord Willingham'a

birkaç gün içinde emekliye ayrılacağım kişi mi? Çoktan orada olması gerekmez miydi? Bir kır evi partisi için hazırlık yapmak *zaman* almaz mı?"

"Bilemiyorum leydim," diye cevap verdi Wright, bakışları Diana'nın sol omzunun üzerinde bir yere odaklanmıştı. Diana'nın mütevazı kıyafetine rağmen, onun yatağında olduğu gerçeği sinirlerine çok ağır geliyordu. "Ona evde olmadığınızı söylememi ister misiniz?"

"Hayır, hayır," dedi Diana, merakı daha da artmıştı. "Ona kısa süre içinde yanında olacağımı söyle." *Kısa bir süre* elbette göreceli bir kelimeydi ve Willingham da bunu anlayacaktı. Ne de olsa stil sahibi bir hanımefendiydi. Yataktan öylece kalkıp bir anda akşamları balo salonlarını süsleyen o nefis yaratığa dönüşmüyordu. Bu dönüşüm zaman aldı.

Leydi hizmetçisi Toogood'a, en sevdiği pembe muslin sabahlığını giydikten sonra saçlarını mümkün olduğunca sade bir şekilde süslemesini söyledi. On beş dakika geçmeden, Willingham Markisi'nin kendisini beklediği salona girerken eteklerini düzeltiyordu.

Odaya girdiğinde aklına gelen ilk düşünce, Willingham'ın huzursuz olduğuydu. Bu gülünçtü - altı yıl önce ağabeyinin cenazesi hariç, Willingham'ı kendinden emin ve güvende görmekten başka bir şey gördüğünden emin değildi. Elini selamlamak için odayı geçti, tamamen doğru bir şekilde, ama tavırlarında, en rahat kanepeye otururken bakışlarını keskinleştirmesine neden olan çok hafif bir şey vardı.

"İtiraf etmeliyim ki, sizi burada gördüğüme şaşırdım lordum," dedi kibarca ve her zamanki gibi unvanını hafif bir alaycılıkla süsledi. Ona *lordum* diye hitap ederken kullandığı ses tonu her zaman onun başka bir şey olduğunu ima ederdi ve adamın gözlerindeki eğlenceli pırıltı bu küçümsemeyi onayladı ve bunun için onu tebrik etti. Ona asla Jeremy diye hitap etmez, sadece Willingham ya da *lordum* diye hitap ederdi. Jeremy unvanından nefret ederdi ve arkadaşlarının hiçbirisi de bu unvanı kullanmazdı; onların bunu reddetmesi, sırf onu iğnelemek için hitaplarında titizlikle doğru davranmaya daha da kararlı hale getirmişti. "Bir haftadan kısa bir süre içinde kır evinize gelecek misafirleriniz yok mu? Ve..." Burada durakladı, sanki bu düşünce aklına yeni gelmiş gibiydi. "... size yardım edecek bir eşiniz yok! Aşçının menüyü hazırlamasına kim yardım ediyor? Tüm odaların havalandırıldığından kim emin oluyor? Kim

bir gündem belirleyebilir misiniz? Geniş bir kadronuz olduğunu biliyorum Willingham, ancak *biraz* rehberliğe ihtiyaçları var."

Willingham tembel bir el salladı. "Sizi temin ederim, en iyi işlerini ben yollarından çekildiğimde yapıyorlar. Mümkün olan son andan başka bir zamanda ortaya çıkarsam, zavallı yaratıkların hepsi telaşlanır."

Diana gözlerini kıstı. "Tam bir erkek gibi konuştun."

Willingham eliyle kendini işaret etti; bu hareket bir şekilde mükemmel düğümlenmiş kravatını, parıl parıl parlayan binici çizmelerini ve başındaki ustaca karıştırılmış altın rengi saçlarını da kapsıyordu. Bu hareket, "*Ben iyi yetiştirilmiş erkekliğin mükemmel bir örneği değil miyim?*" diye soruyordu. Diana'nın iç çekerek bile olsa cevap veremeyecek kadar kendine saygısı vardı.

Zihnini bir kez daha sarsarak dikkatini elindeki konuya yeniden odakladı. "Senin için ne yapabilirim, Willingham?" diye sordu hızlıca. "Ve lütfen oturmaz mısınız? Beni geriyorsun. Birinin gereğinden fazla enerji harcamasını izlemekten nefret ediyorum. Tabii ki," -ve burada sesinin ateşli bir nota almasına izin verdi- "tamamen arzu edildiği bazı durumlar hariç."

Willingham ona doğru yürürken bakışlarının yavaşça onu tepeden tırnağa taramasına izin verdi ve Diana'nın nabızı her ne kadar istemese de hızlandı.

"Bundan bahsetmeniz çok ilginç Leydi Templeton," diye mırıldandı. Yanına yaklaştı ve yakınında bir çift koltuk olmasına rağmen zarif bir şekilde yanındaki kanepeye çöktü.

"Egzersiz mi?" Diana masumca sordu, adamın kalçasının eteklerine olan yakınlığını biraz da ePort ile görmezden geldi.

"Bir çeşit." Hiç uyarmadan uzandı ve onun elini tuttu. Kız odaya girmeden önce bir ara eldivenlerini çıkarmıştı ve çıplak teninin kızınkine değdiğini hissetmek kızın içinde utanç verici bir karıncalanmaya neden oldu.

"Düşünüyorum da," diye devam etti, elini sıkı sıkı tutmaya devam ederek, "ikimiz de bekâr, genç ve çekici bireyler olduğumuza göre..." Kızın bileğini kaldırıp nabzına bir öpücük kondururken arkasından bakakaldı. "Bir çeşit anlaşılmaya varabiliriz."

"Bir anlaşma mı?" diye sordu Diana ve sesinin istediği kadar düzgün çıkmadığını duyunca üzüldü. Dudakları bileğinin üzerinde sıcacıktı,

ve sadece konuşmasına izin verecek kadar geri çekildi, nefesi her kelimede onun tenini ısıtıyordu.

"Eminim sizin gibi tecrübeli bir hanımefendinin aklımdaki anlaşmayı daha fazla detaylandırmama ihtiyacı yoktur." Adamın gözleri Diana'nın kollarıyla buluştu, eğlenceyle parlıyordu ve sözlerinin Diana'nın halsiz zihninden geçmesi bir an aldı. Ancak bir süre sonra kelimeler zihninden geçti ve özellikle bir cümle -deneyiminiz- dondurucu bir rüzgâr gibi canlandırıcı oldu.

Kadın irkildi ve elini adamın elinden çekti. "Benim *deneyimim* mi?" diye sordu soğuk bir şekilde, küçük koltukta ondan olabildiğince uzaklaşmaya çalışarak.

Willingham tehlikeli bir zeminde yürüdüğüünün farkında değil gibiydi. "Şey, evet," dedi umursamaz bir tavırla ve ona alaycı bir gülümseme fırlattı. Çekici bir gülümsemeydi, buna şüphe yoktu ama şu anda Diana'yı tamamen soğuk bırakmıştı. "Sen dul bir kadınsın, belli bir şöhretin var..." Bu konuyu daha fazla detaylandırmanın kendisine bir fayda sağlamayacağını anlayacak kadar zeki olduğu her halinden belliydi.

Ah, evet. *Ünü*. Diana aptal değildi ve elbette *tonlar* arasında hakkında çıkan fısıltıların farkındaydı. Aslında bu tür söylentileri beslemek için çok şey yapmıştı; hava atmış, kirpiklerini kırıştırmış ve açık elbiseler giymişti çünkü bunun ona verdiği güç hissinden hoşlanıyordu. Kadınların çaresiz ve zayıf olduğunu düşünen bir toplumda o bir kadındı ve tüm hayatını erkeklerin kaprislerine maruz kalarak geçirmişti. Şimdi, nihayet, kendi kaprislerinden başka kimsenin kaprislerine tabi değildi - bir unvanı ve sağlıklı bir banka hesabı olan bir duldu, genç ve güzeldi ve bunu biliyordu. Neden Airt ve daha fazlası olmasındı ki?

Ama asıl sorun "ve daha fazlası" kısmındaydı. Çünkü gerçekte, ünü eylemden ziyade tamamen söylentiler üzerine kuruluydu. On sekiz yaşında, babası yaşında bir adamla evlenmiş, yasal olması için evliliklerini tamamlamış ve o noktadan sonra yatak odası meseleleriyle pek ilgilenmemişti. Ayrıca, oldukça uygun bir şekilde, onu dul bırakmıştı.

Ve işte Diana buradaydı, gençti, bazı dürtülerle doluydu, kendisinden önce gelen bir üne sahipti ve aslında bir erkeği nasıl baştan çıkaracağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Daha doğrusu, onu kolayca baştan çıkarabileceğini düşünüyordu ama onu yatak odasına çektikten sonra tam olarak ne yapacağına dair pek bir fikri yoktu. O vardı

Elbette bu eylemi en temel haliyle tecrübe etmişti ve ona neyin zevk verdiğini gayet iyi anlıyordu ama... Inesse'den yoksundu. Zayıflığını itiraf etmekten hoşlanan biri olmadığı için bu onu rahatsız ediyordu.

Willingham'la şu anda, baştan çıkarma için çok az ePort harcanması gerekecek gibi görünüyordu. Adam cazibesini ona o kadar güçlü bir şekilde yöneltiyordu ki, bacaklarının kendiliğinden açılmamasına şaşırılmıştı. Bununla birlikte, bir anlık akıl sağlığına dönüşü, doğal olarak şüpheli doğasını geri kazanmasına yetmişti ve şimdi koltukta yanında oturan adama dikkatli bir bakış attı. Willingham'ın çekici ve sıcakkanlı olduğu doğrudu ama bunu fazla abartıyordu.

Bir sıçan kokusu aldı.

"Koltuğumdan kalk Willingham," dedi hızlıca ve eteklerini öyle bir istahla yeniden düzenlemeye başladı ki, adamın tülbentle boğulma riskinden kaçınmak için bir koltuğa çekilmekten başka çaresi kalmadı. "Ve bana buradaki gerçek planınızın ne olduğunu söyleyin. Uzun zamandır yas tutmuyorum ve şimdiye kadar bana doğru kaşlarını bile çatmadın."

Willingham koltuğa gömüldü ve bir bacağını zarifçe diğer dizinin üzerine geçirdi, parmakları kollara vuruyordu. Airtation'ın tüm izleri geldikleri gibi çabucak kaybolmuştu ama Diana, yoklukları yüzünden onu daha da çekici bulduğunu fark edince üzüldü. Derin bir iç çekti. "Seninle her zamanki numaralarımı denemeyeceğimi bilmeliydim."

"Evet, öyle yapmalıydın," dedi Diana sertçe. "Şimdi açıkla."

"Yakın zamanda biraz travmatik bir deneyim yaşadım." Willingham'ın gözleri yuvarlaklaştı ve duygulandı. Diana kıpırdamadan, devam etmesi için elini salladı. "Tanıdığım bir hanımefendiyle... nasıl desem, *özel bir* durum yaşıyordum ve görüşmenin sonunda ona ilişkimizin sona erme zamanının geldiğini düşündüğümü söylemek zorunda hissettim."

Diana onu durdurmak için elini kaldırdı. "Açık olmak gerekirse, sevgilinizle yattıktan *sonra* onu reddettiğinizi mi söylemek istiyorsunuz?"

Willingham gözlerini kırptırdı. "Şey... evet," dedi, sanki bu çok açık olmalıymış gibi. "Bunu önceden yapmış olsaydım havayı bozmuş olurum."

"Ama ona söyleyip gidebilirdin!"

"Ama onunla son bir kez daha hatırlamak istedim," dedi Willingham, gözleri nostaljik bir şekilde buğulanarak.

"Ama ondan *önceki* zaman senin için hatırlayabileceğin son zaman olurdu."

"Ama o zaman bunun son kez olacağını *bilmiyordum*. *Henüz* kararımı tam olarak vermemiştim, anlıyor musunuz?" dedi Willingham, sanki yeni yürümeye başlayan bir çocuğu mantıklı düşünmeye zorluyormuş gibi. "Ama söz konusu akşam kararımı vermiştim ve bu yüzden her şey mahvolmadan önce son bir anı yaşamak istedim."

Diana şaşkınlıkla ona baktı. "Ama her şeyi centilmence bitirseydin her şey daha *az* şımarık olmaz mıydı sence?"

Willingham içini çekti. "Görünüşe göre bu olayda haklı olabilirsiniz. Ona söylediğimde biraz tedirgin oldu diyelim. Bana ettiği hakaretlerle tüm evi uyandırmadan önce oradan çıkmak için aceleyle giyinmek zorunda kaldım."

"Ona *hâlâ yataktayken mi* söyledin?" Diana kendini hiçbir zaman aşırı güçlü bir ahlak anlayışına sahip biri olarak görmemişti -on sekiz yaşında zihninde uygun eşlerin bir listesini oluşturan ve soğukkanlı bir hesaplamayla birini baştan çıkarmaya koyulan biri böyle bir onura sahip olduğunu iddia edemezdi- ama görünüşe göre onun bile sınırları vardı. "Willingham, sanırım sana ettiği her hakareti hak ettin ve etmediği pek çok hakareti de."

Willingham öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayayarak, "Kabul ediyorum, bu benim en iyi kararım olmayabilir," dedi. "O akşam birkaç kadeh fazla içmiştim, eklemeliyim - sıvı cesareti falan, ha?"

"O halde şunu anladığımdan emin olayım," dedi Diana, konuşurken akla hayale gelmeyecek bir şekilde -ayağa kalkarak! "Sevgilinin evine tilkileşmiş bir halde geldin. Bayanı yatağa götürdün. Sonra da onun sıcak kucağında uzanırken ilişkinize son verdiniz." Yaptıklarını sıralarken adımlarını hızlandırmaya başlamıştı. "Ve sonra da o sana hak ettiğin cezayı verirken sen Aed mi oldun?"

Willingham düşündü. "Şekli böyle, evet." Gözleri onun salonda ileri geri hareketlerini takip etti. "İyi misiniz?" diye sordu, sesinde gerçek bir endişe vardı. "Seni daha önce hiç bu kadar hızlı yürürken gördüğümü sanmıyorum."

"Çok yorucu bir ay oldu," diye tersledi Diana, adımları hız kesmeden devam ediyordu. "Önce Violet zaten ona aşık olan bir adamı geri kazanmak için haftalarını bir mendile hırıltılar çıkararak geçirdi, şimdi de sen oturma odamda belirdin, nefes nefese elimi tuttun ve kötü davranışlarını o kadar detaylı anlattın ki, sırf prensip gereği seni tokatlamak zorunda hissettim."

Willingham ellerini savunurcasına kaldırarak, "Lütfen yapma," dedi. "Dün geceden kalma konyak hâlâ içeride çalkalanıyor ve zavallı kafamın daha fazla hakarete dayanabileceğini sanmıyorum."

"Buna daha fazla katlanamayacağım!" Diana elini odanın içinde genişçe salladı. "Neden bütün arkadaşlarım aptal gibi davranmakta ısrar ediyor? Bir sonraki şey Emily'nin o iğrenç Bay Cartham'la kaçması olacak ve o zaman ne yapacağımı bilmiyorum!" Arkadaşı Leydi Emily Turner, babasının oldukça yüklü bir borcu olduğu bir oyun cehenneminin sahibi tarafından ısrarla kur yapılıyordu. Şimdiye kadar Emily bir teklifi uzak tutmayı başarmış ve Diana'nın teşvikiyle Lord Julian Belfry tarafından son zamanlarda düzenlenen birkaç davete *götürülmüştü*. Belfry yakışıklıydı, zengindi ve Diana'nın, Belfry'nin Emily'ye ciddi ciddi kur yapmaya karar vermesi halinde Cartham'a fazlasıyla uygun olacağından şüphelenmesine yetecek kadar kirli bağlantıları vardı. Ama son zamanlarda işlerin gidişatına bakılırsa, Diana'nın, setlerinde bir felaketin kapıda beklediğinden hiç şüphesi yoktu.

"Konumuza dönecek olursak," dedi Willingham, ayağa kalkıp doğrudan kadının yoluna çıkarak onu aniden durmaya zorladı. "Sana en kötü kısmı anlatmadım."

Diana ellerini havaya kaldırdı. "Bunu daha da kötüleştirmek için *başka* ne yapmış olabilirsin? Zavallı kadının kocasını düelloda mı vurdun?"

"*Bu* konuda masumum," dedi Willingham, kendisiyle gurur duyuyormuş gibi bir sesle. "O takdire şayan beyefendi dönmeden önce evden kaçmayı başardım, en azından söz konusu hanımefendiyi bu zahmetten kurtardım."

Hizmetkârların dedikodu yapma tarzını iyi bilen Diana, Willingham'ın henüz rahat bir nefes alması gerektiğinden emin değildi ama gerçek şikâyetinin ne olduğunu merak ederek dilini tuttu.

"Bayan... şey..." Willingham, diye düşündü Diana, onunla olan uzun tanışıklığında belki de ilk kez gerçekten rahatsız görünüyordu. Eğildi.

Kendine rağmen merakla, hevesle ilerledi. "Yatak odasındaki performansımı eleştirdi," dedi Willingham bir anda, kelimeler o kadar aceleyle ortaya çıkmıştı ki Diana'nın beyninin söylediklerinin anlamını çözmesi birkaç uzun dakikasını aldı. O bunları düşünürken Willingham adımlarını hızlandırmaya başladı ve bir süre sonra konuşmaya devam etti, Diana'nın cevap vermemesi onu daha da rahatsız etmişti.

"Demek istediğim, bu elbette saçmalık, sadece öfkeyle söylenmiş, ama... şey, zihnime yerleşti ve bunu düşünmeden duramıyorum. Bu gidişle bir daha asla bir kadınla yatamayacağım, eğer işler ilginçleştiği anda o lanet kadının sözleri kafamda yankılanmadan kendimi bir aşk ortamına sokamazsam."

"Bu sana da oldu mu?" Diana sevinçle beklenmedik bir öfke arasında dilini tutarak sordu. Konu Willingham'a gelen ezici aksilikler olduğunda piyasayı ele geçirdiği için kendisiyle her zaman gurur duymuştu ama bu isimsiz hanımefendi açıkça tacı gasp etmişti.

"Şey, hayır," diye itiraf etti Willingham, hâlâ volta atıyordu, "ama bu sadece bir zaman meselesi. Eyere geri dönmem gerekiyor ama bu görev bana biraz ürkütücü geliyor." Onu yakından izleyen Diana, yanaklarında belirgin bir kızarıklığın yükseldiğini fark ettiğini düşündü. Willingham *kızarıyor* muydu? Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini düşünmemişti -Londra'daki dulların yaklaşık üçte biri birini çıplak gördüğünde, birinin kızarmanın üstünde (ya da altında?) olacağını düşünürdü.

"O kadar insan varken bunu neden benimle paylaşıyorsun?" Diana gecikmeli olarak sordu. Aslında ilk sorusu bu olmalıydı ama bu beklenmedik açıklama onu biraz şaşırtmıştı ve zihni her zamanki hızında hareket etmiyordu. "Audley ya da Penvale daha olası bir şüpheli olmaz mıydı?"

"Aman Tanrım, kadın!" Willingham olduğu yerde durdu ve yüzünü ona döndü, gerçekten dehşete düşmüş görünüyordu. "Bu başka bir adama söyleyebileceğim türden bir şey değil. Alay konusu olurum! Bir daha asla kardeşinin gözlerinin içine bakamam." Durakladı, kendi gözlerine de kurnaz bir bakış geldi. "Bu da demek oluyor ki sen de ona söylemeyeceksin. Başlamadan önce bu konuda senin onayını almalıydım. Bu konuda tamamen yanlış bir yol izledim." Başını iki yana salladı. "Gördün mü?"

Kafam karıştı! Sağlıklı düşünemiyorum! Yatak sporu eksikliği hiçbir erkek için iyi değildir - bunun kanıtına ihtiyacınız varsa Audley'nin son zamanlardaki davranışlarına bakın. Beynin gücünü azaltır. Bizi yumuşatır."

Diana'nın ağzı yukarı kıvrıldı. "*Yumuşak olmanın*, sizi yapacağı şeyin tam tersi olduğunu düşünmeyi tercih ederim."

Ona sakinleştirici bir bakış fırlattı. "Müstehcen şakalar yapmanın sırası değil Diana."

Ona Hristiyanlıktaki adıyla hitap etmeyeli uzun yıllar olmuştu; gençken, Penvale'i ziyaretlerinde teyzesi ve eniştesinin malikânesinde yuvarlanırken, o Diana, o da Jeremy'ydi. Ya da daha sık olarak, daha aşağılayıcı lakaplar lehine isimlerden tamamen vazgeçilmişti. Ama Londra'da ilk kez sahneye çıktığında, kendini yetiştirmek için çok uğraştığı sofistike sosyete kızı olarak, Bayan Bourne, daha sonra Leydi Templeton olmuştu ve onun kendisine başka bir şey dediğini duymayalı on beş yıldan fazla olmuştu.

Yine de bunların hiçbirisi, onun adını dilinde duymanın neden bu kadar tuhaf ve rahatsız edici şeyler yaptığını açıklamıyordu. Uzun zamandan beri bu adamın yanındayken vücudunun istenmeyen, haince tepkiler verdiği gerçeğini kabullenmişti ama 1rm zihinsel kontrol ve öz disiplinle bu tepkiler görmezden gelinebilirdi. Ve böylece tam da bunu yapmaya başladı.

"Eğer içinizi rahatlatacaksa, kardeşimle yatak odasında yaşadığınız zorlukları tartışma düşüncesinin şimdiye kadar düşündüğüm en korkunç ihtimallerden biri olduğunu size bildirmekten mutluluk duyarım," dedi. "Ama hâlâ soruma cevap vermediniz: Bunu bana neden anlatıyorsunuz? İtiraflarımızı paylaşmak gibi bir alışkanlığımız yok."

İçini çekti ve omuzlarını dikleştirdi, sanki göz korkutucu bir görev için kendini hazırlıyor gibiydi. Diana'nın söz konusu görevin ne olabileceğini düşünmeye vakti olmamıştı ki adam birkaç adım öne çıkıp Diana'nın elini tuttu ve önünde diz çöktü.

"Leydi Templeton," dedi ciddiyetle, yakışıklı yüzü ciddiyetle onunkine bakıyordu. "Size bir teklifim var."

T/xee

Jeremy, sırf yüzündeki ifadeyi görmek için bile *buna değer*, diye düşündü.

Diana'nın kontrolüyle gurur duyduğunu biliyordu, yaptığı her hareket maksimum etkiyi yaratacak şekilde hesaplanmış, her kelime fırlatılmadan önce keskinleştirilmişti. Diana'nın çenesi gevşemiş, yüzünde dehşet dolu bir ifade, Jeremy'nin o güne kadar tanık olduğu en tatmin edici manzaralardan biriydi.

Diana'nın kendine gelmesi ve kolunu adamın elinden kurtarması sadece bir an aldı. "Derhal o Aoor'dan kalk," dedi, artık serbest kalan elini ona buyurgan bir şekilde sallayarak. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Öyle olduğunu sanmıyorum, hayır," dedi yavaşça ayağa kalkarak. "Ama beni dinlemeye istekli olmadığınız için gerçekten kırıldım."

"Seni dinlemek mi?" diye tekrarladı kuşkuyla. "Senden bir *teklif* duymak isteyeceğimi düşünmene ne sebep olmuş olabilir? Geçmişte senden gelecek bir evlilik teklifinin hiç de hoş karşılanmayacağını açıkça belirtmemiş miydim? Londra'daki son erkek olsan bile seninle evlenmeyeceğimi o kalın kafana sokman için bunu daha iyi nasıl açıklayabilirim?" Durakladı. "Bahsimizi kabul etme isteğinizi belirtmiyorsanız tabii?" Kirpiklerini ona doğru kırıştırdı. "Sanırım yüz pound kazanacağım ve seni alt ettiğimi bilmenin ömür boyu tatminini yaşayacağım anlamına geliyorsa, evliliği asilce kabul edebilirim."

"Sevgili Leydi Templeton," dedi ona en sevimli gülümsemesini takınarak, "benimle aynı hayatı paylaşma ihtimaline karşı duyduğunuz tiksintiyi bir kez daha dile getirmeniz ne kadar büyüleyici olsa da, korkarım biraz fazla ileri gitmiş olabilirsiniz."

"Nasıl yani, tam olarak?" Diana buz gibi sordu. Sözleri o kadar kesik kesikti ki konuşmak için çenesini oynatmaya bile gerek duymuyordu. Konuşurken muhteşemdi.

Kızgın ela gözleri parlıyor, yanakları kızarıyor ve o muhteşem göğsü her hafif hareketinde ilginç şeyler yapıyordu. Elbette bu, onu kızdırmanın cazibesinin küçük bir parçası değildi.

Gülümsemesi genişledi. "Teklifim," dedi yavaşça, kelimeleri uzatarak, kızın gözleri bir kez daha tehlikeli bir şekilde parlarken bile son derece keyif alıyordu, "evlilik teklifi değildi."

Bir an durakladı, sonra bir an daha. Kızın kaşları şaşkınlıkla hafifçe çatıldı ve sonra farkına varmasıyla aynı hızla düzeldi. Kaşlarını kaldırıp bir adım geri çekildi ve kollarını göğsünde kavuşturarak ona yavaşça bir göz attı.

"Bunu anladığımdan emin olmak için soruyorum," dedi, bakışları göbeğinin hemen güneyinde bir yere dikilmiş gibiydi - kesinlikle yanılıyordu. "Metresin olmamı mı istiyorsun?" Metresi olma ihtimalinin, karısı olma ihtimalinden daha az aşağılanmış gibi geldiğini fark etmekten kendini alamadı, ama üzerine alınmamaya karar verdi. Tanıdığı kadınların listesini zihinsel olarak gözden geçirirken, geçmişte oynaşmadığı kadınların sayısının neredeyse utanç verici derecede az olduğunu ve teklifinden dehşete düşmeyecek olanların sayısının daha da azaldığını fark etmişti. Aslında bire kadar inmişti.

"Sanırım *sevgili* demek daha doğru olur," dedi cevap olarak. "*Hanımefendi*, aramızda gerekli olduğunu düşünmediğim belirli bir mali düzenlemeyi ima ediyor." Salonun duvarlarındaki paha biçilmez sanat eserlerine ve kadının elindeki zümrüt yüzüğe alaycı bir bakış attı. "Ve aslında, bu aynı zamanda bir güç dengesizliği anlamına gelir ki benim niyetim hiç de bu değil. Bu anlaşmaya eşitler olarak girmemizi ve her birimizin fayda sağlamasını beklerdim."

Diana'nın diğer kaşı da ikizine katılarak saç çizgisine doğru bir yarışa girdi. "Peki bunun bana tam olarak ne gibi bir faydası olacak? Az önce bana bu bağlamdaki performansınızın son zamanlarda biraz sönük eleştiriler aldığını söylediniz, değil mi?"

Jeremy gerçekte hissettiğinden biraz daha emin bir ifadeyle, "Eminim bunlar kederli bir kadının öfkeli sözlerinden başka bir şey değildir," dedi. Kadınlar zevk alıyormuş gibi yapabilir miydi? Bunu bir erkekten çok daha kolay yapabileceklerini düşünüyordu ve bu fikir aklına bir dizi tatsız olasılık getirdi. Bir erkek nasıl

Bir kadının gerçekten eğlenip eğlenmediğini, tepkisinin sahte olup olmadığını hiç bilemez miydi? Ya birlikte olduğu her kadın onun performansını içten içe eleştiriyorsa? Bu pek olası görünmüyordu, ne de olsa bir ünü vardı. Ama elbette imkânsız değildi. Olasılıksız, evet. Ama imkânsız değildi. Ve emin olmak için bilmesi gerekiyordu.

"Madem bu kadar eminsin," dedi Diana, onun düşüncelerini yankılayarak, "o zaman neden bana salonumda teklifte bulunuyorsun? Sanırım konu bu, değil mi? Beni yatağa götürmek, ePort'larının ücretsiz bir incelemesini almak ve erkekçe hünelerinden emin olarak dünyaya geri dönmek mi?"

Aslında Jeremy'nin aklında tam olarak bu vardı, ama bunu bu kadar açık bir şekilde ifade ettiğinde kulağa biraz... şey, acınası geliyordu.

"O çizgide bir şey," diye geçiştirdi. "Ama sen de faydalanırsın tabii ki." Kadının yüzündeki kuşkuyu açıkça gören adam sözlerine devam etti. "Violet'le konuşmalarınızı duydum, bir sevgili edinmekle ilgili tüm bu konuşmaları. Ama henüz bir aşk çifti söylentisi kulağıma gelmedi, yani son derece ketum davranmıyorsan, yalnız uyumaya devam ediyor olmalısın. Bu da şu soruyu akla getiriyor: *Neden?* Gençsin, güzelsin ve..." Onun yaydığı, yanından geçen her erkeğin durup dönmesine neden olan, onu çok daha az giyinik ve çok daha sesli hayal etmeden ona on beş saniyeden fazla bakmayı imkânsız kılan niteliği kelimelere nasıl dökceğini bilemeden etrafına bakındı. Daha doğrusu, bunu nasıl kelimelere dökceğini biliyordu ama bir hanımefendinin kulaklarına uygun kelimelerle değil.

"Sen... erkekleri çekiyorsun," diye bitirdi, bu doğrudu ama çok hafif bir ifadeydi. Bir mıknaş gibiydi. Tonlarca uygun erkeğin hepsiyle yatabilirdi ve uygun olmayanların çoğuyla da. Kocasını daha toprağın altında soğumadan taliplerinin kapısına dayanmamış olmasına şaşırmişti. Kadın söz konusu olduğunda böyle bir zaafı olduğunu biliyordu -yıllardır biliyordu- ama bu duygularda yalnız olmadığını da biliyordu.

"Bu da beni yatağımı, oraya girdikten sonra ne yapacağını bilmeyen bir adamla paylaşmaya *daha* yatkın mı yapmalı?" Yüzü sakın, sesi nötrdü ama gözlerindeki kahkaha kıvılcımını görebiliyordu ve onu yemlediğini biliyordu. Bir kez olsun, onun ePort'larına yükselmeyi reddetti.

"Demek istediğim, erkeklerin sizin ne olduğunuzu anlamasını nasıl sağlayacağınızı bilmiyor gibisiniz..." Aklına gelen ilk ifade *iş için açıktı*, ama efsanevi cazibesıyla kendisinin bile bundan kurtulamayacağından oldukça emindi. Bunun yerine "Bir ilişkiye açığım," demeye karar verdi. "Ama benimle kısa ve gizli bir çift, tüm doğru sinyalleri gönderecektir."

Diana şüpheli görünüyordu. "Göndermek istediğim sinyalin, Willingham Markisi için eteklerini kaldıran kadınlar lejyonuna katıldığım olduğundan emin değilim. Bir dernek kurmadıklarına şaşırdım. Şapkaları da aynı."

Jeremy kendini tutamayarak güldü ve kızın ağzında şüpheli seğirmeler gördü.

"Bugün bana bir cevap vermek zorunda değilsin," dedi kendini kontrol altına almaya çalışarak. "Elderwild'a vardığında bana haber verebilirsin," diye ekledi, ülkedeki aile merkezinin adını vererek.

"Bunu bir akşam yatak odanızda sizi bekleyerek mi yapayım?" Diana açıkça eğlenerek sordu.

"Gizli bir notun da işinizi göreceğini düşünmüştüm ama tiyatro yapma arzuunuza engel olmayayım."

"Beklememe gerek yok Willingham, cevabımın ne olacağını sana hemen şimdi söyleyebilirim."

Hayır demek istemişti - bunu yüzünde görebiliyor, sesinin tonunda duyabiliyordu. Ve onu kim suçlayabilirdi ki? Bu işi eline yüzüne bulaştırmıştı, buna hiç şüphe yoktu.

Kadın reddini dile getiremeden adam elini kaldırdı. "Sadece bir düşün," dedi basitçe, sonra sesini alçalttı. "Başka hiçbir şey olmasa bile, aramızdaki her neyse onu tamamen ortadan kaldıracaktır," diye ekledi, elini aralarındaki boşluğa doğru sallayarak, aynı odada bulundukları anda her zaman yüklü bir nitelik kazanmış gibi görünüyordu. "Ve bana ne demek istediğimi bilmediğini söyleme," dedi kız ağzını açtığı anda. "Çünkü bildiğini biliyorum."

Kız daha tek kelime edemeden, adam birkaç adım öne çıktı ve kızın eline uzanarak bir öpücük kondurdu ve dudaklarının iki kalp atışı kadar daha uzun süre orada kalmasına izin verdi. Ve sonra, mırıldanarak bir veda sözcüğü söyleyerek ayrıldı.

Niyeti ona aralarındaki garip, güçlü bağı hatırlatmak ve daha fazlasını istemesini sağlamaktı. Mayfair'den kulübüne doğru yürürken, bu amacına ulaşp ulaşmadığı konusunda hiçbir fikri olmadığını düşündü - ama şüphesiz kendine hatırlatmayı başarmıştı.

Dört

Evli olmayan bir arkadaşın *hem avantajı hem de dezavantajı*, şok edilmesinin çok kolay olmasıydı.

Diana, doğası gereği sinsi bir insan olduğundan, Emily'yle konuşurken zaman zaman bu durumdan yararlanıyordu - ne de olsa, *tonlar* arasındaki patavatsızlıkları gelişigüzel tartışmak ve Emily'nin güzel yanaklarının her kelimeyle daha da pembeleşmesini izlemek oldukça eğlenceliydi. Ancak diğer zamanlarda, iyi bir tavsiye almak istediğinde, Emily'nin özlemle yaklaşmasına daha az sabır gösteriyordu.

Ne var ki Emily, Diana'nın Willingham'la salonda yaptığı tartışmadan sonra gördüğü ilk kişiydi ve bu nedenle onun kafasını kurcalayan saçmalıklarına muhatap olmaktan başka çaresi yoktu.

"Ama... sen ve Willingham tartışmadan ancak on saniye geçirebiliyorsunuz," dedi Emily, Diana'nın Willingham'ın teklifiyle ilgili biraz tutarsız açıklaması nihayet sona erdiğinde. Aynı günün öğleden sonrasıydı ve Hyde Park'ta yürüyorlardı, bir uşak ve Emily'nin abigail'i arkalarında dikkat çekmeyecek bir mesafeden onları takip ediyordu. Elbette tamamen özel değildi ama olabildiğince yakındı.

Willingham'ın teklifini, bunu yapma nedenlerini açığa vurmadan açıklamak zor olmuştu - neyse ki, adamın genel davranışları göz önüne alındığında, Emily, Diana'nın çarşafı arasında bir iki tur atmak için yeterince uygun bir aday olacağını aklına getirdiğine inanmakta pek zorluk çekmiyor gibiydi.

"Onu tanıdığım diğer erkeklerden daha sinir bozucu buluyorum," diye onayladı Diana.

"Romantizm için ne kadar umut verici bir zemin," dedi Emily yüzünü ekşitmeden.

Diana ona azarlayıcı bir bakış fırlattı. Emily'yi yaklaşık on yıldır tanıyordu; Emily'nin ailesi Violet'inkilerle iyi arkadaştı, yani Rowanbridge Markizi ve ailesi Violet'ın ailesi Worthington Kontu ve Kontesi'ni sık sık ziyaret ediyordu ve Diana'nın teyzesi ve amcası da bitişikteki malikânede yaşıyordu. Üç kız, ilk sezonlarından çok daha öncesinden beri aralarından su sızmiyordu.

Yine de, aradan geçen onca zamana rağmen Diana'nın Emily'yi okumakta zorlandığı anlar oluyordu. Üçü arasında en iyi maske ondaydı.

-Toplumun umutsuzca olmasını istediği sakin, masum, meraklı olmayan hanımefendi imajını yansıtmak için neredeyse ürkütücü bir yeteneğe sahipti, altında gizlenen hızlı zekadan hiçbir iz yoktu. Diana bu yeteneğe hayranlık duyuyordu, ancak bu yeteneğe maruz kaldığı zamanlar hariç.

"Peki, ne yapmayı planlıyorsun?" Emily, Diana'nın düşüncelerini bölerek sordu. Karşı yönde yürüyen tanıdıkları bir grup hanım onlara yaklaştı ve birkaç dakika boyunca sohbetleri karşılıklı hoşbeş ve Leydi Julia Hornby'nin bir uşak tarafından gezdirilen yeni köpeği için belki de aşırı derecede mırıldanmalarla kesildi. Diana köpekleri pek sevmezdi; çok gürültücü, çok enerjik ve çok kokarlardı. Yine de bir noktada bir kedi edinme fikri hoşuna gitmişti; tembel zarafetlerinin yanı sıra etraflarındaki herkesi kendi emirlerini yerine getirmeye zorlama yeteneklerine de hayrandı. Bu, sürekli olarak kendisinde geliştirmeye çalıştığı bir beceriydi.

Sonunda yine yalnızdılar, Rotten Row boyunca uzanan halka açık patikadan yürümeye devam ediyorlardı, hafif bir esinti etraflarındaki ağaçların yapraklarını hışırdatıyordu. "Henüz karar vermedim," dedi Diana söze girmeden; Emily gözünü bile kırpmadı, görünüşe göre konuşmalarını bıraktıkları yerden devam ettirmekte hiç zorlanmamıştı. "Bu düzenlemenin bazı avantajları olabileceği aklıma geliyor."

Emily'nin pürüzsüz kaşları çatılmıştı, bu görünüşündeki tek kusurdu; allık pembe bir elbise giymişti, altın rengi bukleleri ensesinde düzgünce düğümlenmişti, mavi gözleri geniş ve kurnazdı. İngiliz kadınlığının o kadar mükemmel bir örneği ki, evli olmamasının saçmalığı Diana'ya her zamankinden daha büyük bir güçle çarptı ve Diana ilk kez

Kumar borçları yüzünden Rowanbridge Markisi'ni en yakın su kütlesine itebilmeyi diledi.

"Ne tür bir avantaj?" Emily sordu ama sözcükler ağzından çıkmadan önce şaşkın ifadesi kaybolmuş, yerini endişe verici derecede coşkulu bir ifadeye bırakmıştı. "Ah, Diana!" Emily olduğu yerde durdu ve Diana'ya doğru dönerek ellerini zorlukla kontrol altına aldığı bir sevinçle birbirine kenetledi. "Yani demek istiyorsun ki..." Bir an için duygularına yenik düşerek arkasını döndü.

Emily yürüdüğünde yürümeyi bırakmış olan Diana, arkadaşına biraz endişeyle baktı. "Hayır," dedi çabucak. "Ne düşündüğünü bilmiyorum ama her ne ise, cevabım hayır."

"Emily, Diana'nın sözlerini tamamen görmezden gelerek, "Willingham'a karşı bir *eğilimin* olduğunu *mu söylemek* istiyorsun?" diye tekrarladı.

"Hayır!" dedi Diana. dedi Diana; kelimeler neredeyse bir çığlık gibi çıkmıştı ve gereksiz yere dikkat çekmediğinden emin olmak için etrafına hızlı bir bakış attı. Arkalarında uşağı ve Emily'nin abigail'i oyalanıyor, işverenlerinin tekrar yürümeye başlamasını bekliyorlardı ama başka kimse onlara aldırıyor gibiydi.

"Hayır," diye tekrarladı daha normal bir ses tonuyla. "Öyle bir şey demek istemedim. Kastettiğim şey..." Emily'yi şaşırtmayı ne kadar sevse de, Willingham'ı neden düşündüğünü açıklamaktan çekiniyordu.

Gerçekten de hayır demek kolay olmalıydı -Willingham'ın bu teklifi ikna edici bir şekilde yapmadığı kesindi. Ama gerçek şu ki, burada yıllara dayanan bir geçmiş vardı - ne zaman bir odaya girse omurgası karıncalanıyor, fark etmeyeceğini düşündüğü anlarda bakışlarının üzerinde olduğunu hissediyordu. Bunu -bu her neyse- bir an önce sisteminden çıkarıp atmak ve *bu* işi bitirmek çok cazip geliyordu.

Ayrıca, Willingham'ın onun mantığına başvururken bilemeyeceği, ama yine de var olan, son derece uygunsuz teklifini kabul etmesinin daha mantıklı bir nedeni daha vardı: yatak odasında biraz pratik yapma ihtiyacı.

Willingham'ın onun deneyimsizliğini fark edebileceği düşüncesi utanç verici olsa da, bunu başka herhangi birinden duymaktan daha iyi karşılayabileceğini düşünüyordu.

tanıdığı bir beyefendi idi. Sürekli atışmalarına rağmen, bir şekilde onun bu özel zayıflığını gelecekteki savaşlarında cephane olarak kullanmayacağını biliyordu, eğer başka bir sebep yoksa, onu adil ve dürüst bir şekilde yenmekten gurur duyuyordu ve şüphesiz el altından taktiklere batmayı onurunun altında olduğunu ya da benzer bir saçmalık olduğunu düşünecekti.

Ancak bunu Emily'ye açıklama düşüncesi - masum, bakire Emily'ye - biraz ürkütücüydü.

Bunun yerine, Willingham'ın kendisi için bulduğu bahaneye sığınmaya karar verdi - ki bu bahanenin kendisi de pek haksız sayılmazdı.

"Willingham'la kısa bir çift olursam ve bu kulaktan kulağa yayılırsa, bir sonraki sevgilimi bulmam çok daha kolay olur," diye açıkladı iş adamı edasıyla. Emily, tahmin edilebileceği gibi, bu açıklama karşısında biraz skandal yaşamış gibi görünse de sözünü kesmedi.

"Erkeklerin bana gelmesine izin vermek, onları kendim aramak zorunda kalmaktan çok daha kolay," diye devam etti Diana. "Willingham'la bir ilişkimiz olduğu ama artık olmadığı ortaya çıktığında, başka bir istekli ortak bulmak için sahtekârlık yapmama bile gerek kalmayacak."

"Erkekler zaten sana geliyor," diye belirtti Emily. "Dans kartınız her zaman dolu. Öğleden sonraları evinize gelen uygun beyefendiler adeta bir geçit töreni yapıyor."

"Evet, evet," dedi Diana. "Ama bazıları son derece düzgün niyetlere sahip gibi görünüyor. Ben sadece kesinlikle *uygunsuz* niyetleri olanları istiyorum, anlıyor musun? Willingham'la yatmak bunu açıkça ortaya koymalı." Diana konuştuğu, onun teklifini kabul etmenin aslında çok mantıklı olduğu daha iyi anlaşılıyordu.

Zihni bu şekilde durulduktan sonra, konuşmayı Emily'nin kendi romantik beklentilerine çevirmeye karar verdi. Emily'nin altıncı sezonunun sonuna yaklaşıyorlardı. İlk sezonunda -hem Violet hem de Diana evlendiğinde- birkaç teklif almış, ama Rowanbridg'ler Emily'nin taliplerinin hiçbirinin bir markizin kızı için yeterince yüksek olmadığını düşünerek kızlarının onları reddetmesinde ısrar etmişlerdi. İkinci ve üçüncü sezonları tamamen kaçırmıştı; ikincisi, bir düelloya karışan ve rakibini öldürerek onu Kıta'ya gitmeye zorlayan embesil ağabeyinin karıştığı bir skandal yüzünden; üçüncüsü ise

kardeşinin yurtdışındaki ölümü için tuttuğu yas dönemine denk gelmişti. Ve son iki yıldır Emily'ye, Marki'nin borçlarını isteme konusundaki isteksizliği tamamen kızının sosyete etkinliklerinde kolunda bulunmasına bağlı olan bir kumar cehenneminin sahibi olan Bay Cartham eşlik ediyordu.

Cartham'ın kendisi de ailesinin uygun bir evlilik malzemesi olarak göreceği *türden biri* değildi; şaşırtıcı sayıda davete sinsice davet edilebilmesi, Rowanbridge Markisi'nin ona borçlu olan tek aristokrat olmadığına bir kanıtıydı. Ve görüldüğü her yerde Emily de yanındaydı; şimdiye kadar onunla gerçekten evlenmek gibi bir niyeti yoktu, kolunda *tonun* en güzel bekâr hanımlarından birinin bulunması yeterince tatmin edici görünüyordu ama Diana onun planlarının değişme ihtimalini riske atacak değildi.

"Benden yeterince bahsettik," dedi kurnazca, yürürken kolunu Emily'ninkiyle birleştirmek için uzandı. "Leydi Tarlington'ın müzikalının nasıl geçtiğini duymak için can atıyorum." Kendisi de o akşamki tiyatro davetini kabul ettiği için etkinliği kaçırmıştı. Ancak Emily oradaydı ve Diana'nın çok beğendiği bir topluluk içindeydi.

"Çok güzeldi," dedi Emily sakince. "Mozart çok rahatlatıcı, sence de öyle değil mi?" "Eşlik edenler... canlandırıcı mıydı?" Diana sinsice sordu.

"Leydi Fitzwilliam da oradaydı," dedi Emily yavaşça. "Onunla konuşmak için güzel bir fırsatım oldu, ondan oldukça hoşlanıyorum, Violet'in bizi tanıştırmasına çok sevindim. Uzun uzun konuşamadık ama West de oradaydı ve onları bir süre sohbet ederken gördüm."

Emily'nin de çok iyi bildiği gibi, bu gerçekten de ilginç bir dedikoduydu; Weston Markisi arkadaşları tarafından Audley'nin ağabeyi olarak bilinirdi ve Leydi Fitzwilliam henüz Sophie Wexham'ken onun sevgilisiydi. Ancak Diana dikkatinin dağılmasına izin vermedi.

"West ve Sophie dışında özel olarak ilgilendiğiniz biri var mı?" diye sordu kayıtsızca. "Çok skandalı bir tiyatronun sahibi olan bir beyefendi belki?"

Emily içini çekti. "Lord Julian bana eşlik etti, sizin de gayet iyi bildiğiniz gibi, bu yüzden lafı dolandırmayı bırakıp bana ne sormak istiyorsanız sorabilirsiniz.

biliyorum."

Lord Julian Belfry, Penvale, Audley ve Willingham'ın Oxford yıllarından tanıdıklarıydı; Diana hiçbir zaman çok yakın oldukları izlenimini edinmemişti, Belfry diğerlerinden birkaç yıl öndeydi ama yakın zamanda dostluklarını yenilemişlerdi ve Emily'ye geçici bir ilgiden fazlasını göstermişti.

Belfry bir markizin ikinci oğluydu ama oldukça skandal olarak görülüyordu; babası onu mirastan mahrum bırakmıştı ve bir akrabasından kalan mirası, eşleri olmadan dışarıda bir gece geçirmek isteyen aristokrat beylere hitap eden bir tiyatro kurmak için kullanmıştı. Belfry hâlâ neredeyse her yere tonlarca davet ediliyordu - ne de olsa yakışıklı, varlıklı ve bir markinin ikinci sıradaki varisiydi - ama gittiği her yerde fısıltılara ve dedikodulara neden oluyordu.

Diana ilkel, düzgün Emily için daha az olası bir talip düşünemezdi - elbette bu yüzden her şeyden tamamen memnundu.

"İkiniz ilgi çekici bir şey konuştunuz mu?" diye sordu. "Müzik? Sanat?" Durakladı, boş boş etrafına bakındı. "Evlilik?"

Emily biraz tökezledi ama Diana'nın kolunu kavrayışıyla hızla ayağa kalktı. "Bunu evet olarak mı kabul etmeliyim?" Diana neşeyle sordu. "Hayır," dedi Emily gayet sakin bir şekilde. "Ve böyle bir şey yapacak olsa bile - ki yapmaya niyetli olduğuna dair hiçbir belirti vermedi - ailemin nasıl muhtemelen buna izin verecektir."

Diana, "Belfry'nin son derece zengin olduğu söyleniyor," dedi. "Belki de babanın kumar borçlarını ödemeye ve seni Cartham'dan kurtarmaya razı olur." "Basit bir borçtan daha fazlası olup olmadığını merak etmeye başlıyorum," dedi Emily yavaşça, alt dudağını sıkarak. Bir an durakladı, sözlerini düşündüğü belliydi. "Geçen sezon Vikont Trevelyan'ın seninle ilgilendiğini hatırlıyor musun?"

içimde?"

"Elbette." Trevelyan otuzlu yaşlarının ortasındaydı ve Cumbria'da güzelliğiyle ünlü bir kır evinin sahibiydi. "Ama aslında hiç evlenme teklif etmedi."

"Hayır," diye kabul etti Emily. "Annem bana çeyizim olmadığını bildiğini ama babamın borçlarını da ödemesi gerektiğini fark etmediğini söyledi." Durakladı. "Ama Lord Julian, Trevelyan'ın babamın borçlarını ödemeyi kabul ettiğine dair sağlam bir bilgiye sahip *olduğunu* söyledi ve hâlâ da borçluydu." Diana'ya baktı. "Bu hiç mantıklı değil!"

Hayır, değildi -eğer Diana'nın bir anda şüphelenmeye başladığı gibi Rowanbridge Markisi'nin Cartham'a olan borcu paranın ötesine geçmiyorsa.

"Belfry bir şey ekledi mi?" Diana merakla sordu; adamın oyununun tam olarak ne olduğunu hâlâ anlayamamıştı. Emily'yi güzel bulması hiç de şaşırtıcı değildi; serveti olmayan, bekâr bir kadına bu kadar ilgi duyması biraz daha şaşırtıcıydı, Willingham'ın da belirttiği gibi Belfry'nin çapkınlık konusunda bir ünü vardı.

"Dedi ki..." Emily biraz kızarak arkasını döndü. "Önümüzdeki hafta Lord Willingham'ın kır evi partisinde olmayı planladığını ve benim de katılıp katılmayacağımı bilmek istediğini söyledi."

"Öyle mi?" Diana kıkırdama dürtüsüne büyük bir güçlükle direnerek, "Öyle mi?" dedi. "Peki sen ona ne söyledin?"

"Lord Willingham beni her zaman davet ederdi ama annem asla bana eşlik etmek istemezdi - normalde babamla birlikte çoktan taşraya dönmüş olurlardı ve eve dönüşümüzü daha fazla geciktirmekle pek ilgilenmezdi. Biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu."

"Tabii ki öyle," dedi Diana neşeyle. Aklına bir fikir geldi. "Sence annen başka bir refakatçiyi kabul eder miydi?"

Emily kaşlarını çatı. "Wiltshire gezisinde bana refakat etmene izin vermeyeceğini biliyorsun Diana. Parkta ya da tiyatrodaki onsuz sana eşlik etmeme izin vermesi bile mucizevi bir şey."

"Kendimi kastetmemiştim," dedi Diana, elini umursamaz bir tavırla sallayarak. "Düşünüyordum da, Willingham'ın büyükannesi katılmayı planladığını söyledi - ve annenle arkadaş değiller mi?"

Emily, "*Arkadaşlar biraz abartıyor* olabilir," diye çekindi. "Ara sıra öğleden sonraları uğrar ve annemi bana yeni bir çift eldiven ya da ona benzer bir şey alması için korkutur. Büyükannemle arkadaştı, biliyorsun ve hepimizin uygun şekilde davrandığını görmenin görevi olduğunu düşünüyor gibi görünüyor."

"Mükemmel," dedi Diana ve hemen ertesi öğleden sonra dul markizle görüşmeyi aklına not etti. "Sanırım tam size göre bir refakatçi tanıyorum."

"Bilmiyorum," dedi Emily kuşkuyla. "Ayrıca Lord Willingham'ın partisine katılmak istediğimden hiç emin değilim -Lord Julian'ın amacının ne olduğunu tam olarak anlamıyorum ama durup dururken uygun bir hanımefendiye ilgi duyacak bir adam gibi görünmüyor," diye ekledi şüpheyle, Diana'nın bu konudaki kendi düşüncelerini yineleyerek. Diana bunun kulağa efsanevi bir aşkın başlangıcı gibi gelmediğini kabul etmek zorunda kaldı ama belki de Emily ve Belfry'nin birlikte biraz daha zamana ihtiyacı vardı.

Hatta romantik bir pastoral ortamda.

Diana dramatik bir şekilde, "Eminim Leydi Willingham bir gönül meselesinin söz konusu olduğunu öğrendiğinde itiraz etmeyecektir," dedi.

"Kes şunu," dedi Emily bastırarak.

Diana suratını astı. "İstemiyorum." Emily'yi daha da sıkı bir şekilde yanına çekti. "Bana kalırsa her şey mükemmel gidiyor. Anneni seni Belfry'nin tiyatrosuna götürmeme izin vermesi için kandırmak şimdiye kadar yaptığım en iyi şey."

"Sanmıyorum-"

"Bebekleriniz çok sevimli mavi gözlü olacak." "Ben pek-"

"Haklısın, haklısın," diye kabul etti Diana. "Kendimizi fazla kaptırmayalım. Önce düğüne odaklanalım."

Emily iç geçirdi, kazanamayacağı bir savaşa girdiğini açıkça fark etmişti ve belli ki taktik değiştirmeye karar vermişti. Diana'ya sinsi bir bakış atarak, "Düğününüz hakkında konuşmayı tercih ederim," dedi.

"Bir kez yaşanmış ve bir daha asla tekrarlanmayacak bir olay," dedi Diana usulca.

Emily biraz çekingen bir tavırla, "Bir daha evlenmek istemiyor musun?" diye sordu.

"Neden yapayım ki?" Diana umursamazca sordu. "Bunu bir kez yaptım ve şimdi dul bir kadının payının avantajına ve buna eşlik eden özgürlüğe sahip olduğuma göre, neden kendimi bir daha başka bir adama bağlamak isteyeyim anlamıyorum."

"Ama..." Emily tereddüt ederek arkasını döndü. "Eğer bir sevgili edinmek niyetindeyseniz -Willingham ya da başka biri- duygularınızın işin içine karışması mümkün görünmüyor mu? Ya *aşık* olursanız?"

Diana güldü. "Emily, saçmalama," dedi. "Yapmaya niyetlendiğim son şey aşık olmak gibi aptalca bir şey."

Beş

*Diana'nın önünde biraz tatsız bir görev olduğu gözünden kaçmamıştı: Willingham'a oPer'i kabul ettiğini söylemek. Bu konuşmadan bu kadar korkuyor olması endişe vericiydi; o ki soğukkanlılığını asla kaybetmemekle övünürdü. Ama yatak odasının kapısında, baştan çıkarıcı bir gülümseme ve baştan çıkarıcı derecede düşük bir yaka ile kendini sunma ihtimali, zihinsel hayallerinde bile onu tereddüt ettirdi. Cesur olmaktan hoşlanıyordu -tam da bunu yapmak *istiyordu*- ama bir not göndermesi gerektiğini düşündü. Ne de olsa bunu daha önce hiç yapmamıştı; belki de bu tür bir şey için birikim yapmak gerekiyordu. Bir notla başlayıp, sonunda bir beyefendinin yatağında, çıplak ve davetkâr bir şekilde görünme noktasına kadar ilerlemeliydi.*

Evet, hemen karar verdi. Yavaş başlamak en iyisi.

Ertesi Pazartesi günü arabası Elderwild'ın önünde durduğunda hâlâ bu konuyu düşünüyordu; ani duruş, tüm yolculuğu arabada Diana'nın karşısında uyuklayarak geçirmiş olan Toogood'u, Diana'nın şahsen ağırlığıyla orantısız olduğunu düşündüğü bir miktar homurtu ve küfürle uyandırmıştı.

"Dikkatli ol Toogood, yoksa masum kulaklarım bir daha asla iyileşemez," diye veda edercesine arabadan inen uşağın elini tuttu. Toogood'un cevabı alçak sesle mırıldandı, böylece Diana'yı şüphesiz bir başka renkli lakaplar dizisinden kurtarmış oldu. Diana ne zaman tanıdığı aristokrat hanımların hizmetçileriyle ilgili hayali bir aşağılamadan yakındıklarını duysa gülmek zorunda kalırdı: kuşkusuz buradaki en düşmanca hizmetçiye sahipti.

Önündeki ev her zamanki gibi çarpıcıydı; Willingham'ın atalarından kalma yığın

Etkileyici sayıda kulesi bulunan, yıpranmış taştan yapılmış görkemli bir malikâne,

ve tirizli pencereleri vardı. Evin önündeki doğal göle doğru hafifçe eğimlenen ve malikanenin arkasında yükselen tepelerde ormanlık alana dönüşen tertemiz bakımlı çimlerle çevriliydi. Willingham'ın davetlerini bu kadar cazip kılan da işte bu ortamdı; Elderwild'ı çevreleyen orman geyik ve sülünlerle dolu olduğundan ve yakındaki tepeler de o kadar güneyde alışılmadık bir şekilde ara sıra orman tavuğu bile barındırdığından, her Ağustos ayında verdiği atış partilerinin *tonun* en iyileri arasında olduğu söylenirdi. Elbette avlanmanın Diana'nın her yıl bu etkinliklere katılmasıyla bir ilgisi yoktu; Willingham'ın iyi stoklanmış kilerleri ve yetenekli bir aşçısı da vardı ve ayrıca Ağustos ayına gelindiğinde Diana genellikle Londra'nın bunaltıcı sıcağından kurtulmak için yanıp tutuşuyordu.

Artık eve girmesine izin verilmiş, dış giysileri ve bavulları çıkarılmış ve tek kelime bile edemeden çay içmek için kırmızı salona yönlendirilmişti - evin efendisi görünürde yoktu ama yozlaşmış, evlenmemiş bir markizi idare etmek için gerekli olan 1rm yönlendirici ele alışkın olan hizmetkârları, onu isteklerine boyun eğdirmekte pek zorlanmadılar. Misafir odasının kapısı arkasından tıkırdayarak kapanırken, kendini küçük ve etkili bir fırtınadan kurtulmuş gibi hissederek saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırdı.

"Diana!"

Violet, Diana gelene kadar kocasının yanında uzandığı kanepeden kalkarak hızla odayı geçti ve arkadaşının ellerini kendi elleriyle kavradı. Diana, Violet ve Audley'nin yüzlerinin biraz kızarmış olduğunu fark etti ve kendisi gelmeden önce odanın tek sakinlerinin onlar olduğunu göz önünde bulundurarak bunun nedenine dair çok az şüphe duydu. İnsanlar sosyeteye yeni giren genç kızların sıkı bir gözetim altında tutulması gerektiğinden endişe ediyordu ama Diana asıl gözetim altında tutulması gerekenlerin uzun bir ayrılıktan sonra yeniden bir araya gelen evli çiftler olduğunu düşünüyordu, tabii eğer evdeki mobilyaların en azından bir kısmının erdemi bozulmadan kalması isteniyorsa.

"Willingham nerede?" Diana, Violet'in elinden kurtulup kanepenin yanındaki koltuğa çökerek sordu. Diana'nın odaya girmesiyle ayağa kalkan Audley koltuğuna geri çöktü ve karısını sevecen olduğu kadar mide bulandırıcı da olan şefkatli bir bakışla yanına çekti.

Audley önündeki arabada duran çay tepsisinin içindekileri incelerken, "Sanırım hâlâ Rothsmeres'leri selamlıyorlar," diye cevap verdi.

"Rothsmeres, çoğul mu?" diye sordu Diana, içini bir korku kaplamıştı.

"Korkarım öyle," diye cevap verdi Audley, sonunda metodik bir şekilde tüketmeye devam ettiği yağlı bir çay çöreğiyle yetindi.

"Jeremy sadece kontu davet etti," diye ekledi Violet, kocasının unlu mamullerin neden olduğu dalgınlıkla bıraktığı yerden hikâyeye devam ederek. "Ama anladığım kadarıyla kontes, kız kardeşi için de bir davetiye temin edene kadar Rothsmere'in peşini bırakmamış." Kederli bir iç geçirdi.

"İyi haber şu ki," diye ekledi Audley, çay kekinin son lokmasını yutarken, "burası büyük bir ev. Eğer akıllıysan -ki seni tanıyorsam Diana, öyle olacağından eminim- yemek zamanları dışında ondan tamamen uzak durabilirsin."

"Kesinlikle çabalayacağım," diye mırıldandı Diana. Rothsmere Kontu, Willingham'ın Oxford'daki günlerinden kalma arkadaşlarından biriydi. Ve unvan sahibi erkeklere göre yeterince terbiyeliydi; ancak kız kardeşi Leydi Helen tamamen farklı bir tipti. Şu anda üçüncü sezonundaydı, hâlâ evlenmemişti ve Diana'nın onunla olan sınırlı etkileşimlerinde, aşırı hırslı bir izlenim edinmişti. Diana, Leydi Helen'in bu ev partisinde bulunmasının, gözünü evlenmemiş bir markize diktiğinin göstergesi olup olmadığını merak etti.

"Son birkaç gündür nelerle meşguldün Diana?" diye sordu Violet, ona bir çay fincanı uzattıktan sonra beceriksizce kendi fincanını doldurmaya başladı. "Seni neredeyse bir haftadır görmedim."

"Mmm," dedi Diana, çay fincanının kenarından arkadaşını incelerken ağzı kıvrıldı. "Peki bu kimin suçu? İstemeden de olsa bana kalıcı zarar verebilecek bir aşk sahnesine denk gelmemek için seni aramaya cesaret edemedim." Hem Violet'in hem de Audley'nin bu suçlamayı reddetmek yerine kızardıklarını görünce çok sevindi. Onlara kendi rahatsızlıklarını düşünmeleri için bir an verdi, sonra onlara acıdı ve devam etti. "Ama sorunuza cevap verecek olursam, barışmanızı duymaya hevesli tüm dedikoducuları savuşturmakla fazlasıyla meşguldüm elbette. Ve resim yapmakla."

Bu biraz ihmal edilmiş bir yalandı-Diana, Violet'in Willingham'ın kendisini evinde tanıttığını öğrendiğinde gerçekten çok ilgileneceğinden emindi,

Yatak odasındaki sıkıntılarını itiraf ediyor ve ona evlenme teklif ediyordu ama şu anda Violet ve Audley'i aydınlatmak umurunda değildi. Ya da belki de hiçbir zaman - Emily'nin bile güvenini kazanmasına izin verdiği için şimdiden biraz pişmanlık duyuyordu.

"Ne üzerinde çalışıyordun?" Violet merakla sordu.

Başka biriyle konuşuyor olsaydı, Diana muhtemelen çalışmalarını küçümser, sadece suluboyayla uğraştığını ya da buna benzer anlamsız bir şey yaptığını söylerdi. (Aslında Diana suluboyadan nefret ederdi.) Yaptığı resimlerden çok fazla bahsetmeyi sevmezdi, en eski arkadaşı Violet'le bile, ki Violet onun sanatını çok görmüş ve hayran kalmıştı. Tuvalin karşısına geçtiğinde hissettiği dinginlik ve sükûneti kelimelere dökmek imkânsızdı ve bunu ifade etmeye çalışması da kendisini hüsrana uğramış ve sahtekâr hissetmesine neden oluyordu. Çünkü o, çocukken bir resim ustası olan bir vikontun kızıdan başka kimdi ki? Botticelli sayılmazdı.

Elbette yetenekli olduğunun farkındaydı ama toplumun onun sanatına arada sırada üstünkörü bir iltifattan öte değer vermeyeceğini de biliyordu. Resim yapmakta ustaydı ve bu ona iyi yetiştirilmiş bir hanımefendide aranan nitelikler listesinde bu maddenin yanında bir tik işareti kazandırmıştı. Bu konuda tanıdığı herhangi bir hanımefendiden -ya da erkekten- daha iyi olması kimse için önemli değildi ve bu yüzden kendisi için de önemli olmasına izin vermemeye çalıştı.

Elbette bunların hiçbirini Violet'e söylemedi. Onun yerine sadece, "Karışık sonuçlarla bir natürmort denemesi yapıyorum," dedi. Son iki haftanın büyük bir bölümünde güneş odasında bunun üzerinde çalışıyordu. Son zamanlarda düşünceleri dikkatini dağıtmıştı ve bir natürmortun gerektirdiği ayrıntılara sürekli dikkat etmenin zihnini mutlu bir şekilde boş bırakabilecek tek şey olduğunu düşünüyordu. Resimden henüz tam olarak memnun değildi ve onu Londra'da bırakmıştı; belki de manzara değişikliği ve burada, kırsal kesimde manzaralar üzerinde biraz pratik yapmak, dönüşünde proje için ona yenilenmiş bir enerji verebilirdi.

Violet onu bu konuda daha fazla kışkırtmadan salonun kapısı arkalarından açıldı ve malikânenin lordu da partiye katıldı. Willingham belli belirsiz telaşlı görünüyordu, Diana'nın acımasızca ama hararetle Leydi Helen'in yanında çeyrek saat geçirdiği için olmasını umduğu ama onu tanıdığı için kravatının o sabah yeterince özenle düğümlenmemiş olmasından da kaynaklanabileceğini düşündüğü bir durumdu bu.

Ancak bir dakika sonra, sebebin birincisi olduğunu kanıtladı. Ceketinin içinde bir yerden bir Aask çıkardı ve "Kadınlar" diye mırıldanmadan önce doyurucu bir yudum aldı.

Diana tatlı tatlı gülümsedi. "Anladığım kadarıyla sekse oldukça düşkünsün, Willingham."

Büyük bir yudum daha alırken gözlerini ona dikti. "Belirli bağlamlarda, şüphesiz. Ama kendi evimde, uygun bir bayan olarak, en ciddi endişelerim var."

"Onu sen davet ettin, eski dostum," dedi Audley, sağ salim evlenmiş bir adamın tüm kendini beğenmişliğiyle.

"Rothsmere beni köşeye sıkıştırdı," dedi Willingham, Aask'ı ceketine yerleştirip Diana'nın yanındaki koltuğa geçerek. "Eski bir dosta hayır demek zor, anlarsın ya."

Violet kaşlarını çatı, Audley de son derece şüpheli görünüyordu ama bu düşünceye ses veren Diana oldu: "Seninle ilgili kafanda tuttuğu iğrenç bir hikâyesi var, değil mi?"

"Öyle olsaydı bile bunu itiraf etmezdim, değil mi?" Willingham, Diana'nın haklı olduğunu anlayacağı kadar huysuz bir sesle konuştu.

"Baştan çıkarmaya çalıştığın o Fransız aktrisin kucağına hesaplarını bıraktığın zaman mıydı?" Audley sordu.

Willingham ona alaycı bir bakış atarak, "Hayır," dedi. "Ama *bu* değerli anıyı gündeme getirdiğin için çok teşekkür ederim."

"Ya da Leydi Montlake'in balosunda, karanlık olduğu ve aradaki farkı anlayamadığın için yanlışlıkla metresinin kız kardeşini balkonda öptüğün zaman mı?" Violet sordu.

"*İkizdiler*," dedi Willingham, yüzünde acı dolu bir ifadeyle. "Ve biraz da içmiştim," diye ekledi isteksizce.

"Bize de anlatabilirsin," dedi Diana ona. "Bütün gün böyle devam edebiliriz."

Willingham derin ve güçlendirici bir nefes aldı. "Diyelim ki bir zamanlar... kocası broşürler yayınlayan bir bayanla arkadaşım. İlişkimizi öğrendiğinde biraz sinirlendi ve benim hakkımda, sahip olduğunu iddia ettiği bazı alışılmadık yatak odası aktivitelerini detaylandıran oldukça rahatsız edici bir tane bastı.

eski metreslerimden birinden öğrendim." Bu düşünce karşısında biraz ürperdi. "Rothsmere adamı tanıyor ve hepsini satın aldı ve neler döndüğünü öğrenince hepsini yok ettirdi, ama bir tanesini şantaj amacıyla sakladı," dedi karanlık bir şekilde.

"Görüyorum ki sağ salım varmışsınız," diye hızla ekledi ve Diana'nın bu hikâyeyeyle ilgili sayısız sorusunu sormasına fırsat vermeden başıyla onayladı.

"Bugünlerde evinize gelen bir misafiri böyle mi karşılıyorsunuz?" Diana çayından bir yudum alarak sordu. "Bir eşin senin için harikalar yaratacağına her zamankinden daha çok inanıyorum, Willingham."

"Ve Rothsmere uygun bir adayı doğrudan kapınıza kadar getirme nezaketini gösterdi," diye ekledi Audley, her zamanki neşesinden çok daha fazlasını göstererek. "Daha kolay olamazdı."

"Ben bir eş aramıyorum," dedi Willingham karanlık bir sesle; son çeyrek saatin biraz üzücü geçtiği belliydi. "Leydi Templeton'ın bahsi kazanmasına izin veremem, değil mi?" diye ekledi daha neşeli bir tavırla. "Ödülümü alabilmem için önümde papazın fare kapanından kaçmam gereken on bir ay var."

"Ödülüm demek istiyorsun," dedi Diana sakın bir sesle. "Kazandığım tüyleri harcamak için muhteşem planlarım var."

"Tüyler mi?" Willingham boş boş sordu.

"Müstakbel eşin için özenle hazırlanmış başlıklar için," dedi Diana. "Gözüne bir tüy batmadan ona bir metre bile yaklaşamayacaksın. Muhteşem olacak."

"Gelecekteki sefaletimi düşünürken duyduğun neşeyi tüyler ürpertici buluyorum," dedi Willingham, sesi hiç de endişeli gelmiyordu -aslında bakışlarında onu iliklerine kadar heyecanlandıran bilmiş bir ifade vardı.

Bu ona bu akşamki diğer amacını hatırlattı. Kocaman, tamamen sahte bir esneme hareketi yaptı. "Korkarım yolculuğum oldukça yorucuydu ve akşam yemeğinden önce dinlenmek istiyorum." Kirpiklerini ona doğru kırıştırdı. "Bana odamı gösterebilir misiniz?"

Willingham alelacele ayağa kalktı. "Benim için zevktir." Diana'ya kolunu uzattı, o da tuttu.

Violet ve Audley bu gösteriyi ilgiyle izlediler.

"Bu... ne hakkında?" Violet yavaşça sordu, bakışları Diana'dan Willingham'a ve sonra tekrar geri döndü.

"Bir centilmen, kaşlarını kaldırmadan bir konuğa yatak odasına kadar centilmence eşlik edemez mi?" Willingham sordu.

Violet açıkça, "Sen ve Diana söz konusuysa, hayır," dedi.

Audley, "Napolyon'u kolunu Wellington'a uzatırken izlemek gibi," diye mırıldandı. "Neden Napolyon olmak zorundayım?" Willingham itiraz etti. "O daha kısa!" "Audley belli ki içten içe benim daha iyi bir general olacağımı anlıyor."

Diana kendini beğenmiş bir şekilde konuştu.

"Hiç sanmıyorum-"

"Biz de tam gidiyorduk, değil mi?" dedi, adamın kolunu sıkıca kavradı ve ona anlamlı olduğunu umduğu bir bakış attı.

Büyük bir iç çekerek konuyu kabul etti. Violet ve Audley'e, "Bize izin verirseniz," dedi ve ikisi de cevap veremeden Diana'yı odadan dışarı çıkardı.

Koridora çıktıklarında Diana onun kolunu hemen bıraktı ve ana merdivene doğru ilerledi.

Willingham, "Bulaşıcı olduğumu sanmıyorum," diyerek yavaş adımlarla onu takip etti.

"Romantik geçmişine bakılırsa, o kadar emin olduğumu söyleyemem," dedi karanlık bir sesle ve arkasından gelen, sadece bir çırpınış olarak tanımlanabilecek sestten memnun oldu. "Sadece şaka yapıyorum," diyerek rahatladı, adımlarını biraz yavaşlattı ve takdire şayan bir iyi niyet gösterisi olarak gördüğü bir şekilde uzanıp bir kez daha koluna girdi. "Aslında ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum."

"Çiçek hastalığı mı?" diye sordu alaycı bir tavırla.

"Hayır, romantik geçmişiniz," dedi sesini alçaltarak. Merdivenlere ulaşmışlardı ve konuştukları her kelimenin yakındaki hizmetkârlar tarafından duyulabileceğinden şüpheleniyordu. Bu nedenle, ikinci kata ulaşıp başka bir boş koridorda yürüyene kadar sessiz kaldılar.

"Sanırım oPer'im hakkında bir sonuca vardınız?" Willingham alçak bir sesle sordu. Bakışlarını bir an olsun önünden ayırmıyordu ama Diana onun elinin altındaki kolunun hafifçe gerildiğini hissedebiliyordu. Verdiği cevabın onun için önemli olduğunu şaşkınlıkla fark etti.

"Teklifini kabul etmeye karar verdim," dedi ve başını çevirdi, başını bir kez daha öne eğmeden önce gözleri bir an için beklenmedik bir yoğunlukla onunkileri yakaladı.

"Ama," diye ekledi, adam konuşmak için ağzını açtığı anda, "şartlarım var."

"Elbette biliyorsun," diye kabul etti. Kadın gözlerini ona dikti ama adam bakışlarına karşılık vermeyi reddetti. Koridorun ortasındaki bir kapının önünde durdular ve adam kapıyı açmaya başladı.

"Burası senin odan," dedi. "Benimki koridorun sonunda."

"Cevabımdan çok emindin, değil mi?" diye sordu bir kaşını kaldırarak.

"Hiç de değil," dedi o sinir bozucu, karşı konulmaz arsız sırtışıyla. "Ama eğer evet dersen, hazırlıklı olmak istedim. Bu akşam herkes yattıktan sonra seni ziyaret edeyim mi ve şartlarını konuşalım mı?"

"Sanırım," diye kabul etti. "Şimdilik, muhtemelen Violet ve Audley'e misafir odasında tekrar katılmalısınız."

"Ah," dedi Willingham bilgece başını sallayarak. "Yani şirketinizde uzun süre kalmamamdan şüphelenmiyorlar mı?"

Diana odaya girmek için dönerken omzunun üzerinden, "Hayır," dedi. "Böylece mobilyalarınızı daha fazla bozmazlar."

Willingham'ın korkunç yüzüne kapıyı kapatmak son derece tatmin ediciydi.

Altı

Diana o akşam yemekten önce salona tekrar girdiğinde Violet ve Audley'nin giyinik bir şekilde odanın iki tarafında sohbete dalmış olduklarını görünce *biraz rahatladı*. Odanın öbür ucundaki kanepeye, mobilyanın o öğleden sonra tanıklık etmiş olması gereken faaliyetler ışığında sempatik bir okşama vererek, tanıdık görünümlü altın bir başla hararetli bir şekilde sohbet eden Violet'e doğru ilerledi.

"Emily! Geldin!" Başını çevirdiğinde arkadaşının inanılmaz güzellikteki yüzü ortaya çıktı. "Görüyorum ki parlak planım işe yaramış." Diana hevesli adımlarla salondan geçerken ekledi.

Emily'nin ellerini tuttu ve arkadaşına yukarıdan aşağıya baktı. Emily yorgun görünüyordu. Her zamanki gibi güzeldi, saçları özenle taranmış, düzgün bedeni sade beyaz bir gece elbisesi içinde tamamen uygun bir şekilde giyinmişti. Ama gözlerinin altında Diana'nın daha önce hiç görmediği koyu lekeler vardı ve kaşlarında sürekli çatıldığını belli eden belli belirsiz bir kırışıklık. Diana onun son zamanlarda Bay Cartham'la kaç davete katıldığını ve bu konuda ailesiyle kaç kez tartıştığını merak etti.

Emily gülümseyerek, "Annem bile Willingham'ın Dowager Marchioness'i karşısında güçsüz kalıyor," dedi.

"Hepimiz gibi," diye onayladı Diana. Konuşurken dönüp odayı tarayarak kadının beyaz saçlarını aradı. Bu görüldüğünden daha zordu, çünkü dul markiz ancak bir buçuk metre boyundaydı ve kalabalıkta kaybolmaya meyilliydi. Bu yüzden bakmak yerine durdu ve *dinledi*.

Ve bir an sonra, dul kadının sesini duydu.

Markiz'in sesi, terbiyeli bir hanımefendiye yakışmayacak kadar yüksekti.

Ama bu tür düşünceler kadını hiçbir zaman tam olarak istediği gibi davranmaktan alıkoymamıştı. Diana da tam olarak bu yüzden ona hayrandı.

O, Violet ve Emily yakınlarda kümelenmiş insan grubuna yaklaştılar ve yaşlı markizi, aralarında James'in kardeşi West ve Willingham'ın Oxford günlerinden birkaç arkadaşının da bulunduğu yarım düzine eğlenen beyefendinin önünde, onlara kocasının oldukça kötü şöhretli ölümünün hikâyesini anlatırken buldular.

"... ve sonra aptal, sanki seyisiymişim gibi boş şarap şişesini bana fırlattı," dedi, her kelimesi doğru derecede küçümseme ile aşılarmıştı, "Aung kendini eyere attı ve söz konusu kapıya doğru son hızla ilerledi. Bunu başarma şansının olmadığını birkaç metre öteden görebiliyordum ve at -duyarlı bir yaratık- onu çalılıklara çarpacak kadar eğildi." Birçok hayranından birinden bir bardak şeri kabul ederek iç çekti. "Anında boynunu kırdı tabii ki," dedi, sanki kendi kocasının ölümünü değil de pek seilmeyen bir aile köpeğinin ölümünü anlatıyormuş gibi. "En kötüsü de çalıkların arasına düştüğü için çalıklar yüzünü fena halde çizdi, bu yüzden tabutunun içinde çok kötü görünüyordu. Gerçekten de sahip olduğu tek şey yakışıklılığıydı ve bu yakışıklılığı bile onu ölümünde terk etti."

"Hepimiz için bir ders, gerçekten," diye seslendi Willingham'ın sesi Diana'nın hemen arkasından ve Diana irkildi -hikâyeye o kadar dalmıştı ki onun yaklaştığını duymamıştı. Büyükannesini incelerken gözleri dans ediyordu. "Ve sevgili büyükbabam, onu böylesine sadık tonlarla anlatan bir eşe sahip olduğu için ne kadar şanslı."

Dul Markiz homurdanarak bir yudum şeri aldı. "Saçmalama Jeremy. Adam bu mülkü neredeyse iflas ettiren bir baş belasıydı - gerçi sevgili baban da bu konuda epeyce iş yaptı, yani ortada yeterince suç var, diyebilirim - ve şüphesiz yakınlardaki kırsalda istenmeyen yavru köpekler gibi dolaşan bir sürü piç kurusu var."

Bunun üzerine West şarabını yudumlarırken, Diana'nın arkasındaki Emily de nefes nefese kalmış gibiydi.

Willingham Diana'nın yanından geçerek büyükannesinin yanağına bir şekilde hem sevecen hem de alaycı olmayı başaran bir öpücük kondurdu. Diana bunu yapabilmeyi diledi.

Kendi öpücüklerinin ona iletmesini istediği zıt duygular tam olarak bunlar olduğu için bunun hilesini öğrendi.

"Gördüğüm kadarıyla sağ salim varmışsınız ve hatta Leydi Emily'yi annesinin pençelerinden yara almadan kurtarmayı da başarmışsınız," diye ekledi.

"Evet, şey, çok yakın bir şeydi, size söylemekte sakınca görmüyorum." Hikâyesinin sonunda etraflarını saran grup dağılmaya başlamıştı; Diana, West'in bir iki saat önce gelen Sophie ile derin bir sohbete dalmış olan Audley'nin yanına gitmek için odadan geçişini izledi. Sophie'nin romantik geçmişi göz önüne alındığında -hem bu yaz Willingham'la olan çifti hem de yıllar önce West'le neredeyse nişanlanmış olması- Diana onun Elderwild'daki varlığını oldukça ilgi çekici buluyordu ve West'in elini eğerek ona bir şeyler söyleyip doğrulurken Sophie'nin ağzının açıklanamayacak kadar samimi görünen bir tür yarım gülümsemeyle titremesini izlemesi hiç de azımsanacak bir ilgi değildi.

Ancak Diana elindeki konuşmayı ihmal ettiğini geç de olsa fark ederek dikkatini, artık sadece dul markiz, Willingham, Violet ve Emily'den ibaret olan arkadaşlarına verdi. Dul Markiz Emily'ye onaylayan bir bakış attı. "Bu genç bayan, yaşıtı olan çoğu bayanın yarısı kadar bile yorucu değil. Dahası, çenesini kapatıp yaşlı ve güçsüz bir kadının ihtiyaç duyduğu dinlenmeyi sağlamayı da biliyor."

Emily o ilkel, düzgün gülümsemesini takındı. "Çok nazıksınız leydim, ama tam olarak hatırladığım gibi değil." Durakladı, sonra ekledi: "Sanırım ortalamanın üzerinde bir suskunluk içindeydim, ama bunun tek nedeni yolculuğumuzun çoğunu bana müstakbel bir kocada olması gereken tüm nitelikleri açıklayarak geçirmiş olmanızdı."

"Peki bunlar hangi nitelikler olabilir?" diye sordu Willingham. "Benim, yani sevgili torununuzun zaten sahip olduğu nitelikler sanırım?"

"Yanılıyorsun oğlum," dedi büyükannesi sert bir sesle. "Bugünlerde çılgınca koşuşturan diğer genç delikanlılar kadar aptalsın, yine de bir meleğin yüzüne sahip olduğunu kabul etmeliyim, bu da darbeyi yumuşatıyor."

Diana gözlerini devirdi ve Willingham bunu elbette fark etti. Ona sırtıttı, sonra gözlerini melek masumiyetine yakın bir şekilde açtı. Diana taş kesilmiş bir yüzle ona baktı.

"Ama yüz ne kadar melekse, insan o kadar şeytandır, hep böyle derim," diye ekledi büyükannesi, torununa kuşkulu bir bakış atarak. "Hakkınızdaki korkunç dedikoduların sadece dörtte birini duyduğuma eminim ve sizi temin ederim ki bu zaten çok fazla. Keşke babanın utanacağını söyleyebilseydim, ama o baştan aşağı bir alçaktı."

"Ama," diye başladı Emily tereddütle, "o senin oğlun değil miydi?"

"Öyleydi," diye kabul etti dul markiz, en ufak bir utangaçlık belirtisi göstermeden. "Kendi oğlunun onun izinden gittiğini görse şüphesiz çok sevinirdi." Dramatik bir şekilde durakladı. "Ancak *benim* bu aile için daha büyük umutlarım var. Willingham isminin sarhoş zamparalıktan öte bir anlam ifade etmesinin zamanı gelmişti." Torununa sert bir bakış attı. "Cesaretini ve dayanıklılığını takdir ediyorum evlat, ama sen amacına ulaştın."

Violet, Diana'nın aceleyle gizlenmiş bir kahkaha olduğundan emin olduğu bir öksürük çıkardı ve sonra, "En azından Leydi Emily'yi burada sağ salim görebilmiş olmanıza sevindim," dedi.

"Evet," diye kabul etti Emily ve Willingham'a gülümsedi. "Davetiniz için teşekkür ederim lordum. Ev partilerinizde geleneksel olarak seçkin bayanların sayıca az olduğunu biliyorum."

"Bu yıl bu geleneği bozuyor gibiyiz," dedi Willingham karanlık bir sesle.

"Evet," dedi dul markiz, "bu yılki törenlerin sorumluluğu bana verildi. Leydi Helen Courtenay'e eşlik ediyor - annesi bir şey istediğinde son derece kararlı olabiliyor." Odanın etrafına hızlı bir bakış attı. "Bu akşam bizi yalnız bırakmayacak, değil mi?" İffetini dikkatle koruduğunu düşündüğü hanımefendinin yokluğunu ancak şimdi fark etmiş olması onu bir an bile düşündürmemişti.

Willingham, "Leydi Helen yolculuktan yorulduğunu ve odasında bir tepsi istediğini söyledi," dedi üstü örtülü bir rahatlama tonuyla.

"Hımm," diye homurdandı yaşlı markiz, bu tür sapkın davranışlar hakkında söylenmesi gereken tek şeyin bu olduğunu düşündüren bir şekilde. "Şu Leydi Helen çok tuhaf biri."

"Ne demek istiyorsun?" Diana ona dönerek sordu.

"O, buranın en umutsuz, evlenmeyi düşünen kızı olarak ün saldı; erkekler onunla birden fazla kez dans etmekten korkuyorlar."

anlıyorum."

"Evet," dedi Diana. "Ama bunun neresi tuhaf?"

"Kızı büyürken tanırdım ve hiç de öyle biri değildi," diye düşünceli bir şekilde sözlerini tamamladı dul markiz. "Bugünlerde tamamen tanınmayacak kadar farklı bir yaratığa benziyor."

Violet sert bir sesle, "Bu da evlilik martının ne kadar korkunç olduğunu gösteriyor," dedi ve gözleri bir an için odanın diğer ucundaki kocasına kayınca bakışları yumuşadı.

Willingham kendini beğenmiş bir tavırla, "İşte bu yüzden evlilik benim girmeye hiç niyetim olmayan bir kurum," dedi.

"*Sen* böyle düşünüyorsun oğlum," dedi büyükannesi, koluna vurarak. "Sen böyle düşünüyorsun."

Diana buna sırtıttı -dul markiz, Diana'nın Willingham'la girdiği bahisten öylesine bahsetmesini iyice ciddiye almış görünüyordu. Önümüzdeki birkaç haftayı dört gözle bekliyordu -dul markiz Willingham'ın karşısına çıkan her bekâr ve kaliteli bayana laf atmasını içerecekse, bunun yıllardır katıldığı en eğlenceli kır evi partisi olabileceğini düşünüyordu.

Ne de olsa Willingham'ın suPer'ını izlemek her zaman tadına varılacak bir deneyimdi.

Akşam yemeği Diana'ya sevincinde fazla aceleci davrandığını çabucak öğretti. Oturur oturmaz başlamış, bunun üzerine dul markiz Emily'nin çıplak kolları için endişelendiğini, oturduğu yerin -doğrudan Willingham'ın sağında-böylesine narin ve kırılgan bir bünyeye sahip birinin (Emily aslında nadiren hastalanırdı) üşümesine neden olacak gizemli bir cereyan hattında olduğunu iddia etmişti.

"Leydi Templeton, neden onunla yer değiştirmiyorsunuz?" diye sordu dul markiz, bunun aslında bir soru olmadığını açıkça belli eden bir ses tonuyla. "Siz Leydi Emily'den çok daha sağlam ve yürekliisiniz, risk altında olmayacağınızdan eminim."

"Teşekkür ederim Leydi Willingham," dedi Diana tatlı bir sesle ve emirleri yerine getirmek için ayağa kalktı. "Kendimin bir ata bu kadar benzetildiğini hiç duymamıştım."

Birkaç koltuk aşağıda, Penvale bir tür kesik kışneme sesi çıkardı; Diana, Violet karnına dirsek attığı için kesildiğinden emindi. Diğer tarafta Audley gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu. Başka koşullar altında Diana onu bu kadar neşeli görmekten memnun olurdu -son birkaç haftalık evlilik mutluluğu onu uzun zamandır tanıdığı aşırı ciddi adamdan neredeyse tanınmaz hale getirmişti- ama şu anda kendini pek de hayırsever hissetmiyordu.

Bu umut verici başlangıçla Diana, Emily'nin Willingham'ın yanındaki terk edilmiş koltuğuna oturdu ve yemek başladı.

Doğal olarak işler daha da kötüye gitti. Çorbanın üzerine, dul markiz -sohbet arkadaşıyla ilgili tüm yemek masası görgü kurallarını hiçe sayarak -Diana'yı çocukluğu, evliliği ve kedi mi köpek mi tercih ettiği hakkında uzun bir sorgulamaya tabi tuttu. İlk boyunca masadakileri Willingham'ın kötü geçen gençliğinden anekdotlarla eğlendirdi ve Diana'nın olayların gerçekliğinden son derece uzak olduğundan emin olduğu her hikâyenin sonucuna pembe, duygusal bir parlaklık kattı.

Tatlıyı yedikten sonra, solunda oturan ve son bir saattir bu gösteriyi hoşgörülle izleyen West'in kendisini sohbece çekmesine izin vererek, tam karşısında oturan Sophie'yle ara sıra kaşlarını kaldırarak sohbet etti. Ancak bu mola Diana'nın umduğu kadar rahatlatıcı olmamıştı, zira West'in söylediklerine tamamen dalmış gibi görünse de, dul markizinin göz ucuyla kendisini izlediğini hissedebiliyordu.

Dindar bir insan olsaydı, Diana ilahi bir gücün onu yıllarca yaptığı yanlış davranışlardan dolayı cezalandırdığını düşünebilirdi; ancak çok dindar olmadığından, bunun sadece büyükanneler hakkında uyarıcı bir hikaye olduğuna karar verdi. O vardı olmuştur mükemmel Keyifli at ve Beklenti. Willingham'ın büyükannesi tüm enerjisini onu yavan bir bakireyle evlendirmeye adanmıştı; bu tamamen başka bir şeydi.

Dul Markiz'in torunu için gözüne kestirdiği müstakbel eş Diana'nın ta kendisiydi.

Diana, böğürtlenli tarttan bir lokmayı ağzına götürürken, "Büyükannenin daha kurnaz olduğunu düşünürdüm," dedi Willingham'a nefesinin altından.

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Willingham, masada büyükannesine kısık gözlerle bakarak. "Belki de yaşlandıkça umutsuzluğa kapılıyor."

Diana bir homurtuyu büyük bir güçlkle bastırdı. Yaşlı Markiz'in yaşlandığı kesindi ama yine de her zamanki gibi zeki ve kurnazdı. "Ya da," diye önerdi, "belki de birbirimizin kollarına düşmek için sadece ufak bir itmeye ihtiyacımız olacağını düşündü." Kirpiklerini adama doğru kırıştırarak aşk dolu bir hayranlık ifadesi takındı.

Willingham daha yakına eğildi. "O konuda pek de haksız sayılmaz." Diana Willingham'ın yakınlığı karşısında gözlerini kapama dürtüsüyle savaştı; bu kadar yakınken Willingham'ın vücudunun sıcaklığını hissedebiliyor, çenesini gölgeleyen akşam kirli sakalının belli belirsiz izlerini görebiliyordu. "Bu akşamki ziyaretimi dört gözle bekliyorum. Koşulları tartışmak için..."

Sonra Diana'yı utanç verici bir şekilde nefessiz bırakarak arkasına yaslandı. *Koşullar* kelimesi ona daha önce hiç müstehcen gelmemişti. Ev partisi sadece birkaç saat sürmüştü ve şimdiden son derece eğitici olduğunu kanıtlıyordu.

Yedi

Jeremy gergindi. Saat geç olmuştı; konukları bir saatten fazla bir süre önce odalarına çekilmişlerdi ve yatak odasının kapısının dışındaki koridor sessizleşmişti, artık ileri geri koşuşturan hizmetkârların ayak sesleri duyulmuyordu. Kendisi de uşağı Snupgrove'u kovmuştu ve şimdi elinde bir kadeh şarapla en sevdiği mavi banyosunun altında pantolon ve bol bir gömlekle yalınayak duruyordu. Bu akşam her zamankinden daha az içmiş, diğer beyefendilerin yemek sonrası içtikleri şaraba ya da salonda hanımlara katıldıktan sonra içtikleri konyaklara katılmamıştı. Ancak şimdi, önündeki akşamı düşünürken elindeki kadehin ağırlığı onu rahatlatıyordu.

Her ne kadar akşam yemeğinde Diana'nın korsajının kesimi onda tam da bunu yapma isteği uyandırmış olsa da, bu akşam kendini acemi bir çocuk gibi Diana'nın kollarına atmaya hiç niyeti yoktu. Jeremy her zaman inandığı gibi mükemmel bir aşık olduğuna dair güvence istiyorsa, zemin hazırlamak için zaman ayırmadan acele ederek amacına pek de iyi hizmet edemezdi.

Sorun şuydu ki, Diana'yla aralarındaki zemin sanki yıllardır kullanılmaya hazır bir şekilde orada duruyormuş gibi hissediyordu. On sekiz yaşından beri onunla yaşadığı her karşılaşma bir şekilde Airtation'ı içeriyordu. Tabii ki Diana herkesle hava alıyordu, o da öyle. Ama aralarında farklı bir his vardı, sanki karşısındakini gülümsetmek ya da -hayallere dalmak!- kızartmaktan öte bir amacı varmış gibi.

Elbette, onun hiç kızarmasına neden olmamıştı. Kızın bunu yapıp yapamayacağını bile merak ediyordu.

1.'ye çıkmayı çok istiyor.

Kadehinin geri kalanını boşaltıp kapıya doğru yürümesinin nedeni de bu güçlendirici düşünceydi. Kapıyı dikkatle açtı ve başını koridora uzattı,

Devam etmeden önce gerçekten terk edilmiş olduğundan emin olmak için. Misafirleri gelmeden önce hizmetçisi Bayan Foxglove'dan Diana'ya kendi yatak odasıyla aynı koridorda bir yatak odası vermesini istediğinde, kadın ona uzun ve şüpheli bir bakış atmıştı.

Koridorda sürünerek ilerledi ve kapıyı tırmaladı. Kapı bir saniye sonra açıldı -orada durmuş kapının çalınmasını mı bekliyordu- ve kadın kapıyı arkasından kapatmadan önce hızla içeri süzüldü.

Ancak birlikte güvenli bir şekilde odasına yerleştiklerinde ona iyice bakabildi. Akşam yemeğinde giydiği gece elbisesini değiştirmişti ve onu hiç görmediği kadar sade giyinmişti, görünürde hiçbir mücevher olmayan sade kırmızı bir muslin elbise giymişti. Görkemli saçları artık özenle yapılmış bir pudra şeklinde değil, mum ışığında parlayan dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu ve tıpkı birkaç dakika önce olduğu gibi elinde küçük bir kadeh şarap tutuyordu.

"Diana," dedi, bu kadar samimi bir ortamda onun Hristiyan isminden başka bir şey kullanamıyordu. Sesine her zamanki alaycı tonunu katmaya çalıştı. "Gayri resmi görünüyorsun."

Kendi kıyafetlerine şüpheyile bakmadan önce gözlerini devirdi. "En azından bir misafir odasında giyilebilecek bir kıyafet giyiyorum," dedi ve onun odaya girmesine izin vermek için geri adım attı.

Akşamki amaçları göz önüne alındığında, belki de biraz Aattery'nin sırayla olması gerektiğine karar vererek girişimde bulundu: "Çok güzel görünüyorsun."

Bu da benzer şekilde başarısız oldu. "Lütfen aylaklık etmeye başlama, Willingham, yoksa giysilerimi çıkarmana izin vermek için en ufak bir cazibeye sahip olmayacağım." Bunu söyledikten sonra arkasını dönüp odanın derinliklerine doğru yürüdü ve Jeremy'yi orada öylece, biraz da şaşkınlıkla, onun gidişini izlerken bıraktı. Kadının kelimelerle olan ilişkisini takdir etmek gerekiyordu. Kafasını bir kez sallayıp temizledikten sonra onu takip etti.

Diana'ya verilen misafir odası evdeki en büyük odalardan biriydi. Duvarlar mavi ve beyaz Aoral desenli bir kâğıtla kaplanmıştı, kadınsı bir havası vardı ama çok da abartılı değildi. Izgarada bir ateş yanıyordu -Ağustos olmasına rağmen akşam serinlemişti- ve Diana önündeki kanepeye çökerek tek bir el hareketiyle onu yanına çağırdı.

Jeremy hiç tereddüt etmeden onu takip etmek istedi -güzel yüzü ışıkla yıkanmış, pürüzsüz teni elbisesinin mütevazı yakasının üzerinde bembeyaz parlıyordu- ama şimdi onu çağırmasına izin vermenin tüm çabanın gidişatını değiştirmesi zor bir hale getireceğini düşünerek direndi.

Bunun yerine, sırf onu kızdırmak için odada yavaşça bir tur attı, rahmetli annesinin duvardaki eskizlerinden birini inceledi ve pencere kenarındaki minderin yumuşaklığını test etti. Arkasında Diana'nın dikkatini hissedebiliyordu ama dönüp bunu kabul etmedi. En azından henüz.

Sonunda kadın çıkmazı bozdu: "Tamamen bitirdiniz mi?"

Jeremy zihinsel olarak memnuniyetle sırtıttı ve bitmek bilmeyen savaşlarında kendisine bir puan kazandırdı. Ancak dışarıdan bakıldığında, kızla yüzleşmek için döndüğünde tamamen masumdu. "Affedersiniz?"

"Willingham," dedi dişlerini sıkarak, "bu buluşmayı öneren sensin. Seni bu odadan kovmadan ve bir daha sana yatak odasının kapısını açmadan önce oturup benimle konuşmanı öneriyorum."

Bu olasılık Jeremy'nin kabul etmek istediğinden daha endişe vericiydi ve bu savaşı kabul ederek ona doğru yürüdü. Kadının uzandığı kanepenin iki yanında bulunan koltukları tamamen görmezden gelerek yanına oturdu, o kadar yakındı ki kadının etekleri pantolonuna değiyordu ve elini tutmak isteseydi bunu yapmak için sadece birkaç santimlik bir hareket yeterli olacaktı.

"Şimdi," dedi, o anda sergilediği durgun, baştan çıkarıcı görüntüyle tamamen uyumsuz, işle ilgili bir ses tonuyla, "anlaşmamızın koşullarını tartışmamız gerekiyor." Kadının söz konusu anlaşmayı böylesine ticari terimlerle tartıştığını duymak, ona duyduğu şehveti oldukça azaltmalıydı; bunun yerine, her nasılsa, tam tersi bir tepkiye neden oldu. Diana'nınki gibi bir yüzü ve göğsü olan bir kadının, sanki cinsel bir meseleden ziyade bir iş meselesiymiş gibi soğukkanlılıkla bir çifti tartışması için söylenecek bir şey vardı. Bunun uzaktan yakından cazip olmaması gerekirdi; bunun yerine, saçma bir şekilde öyleydi. O anda, bu sakın ve ağırbaşlı kadını hiçbir söz söyleyemeyecek bir duruma düşürmekten başka bir şey istemiyordu.

"İlk terim," dedi işaret parmağını kaldırarak, "ihtiyatlı olmamız gerektiğidir."

"Elbette," dedi Jeremy, yaralanmış bir halde. Pek çok şeyle övünmezdi ama sağduyusu bunlardan biriydi. Bir ünü olduğu doğrudu, ama zengin ve unvanlı bir adam olarak bu ilişkilerden kaybedecek çok az şeyi olduğunun, kadınların ise genellikle çok daha fazlasını riske attıklarının farkındaydı. Bu nedenle ilişkilerini gizli tutmak için elinden geleni yapıyordu. Kötü şöhretli Willingham Markisi'ni geçici bir süreliğine de olsa yakaladıkları için kendilerini beğenen bazı hanımların dillerini gereğinden fazla gevşetmelerinin suçlusu o muydu?

"Seçkin birkaç beyefendinin kulağına gitmesi benim için sorun değil," diye ekledi. "Ne de olsa bazı çevrelerde benzer ilişkilere açık olduğumun bilinmesini istiyorum. Hatta ilgimi çekebilecek birkaç iyi konumdaki kişiye bundan bahsederek bana yardımcı bile olabilirsiniz."

Jeremy sinirlenerek, "Beni bir genelev sahibi gibi gösteriyorsun," dedi.

Gözlerini devirdi. "Şimdi bana hanımefendilik taslama, Willingham."

Neredeyse uluyordu. "*Bayan mı?*"

"İkinci şart," dedi, onu tamamen görmezden gelerek ve başka bir 1nger kaldırarak, "bu ilişkinin sadece bu ev partisi süresince süreceği."

"Tamamdır," diye hemen kabul etti. Elbette, yeteneklerinin olması gerektiği gibi olduğuna dair güvence almak için onunla sadece bir kez yatması gerekiyordu ama Diana'yla bir kez yatmanın yeterli olmayacağına dair sinsi bir şüphesi vardı. Aslında iki haftanın da yeterli olmayacağından şüpheleniyordu ama bunu zamanı geldiğinde düşünecekti.

"Üçüncü ve son şart ise yatak odasıyla ilgili konularda bana hiçbir soru sormayacaksın."

Jeremy kaşlarını çattı. "Anlayamadım?"

"Soru yok," diye tekrarladı Diana, oldukça sakın bir sesle.

"Bunun bazı zorluklar yaratabileceğini düşünmüyor musunuz?"

O da kaşlarını çattı, kendi ifadesi onunla eşleşiyordu. "Neden olması gerektiğini anlayamıyorum." Kadının sesinde belli belirsiz bir belirsizlik sezdiğini düşündü.

"Rızanızdan nasıl emin olabilirim?" Bir çapkın olabilirdi, ama daha önce ne isteksiz bir kadınla yatmış, ne de evlilik kurallarına aykırı bir şey yapmıştı.

yatak odası tamamen rızaya dayalı değildi ve şimdi başlamak niyetinde değildi. Özellikle de onunla.

"Willingham, yatağındaki varlığım yeterince belirleyici değil mi?"

"Evet, ama ya bir şey denemek istersem ve sen beğenmezsen? En azından eğlenip eğlenmediğini sorabilmem gerekir."

"Pekâlâ," dedi sabırsızlıkla. "Terimi gözden geçiriyorum. Beni yapmaya ikna etmeye çalıştığınız iğrenç eylemden başka bir şey hakkında soru sormak yok."

"Şimdi de beni sapkın biri gibi gösterdin," diye itiraz etti.

Ellerini havaya kaldırdı. "Başka ne varsayabilirim ki? Senin gibi itibarlı bir adamın birdenbire yapmak istediğin şeyden zevk alamayacağıma dair büyük bir endişe duyması... Bu oldukça soru işaretleri uyandırıyor, Willingham."

"Sana hiçbir şey sormamam konusundaki ısrarın da öyle. Bütün bunlar da neyin nesi?"

"Bu seni ilgilendirmez." Etrafındaki eteklerini düzelterek bir gösteri yaptı. "Sadece bana... geçmiş deneyimlerim hakkında soru sormanızı istemiyorum, diyelim."

Kaşlarını çattı. Bu konuşma her an daha da kafa karıştırıcı hale geliyordu. "Kocanız bir şey mi yaptı..." Soruyu nasıl ifade edeceğinden emin olamayarak arkasını döndü; incelik hiçbir zaman güçlü yanı olmamıştı. "Evlilik yatağınız tatsız bir yatak mıydı?"

"Hayır," dedi Diana hızla ve ona bakarken yüz ifadesi yumuşadı. Bir şekilde onun yalan söylemediğinden emin oldu ve içinde bir şeyler gevşedi. "Sadece geçmişten bahsetmek istemiyorum. Bu yüzden benim rızamı almak ve çok istediğin eleştiriyi almak için gerekli soruları sorabilirsin."

"'Çaresiz' abartılı bir ifade olabilir," diye itiraz etti toplayabildiği kadar ağırbaşlılıkla.

Kadın onu görmezden geldi. "Bir anlaşmamız var mı?"

"Avukatım tarafından hazırlanmasını ve şahitler huzurunda imzalanmasını ister misiniz?"

"Bunun gerekli olacağını sanmıyorum," dedi, onun yemine gelmeyi reddederek. "Sadece bir el sıkışma yeterli olacaktır, sanırım." Kadın eldiven giymemiş elini adama uzattı ve adam kaşlarını kaldırarak ona baktıktan sonra uzanıp elini sıktı. Sonra,

Adamın eli hâlâ kendi elinin içindeyken, onu öne doğru çekti ve öptü.

Síg/s

Diana her zaman göz korkutucu bir görev söz konusu olduğunda, bunu ertelemenin hiçbir şey kazandırmayacağını düşünmüştü. Willingham Markisi'ni yatağa atmayı tam olarak *ürkütücü* olarak sınıflandırmasa da, her şeyden dolayı kesin bir sinir bozukluğu hissediyordu ve kaçınılmaz olanı ertelemenin bir anlamı olduğunu düşünmüyordu.

Böylece kendini kanepede, markinin eli hâlâ kendi elini tutarken ve marki tarafından oldukça ısrarlı bir şekilde öpülürken buldu.

Öpücüğün ne zaman el değiştirdiğinden bile emin değildi - ne zaman onu öpmekten vazgeçmiş, tam tersi olmuştu - ama bu sonuçtan şikâyetçi olamazdı. Şu anda yapabildiği tek tutarlı düşünce, eski eşinin kendisiyle ilgili ne tür şikâyetleri olursa olsun, bunların öpücükleriyle ilgili olamayacağıydı.

Her zamanki gibi tüm işi kendisinin yapmak zorunda kaldığı bir anlık tereddüitten sonra, kontrolü ele aldı, elini onun beline dolayabilmek için tutuşundan kurtardı, onu daha yakına çekti ve kanepede aralarındaki hafif boşluğu ortadan kaldırdı. Diğer eli yanağını okşamak için uzandı, bu jest beklenmedik derecede şefkatliydi. Ancak adamın ağzı hiç de öyle değildi, kızın ağzının üzerinde, yıllarca pek çok kadınla pratik yapmış olmanın verdiği bir ustalıklı hareket ediyordu.

Ama onları düşünmek istemiyordu ve onun da düşünmesini istemiyordu. Onun sadece kendisini ve aralarında yavaş yavaş oluşmaya başlayan 1re'yi düşünmesini istiyordu.

Öpücüğünü hissetti... her yerinde.

Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki sanki göğsünden tamamen fırlayacakmış gibi hissediyordu. Birden bulanıklaşan kafasında, tüm duyuları onu çevreleyen adamın kokusu ve tadı tarafından bastırılmıştı

dilinin üzerinde. Ve midesinin çukurunda, sıcaklığın byddğ ve vücuduna yayıldığı, uzuvlarını ağırlaştırdığı ve hareketlerini durgunlaştırdığı görülüyordu.

Elini adamın ensesindeki kısa saçların arasına sokarak onu kendine yakın tutarken, diğer elini adamın göğsünde, banyosunun altında dinlendirdi ve kalbinin kendi kalbiyle aynı ritimde attığını hissetmekten memnun oldu.

Adamın dilini dudaklarında hissetti ve belindeki eli kuzeye doğru düzenli bir yolculuğa başlayıp sessizce izin istercesine gğslerinin hemen altında durduğunda i çekerek dudaklarını ayırdı. pşmeyi kesmeden uzandı ve söz konusu eli kaldırarak göğsünün üzerine yerleştirdi. Daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu - her nasılsa, hiç zaman geçmemiş gibi görünmesine rağmen, eli elbisesinin kumaşının altına kaymış, hassas tenindeki avuç içi sıcaklığı yüksek sesle nefes almasına neden olmuştu.

pcğ bir ürpertiyle kesti, alnını onunkine yasladı, nefesi düzensiz bir şekilde boynuna düşerken gözleri kapalıydı.

"Neden-" diye nefes nefese kaldı, sonra soluklanmak için durakladı. "Neden," diye tekrar denedi, "durdun mu?"

Başını kıpırdatmadan gözlerini açtı; ona o kadar yakındı ki görebildiği tek şey bakışlarının parlak mavisiydi ve görüş alanının tamamını kaplıyordu. Gözleri ilk mükemmel sonbahar günündeki gökyüzünün mavisiydi.

pşmeyi kesmesi muhtemelen en iyisiydi. pşerek geçirdiği birkaç dakikadan sonra zihnine olan buysa, bu deneyin zihinsel yetileri üzerindeki etkisi konusunda ciddi endişeler duymaya başlamıştı.

"İster inanın ister inanmayın," dedi bir süre sonra, sesi biraz dengesizdi, "aslında buraya bunun için gelmedim."

Hafifçe arkasına yaslandı, tenleri arasındaki teması kesti ve adama şüpheci bir bakış fırlattı. "Gece herkes uyuduktan sonra odama masum amaçlar için mi geldin?"

"şey," diye çekindi, "tamamen masum değil belki. Ama bu akşam doğrudan ana yemeğe dalacağımızı düşünmemiştim."

Kendini ondan ayırdı ve kanepede aralarında çok ihtiyaç duydukları boşluğu yarattı. Mantıklı konuşamıyordu - mantıklı *düşünemiyordu* -

Ona bu kadar yakinken, tüm duyularını istila ederken. Ancak kanepede çok büyüktü, bu yüzden aralarında yaratmayı başardığı bir metrelik boşluk pek de aşılabilir değildi. Yine de hiç yoktan iyiydi.

"Bu neydi o zaman?" diye sordu, sesine her zamanki buyurgan tonunu katmaya çalışarak. "Aperatif mi?"

Ağzı eğlenerek yukarı kıvrıldı, gözlerinin kenarları biraz kırıştı. "Onun gibi bir şey."

Willingham'ın bu versiyonunu o kadar çok tercih ediyordu ki, bu onu korkutuyordu. Halk versiyonu -Airt, çapkın, baştan çıkarıcı- bolca çekiciliğe ve herhangi bir beyefendinin en iyi bağlanmış kravatlarına sahip olsa da (ve her hanımefendinin bildiği gibi, iyi bağlanmış bir kravat hafife alınacak bir şey değildir), onda kırılgan bir şey vardı. Aash'tan ibaretti ama özü yoktu.

Ancak bu versiyon -özel Willingham- çok daha tehlikeliydi. Adamın altın sarısı saçları elleriyle karıştırılmıştı ve yanakları çekici bir şekilde kızarmıştı. Bol gömleği, göğsündeki belli belirsiz kılları görmesine yetecek kadar kaymıştı ve dikkatini tamamen dağıtacak bir şey görmemek için bundan daha aşağıya bakmamaya kararlıydı.

Kendisinin de eğlendiğini fark etti. Adam elbette zamanın yüzde 95'inde iflah olmazdı ama onu bu şekilde, savunmasız ve rahat görmek için söylenecek bir şey vardı. Belki de en iyisi, adamın öpücüğüne beklediğinden daha tutkulu bir şekilde karşılık vermesi ve işleri daha da ilerletmeden önce biraz sakinleşmesi gerektiğinden, ilişkiye ara vermesiydi.

Bunun sadece önümüzdeki iki hafta için olduğunu kendine biraz sertçe hatırlattı. Devam ettiği sürece tadını çıkarabilirdi ama sonra bitecekti. Bu düşüncede hafif bir kararsızlık hissetti ama iki haftanın, aralarındaki garip çekimi önce şımartıp sonra yok etmeleri için yeterli bir süre olacağından emindi.

Düşüncelerinin tedirginliği göz önüne alındığında, akşam için Willingham'dan olabildiğince çabuk kurtulmanın en iyisi olduğunu düşündü. "Pekâlâ," dedi tembelce, gerinerek ve eski numaralarına geri dönerek. Ve tabii ki Willingham'ın bakışları tam da istediği gibi göğsüne kaydı. Sırtını bir an için kesinlikle gerekenden daha uzun süre dikleştirdi. "Eğer yapabileceğinin en iyisi buysa

bu akşam, sanırım sizi yolunuza göndersem iyi olacak. Hayal kırıklığı ama pek de şaşırtıcı değil."

Hayal kırıklığı elbette o öpücüğü tanımlamak için dürüstçe kullanabileceği son kelimeydi ama Willingham'la yaptığı anlaşmanın hiçbir yerinde ona dürüstlük sözü vermemişti.

Ne var ki Willingham başını kaldırdı, bir kez daha göz göze geldiler ve hiç de azarlanmış gibi görünmüyordu. Bunun yerine, bir an öncesine göre daha da eğlenmiş görünüyordu -kesinlikle minnettar, ama kesinlikle eğlenmiş, sanki ne yaptığını çok iyi biliyormuş ve değerli bir rakibi selamlıyormuş gibi.

"Belki de son zamanlarda aldığım eleştiriler tamamen adildi," diye kederli bir şekilde kabul etti.

"Pekala," dedi hızlıca, ağzının kendi aklı olmasına ve yukarı doğru kıvrılmak için çaresiz görünmesine rağmen onu bir gülümsemeyle ödüllendirmeyi reddederek, "Bu konuda karar vermek için başka bir akşama kadar beklemem gerekecek. E-portlarınız oldukça tatmin ediciydi."

"Ah, güzel kız," diye bağırdı, ayağa kalkarken bile dramatik bir şekilde göğsünü tutarak. "Kulaklarıma hiç böyle ağdalı sözler düşmüş müydü?"

"Git buradan, Willingham," dedi kızgın bir ifadeyle, adamın kaval kemiğine -ya da daha hassas bir yerine- tatmin edici bir tekme atmayı şiddetle arzularak. "Eğer bana faydalı olmayacaksan, lütfen beni rahat bırak."

Elini yanına indirdi ve aşağı uzanarak onu ayağa kaldırdı. Bu beklenmedik bir hareketti ve ayağa kalkmaya çalışırken hafifçe tökezledi, kendini bir anda adama oldukça yakın bir şekilde yaslanmış buldu. Adamın yüzündeki tüm kahkaha izleri kaybolmuştu ve ona öyle bir şekilde bakıyordu ki, Diana kendini sıcak, hışımlı ve fazlasıyla mahcup hissetti. "Diana," dedi alçak bir sesle ve bu ses Diana'nın bazı ağza alınmayacak yerlerine ağza alınmayacak şeyler yaptı.

"Evet?" diye sordu nefes nefese.

Durakladı. Daha yakına eğildi. Diana'nın göz kapakları aşağı doğru indi.

"Senin ePortların da oldukça tatmin ediciydi," dedi alçak bir sesle, nefesi kızın yanağına sıcak bir şekilde değiyordu.

Ve böylece Diana mantığını tamamen yitirdi ve elindeki en yakın silahı, yarı sarhoş şarap kadehini kaparak içindekileri adamın suratına fırlatmaya başladı.

Sonradan anladığına göre, çok yorucu bir akşam olmuştu ama Willingham Markisi'nin yüzüne damlayan bordo şarabıyla ona kuşkuyla göz kırpması her şeye değmişti.

Dokuz

Ertesi sabah kahvaltı oldukça hareketli geçti.

Jeremy'nin diğer misafirleri öğleden sonra gelecekti ama parti son yirmi dört saat içinde bir düzine gibi hatırı sayılır bir sayıya ulaşmıştı bile. Bir gece önce geç gelenlerden biri, Jeremy'nin bir hevesle davet ettiği ve gelmesini pek de beklemediği Lord Julian Belfry'ydi.

Belfry ev partisinin tamamı boyunca kalamayacaktı ama yine de birkaç günlüğüne ziyaret davetini kabul etmişti. Diana ve Violet bir gece önce Jeremy'yi kesinlikle tedirgin eden spekülatif ilgi ifadeleriyle onun gelişini fark etmişlerdi, ancak bir kadın böyle görüldüğünde yapılacak en iyi şeyin mümkün olduğunca uzak durmak olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti, bu yüzden ne tür bir plan yaptıklarını sormadı.

Gerçek şu ki, Diana'yla olan *durumundan* başka bir şeye ayıracak çok az fazla zihinsel enerjisi vardı.

Her şeye rağmen kendisinden oldukça memnundu; Diana'yla işleri iyi gidiyordu ve taşrada geçireceği birkaç haftanın, başka türlü olacağından çok daha keyifli geçeceği kesindi. Bir gece önce Diana'dan ayrılırken yüzünden şarap damlıyordu ve Diana'nın yüzündeki ifadeye gülmek için neredeyse kontrol edemediği bir istek duyuyordu -kısmen kızgınlık, kısmen kendini beğenmişlik ve tamamen, tamamen o. Aralarındaki ilişkinin eğlenceli olacağını fark etmeye başlamıştı. Yatak odasındaki zorluklarını ve aynı odada bulunduklarında Diana'yı zihinsel olarak soymaya başlama eğilimini aşacak ve bir sonraki eşine gönül rahatlığıyla geçebilecekti.

Doğru, bir gece önce paylaştıkları öpücüğün bu kadar hoşuna gitmesi beklenmedik bir şeydi ama bu cazibenin çabucak kaybolacağı kesindi.

Aslında Diana'nın deneyimlerinin sınırlı olduğunu varsaymıştı; kocası kendisinden oldukça yaşlıydı ve evliliklerinin oldukça erken bir döneminde bu fani dünyadan göçüp gitmişti. Bir Airt olarak ünlenmesine rağmen, onu özellikle herhangi bir erkekle ilişkilendiren tek bir güvenilir dedikodu duymamıştı. Bununla birlikte, o öpücük bastırılmış bir dulun masum öpücüğü gibi görünmüyordu. Ne istediğini ve nasıl alacağını çok iyi bilen bir kadının öpücüğüydü.

Bu...

... misafirlerini şok etmekten kaçınmak isteyen birinin kahvaltı masasında düşünmesi için uygun bir şey değildi.

Jeremy biraz güçlkle de olsa düşüncelerini bu keyifli dolambaçlı yoldan uzaklaştırıp asıl konuya, Leydi Helen Courtenay'in kahvaltı masasındaki talihsiz görüntüsüne geri döndürdü. Jeremy ağır bir iç geçirdi; onun yatak odasında sonsuza kadar kalmasını bekleyemezdi, ama insan hayal kurabilirdi.

Leydi Helen uzun boylu ve söğüt gibiydi; Jeremy'nin istemeyerek de olsa hayranlık duyduğu zarif bir zarafetle hareket ediyordu. Saçları soluk sarı, gözleri çok açık mavi, teni açık ve lekesizdi. Bakması son derece hoş bir yaratıktı.

Ta ki ağzını açana kadar.

"Ahahaha! Lordum, *çok komiksiniz!*" dedi Penvale odaya girerken, Penvale'in kolunu sıkıca kavramıştı. Jeremy, arkadaşının kahvaltı salonuna giderken koridorda kadınla karşılaşma talihsizliğini yaşadığını ve -yüzündeki zorlukla gizlenmiş yüz buruşturmasına bakılırsa- yatakta birkaç dakika daha oyalanmayı dilediğini tahmin etti.

Penvale ev sahibini görür görmez yüksek sesle, "Jeremy," dedi. "Kahvaltıya inerken Leydi Helen'la karşılaşacak ve ona eşlik edecek kadar şanslıyım."

"Evet," diye onayladı Jeremy. "Çok şanslıyım." Gözlerini kırıştırdı ve Penvale'in koluna daha yakından baktı - Leydi Helen'in tırnakları gerçekten de Penvale'in Aesh'ine mi batıyordu?

"Ah, Lord Willingham!" diye haykırdı hanımefendi, Penvale'in kolunu bırakarak -sahibinin gözle görülür bir şekilde rahatlmasına neden olmuştu- kollarını iki yana açarak ona doğru geldi. "Bu sabah sizi görmek ne kadar güzel."

"Ben de Leydi Helen," dedi Jeremy, ayağa kalkıp oldukça cansız bir selam verdi. Belki de hayatında ilk kez, bir an için bir eşe duyduğu özlemi hissetti - eğer evin bir hanımı olsaydı, Leydi Helen'i hanımlar ne hakkında sohbet etmekten hoşlanıyorsa onunla eğlendirmesi için ona verebilirdi. Eldivenler, belki. Suluboyalar. Mendiller. Vesaire.

Ancak, ev partisinin tek ev sahibi olarak Jeremy'nin, iğrenç bir kabalık sergilemeden Leydi Helen'e yükleyebileceği kimse yoktu ve bu yüzden yanında hevesle gevezelik eden kadınla bitmek bilmeyen bir kahvaltıya razı oldu. Onun gevezeliklerini duymamak için elinden geleni yaptı - bir noktada, kadının Ichus ile açık yakaların göreceli değerlerini tartıştığını açıkça fark etti ve hemen kendini önündeki cömertçe tereyağlanmış tost yığınının yeniden adadı.

İşlemlerin bir noktasında Diana odaya girdi; başını kaldırıp Diana'ya baktı ve onun tutsak halini fark etmesini, sırtmasını bastırmaya çalışırken ağzının seğirmesini izledi. Ona, kısa süre içinde talihsizliğiyle alay etmekten vazgeçeceğine dair verdiği sözü ima ettiğini umduğu bir bakış attı, ancak ePect istediği kadar tehditkâr görünmüyordu, çünkü ağzındaki seğirmeler karşılık olarak uygun bir gülümsemeye dönüştü.

Bu arada, masanın ilerisinde Penvale ve West derin bir sohbeta dalmışlardı, şüphesiz sulama gibi son derece sıkıcı bir konuda. Ya da koyun. Penvale'in aile mülkü, ebeveynlerinin ölümünden sonra borçlarını kapatmak için elden çıkarılmış ve satılmıştı ve atalarının toprakları olan Trethwick Manastırı'nı geri almayı takıntı haline getirmişti. Audley'nin ağabeyi olarak bir düklüğün varisi olan West'in, mülk yönetimi hakkında korkunç derecede sıkıcı fikirleri olduğuna şüphe yoktu.

Jeremy'nin aslında bir marki olmasına rağmen Penvale'in aklına Jeremy'ye bu soruları sormak hiç gelmemişti, üstelik aile mülkünü yıkımın eşiğinden kurtarmış bir marki. Penvale teoride bunu biliyordu. Ancak pratikte hiç kimse neşeli, özgür ruhlu Willingham Markisi'nden arazi yönetimi konusunda tavsiye istemeyi hayal bile edemezdi.

Bu da tam olarak onun hoşuna gitmişti. Şu anda sahip olduğu ünü yaratmak için yıllarını harcamıştı.

Bu ePortlar tam da onun istediği gibiydi. Bazen bunun altında bir Şey gören olup olmadığını merak etse bile.

Penvale'in yanında Violet ve Audley kahvaltı masasında birbirlerine belki de olması gerekenden daha yakın oturuyorlard . Violet her zamanki gibi Jeremy'nin duyamayacağı bir konuda hızla konuşuyor, Audley de sanki aya asılmıŐ gibi onu izliyordu. Jeremy bu ikilinin evliliklerindeki farklılıkları uzlaŐtırmıŐ olmalarından memnundu, ama zaman zaman işleri biraz abarttıklarını düşünüyordu. Dün gece yemekte Jeremy, Audley'nin çatalıyla ağzını ıskaladığını g rm Ő . Hem de iki kez.

Belfry, Jeremy'nin Oxford'daki arkadaşlarından biri olan Henry Langely ile derin bir tartışma içindeydi. Langely iyi biriydi -bir kontun ikinci oğluydu, oldukça kitapseverdi. O ve Jeremy bugünlerde tam olarak aynı çevrelerde bulunmuyorlard  - Langely hiçbir zaman bir  apk n olarak tanınmamıŐtı, yıllardır aynı metresi vardı. Bu nedenle Jeremy, Belfry ile ne hakkında konuŐacaklarını hayal bile edemiyordu. Belfry'nin  n  kendisinininkinden bile daha kötüydü; aristokrat babasına burun kıvırmak ve yarı saygın bir tiyatro kurmadan önce mirastan mahrum bırakılmak, insanın itibarını zedelemeye meyilliydi.

O halde Belfry'nin burada olması, onca insan arasında Leydi Emily'nin peşine takılması daha da ilgi çekiciydi. Jeremy bir çöpçatan sayılmazdı - gerçekten de bu düşünce bile onu ürpertiyordu- ama Emily söz konusu olduğunda Belfry'nin amacının tam olarak ne olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu. Emily'nin gülünç denecek kadar güzel olduğu bir gerçekti ama Belfry'nin bir kadınla arkadaşlık etmek için mücadele ettiği izlenimini hiç edinmemişti. Belfry'nin ilgisi her neyse, Diana'nın bunu çok geçmeden anlayacağından hiç Şüphesi yoktu; Violet'le birlikte Emily ile Belfry arasındaki geliŐmelere oldukça ilgi duyuyorlard  ve Emily'nin Oswald Cartham'a kur yapmaya devam etmesinin bir alternatif olduğu düşünülürse onları suçlayamazdı.

Cartham, aristokrat bir ailenin k  k oğlu olarak Amerika'da doğmuş, onlu yaşlarında İngiltere'ye dönmüş ve o zamandan beri efsanevi bir kumar cehennemi işleten ve Jeremy'nin duyduğuna göre, kumar borçları ve Őantajın bir kombinasyonu sayesinde birkaç aristokratı cebinde tutan keyifsiz bir tipti. Belfry biraz skandal yaratmıştı ama Cartham'la kıyaslandığında saygınlığın zirvesini temsil ediyordu.

Ancak Jeremy'nin bunu düşünmek için çok az zamanı vardı çünkü dikkati odaya yeni girmiş olan büyükannesine çekilmişti.

"Ah, Leydi Templeton," dedi Diana'yı gördüğüne sanki en son on iki saat değil de on iki ay önce görmüş gibi sevinerek. "Umarım yanınızdaki koltuk benim için ayrılmıştır, çünkü sizinle küçük, samimi bir sohbet etmeyi çok istiyordum."

Jeremy, Diana'nın yüzünde güçlkle gizlenmiş bir endişe ifadesi olduğunu fark ederek eğlendi; o da en az kendisi kadar, dul markizle yapılan "samimi küçük sohbetlerin" sık sık hanımların gözyaşları içinde odalarına kapanmalarına yol açığının farkındaydı. Diana'nın büyükannesinin sivri diline soğukkanlılıkla katlanabileceğinden emindi; iki hanımefendi birbirine hiç benzemiyordu. Diana'nın yüce bir yaşa ulaştığında büyükannesi gibi olup olmayacağını merak ediyordu.

Ne korkunç bir düşünce.

Diana ise bu sabah kendini oldukça neşeli hissediyordu. Dün gece Willingham'ın öpücüğünü yeniden yaşayarak çok uzun süre uyanık kalmış ve bu sabah uyandığında hâlâ Willingham'ın dudaklarının kendi dudakları üzerindeki baskısına odaklanmıştı. Belli ki Willingham'la bunu yıllar önce yapmalıydılar -aralarındaki çekim kendiliğinden yok olmayacaktı ve sonunda sevgili olma yolunda mantıklı bir adım atmaya karar verdikleri için memnundu. Yatakta bir iki güzel sevişme yaşayacaklar, sonra da yollarına devam etmeye hazır olacaklardı.

Diana kahvaltı masasına vardığında Willingham çoktan oradaydı ama Leydi Helen Courtenay'in pençesine düşmüştü. Diana tabağını büfeye yerleştirirken aralarındaki konuşmadan bazı kesitler yakaladı - gerçi "konuşma" kelimesi Leydi Helen'in uzun bir monoloğuna benziyordu ve Willingham'ın sözsüz onay mırıldanmaları için ara sıra duraklıyordu.

Diana tabağına dolgun bir parça baharatlı kek koyarken, "... davetinize beni de dahil etmenize çok sevindim," diyordu. "Rothsmere siz beyefendilerin ve tabii ki benim neler yaptığım konusunda her zaman *çıldırırtıcı derecede* ketumdur,

tüm skandal yaratan küçük sırlarınızı öğrenmek için yanıp *tutuşuyorum*." Bu noktada ağzından çıkan titreme sesi, Diana'nın yıllarca kâbuslarına gireceğinden emin olduğu bir sestti.

Masanın en ucuna doğru ilerledi ama Leydi Helen'in tiz sesi devam etti, böylece Diana sonraki on dakika boyunca Leydi'nin lchus hakkındaki görüşlerini yakından öğrenmiş oldu; yakasındaki bir dantel parçasının bu kadar güçlü duygulara yol açacağını düşünmezdi, Ama Leydi Helen'e göre, çilekler (lezzetli), ahududular (iğrenç) ve müzikaller (Diana aynı fikirde olmasa da enfes) gibi onlar da günahın çorak topraklarından önce ahlaki otoritenin son kaleleriydi.

Bir yandan dinlemesi işkence gibiydi; diğer yandan da Willingham'ın öpücüğünü her düşündüğünde ya da onun mavi gözlerinin kendi gözlerine odaklandığı anıyı her hatırladığında karnında hissettiği rahatsız edici gerginlikten uzaklaşmasını sağlıyordu.

Kısa süre içinde bir başka dikkat dağıtıcı unsur da, elinde bir fincan çay ve rahatsız edici derecede masum bir gülümsemeyle Diana'nın yanına yerleşmekte hiç vakit kaybetmeyen dul markiz oldu.

"Nasıl uyudunuz, sevgili Leydi Templeton?" diye sordu dul markiz, çayına hararetle şeker karıştırarak.

"Bir ceset gibi," diye güvence verdi Diana ona.

"İyi, iyi," diye mırıldandı yaşlı markiz, onun cevabını fark etmemiş gibi görünüyordu. "Peki bu sabah torunumu gördünüz mü?"

"Aynı kahvaltı masasında oturduğumuza göre ondan nasıl kaçmış olabileceğimi pek anlayamıyorum." Diana nefesini tutmuş bekliyordu; bunun zorlama olduğunu biliyordu. Dowager markiz ufak tefek olabilirdi ama işine geldiğinde oldukça korkutucu olabiliyordu. Ancak bu sabah akli başka şeylerdeymiş gibi görünüyordu, özellikle de bir şeyde, Diana'nın giderek artan bir endişeyle fark etmeye başladığı gibi.

"Çok iyi görünüyor, değil mi?" diye sordu dul markiz, Diana'ya boncuk gözlerle bakarak.

"Sanırım," diye geçiştirdi Diana. "Eğer insan bu tür şeylerden hoşlanıyorsa."

Dul markiz atağa geçti. "Peki bu ne tür bir şey olabilir?"

"Ah, bilirsin işte," dedi Diana, rahat bir tavırla. "Mavi gözler. Geniş omuzlar." Bocaladı. "Elmacık kemikleri."

"Evet, elmacık kemikleri," dedi yaşlı markiz bilgece, ama sesinde açıkça fark edilebilen bir neşe vardı. "Elmacık kemiklerinin değerini bilen bir hanımefendiye hayranlık duyarım."

Diana bu konuşmanın gidişatından hiç hoşlanmamıştı; Willingham'ın öpücüğüyle ilgili endişelenmesi gereken sadece kendi 1xation'ı değildi, görünüşe göre savaşması gereken kararlı bir çöpçatan büyükannesi de vardı.

Diana kendini tanıyordu ve kendi güçlerini dürüstçe değerlendirebildiği için kendisiyle gurur duyuyordu. Willingham'ı yenebileceğini biliyordu; ne elmacık kemikleri ne de öpücükleri onu yenmeye yetecek güçteydi. Ancak dul markiz tamamen başka bir meseleydi ve Diana onun entrikalarına maruz kalmak istemiyordu.

Diana boğulmakta olan bir adamın bir sal araması gibi bakışlarını odanın içinde gezdirdi ve gözleri masanın diğer ucunda baş başa oturan Willingham ve Leydi Helen'a takıldı ve Diana birden içinde bulunduğu çıkmazın çözümünün çoktan kendini gösterdiğini fark etti.

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve dikkatini tekrar dul markize yöneltti. "Leydi Helen'in elmacık kemiklerine değer verdiğine inanıyorum."

Dul markiz gözlerini kırıştırdı. "Leydi Helen?"

Diana sakince başını salladı. "Evet, Leydi Helen. Bilirsiniz, sarışın? İnce? Yaklaşık on adım ötede oturuyor?"

Dowager Markiz'in gözleri kısıldı. "Onu tanıyorum, evet." "Oh, güzel," dedi Diana ona melek gibi bir gülümsemeyle. "O zaman mutlaka bu sabah Willingham'a gösterdiği özel ilgiyi fark etmişsinizdir. Gerçekten çok tatlı."

"Biraz fark ettim, kızım," dedi dul markiz sertçe ve Diana'ya, Diana'nın mürebbiyesinin ona birden fazla kez attığı bakışları anımsatan bir bakış attı.

"O halde," diye üsteledi Diana, "aralarında çok net görebildiğim kıvılcımı fark etmiş olmalısın?"

Dul markiz kayıtsız görünüyordu, bu da aşağı yukarı Diana'nın beklediği şeydi; ne de olsa Roma bir günde inşa edilmemişti. Ama eğer dul markiz torununun evlendiğini görmek konusunda ciddiye, Diana bu büyükanne çöpçatanlığının hedefinin kendisinden başka biri olmasını sağlamak için elindeki her silahı kullanacaktı.

Leydi Helen'in ev partisinde bulunması da tam olarak böyle bir silah sağlamıştı.

Elbette Willingham'ın Leydi Helen'le ilgileneceğinden değil; zaman zaman adamın muhakemesini sorgulayabilirdi ama tamamen dengesiz değildi. Ama Leydi Helen, dul markiz Diana'nın gözünün üzerinde olmasını sağlarsa kesinlikle yararlı olabilirdi.

Daha düşük bir zekânın elinde bu, bir planı harekete geçirmek için yeterli olmazdı ama Diana kesinlikle daha düşük bir zekâ *değildi* ve mükemmel bir planın kemiklerini gördüğünde tanırdı.

Neyse ki Diana'nın planlarına göre beyler ertesi güne kadar avlanmaya başlamayacaklardı; bugün için Dauntsey Tepesi'nde bir gezinti ve piknik önerilmişti. Willingham'dan ayrı geçireceği zamanı Leydi Helen'la yakınlaşarak romantizmin tohumlarını atmak için kullanabilirdi ama piknik de kendine has fırsatlar sunuyordu. Tüm o temiz hava. Kuş cıvıltıları, arı vızıltıları... Leydi Helen'in böylesine romantik bir atmosferden faydalanmaması imkânsızdı.

Ya da en azından Diana onu bu yönde dürttüğünde bunu yapmakta başarısız olamazdı.

Elbette, elimizdeki meseleye odaklanmak daha kolay olurdu -dul markizinin spekülatif, çöpçatan bakışlarını kendinden çok ama çok uzağa yönlendirmek -Eğer hâlâ Willingham'la bir gece önce yaptığı konuşmayı düşünerek dikkati dağılmamış olsaydı.

Karmaşıktı. Karmaşıktı, daha doğrusu Willingham ve kendisi hakkındaki düşüncelerini ve birlikte çalışma biçimlerini tamamen karıştırmıştı. İlişkilerinin çeşitli yönlerini içine yerleştirebileceğini düşündüğü tüm düzgün kutular -bunda yoğun bir çekim, şuradakinde baskın bir hoşnutsuzluk- karmakarışık olmuştu. Şimdi sadece ilginç bulmadığı Willingham'ı bir an için görmüştü.

Fiziksel nedenler ve daha da tehlikelisi, kendisinde açığa vurmak istediğinden daha fazlasını gören bir Willingham görmüştü.

Bir de dün gece odasından çıktığı andan beri yapmayı düşünmeden edemediği küçük bir şey vardı: onu tekrar öpmek.

Ve tekrar. Ve tekrar.

Sanki kendi bedeninin kontrolünü kaybetmiş gibi hissediyordu. En iyi çabalarına rağmen, zihninin Willingham'ın boynunun dibindeki kısa tüylerin parmaklarının arasından kaydığı hissine dönmesine engel olamıyordu. Ya da akşamdan kalma kirli sakalının yanağına sürtünme hissini. Ya da elinin göğsünün pürüzsüz tenine değen sertliğini.

Tanrı aşkına, *kahvaltı* saatiydi. Günün bu erken saatinde bu kadar uygunsuz düşüncelerin mümkün olduğunu bilmiyordu. Bu tür düşünceler mum ışığındaki akşamlara ait olmalıydı. Herkes böyle mi hissediyordu? Birileri bir şeyler yapmayı nasıl başarıyordu? Gözleri yeni keşfettiği bir saygıyla Violet ve Audley'e takıldı; evliliklerini yeniden kurduklarından beri yaptıkları maskaralıkları biraz bıktırıcı bulsa da, şimdi onların büyük bir itidal gösterdiklerini hissediyordu. Kendisi de böyle hissettiği bir kocaya sahip olsaydı, bir daha yatak odalarından çıkacağından emin değildi. Bu duyguların bir kocaya değil de, Willingham'a, hem de hiç evlenmeye niyeti olmayan bir adama yönelik olması biraz endişe vericiydi.

Ama bu tehlikeli düşüncelere ayıracak vakti yoktu; hayata geçirmesi gereken bir planı, engellemesi gereken bir dul markiz ve perişan etmesi gereken bir markiz vardı. Kısacası, *meşguldü*. Meşgul hanımların öpücükler üzerinde düşünecek vakti yoktu.

On

Kahvaltıdan sonra herkes o günkü gezintiye hazırlanmak üzere yatak odalarına döndü. Toogood yumuşak mavi elbisesini çıkarıp yerine bordo rengine daha sağlam bir binici kıyafeti giyerken Diana sabırsızlıkla bekledi. Toogood Diana'nın saçlarını da yeniden rd ve rzgra ve ağaç dallarına dayanacak şekilde tasarlanmış bir düğüm haline getirdi. Bir saat içinde grup ahırda yeniden toplanmış ve burada çeşitli atların yararları hakkında uzun bir tartişmaya girişilmişti. Yetkin bir binici olan ama ata hiç ilgi duymayan Diana tartişmadan iyice sıkılmıştı ve bunun yerine gözleri önündeki manzarayı tarayarak ahırın çevresinde dolaştı.

Elderwild güzel bir malikneydi ve herkesi aksi yönde ikna etmek için elinden geleni yapmasına rağmen, Willingham'ın dikkatli bir bekçi olduğunu biliyordu. Evin arkasındaki ahırlardan görünen manzara muhteşemdi, çimler hafifçe yukarı doğru eğilerek yerini doğal ormanlık alanlara bırakıyordu; Willingham, Wiltshire'ın doğal güzelliğinin her santimini evcilleştirmeye çalışmadan da göze yeterince hoş geldiğini düşünüyor gibiydi ve Diana da aynı fikirdeydi. Bir fışayı eline almak için can atıyordu; doğru dürüst bir manzara resmi yapmayalı uzun zaman olmuştu ve önündeki manzara resmedilmek için adeta yalvarıyordu.

"İşte buradasın," dedi bir ses ve irkilerek döndüğünde Willingham'ın kendisine çok yakın durduğunu gördü -düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, onun yaklaştığını gösteren çakıl taşları üzerindeki izmelerin ıttırtısını duymamıştı. "Sonunda atlara karar verdik. Audley ve West'in bir noktada kavga edeceklerini düşünmüştüm ama görünüşe göre her şey çözüldü."

"Artık kendi ahırını bıraktığına göre, onun yerine başkalarının atları hakkında fikir beyan etmekten kendini alamıyor," dedi Diana, ağzı kulaklarına varıyordu. O bir

Audley'nin bir kır evinin ve kârlı ahırların mülkiyetini, son on beş yılını bunları yöneterek geçirdikten sonra bir dük olan babasına iade etme kararına atıfta bulunuyordu. Elbette her aristokrat erkeğin kendi babasıyla en azından biraz eziyetli bir ilişkisi olması kaçınılmazdı ama Audley bunu Diana'nın tanıdığı çoğu erkekten daha aşırıya götürmüştü.

"Oldukça," diye onayladı Willingham, bakışları omzunun ötesindeki manzaraya odaklanmıştı. O da döndü, her şeyi içine çekti, çimenlerin canlı yeşilini, ağaçlardaki yaprakların koyu tonunu nasıl yakalayacağını hayal etmeye başladı bile-

"Bunu boyamayı mı düşünüyorsun?" diye sorarak onun hayalini yarıda kesti.

Adamın sorusu onu şaşırtmıştı; onunla resim hakkında konuşmak gibi bir alışkanlığı yoktu ve resimden bahsederken bu kadar dikkatle dinlediğini fark etmek onu biraz tedirgin etmişti. "Aslında öyleydim," diye itiraf etti, dönme zahmetine girmeden. "Artık taşraya pek gelmiyorum ve şehirde manzara resmi yapmak için çok az fırsat var."

"Templeton'ın bir kır evi yok muydu?"

"Öyleydi," diye onayladı, "ama yeni vikont oraya yerleşti." Kocası öldüğünde, unvan Diana'nın kendisinden birkaç yaş büyük olan yeğenine geçmişti. Yeni Vikont nazik bir adamdı ve Diana'ya Londra'daki Templeton Evi'nin, orada yaşamak istediği sürece kendisine ait olduğunu söylemişti. Şehirde kendi evi vardı ama küçük çocukları vardı ve zamanının çoğunu taşradaki aile konağında geçiriyordu, Diana da bundan vazgeçtiği için çok mutluydu; kendini orada tek başına, sadece hizmetçilerin eşlik ettiği cereyanlı koridorlarda dolaşırken hayal edemiyordu.

Zaman zaman Londra'da başka bir yere taşınmayı düşünmüştü - kocası servetinin büyük bir kısmını ona bırakmıştı ve kesinlikle kendi evini tutabilirdi. Onu neyin durdurduğundan emin değildi -sadece atalet mi? Kendini bir şekilde, kehribara yakalanmış bir böcek gibi *durmuş* hissediyordu. Etrafındaki diğer hayatların devam edişini izliyor ama kocasının ölümünden beri bir adım bile atmadığını hissediyordu. Vikontes'in yatak odasında uyuyor, her gece yatağına uzanıp yıllardır boş duran odanın bağlantı kapısına bakıyordu. Bunu neden yapmıştı? Neden taşınmamıştı? Ya da en azından o yatağa başka birini davet etmedi?

Kendi kendine, en azından ikincisine doğru adımlar attığını ve bu adımları birlikte attığı kişinin hala arkasında durduğunu hatırlattı; onu dikkatle izlediğini hissedebiliyordu. Bunu tuhaf bir şekilde tedirgin edici buldu ve bu yüzden oldukça hızlı bir şekilde, "Herkes engel mi oluyorum? Bana şu atımı göster de işimize bakalım."

Döndüğünde Willingham'ın yüzünde meraklı bir ifadeyle ona baktığını gördü - ona bakarken takındığı her zamanki alaycı ifade değildi bu, daha ziyade gerçekten merak ettiğini, resmini ilginç bulduğunu ima eden bir ifadeydi. Bu ifade, kızın genellikle maruz kaldığı yarı eğlenmiş, alaycı sırıtiştan çok farklıydı. Uzanıp bileğini kavradı ve tam yanından geçecekken onu durdurdu. "Resim malzemelerinizi Londra'dan yanınızda getirdiniz mi? İhtiyacınız olabilecek herhangi bir şey için köye göndermekten mutluluk duyarım - ya da ihtiyacınız olan malzemeler için çok taşralı isek Londra'ya bile."

Diana şaşkınlığının yüzüne yansımaması için çok çabaladı ama bunda tamamen başarılı olduğundan şüpheliydi; Willingham'ı tanımlamak için kullanabileceği pek çok sıfattan biri asla *düşünceli* olmamıştı.

"Eşyalarımı getirdim," dedi ve omzunun üzerinden geriye bakmak için duraklamadan önce partinin geri kalanına doğru yanından geçerek yürüdü. "Ama teşekkür ederim," diye ekledi ve adam herhangi bir cevap vermeden arkasını döndü.

Yıllardır paylaştıkları ilk tamamen medeni görüşmeydi, bundan oldukça emindi.

Ve neredeyse eşit ölçüde hem yanlış hem de doğru hissettirdi.

Diana ve Willingham gruba yeniden katılıp atlarına bindikten sonra, evden uzaklaşıp her tarafı saran ormana doğru uzanan patikalardan birine girdiler. Bu patika sürekli olarak yokuş yukarı çıkıyordu ve nihai hedefleri, Willingham'ın iddiasına göre kilometrelerce uzaktaki en güzel manzaralardan birine sahip olan açık bir sırt parçasıydı. Patikanın genişliği sadece

ikişer ikişer binmelerine izin verdi ve Diana kendini onca insan arasında kardeşinin yanında buldu.

Bir süre sessizlik içinde yol aldıktan sonra Penvale, "Pekâlâ," dedi, "anlat bakalım. Planınız nedir?"

"Planım mı?" Diana ona bakmak için başını çevirerek sordu. Kardeşinin ona çok benzediği sık sık söylenirdi. Aynı bal rengi saçları ve ela gözleri paylaşıyorlardı. Hatta benzer tavırları vardı, en azından Diana'nın yararlı bulunduğu belli bir hareket tembelliği. İnsanları onun yanında rahatlatıyor, gardlarını indirmelerine neden oluyor, güzel yüzün ve zarif kamburun ardındaki keskin, hesapçı zihni asla hayal etmiyorlardı. Kardeşinin de benzer bir yanılgıdan faydalandığından kuvvetle şüpheleniyordu.

Şu anda, dizginleri elinde gevşekçe tutmuş, spekülatif bir şekilde ona bakıyordu. "Jeremy ve Leydi Helen için," diye seslendi, duyulmadıklarından emin olmak için etrafına hızlıca bir göz attı. En yakın atlılarla aralarında özel bir konuşma yapabilecekleri kadar mesafe vardı.

"Willingham ve Leydi Helen," diye tekrarladı şaşkınlık numarası yaparak.

"Bana masum olduğunu söyleme, Diana," dedi sertçe. "Bu sabah kahvaltıda dul markizle konuştuklarına kulak misafiri oldum. Haince bir şeylerin peşinde olduğunu gayet iyi biliyorum."

"Sevgili kardeşim," dedi güneşli bir gülümsemeyle, "asla haince bir şeylerin peşinde *değilim*."

Penvale homurdandı. "Bunu bana söylemene gerek yok, seni temin ederim." Bir an durakladı ve birkaç adım sessizce at sürdüler. "Doğruyu söylemek gerekirse, Violet ve Audley'nin bu yaz sahneledikleri maskaralığa rağmen, evlilik çoğu zaman bir iş anlaşması değildir - Jeremy'yi Leydi Helen ile eşleştirmeyi umuyorsanız, onun pratik tarafına hitap edebilirsiniz. Anladığım kadarıyla çeyizi çok büyük."

"O zaman onun peşinden sallanmamana şaşırdım," dedi Diana huysuzca. "Zaten senin planın da bu değil mi? John Amca'nın Trethwick Manastırı'nı sana geri satmayı düşünmesine yetecek kadar servet biriktirmek mi?"

Penvale ve Diana'nın anne ve babaları çocukken öldüğünde, Cornwall'daki atalarından kalma evleri ölüm vergilerini karşılamak için satılmıştı; bu, mülkiyeti devredilmemiş nadir bir yerdi. Elde çok istekli bir alıcı vardı:

Babalarının en küçük kardeşi, merhum Vikont'un uzun süredir görüşmediğı, Doğı Hindistan Şirketi'nde servet edinmiş bir adamdı. Babalarının avukatları, borçları karşılayacak hazır para olmadığı için evi ona satmaktan başka çare görememişlerdi. Diana ve Penvale, annelerinin Hampshire'daki kız kardeşiyle birlikte yaşamaya götürölmüşlerdi ve John Amca o zamandan beri Trethwick Manastırı'nda yaşıyordu.

Penvale daha reşit olmadan önce bile unvanıyla birlikte gelen mülkünü geri almayı kafasına takmıştı. Diana onun kâğıt oyunlarında usta olduğunu ve borsada tatsız bir işle uğraşarak başlangıçtaki servetini kat kat artırdığını biliyordu ama ona avantajlı bir evliliğın, ihtiyacı olan servete en az ePort'la ulaşabileceğı açık bir yol gibi görünüyordu.

Penvale ise her zamanki gibi onun önerisine omuz silkti. "Kendim için başka fikirlerim var, çok teşekkür ederim sevgili kardeşim. Bu arada," diye ekledi, alçak bir dalın altına eğilerek, "anlat bakalım. Willingham'a ne gibi acılar hazırlıyorsun? Onu Leydi Helen ile uygunsuz bir pozisyonda yakalamayı mı planlıyorsun? Ya da bir şekilde onu daha çekici olması için eğitmeyi mi?"

Her ne kadar onunla aynı fikirde olsa da, kardeşinin bir hanımefendiden böylesine kayıtsızca *cazibesiz* diye bahsetmesi bir parçasını belli belirsiz rahatsız etmişti. Bu haksızlık gibi görünüyordu; bir hanımefendinin mümkün olduğunca çabuk evlenmesi beklenirdi, hem de bu amaç için herhangi bir ePort harcadığı izlenimi vermeden. Bu hassas bir dengeleme hareketiydi ve yorucuydu.

"Bu seni ilgilendirmez," dedi. "Mesele tamamen kontrolüm altında, endişelenmeyin."

"Leydi Templeton, bu bir ima mıydı?" diye arkalarından gelen Willingham'ın sesi ikisini de irkiltti.

Diana omzunun üzerinden şöyle bir baktı; Willingham onun ve Penvale'in arkasından geliyordu ve gözlerinde neredeyse aynı ölçüde hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeytani bir parıltıyla onu izliyordu.

"Willingham sözlerini şöyle sürdürdü: "*Elimdeki* sözlerle kulak misafiri oldum ve her ne kadar onu tekrar rotasına sokmaya çalışsam da zihnimin mutlu bir zihinsel dolambaçlı yola sapmasına engel olamadım."

Diana kardeşinin gözlerinin dolduğunu hissedebiliyordu ama bakışları önündeki patikada sabit kalmıştı. "Eğer kız kardeşimle Airt'e gideceksen Willingham, ben başka bir yere gideceğim," dedi Penvale. Sesi pek endişeli gelmiyordu ama atını daha hızlı bir tırısı kaldırdı ve Willingham'ın Diana'nın yanındaki yerini almasına izin verdi.

"Senin partiye liderlik etmen gerekmiyor mu?" diye sordu huysuzca. Boynunu büktü, arkalarında kimseyi göremedi. "Son atlı sen misin? Violet ve Audley'nin arkada bir yerlerde olduğunu sanıyordum."

"Ah, öyleydiler," dedi Willingham boğuk bir sesle. "Audley ve ben son derece keyifli bir sohbet ederken Violet birden bir felaket uydurdu - eyer kayışlarının sıkılması gerektiğiyle ilgili bir şey." Diana'ya sırtıttı. "Arkada bir yerdeler, ama onları aramanızı tavsiye etmem, yoksa bir yara izi görürsünüz."

"Uyarın için minnettarım," dedi Diana, ürpermesini güçlkle bastırarak. "Gördüğüm kadarıyla Penvale'i korkutmuşum."

"Bunun için sana teşekkür etmeliyim. Kardeşimin arkadaşlığına ancak bu kadar dayanabilirim."

Willingham ona göz kamaştırıcı bir gülümseme vererek, "Leydi Helen'a sokulup cazibelerimi sıralamadığına şaşırdım," dedi. Willingham'ın bu gülümsemeyi pek çok kadına karşı kullandığını ve başarılı olduğunu görmüştü.

Ona sert bir bakış attı. Gülümsemesi genişledi.

"Benden bunu yapmamı mı istiyorsun?" diye sordu, bu oyunu iki kişinin oynayabileceğine karar vererek. "Onun muhteşem güzelliğinden bu kadar etkilendiğinizi bilmiyordum ve..." Söz konusu bayanı tanımlamak için başka bir övgü sıfatı ararken bocaladı. "Dalkavukluk," diye zayıfça bitirdi.

"Öyle bir şey istemiyorum," dedi umursamaz bir tavırla. "Ama sizi ve sevgili büyükannemi kahvaltı masasında samimi bir şekilde sohbet ederken gördüm, bu yüzden boşa gideceği konusunda sizi uyarmayı düşündüm."

"Elbette," dedi alçakgönüllülükle.

Bunun üzerine ona şüpheli bir bakış fırlattı.

"Her zamanki gibi haklısınız," diye ekledi masumca.

Şüpheli bakışı bir anda alarma dönüştü. "Ne planlıyorsun?" diye sordu.

"Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok sevgili markizim," dedi,
kaymağı yiyen kedi gibi gülümseyerek. "Hiçbir şey yok."

On bir

Jeremy, bulutsuz bir İngiliz yaz gökyüzünün altında, yumuşak bir battaniyenin üzerinde otururken, elinizin altında iyi şarap ve iyi yemek varken, herhangi bir şey hakkında korkunç derecede endişelenmenin *zor* olduğunu düşündü.

Zor ama imkansız değil. Leydi Helen bundan emin oldu.

Hanımefendi sağında oturuyordu -korse giymiş birinin dirseğinin dibinde yer kapmak için bu kadar hızlı hareket ettiğini hiç görmemişti- ve son üç çeyrek saatini, bu kadar korkunç olmasaydı hafifçe eğlendirici olabilecek bir şekilde onunla hava atarak geçirmişti. Rothsmere, Penvale ve Langely ile birlikte sadece bir battaniye ötede oturuyordu; kız kardeşinin yaptığı vahşi uygunsuzlukları mutlaka fark ederdi. Jeremy arkadaşının dikkatini çekmeye çalıştıysa da başarılı olamadı; Rothsmere tamamen önünde sergilenen peynirlerle meşgul görünüyordu. O bölgeden yardım gelmeyeceği açıktı.

Jeremy son yirmi dört saat içinde yaptıklarını düşündü, Leydi Helen'i cesaretlendirdiği bir anı boşuna hatırlamaya çalıştı ama başaramadı; Helen son derece kararlı olmalıydı. Başka koşullar altında bu takdire şayan bir özellik olurdu. Ancak şimdi, bu kararlılık elinin rahatsız edici bir şekilde kolunu okşamasıyla sonuçlandığında, bu sadece endişe vericiydi.

"... ve bu," diye bitirdi sözlerini, parmakları bileğini sararken, "kardeşimi bana bir köpek yavrusu almaya nasıl ikna ettiğimdir."

"*Büyüleyici*, Leydi Helen," dedi battaniyelerini paylaşan Diana. "Evde bir köpek yavrusu olması çok hoş olmalı."

"Şey," dedi Leydi Helen burnunu kırıstırarak, "yavru köpek beklediğimden biraz daha kötü kokuyordu. Sürekli halıların üzerine kaza yapıyordu. William 1nally

ayağını yere bastı ve şu anda ahırda yaşıyor. Düzgün bir şekilde eğitildikten sonra içeriye girmesine izin verilecek."

Diana ciddiyle gözlerini kırıştırtarak, "Ah, evet, oldukça anlaşılabilir," dedi. "Yine de, kardeşini ilk etapta sana köpek yavrusu alması için bu kadar akıllıca ikna edebildiğine çok memnun olmalısın."

Leydi Helen bu beklenmedik onaylama gösterisi karşısında oldukça şaşırılmış görünüyordu ve Jeremy onu suçlayamazdı; gözlerini kaçırarak sırtlamak Diana'ya hiç yakışmıyordu. Ona dar bir bakış fırlattı ama o bunu görmezden geldi.

"Willingham," dedi bakışlarını Leydi Helen'den ona çevirerek, "Leydi Helen'in biraz daha şaraba ihtiyacı olduğuna inanıyorum."

"Oh," dedi Leydi Helen, yere bakarak. "Annem her zaman öğle yemeğinde sadece bir kadehe izin verildiğini söyler."

"Ama piknikler bir istisnadır," diye bastırdı Diana. Jeremy daha da yaklaştı - Tanrım, az önce gerçekten de kirpiklerini mi kırıştırmıştı? "Bütün o temiz hava insanı korkunç derecede susatıyor. Eminim annen buna itiraz etmezdi."

"Pekâlâ," dedi Leydi Helen kararsızca, kardeşine doğru bir bakış fırlatarak.

"Rothsmere'den izin almaya gerek olduğunu sanmıyorum. Willingham," diye ekledi Diana, tamamen farklı bir ses tonuyla, "kadehini doldur."

Emri verirken kızın çenesini ona doğru kırmadığı için kendini şanslı sayması gerektiğini düşündü. Ayrıca kafasını muayene ettirmesi gerektiğini de düşündü, çünkü kadının sesinin yapay bir tatlılıktan keskin bir emir tonuna dönüşmesi olması gerekenden çok daha çekiciydi.

Belli ki bir kadının yatağından çok uzun süredir uzak kalmıştı - biraz zihinsel hesaplardan sonra tam iki hafta olduğunu fark etti. Bu, kardeşinin ölümünden beri katlandığı en uzun yoksunluk dönemi idi. Belli ki bu durum onun için tehlikeliydi.

Bu yaz romantik aktiviteleri açısından onun için biraz anormal geçmişti. Leydi Fitzwilliam Bridewell -Sophie- ile olan çifti yazın ilk yarısının büyük bir bölümünü kaplamıştı; Leydi'nin hâlâ Audley'nin kardeşine aşık olduğundan emin olsa da birlikte geçirdikleri zamandan oldukça keyif almıştı. Elinde hiçbir kanıt yoktu -ve hanımefendinin ona söylediği hiçbir şey bunu ima etmemişti- ama

Sophie'nin West'in dikkatini çekmek için onu kullandığına dair içini kemiren şüpheden kurtulamamıştı. Sophie -biraz da şaşkınlıkla- ev partisine katılma davetini kabul ettiğinde bu şüphesi hiç de hafiflememişti. Dostane bir şekilde ayrıldıkları kesindi ama yine de ilişkilerinin sona ermesinin ardından Sophie'nin mazeretlerini bildiren bir not göndermesini beklemişti. Oysa o buradaydı, Violet ve Audley ile birlikte battaniyenin üzerinde oturmuş, neşeyle sohbet ediyor ve en azından onun gözünde, omzunun üzerinden West'e tek bir bakış bile atmıyordu.

Jeremy, bir başkasının romantik entrikalarında piyon olarak kullanılma fikrinden rahatsız olması gerektiğini düşünüyordu, ama kendini fazla zorlayamamıştı. Altın saçlı, geniş kahverengi gözlü ve yatak odasında şaşırtıcı derecede maceracı zevkleri olan kadınlar onu eski sevgililerine inat ya da onları baştan çıkarmak için kullanmak istiyorlarsa, buna kim itiraz edebilirdi ki?

Çift, dostane bir şekilde sona ermiş ve hemen ardından çok yaşlı, çok dikkatsiz bir kocası olan çok genç, çok sıkılmış bir kadın olan Leydi John Marksdaile ile yatağa girmişti. Ve *bu* özel ilişki, Diana'ya açıklamak zorunda kaldığı gibi, kovalamacaya olan hevesini azaltacak kadar travmatik bir şekilde sona ermişti.

Ya da, olduğu gibi, battaniyenin diğer tarafından ona sırttan ela gözlü harpi dışında herhangi birinin peşine düşmek.

O bunları düşünürken, eli körü körüne emirlere uyuyor, önce Leydi Helen'in bardağını, sonra da kendi bardağını dolduruyordu. Diana'nın planı ne olursa olsun, bu plan gerçekleşirken tamamen ayık olmak istemediğinden emindi.

Ancak Diana şu anda arazinin durumundan memnun görünüyordu, eğlenen gözlerle onu incelerken kendi şarap kadehinden memnun bir şekilde yudumluyordu. Güneş ışığı gözlerindeki yeşil akları ortaya çıkarmıştı ve eve döndüklerinde burnunun üzerindeki baştan çıkarıcı çillerin daha koyu olup olmayacağını merak etti.

O çillerin her birinin tadına bakmanın keyifli, şarapla beslenen fantezisinde kaybolmuş, ilk başta yavaşça kalçasına doğru sürünen eli fark etmemişti. Ancak sonunda aklı başına geldi ve Leydi Helen'in elini, var olmayan erdemini tamamen tehlikeye atmadan önce kavradı.

Elinden geldiğince ona gülümsedi, ancak sırtışının her zamanki gülümsemesinin ısıltısından biraz yoksun olabileceğini düşündü - ne de olsa bu tür stresli koşullar altında en yüksek standartlarında performans gösteremiyordu. Kendisinden neredeyse on yaş küçük ve yaklaşık yarı cüssesinde bir kızın bu kadar korkutucu olabileceğini hiç düşünmemişti. Kadın cinsi gerçekten de yeterince takdir görmemişti.

"Neden, Lord Willingham," dedi Jeremy'nin çekici olduğunu düşündüğü, ama onun yerine hafifçe midelerini bulandıran sapkın bir ePect'e sahip olan nefesli bir tonda, "kalbiniz aniden benimkiyle aynı ritimde atmak için aşırı bir arzu mu hissetti?"

"Ee," dedi Jeremy akıllıca. Battaniyenin öte yanında, göz ucuyla Diana'nın gülmemeye çalıştığını görebiliyordu. Kaybettiği bir savaş gibi görünüyordu. Aklını başına toplayabildiği kadar topladı ve biraz daha tutarlı bir şekilde, "Ne demek istediğinizi anlamadım Leydi Helen," dedi.

Duru mavi gözleri genişledi ve başını sallarken yüzünü çevreleyen sarı lüleler sallandı. "Ama kesinlikle hissediyorsun?" diye fısıldadı ve Jeremy onun sözlerini yakalamak için hafifçe öne eğildiğini fark etti - şüphesiz başından beri planı buydu. "Avuçlarımızı birbirine bastırdığımızda, kendi nabzının benimkine çarpışını hissedebiliyor musun?"

Birkaç metre ötede Diana şarabını yudumlarırken Jeremy, sırf Diana'nın şarabı silmeye çalışmasını izleme zevkini tatmak için bile olsa, Diana'nın şarabı vücudunun her tarafına püskürtmesini ummak gibi acımasız bir düşünceyi aklından geçirdi.

Ancak şu anda içinde bulunduğu yapışkan durum karşısında bu tür zevkli olasılıkları bir kenara bırakması gerekiyordu: Leydi Helen Courtenay'in eli kendi elinin içindeydi ve zonklama kelimesi aralarında havada asılı duruyordu.

Her şeyiyle son derece rahatsız ediciydi.

Büyük bir ePort ile elini onunkinden kurtardı.

"Gerçekten de duygulu bir andı," diye kabul etti ciddiyetle, "ama belki de piknikten başka bir durum için saklansa daha iyi olur, anlarsınız ya."

"Piknikler duygusal olamaz mı?" Diana tüm masumiyetiyle sordu.

"Elbette Leydi Templeton," dedi Leydi Helen ile göz temasını hiç kesmeden. "Ama ben daha duygusal pikniklerimin biraz daha... özel olmasını tercih ederim."

"Ah, tabii ki!" Diana dramatik bir şekilde elini göğsüne götürdü. "Şuraya gideyim mi?" Şu anda West, Belfry ve Emily tarafından işgal edilen battaniyeye doğru belli belirsiz bir işaret yaptı. "Bölmek istemem, anlıyorsunuzdur."

"Buna gerek kalmayacak," dedi Jeremy aceleyle, sonunda Leydi Helen'den gözlerini kaçırarak, Diana'nın gözlerindeki kahkaha parıltısını görece kadar zamanında, ama o bunu her zamanki tembel kayıtsızlık maskesinin ardına sakladı. "Ortamın havası bozuldu."

"Ne kadar trajik," dedi Diana, bir dakika önce gözlerinde olan kahkaha şimdi sesinde belirgindi.

"Evet, ne kadar trajik," diye yineledi Leydi Helen tamamen farklı bir tonda. Jeremy onun orada olduğunu neredeyse unutmuştu, oysa birkaç dakika öncesine kadar onun yüzüne bakıyor, elini tutuyordu. Diana'yla konuşmaya, onunla şakalaşmaya, aralarındaki tek kale oyuna katılmaya başladığı anda etrafındaki her şeyin önemi azaldı. Kısa süre önce çıktıkları ormanlık alanın Aames'e dönüşebileceği ve Diana'yı yemlemekle meşgul olsaydı bunu fark etmeyeceği izlenimine kapılmıştı. Bu son derece tedirgin edici bir düşünceydi.

"Leydi Helen, kendimi huzursuz hissediyorum," dedi aniden, ayağa fırlayarak ve neredeyse kendi şarap bardağını devirerek. Şu anda şarabın onun için bir cazibesi kalmamıştı; Leydi Helen Courtenay'in yanında insanın aklını köreltmesinin getireceği potansiyel tehlikeler onu çok endişelendiriyordu. Kalçasında gezinen o eli unutmamıştı. Kendini titiz bir bakire gibi hissediyordu ama gerçekten de *herkesin* içindeydiler.

Piknikte.

Bir çayırda.

Düzgün İngilizlerin yapmadığı şeyler vardı.

Jeremy kendisini "namuslu İngilizler" arasında saymıyordu ama sandığından daha fazla vicdan azabı çektiğini fark etmeye başlamıştı. Uygun bakirelerden gelen rahatsız edici cinsel teklifler onun sınırı gibi görünüyordu.

Elbette, seçkin bakire Diana olsaydı, böyle bir dehşetle tepki vereceğinden şüpheliydi. Ama Diana çok uzun zamandır uygun bir bakire değildi.

uzun bir süre. Onun yatak odasına gece geç saatlerde bir ziyaret daha yapacağını tahmin edebilmesinin nedeni buydu.

Bu düşüncelerden sıyrılarak, "Siz hanımlar bana bir yürüyüşte eşlik etmek ister misiniz?" dedi.

Leydi Helen burnunu kırıştırdı. "Egzersiz mi? Sevgili Lord Willingham, şaka yapıyor olmalısınız."

Diana her zamanki gibi yardımsever bir tavırla, "Bir kez olsun Leydi Helen'le tamamen aynı fikirdeyiz," diye ekledi. "Gereksiz hareket korkunç derecede burjuva, Willingham."

Ancak Jeremy bir an için Diana'nın yalan söylediğini fark etti. Ya da tam olarak *yalan* söylemediğini, gerçekte kim olduğunun sadece küçük bir kısmı olduğunu bildiği Leydi Templeton Diana'nın kamusal kişiliğine büründüğünü. O kadar uzun zamandır bu rolü oynuyordu ki, halk arasındaki Diana ile özel Diana'yı ayırt etmek giderek zorlaşmıştı ve Jeremy bu aldatmacayı her yakalayışını küçük bir zafer olarak görüyordu.

Tabii ki bunların hiçbirini yüksek sesle söyleyemezdi - bu onu çılgın bir deli gibi gösterirdi ya da en azından arkadaşının kız kardeşine karşı garip bir şekilde 1 numara olurdu.

Tabii ki öyle değildi.

Leydi Helen'den uzaklaşıp Diana'yla yüzleşti. Diana'ya en kibar selamını vererek -bu selamı sadece çok özel ve önemli durumlarda verirdi, yoksa karşısındaki tüm hanımlar baygınlık geçirirdi- elini uzattı. "Yine de benimle yürür müsünüz Leydi Templeton?"

Diana elbette bayılma tehlikesiyle karşı karşıya görünmüyordu. Bunun yerine hafifçe sinirlenmiş görünüyordu. "Leydi Helen yürümek istemiyor," dedi ona hafifçe korkutucu bir gülümsemeyle. "Neden ona eşlik etmek için burada kalmıyorsunuz?" Etrafına bir göz attı. "Violet'le konuşmak istediğim bir şey vardı zaten."

Jeremy, "Bekleyebilir, bundan eminim," diye ısrar etti.

"Ama Leydi Helen'in yanında bir dakika bile geçirme fırsatını kaçırmak istemeyeceğinizi biliyorum," dedi Diana, dengesiz gülümsemesi daha da genişleyerek. "Hanımefendinin bunu kabul edeceğinden eminim..."

Leydi Helen'in onayını alacak bir aktivite düşünmeye çalıştığı her halinden belliydi. Jeremy eğlenerek bekledi; yan tarafa bir bakış atınca Leydi Helen'in de Diana'yı merakla izlediğini gördü. Orada

Diana'nın ve kendisinin ilişkilerini gizli tutma arzusu göz önüne alındığında, gereksiz yere dikkat çekecek herhangi bir şeyin hiç de iyiye işaret olmadığını düşünüyordu. Ve Leydi Helen şu anda son derece dikkatliydi.

Ancak bir an sonra Diana'nın patlamasıyla endişeleri aklının bir köşesine itildi: "Şiir!"

"Şiir," diye tekrarladı Jeremy, kelimeyi altı harfin doğal olarak barındırdığından daha fazla heceye çıkararak.

"Leydi Helen'in şiirsel bir ruhu olduğu açık," dedi Diana; şu anda bile, açıkça çabalayarak, en iyi performansından çok uzak bir performans sergileyerek, tamamen saçma gelmemesi, aklına koyduğunda ne kadar inandırıcı olabileceğinin bir kanıtıydı. Büyük ölçüde saçma, evet, ama tamamen değil.

"Şiirsel bir ruh," dedi. Onun söylediği her şeyi tekrarlamaktan kendini alamıyordu, çünkü şu anda bu iddiaya herhangi bir mantıklı yanıt verme yeteneğinden yoksundu.

"Elbette," dedi. "Duygusal bir pikniği takdir etmesi açıkça derin... şey-"

"Şiir mi?" diye sordu.

"*Hissetmek*," dedi usulca. "İçinde-"

"Ruhunda mı?" diye sordu adam.

"Kalp," dedi.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi Leydi Helen, aslında bu battaniyede yalnız olmadıklarını hatırlatırcasına, "kendimden hiç böyle söz edildiğini duymamıştım."

"İşte bu yüzden Willingham Markizi Leydi Helen'le birlikte olduğunuz için çok şanslısınız," dedi Diana. Jeremy kendini hafifçe çürümüş bir elmanın parlatılması ve istekli bir alıcının ilgisini çekecek şekilde çevrilmesi gibi hissetti.

"Elbette," dedi Leydi Helen yavaşça. Jeremy onun sesindeki şüphe notasını hayal ettiğini sanmıyordu. "Yine de burada battaniyemin üzerinde olmaktan son derece memnunum ve eğer Lord Willingham size yürüyüşte eşlik etmeyi bu kadar çok istiyorsa, Leydi Templeton, onu reddetmeniz çok düşüncesizce olur." Diana'ya zehirli bir gülümseme attı; Jeremy Diana'nın kanının kaynadığını görebiliyordu.

aykırı içgüdülerinden bahsetti, ama kız daha fazla öfkelenmeden araya girdi.

"İşte gördünüz," dedi Diana'ya zaferle dönerek. "Leydi Helen tarafından acımasızca reddedildim, ama bir taraftan reddedilince kurtulma umuduyla daha yakın bir tarafa yöneldim."

"Lütfen bana son çeyrek saat içinde sana söylediğim herhangi bir şeyin beni nasıl 'muhtemel çeyreklik' olarak sınıflandırmaya neden olabileceğini açıkla," dedi Diana huysuzca.

"Benimle yürü, ben de yürüyeyim." Ona en iyi, en arsız sırıtışını verdi. Karşı konulmaz olduğunu biliyordu; en az on iki farklı kadın ona böyle söylemişti.

Saydığından değil tabii ki.

Diana kötü bir nezaketle ayağa kaldırılmasına izin verdi. Eteklerini fırçalayıp silkelemek, saçlarını düzeltmek, gözlerini güneş ışığından korumak için büyük bir gösteri yaptı. Sanırsınız ki adam ona tepede bir gezinti yerine İngiltere'de bir gezintiye çıkmayı teklif etmişti. Sonunda onun tiyatrosuna karşı sabrını yitiren adam, centilmenlikten çok otoriter bir tavırla onu dirseğinden yakaladı ve battaniye kümesinden uzaklaştırdı.

Kulak misafiri olmadıklarında, "Umarım hoşuna gitmiştir," diye mırıldandı. "Beni inatçı bir koyunmuşum gibi mi tartaklıyorsun?" dedi kız hınzırca. "I

Yaptığımı söyleyemem."

"Hayır," dedi abartılı bir sabırla. "Leydi Helen'in tüm dünyanın gözü önünde beni battaniyenin üzerinde neredeyse yere serdiğini görmek."

Diana bir kahkaha attı. "Sanırım senin de Aoration'un o kadar geçmişte kalmış bir olay ki, okul çocukları çok geçmeden bunu Yunanlılar ve Romalılarla birlikte öğrenecekler. Yine de," diye ekledi, durakladı, alaycı bir tavırla, "eğer erdeminizin tamamen giyinik kalçanıza değen bir el yüzünden tehlikeye girdiğini düşünüyorsanız, bu eylemin temel mekaniğini anlamadığınız anlamına gelir ki bu da gerçekten masum olduğunuz anlamına gelebilir."

"Sana söz veriyorum, ben o değilim." Ona tehlikeli bir gülümseme verdi.

Beklenmedik biri gibi görünüyordu. "Ya da," dedi kelimeyi uzatarak, "belki de kısa süre önce reddedilen sevgilin eleştirilerinde inanmak istediğinden daha fazla haklıdır. Kıyafetlerin genellikle çıkarılması gerekir, Willingham."

Alçak ve baştan çıkarıcı bir sesle, "Bu konudan bahsettiğinizde bu ihtimalin ne kadar cazip geldiğini size anlatamam," dedi. Kadın gözlerini devirdi ama bunu yaparken yanaklarının hafifçe kızardığını fark etmekten kendini alamadı. Utançtan mı? Arzudan mı? Allıkların biraz daha belirgin olmasını diliyordu. Her koşulda kadınların yüzünde beliren bu ifadeleri bir erkek nasıl yorumlayabilirdi ki?

"Sanırım beni kabul edilebilir öğle yemeği eğlencemden ayırıp seninle ormanda dolaşmaya sürüklemenin bir nedeni var," dedi sohbet edercesine. Kızın dirseği hâlâ adamın her adımı biraz daha gevşeyen tutuşundaydı. Dışarıdan bakan herhangi bir gözlemciye göre, kır çiçekleri ve görünmeyen arıların nazik vızıltılarıyla çevrili çayırın uzun otları arasında romantik bir yaz sonu gezintisi yapan kur yapan aşıklar olabilirlerdi.

Romantizmle ilgili tüm ipuçlarını ya da uygun bir kur yapma girişimini çıkarırsak, bu tamamen yanlış değildi.

Sorusuna cevap vermediğini geç de olsa fark ederek, "Bu akşam konuşabileceğimizi düşünmüştüm," dedi.

Diana'nın ayağı takıldı. Ondan gördüğü en beceriksiz hareket olduğunu düşündü ve buna neden olduğu için garip bir şekilde gurur duydu.

"Peki ya bu akşam?" diye sordu, bir kolunu beline dolayarak onu sabitlemesine izin verirken bile sesi soğuktu. Kadın bir kez daha ayağa kalkar kalkmaz kolunu indirdi.

"Sizi bir kez daha ziyaret etmeme izin vereceğinizi umuyordum."

"Oh," dedi belli belirsiz. Sesi gergin miydi? Ve bu ihtimal karşısında göğsünün -mecazi olarak- şişmesi onun hakkında ne söylüyordu?

"Bir anlaşmamız var," diye hatırlattı ona. "Sanırım bir el sıkışma söz konusu. Ben de bu konuya girebileceğimizi düşündüm."

"İşe koyul," diye tekrarladı, gözlerini ona dikerek. "Ne kadar duygusalsın, Willingham. Henüz evlenmemiş olman bir mucize. Söyle bana, onları sopayla dövüyor musun?"

"Şunu belirtmeliyim ki Leydi Helen benim cazibemi fazlasıyla tatmin edici buluyor," diyerek kendini beğenmiş bir şekilde ona gülümsedi. "Ayrıca, onları savuşturmaya çalışsam bile, dünyada bir markizliğin cazibesine karşı koyacak kadar güçlü bir sopa yok."

Ona sırtıttı, güneş ela gözlerini aydınlatacak şekilde yüzüne vuruyordu. "Ne kadar doğru. Gerçekten de, bildiğin gibi, bir trolün tüm cazibesine sahip dünyanın en kötü aşığı olabilirsin."

Kendini zekice hazırlanmış bir tuzağa düşmüş gibi hissediyordu ama bu tuzağın kendi kasıtlı olmayan tasarımı olduğundan oldukça emindi. "Ben olsam o kadar ileri gitmezdim."

"Hayır, ben daha da ileri giderdim," dedi Diana, konusuna ısınmaya başlamıştı. "Bildiğin kadarıyla, onca yıldır hiçbir kadını gerçekten tatmin etmedin... tırmıklamak mı? Rakedom? Rakehood? Bu faaliyeti tanımlamak için kullanılabilecek uygun bir kelime var mı?"

"Sanki bunu tartışmak için toplantılarımız var da," dedi huysuzca, zihni "*Tuzak!*" diye bağırırken bile. *Tuzak!*

"Ama fetihler lejyonunuzun yatağınızda geçirdikleri zamandan keyif alıp almadıklarını bilmediğinizi de inkar etmiyorsunuz."

"Hayır," dedi Jeremy şiddetle. "Bunu kesinlikle reddediyorum."

"Yani onlara sordunuz, öyle mi? Olaydan hemen sonra yorumlarını mı istediniz?"

"I-" Jeremy durakladı. Beynini yokladı. Onu çürütmek için iyi bir örnek bulmaya çalışıyordu ama bunun yerine kendini şöyle düşünürken buldu: Hiç bir kadına eğlenip eğlenmediğini sormuş muydu? Elbette sormuştu. O kadar göt olamazdı.

Yapabilir mi?

Elbette bu soruyu Diana'ya sormaya cesaret edemedi; onun cevabının ne olacağını çok iyi biliyordu. Bunun yerine farklı bir yol izledi. "Leydi Templeton, dün geceki görüşmemizle ilgili şikâyetleriniz olduğunu mu ima ediyorsunuz?"

"Şey," dedi yavaşça, o güzel kafasının içinde hızla dönen düşünceleri gizlemek için kullandığını bildiği sıkılmış tonu takınarak. "Sanırım tamamen tatmin edici değildi."

Sırtıttı; Diana'dan gelen ve ona yöneltilen bu övgü büyüktü. "Elbette," diye kabul etti. "Ama eğer bunun da tam anlamıyla tatmin edici olmadığını ima ediyorsan, o zaman yapmam gereken bazı işler var gibi görünüyor."

Konuşurken onları tepenin bir yanından aşağıya, eve doğru uzanan ormanlık alanın gölgesine doğru götürüyordu. Hatta birkaç metre içeride,

Gözlerden tamamen gizlenmişlerdi; gruplarının geri kalanı onları göremiyordu ve kulak misafiri olamayacakları kadar uzaktaydılar. Bununla birlikte, izolasyon hissi yanılttı - herhangi biri çok fazla ePort olmadan onlara rastlayabilirdi, bu da hızlı çalışması gerektiği anlamına geliyordu.

Diana kafası karışmış bir halde etrafına bakınıyordu. "Willingham, doğa yürüyüşüne çıkmak istemiyorum. Sen ne yaptığını sanıyorsun-" Jeremy sırtını bir ağaca dayayıp ağzını Diana'nın ağzına yaklaştırdı aniden sözünü kesti.

Diliyle dudaklarında gezinmek, ağzının onunkinin altında açılması ve iç çekişlerinin kendi nefeslerine karışması eve dönüş gibi hissettirdi. Bir süre sonra öpücüğe ara vererek çenesinin alt tarafına bir dizi küçük öpücük kondurdu ve yavaşça aşağı inerek binici kıyafetinin yüksek yakasına ulaştı.

"Bu lanet elbiseyi kim tasarladı?" diye mırıldandı, hafifçe geri çekerek boğazının dibine, nabzının normal hızından çok daha hızlı attığını hayal etmediğinden emin olduğu bir yere kalıcı bir öpücük kondurdu.

Diana soluksuz bir kahkaha attı. "Cilveleşme fırsatlarından çok ata binmenin pratiklikleriyle ilgilenen biri mi?" diye önerdi. Parmakları adamın saçlarına dolandı, zaten ata bindiği için biraz rüzgârda savrulmuştu; daha sonra nasıl görüneceğini sadece Tanrı bilirdi ama Tanrım, bu iyi hissettirdi.

"Aptalca," dedi, elleri yukarı kayarak kadının göğüslerinin, onları kışkırtıcı bir şekilde saran kumaş ve korse katmanlarının altındaki ağırlığını hissetti. "Aldatma her zaman göz önünde bulundurulmalıdır."

Bir noktada bacakları onunkilere dolanmış, etekleri her tarafa sarılmıştı. Göğsünden ayak parmaklarına kadar birbirlerine bastırılmışlardı ve kızın yumuşak vücudunun kendisinininkine kalıplanmış hissi pantolonunun durumuna son derece uygunsuz şeyler yapıyordu. Yapılacak en akıllıca şey, işler çığırından çıkmadan önce bu ilişkiyi bitirmek olacaktı.

Evet. Bu akıllıca olurdu. Makul.

Bunun yerine Jeremy ağzını bir kez daha onunkinin üzerine kapattı ve boğazının arkasından çıkardığı küçük, acil sesleri sevdi. Ellerinden biri aşağı doğru kayarak kızın kalçasını 1rm kavradı ve onu kendisine olabildiğince yakın tuttu.

Eteklerin, ceketin ve çıplak teninin kendisinininkine değmesini engelleyen diğer tüm lanet olası kumaşların engellemesi göz önüne alındığında, fiziksel olarak mümkündü. Bu el daha da maceraperestleşti, bugünlerde kadın elbiselerinin gizlemek için çok fazla şey yaptığı kışkırtıcı bir kıvrımın üzerinde daha da aşağıya doğru sürüklendi.

"Gözlerim!"

Sanki yıldırım çarpmış gibiydiler. Diana ondan o kadar çabuk uzaklaştı ki başı ağaca çarparak acı içinde ulumasına neden oldu. Jeremy ise ipte sallanan bir kuklaymış gibi geri sıçradı, kafasını sallayarak temizledi, sonra öne doğru eğilerek onu omzundan kavradı.

"İyi misin?" diye sordu ısrarla.

Başını salladı, gözleri biraz sulanmıştı. "Başımın arkasında bir düğüm olabilir ama bir olacağım."

"Ama ben bir olacak mıyım?" diye sordu arkalarından gelen ve onları o kadar ürküten ses.

Ne yazık ki Jeremy'nin çok iyi tanıdığı bir ses.

Çok isteksiz bir şekilde döndü.

Birkaç metre ötede duran Penvale, bir eliyle gözlerini kapamıştı.

On iki

Kardeşler, diye öfkелendi Diana. Nasıl bir işlevleri olabilirdi ki? Her akşam çocuk odasında kendi paylarına düşenden daha fazla tatlı yemek mi? Kız kardeşlerini bir ağaca kadar kovalayıp sonra da iki saat boyunca inmesine yardım etmeyi reddetmek? Kız kardeşlerinin on yedinci doğum günü şenliğinde körkütük sarhoş olup ertesi sabah samanlıkta bulunmaları?

Bunların hepsi Diana'nın ağabeylerin amacını düşünmesine neden olan olaylardı ve şimdi giderek büyüyen listesine ekleyeceği yeni bir tane vardı: Aames'e gitmek üzereymiş gibi hissedeceği kadar iyi bir öpücüğün ortasında bir kız kardeşi bölmek mi?

İşe yaramaz.

Ne yazık ki, bu tam da kardeşinin en yararlı olduğunu düşündüğü türden bir durumdu. Elbette bu konuda tamamen yanılıyordu, ama insanlar çoğu zaman yanılırlardı - o kadar sık yanılırlardı ki, bu durumun farkına bile varamazlardı. Tıbbın insan beynini incelemeye izin verecek kadar ilerleyip ilerlemeyeceğini merak etmekten kendini alamadı. Erkek beyninin kadın beyniyle kıyaslanabileceğine dair ciddi şüpheleri vardı.

Ancak ne yazık ki şu anki durumunda bunların hiçbirinin faydası olmamıştı: sırtı bir ağaca yaslanmıştı, başı acıyla zonkluyordu, Willingham'ın öpücüğünün tadı hâlâ dilindeydi ve gözle görülür bir şekilde travma geçirmiş -ve bir tahminde bulunacak olursa, öfkeli- bir ağabey gözlerini kapatmış, neredeyse öfkeden titreyerek önünde duruyordu.

İç çekti. Böyle anlar erkeklerin en mantıksız oldukları zamanlardı. Felaketi önlemek için hızlı hareket etmesi gerekiyordu.

"Penvale," dedi soğukkanlılıkla, ellerini kullanarak kendini ağaçtan uzaklaştırdı ve Willingham'ın etrafından dolaşarak kardeşine doğru ilerledi. "Gözlerini açabilirsin. Hassas duyarlılıklarını rahatsız edecek hiçbir şey göremezsın."

Penvale elini bıraktı, hafifçe utangaç görünüyordu. Ancak gözleri Willingham'a takıldığında bu utangaçlık kayboldu ve bakışları kesinlikle daha öfkeli bir parıltıya büründü.

"Bana öyle bakmayı kes Penvale, düello yapacak tipte biri değilsin. Muhtemelen yanlışlıkla kendi ayağına ateş edersin." Bu doğrudu; ağabeyi kötü bir nişancıydı. Willingham'ın aslında çok iyi bir nişancı olduğunu hatırlıyordu; çok öfkeli olmaması büyük şanstı, yoksa girdiği tüm o düellolar pekâlâ çimlerin üzerinde kanlar içinde yatan bir cesetle ve Willingham'ın hayatının geri kalanını sürgünde geçirmek üzere Kıta'ya gitmesiyle sonuçlanabilirdi. Bu şaşırtıcı derecede ayıltıcı bir düşünceydi.

"Bence bir erkek, tek kız kardeşinin sözde arkadaşı tarafından hırpalandığını gördüğünde nasıl isterse öyle bakma hakkına sahiptir."

"Bence," diye itiraz etti Willingham hafifçe, "burada kullanılacak uygun kelimenin *hırpalanmak* olduğunu pek sanmıyorum."

Diana, "Özellikle de tanık olduğun faaliyetler tamamen rızaya dayalıyken," diye ekledi.

Penvale yüzünü buruşturdu. "Lütfen beni daha fazla düşünmek zorunda bırakmayın. Bu görüntülerin hayatımın geri kalanında zihnime kazınacak olmasından şimdiden dehşete düştüm." Diana gözlerini devirdi. "Penvale, kendini sıkıntıya sokuyorsun. Ben namusunu koruman gereken bekâr bir kız değilim, biliyorsun. Başımın çaresine bakabilirim. kendim."

Evlenmemiş bir kızken bile kendi başının çaresine bakmıştı. Her gün bir yük olduğunun farkında olduğu bir evde geçirdiği çocukluk, her ne kadar kelimelerle ifade edilmemiş olsa da, içinde güçlü bir bağımsızlık damarı yaratmıştı. Londra'daki sezonunun ayrıntılarını ayarlamıştı; kabul edilebilir potansiyel kocaların listesini oluşturmuştu; kendi düğününü planlamıştı. Penvale kötü bir ağabey değildi ama iyi bir ağabey bile annenin yerini tutamazdı ve o zamanlar çok gençti, ona göz kulak olmuştu ama yirmi üç yaşındaki birinin dikkati güzel bir yüzle, bir şişe konyakla ya da yüksek bahisli bir kâğıt oyunuyla kolayca dağılabilirdi.

Bu nedenle, şimdi ona hiç ihtiyacı yokken, onun koruyucusu rolünü oynaması inanılmaz derecede rahatsız ediciydi.

"Siz bekâr bir bayansınız," dedi.

"Dul bir kadın," diye karşı çıktı. "Tamamen farklı bir yaratık."

"Ama yine de kocasının koruması olmayan bir kadın," diye ısrar etti. "*Ton*'daki her çapkın için kolay bir av."

"Uzaklaştırılmalı mıyım?" Willingham hoş bir tavırla sordu. Sesi sakindi ama Diana ses tonunun altında bir öfke seziyordu ve Penvale'in bundan sonraki sözlerini çok dikkatli seçmesi gerektiğini düşündü.

"Şöhretini biliyorsun, Willingham," dedi Penvale sertçe. Penvale'in Willingham'ın unvanını kullanması gerçekten de çok sinirli olduğunun göstergesiydi.

"Öyle," diye kabul etti Willingham. "Ve sanırım ikimiz de, her zamanki aktivitelerimle karşılaştırıldığında, ormanda birkaç öpücüğün konuşulacak bir şey olmadığı konusunda hemfikiriz."

Diana son zamanlardaki aktivitelerinin bu şekilde tanımlanmasına sinirlendiğini hissetti -*ormanda birkaç öpücük mü?* Teknik olarak doğru, evet, ama Diana'nın oldukça muhteşem olduğunu düşündüğü söz konusu öpücükleri biraz küçümsüyordu. Yine de, dinleyicilerinin çok öfkeli ağabeyi olduğunu düşünürsek, bunun en iyisi olabileceğini düşündü.

Penvale öfkeyle, "Söz konusu olan kız *kardeşim* olunca konuşacak çok şey var," dedi. Diana gözlerini devirmekten büyük bir güçlkle kaçındı. "Ayrıca," diye ekledi Penvale yeni bir yol deneyerek, "ne yapıyorsun Diana? Dün akşam yemekte Leydi Helen'e laf atıyordun, bu konudaki fikrini değiştirdin mi?" Durakladı. "Onunla *kendin mi* evlenmeye çalışıyorsun? İkiniz tartışmadan bir konuşmayı bile bitiremiyorsunuz! Bunca zamandır bu bir tür uzun çiftleşme ritüeli miydi?" Adam bu düşünceden rahatsız olmuş gibi görünüyordu ama yine de kadının bu öneriden rahatsız olduğundan daha az rahatsız olmuştu.

"Willingham'la evlenmek gibi bir planım yok, çok teşekkür ederim," dedi olabildiğince sakın bir ses tonuyla. "Ve bunların hiçbirinin sinir bozucu bir şekilde böldüğünüz sahneyle bir ilgisi yok."

Penvale ona değerlendirci bir bakış attı. "Kardeşin olarak onu gerçekten çağırmalıyım."

Diana dehşete düşmüştü. "Tanrı aşkına Penvale, ben bir *dulum*. Aklını mı kaçırdın sen? Şimdi lütfen git buradan."

Penvale onunla Willingham arasında karanlık bir bakış paylaştı. "Kayıtlara geçmesini istiyorum ki bunu zerre kadar onaylamıyorum. Ve Jeremy, bunu daha sonra tartışacağız."

Willingham sıkılmış bir ses tonuyla, "Büyük bir heyecanla bekleyeceğim bir tartışma," dedi. Diana aynı anda hem gülmek hem de suratına bir tokat atmak istedi. Onun söz konusu olduğu durumlarda bunlar alışılmadık duygular değildi.

Neyse ki ağabeyi, "Bize katılmadan önce daha az perişan görünmeye çalış," diyen bir veda cümlesiyle geldiği gibi hızla oradan ayrıldı. Willingham'ın dağınık saçlarına ve yamuk yakasına bakan Diana, ağabeyinin kime hitap ettiğinden tam olarak emin değildi.

Penvale'in ayrılışının ardından uzun bir sessizlik çöktü. Diana eteklerini düzeltmek ve yapabileceği en ağırbaşlı şekilde oradan ayrılmak ile Willingham'ı bir ağaca yaslayıp kaldıkları yerden devam etmek arasında kaldı.

Kadını baştan aşağı süzerken gözlerindeki ışıltıya bakılırsa, o da benzer düşünceler içindeydi.

Ne kadar cazip bir ihtimal olsa da, insanın erkek kardeşi tarafından bölünen bir ara vermesi her şeyi biraz bozma eğilimindeydi, bu yüzden Diana iç geçirdi ve saçındaki hasarın bir kısmını onarmaya çalışmak için uzandı. Bir leydi hizmetçisi, hatta bir ayna bile olmadan bu zor bir işti ve bu halde döndüğünde diğerlerinin ne diyeceğini düşündükçe ürperiyordu.

"Buyurun," dedi Willingham, hızla onun yanına giderek, "izin verin."

"Kadın koipürleri konusunda uzmansın, öyle mi?" Diana kaşlarını kaldırarak sordu. "Onlarla ilgili biraz deneyimim var, evet," dedi kendini beğenmiş bir tavırla.

Ve neden, ah *neden*, eğlenmek yerine, birdenbire kendini hafifçe... kıskanç hissetti?

"Ben olsam kendimden o kadar memnun görünmezdim, Willingham," dedi, her zamanki gibi üstünlüğü yeniden ele geçirmeye çalışarak. "Ellerinin kadın anatomisinin diğer kısımlarında da benzer şekilde becerikli olup olmadığını henüz kanıtlamadın."

Daha yakına eğildi, bir tutam altın sarısı saç alnına düştü. "O zaman bu akşam 1. kez çıkalım, olur mu?"

Öğleden sonrasının geri kalanı bulanıktı ve Diana tek bir kişiye bile ne söylediğini kesin olarak söyleyemezdi. Willingham'la birlikte gruba yeniden katıldıklarını ve arkadaşlarının meraklı (Emily) ile şüpheli (Audley) arasında değişen bakışlarına maruz kaldıklarını biliyordu ama piknik eşyalarını yükleme, atlarına yeniden binme ve Elderwild'a geri dönme telaşı yüzünden daha fazla sorgulanmaktan ya da azarlanmaktan kurtulmuşlardı. Diana ne Willingham'ın ne de kardeşinin ya da Violet'in yanına yaklaşmamaya büyük özen göstermişti, çünkü her ikisinin de ona söylemek istedikleri pek çok şey olduğundan şüphesi yoktu.

Duymakla hiç ilgilenmediği şeyler.

T/ixseen

Diana arkadaşlarından beklediği kadar *kısa bir süre* ayrı kalmıştı. Yatak odasına çekildi ve hizmetçisini kovmadan önce binicilik kıyafetini çıkarması ve korsesini çözmesi için Toogood'dan yardım istedi. Üzerinde sadece kombinezonu olan Diana, en lüks sabahlığını -işlemeli kırmızı kadifeden nefis bir karışım; içinde kendini her zaman bir fahişe gibi hissedirdi, olabilecek en iyi anlamda- giydi ve odasının pencere kenarındaki koltuğuna oturup bir eskiz defteri aldı.

Penceresinden görünen manzara büyüleyiciydi; öğleden sonra geç saatlerde gökyüzünde birkaç bulut belirmişti ama güneş, evin ötesinde uzanan yemyeşil çimenlerin üzerinde parlamak için elinden geleni yapıyordu; malikânenin doğu tarafını kaplayan resmi bahçelerin bir köşesi, bulunduğu noktadan görülebiliyordu. Ne var ki, düşünceleri günün olaylarıyla o kadar meşguldü ki, söz konusu manzarayı neredeyse hiç fark etmedi. Willingham'ı ormanda hırpalamanın amaçlarına uygun olduğunu pek düşünmüyordu -onun amacı bir kadınla yatıp dürüst bir eleştiri almak, kendisinin ise yatak odasında biraz deneyim kazanmaktı. Bu şekilde ifade edildiğinde, tüm anlaşma kulağa oldukça soğukkanlı geliyordu ama yine de hiç de öyle hissettirmiyordu. Ne zaman Willingham'la aynı odada bulunsa, ona dokunmak için neredeyse dayanılmaz bir istek duyuyordu; parmaklarını Willingham'ın o güzel altın sarısı saçlarında gezdirmek, güçlü çenesinin altında onu tahrik eden noktaya bir öpücük kondurmak, Willingham'ın şaşırtıcı derecede sert elini yakalayıp kendi vücudunda gezdirmek ve Willingham'ın nasıl dokunulmaktan hoşlandığını öğrenmek istiyordu.

Her şey tamamen dikkat dağıtıcıydı.

Diana'nın da dikkatinin dağılmasına tahammülü yoktu; yürütmesi gereken bir çift ve kazanması gereken bir bahis vardı. Bir bayan için çok büyük bir yükü. Odaklanması gerekiyordu. Ama nasıl odaklanabilirdi ki, bu kadar uygunsuz bir şekilde

belli bir markiz? Hayatının büyük bir bölümünü kimsenin onun üzerinde herhangi bir güce sahip olmamasını sağlamaya çalışarak geçirmişti, peki bu duruma nasıl bu kadar çabuk gelmişti?

Bu yararsız düşünceler kapının çalınmasıyla kesildi; kapıyı açmak için ayağa kalktı ama Violet ve Emily o daha odanın yarısına gelmeden içeri yuvarlandılar.

"Sizi içeri alacaktım," dedi yumuşak bir sesle, el değmemiş eskiz defterini yan masaya bıraktı ve onun yerine aşırı dolu bir koltuğa gömüldü. Violet ve Emily bunu bir davet olarak algılayıp Diana ve Willingham'ın bir önceki akşam sefahat sürdürdükleri kanepeye çöktüler.

Belki *de sefahat* çok güçlü bir kelimeydi; ne *de olsa*, gerçekten ilginç kısımlara gelmeden önce faaliyetlerini durdurmuşlardı. Yine de Diana, mutlu bir şekilde habersiz arkadaşları rahatlarına bakarken bunu düşünmekten dikkatle kaçındı.

"Bugünkü davranışınız için bir açıklama yapmak ister misiniz?" Violet sohbet edercesine sordu.

Diana sahte bir düşünceyle durakladı. "Özellikle değil mi?" diye sordu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde bu tatmin edici bir yanıt olarak görülmedi. "Tekrar denemek ister misin?" Violet sordu.

"Daha spesifik olabilir misiniz?" Diana umutsuzca oyalanarak sordu. Emily büyülenmiş gibi başını ileri geri sallıyordu; Diana Penvale'in onlara ne söylediğini merak ediyordu.

"Pekala," dedi Violet, kelimeyi inanılmaz sayıda heceye bölerek, "bir bakalım." Bir parmak kaldırdı. "Bugünkü pikniğimizde Jeremy ve Leydi Helen'i ipleri elinde tutan bir kukla ustası gibi bir araya getirdin."

"Başka seçeneğim yoktu!" Diana itiraz etti. "Büyükannesi bana evlilik gözüyle bakıyordu ve onun dikkatini başka biriyle dağıtmam gerekiyordu. Partide aralarından seçim yapabileceğim çok fazla bekâr hanım yok, biliyorsun."

"Sence de bu biraz fazla ileri gitmiyor mu?" Violet kuşkuyla sordu.

Diana öfkeyle koltuğunda doğruldu. "Bu yaz kocasına hâlâ ona aşık olduğunu söylemek yerine *ölüyormuş* gibi *davranarak* iki hafta geçiren bir hanımefendiden böyle bir şey duymak çok hoş."

Violet hafifçe renklendi. "*İşe yaradı.*"

"Kesinlikle. Ve eğer bu kadar çılgınca bir plan sonunda işe yarayabiliyorsa, benim daha akıllıca yaklaşımımın da benzer bir başarıya ulaşacağından şüphem yok."

"Leydi Helen Courtenay'i zavallı Jeremy'nin üzerine salman dışında!" Violet dramatik bir şekilde feryat etti. "İki hafta içinde ondan geriye bir şey kalırsa şanslı sayılırız."

"Bence Willingham kendi başının çaresine bakabilir," dedi Diana, hiç etkilenmeden. "Leydi Helen'in gözü zaten ondaydı, ben sadece... onu bu yönde cesaretlendirdim. Tüm bunların amacı, dul markizinin bana mezbahaya giden bir domuzmuşum gibi bakmaktan vazgeçmesini sağlamaktı."

"Evliliğe çok romantik bakıyorsun, Diana," dedi Violet, sesinde kahkaha vardı.

"Emily'nin davranışları hakkında benimkinden daha fazla endişelenmeniz gerekmez mi?" Diana konuyu değiştirmeye çalışarak sordu. "Belfry burada olduğu için bir refakatçiye ihtiyacı var." Sonuncusu dramatik bir sahne fısıltısıyla söylenmişti; Emily'ye baktığında onun kızardığını görünce çok sevindi.

"Jeremy'nin büyükannesi bunun için var," dedi Violet, küçümseyici bir el sallayarak.

Diana homurdandı. "Bu rolde pek de gayretli görünmüyor; bugün onu neredeyse hiç görmedim. Emily ve Belfry karanlık bir köşeye kaçmış olabilir ve-"

Bu noktada Emily Diana'nın sözünü kesti, yanakları şüpheli bir şekilde pembeleşirken nefesinin altından bir şeyler mırıldandı.

"Özür dilerim," dedi Diana daha da yaklaşarak. "Az önce '*Yapmış olabiliriz*' mi dedin?"

Emily daha da çok kızardı. "Belki de," diye geçiştirdi.

"Emily Turner," dedi Violet hayranlıkla, "belli ki seni hafife almışım."

"Kahvaltıdan sonra konuşmak istedi," diye açıkladı Emily. "O... o bana söyledi

Annem ya da Bay Cartham olmadan beni görmenin güzel olduğunu ve bu haftayı daha iyi tanışmak için kullanabileceğimizi umduğunu söyledi."

"Daha iyi tanıştık!" dedi Diana neşeyle. "Eminim bunu umuyordur. O karanlık köşede seninle *daha iyi* tanışmaya çalıştı mı?"

Violet gülmek üzereyken, "Diana, gerçekten mi?" diye itiraz etti.

Emily savunmaya geçerek, "O mükemmel bir beyefendiydi," dedi. Belfry'yi savunurken sesinde çelik gibi bir ton vardı. Diana, Emily'nin ailesi söz konusu olduğunda bu notu daha sık söylemesini diliyordu.

"Her halükarda, beni tartışmıyoruz," dedi Emily sertçe. "Senin tuhaf davranışlarını tartışmakla meşguldük."

"Çok doğru," dedi Violet ve Emily'nin daha fazla yorum yapmadan konuyu değiştirmesine izin verdi. "Nerede kalmıştım?" Bir çenesini daha kaldırdı. "Her fırsatta Jeremy'ye Leydi Helen diye bağdıktan sonra, *kardeşin* gidip seni almak zorunda kalana kadar, partimizdeki herkesin gözünden uzakta, şüpheli bir şekilde uzun bir süre boyunca yukarıda adı geçen markıyla birlikte ortadan kayboluyorsun."

Diana konuşmak için ağzını açtı ama Violet henüz sözünü bitirmemişti. "Ve senin

Kardeşim daha sonra karakteristik olmayan bir şekilde hoşnutsuz görünerek geri dönüyor, ekleyebilirim." Kanepede arkasına yaslanmış, sahibine etkileyici büyüklükte bir fare hediye etmiş bir kedi gibi görünüyordu. Diana, en azından, bir kedi sahibinin bu durumda ne hissedeceğini hayal ettiği gibi hissetti.

Emily, yardımsever bir şekilde, bu noktada devreye girmeye karar verdi.

"Oldukça şüpheliydi." Diana bunun ilk cilveleşme denemesi olmasının en iyisi olduğunu düşündü,

Willingham'la birkaç öpüşmeden daha ilginç bir şey yapmamışlardı ve şimdiden dedikodu konusu olmuşlardı.

Yine de, moralinden geriye kalanları toparlamaya çalışarak, amacının deneyim kazanmak olduğunu kendine hatırlattı. Geçtiğimiz gün içinde kesinlikle birkaç ders almıştı.

Yani, bir beyefendiyle ilişkiye başlarken nasıl davranılmaması gerektiği üzerine.

Emily onun sıkıntısını hissetmiş gibi nazıkçe, "Diana, her şey yolunda mı?" diye sordu.

Diana çaresiz bir omuz silkti. "Bir *planım* vardı," diye patladı, Emily'nin anlaşılmadan zaten haberi olduğuna göre Violet'i de bilgilendirmenin zamanı gelmişti. Konuyu tartışmaktaki tereddütünü açıklayamıyordu - dedikodu için yaşayan, arkadaşlarına bir akşam onunla Airt'e çıkan (ya da bazen ona teklifte bulunan) son beyefendinin hikâyesini anlatmaktan zevk alan biriydi. Ama bunun kişisel bir mesele *olmadığı konusunda* anlaşmış olmalarına rağmen,

Willingham'la geçirdiği o anları, Willingham'ın vücudunu kendi vücuduna bastırđı, onun

Ağız onunkinin üzerinde aceleyle hareket etti, bir şekilde değerli olmak için, sanki hiçbir kelime söylenmeden önemli bir şey söyleniyormuş gibi.

Hiçbir anlam ifade etmiyordu ama bu bilgi yine de onu hissetmekten alıkoymadı.

Ancak şu anda içini dökme arzusu her şeyden daha güçlüydü.

"Willingham bana... bir tür teklifle yaklaştı." Violet'ın yüzündeki memnun ifadeyi görünce aceleyle ekledi, "*O tür* bir teklif değil. Sakin ol."

Violet sarktı.

"En son metresiyle olan anlaşmasını kısa süre önce bitirdi." Emily elbette böyle bir ilişkiden söz edildiği için *öfkeyle* kızarıyordu; Violet ise pek yardımcı olmayan ama Violet'a çok yakışan bir tavırla başını *sallıyordu*.

Diana tereddüt etti, tıpkı Emily'ye durumu açıklarken yaptığı gibi, Willingham'ın güvenine ihanet etmek istemiyordu; tam olarak anlaşıyor olabilirlerdi ama yine de aralarında garip bir tür onur kuralı vardı.

Ancak tıpkı Emily gibi Violet da herhangi bir açıklama yapmaya gerek görmedi.

Diana bir süre sessiz kaldıktan sonra Violet, "Dur tahmin edeyim," dedi. "Pozisyonu sana mı teklif etti?"

"Bunu tam olarak böyle ifade edeceğimi sanmıyorum," dedi Diana toplayabildiği kadar ağırbaşlılıkla. "Bu kulağa korkunç derecede çıkarıcı geliyor. Sanki saklanan bir kadınmışım ya da o kadar aşağılık bir şeymişim gibi."

"Ama siz sevgilisiniz?" Violet her zamanki gibi önemli kısıma odaklanmış bir şekilde üsteledi. "Pek sayılmaz," dedi Diana alışılmadık bir ilkelikle. "Ama biz o yol, evet."

Her zaman masum olan Emily kaşlarını çatı. "Bu da ne demek oluyor?"

Violet ona döndü. "Bu, farklı soyunma durumlarında müstehcen faaliyetlerde bulundukları, ancak henüz eylemi tamamlamadıkları anlamına geliyor."

Diana boğuldu. "Violet!" Emily'nin yüzünün kızarmasını bekliyordu ama onun yerine ilgiyle baktı.

"Eylem olmayan giysilerin çıkarılmasını içeren kaç eylem var?" diye sordu. Diana onun bir kalem çıkarıp not almaya başladığını görse şaşırılmazdı.

Violet, "Emily, bu konuda seni daha sonraki bir tarihte daha fazla eğitmekten mutluluk duyarım, ama sanırım tartışmamız gereken daha acil konular var," dedi.

Emily koltuğunda hafifçe çöktü. "Sanırım haklısın."

Diana ona şüpheyile baktı. "Neden bu kadar ilgilisin? Belfry'yle yaptığın o samimi baş başa görüşme bu faaliyetlerin kulağa oldukça çekici gelmesine neden olmadı mı?"

Emily bunun üzerine Aush yaptı. "Ben sadece... daha bilgili olmaya çalışıyorum."

Diana tatlı bir sesle, "Bahse girerim Belfry bu çabanızda size yardımcı olmaya fazlasıyla istekli olacaktır," dedi.

"Peki," dedi Violet, bu aranın yeterince uzadığını düşünüyor gibiydi, "şunu anladığımdan emin olayım. Sen ve Jeremy..." Elini sallayarak uygun bir örtmece sözcük aradı. "... *yakından tanışma* diyebilir miyiz?" Kaşlarını abartılı bir şehvetle salladı ve Diana, Violet'in mutlu olduğu zamanlarda biraz iflah olmaz olduğunu huysuz bir şekilde anladı. "Ama senin onunla evlenmek gibi bir arzun yok, ki dul markiz de bunu istiyor gibi görünüyor. Yani çözümünüz -söz konusu samimi faaliyetlerde bulunurken bile- onu başka biriyle evlendirmeye çalışmak mı?"

"Onu *gerçekten* evlendirmeye çalışmıyorum," dedi Diana sinirlenerek. "Ya da en azından Leydi Helen'le."

"Umarım öyle değildir," dedi Violet. "Yeteneklisin Diana, ama hiç kimse *o kadar* yetenekli."

Diana, "Bahsimizin şartlarına göre onun evlendiğini görmek için hâlâ on bir ayım var," dedi. "Bu konuda acele etmeye gerek yok."

Ama o konuşurken bile Diana'nın zihnindeki çarklar dönmeye başlamıştı. *Elbette* Leydi Helen görüldüğü kadar korkunç olamazdı. Kimse *o kadar* korkunç olamazdı. Belki de sadece Willingham gibi evlilikten çekinen bir beyefendiye kur yapmak için biraz yardıma ihtiyacı vardı.

İşin aslı, Diana kaybetmekten nefret ediyordu -herhangi birine karşı, ama özellikle de sırtması, kaşlarını kaldırması ve

sadece varoluş. Ve bu nedenle, ne pahasına olursa olsun, önümüzdeki on bir ay içinde onun evlendiğini görmeye kararlıydı. Ve bu rolü oynaması için seçtiği kadın, zaten büyükannesinin dikkatini çok uygun bir şekilde yönlendirdiği kadın olsaydı, böyle bir sonucu sağlamak ne kadar kolay olurdu? Willingham güçlü iradeli bir adamdı ama Diana ve dul markizinin ortak iradesi karşısında onun bile yıkılacağı kesindi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Violet, Diana'nın zihni hızla ilerlerken yüzünü dikkatle izliyordu.

"Şey," dedi Diana yavaşça, arkadaşlarının onu deli sanacaklarını biliyordu, "acaba Leydi Helen'i yeterince takdir etmiyor muyuz?"

"Korkunç olmanın kredisi mi?" Violet sordu. "Sizi temin ederim, bu konuda ona fazlasıyla kredi veriyorum."

Emily, "Yollarımız birkaç kez kesişti ve o oldukça korkunç biri," diye kabul etti.

"Tuhaf bir şekilde öyle aslında," diye düşündü Violet. "Erkek kardeşi oldukça çekici." Yüzünde belli belirsiz, hülyalı bir ifade vardı.

"Violet!" Emily şok olmuş bir halde, "Evlisin!" dedi. "Sen evlisin!"

"Ve daha yeni barıştılar," diye araya girdi Diana. "Rothsmere'in peşinden koşarak barışmanızı mahvetmeyin."

Violet, her yerde mutlu bir evliliği olan ve kocalarının gözünde güvende olan kadınların gülüşünü attı. Diana, Templeton'ın ölümünden önce iki yılı aşkın bir süredir evli olmasına rağmen bu kahkahayı hiç atmamıştı. "Ben evliyim, ölü değil," dedi Violet. "Rothsmere son derece yakışıklı. Ve çekici." Emily'ye spekülâtif bir bakış attı. "Aslında..."

"Oh, hayır," dedi Emily, daha doğru dürüst başlamadan bu konuşmanın önünü keserek. "Artık benim hakkımda konuşmuyoruz. Diana'yı tartışıyoruz."

"Öyleydik," dedi Violet, ama Emily'ye bu tartışmayı daha sonra devam etmek üzere zihninde işaretlediğini açıkça belli eden bir bakış atmadan önce değil. Diana, kendi evliliği zahmetli de olsa mutlu bir şekilde sona erdikten sonra Violet'in arkadaşlarının hayatına karışmak için ne kadar enerji harcadığını fark etmeyi oldukça rahatsız edici buluyordu. Aslında arkadaşındaki bu değişim Diana'yı biraz tuhaf hissettirmişti: Violet'in onca yıldır pek de *Violet* olmadığını fark etmişti,

Violet yeniden kendisi gibi davranmaya başlayana kadar Diana bunu tam olarak fark etmemiştir. Diana nasıl bir arkadaşı? Bir arkadaşının mutsuzluğunu fark edemeyecek kadar bencil miydi? Bu düşünce birden Emily'nin gözlerinin altındaki koyu halkaları bir kez daha düşünmesine neden oldu ve bunun kendisinin de devam ettireceği bir konuşma olduğuna yemin etti.

Ancak şu anda her iki arkadaşı da sanki egzotik bir hayvanmış gibi ona merakla bakıyordu. Günün olayları göz önüne alındığında onları tamamen suçlayamazdı.

"Willingham ve ben karşılıklı olarak kabul edilebilir bir anlaşmaya vardık," dedi hızlıca, sesindeki herhangi bir duygu belirtisini uzak tutmaya çalışarak. Belli ki başarmıştı, çünkü Emily hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ve Violet gözlerini devirdi. "Bu anlaşmanın büyükannesinin onunla evlenme isteğiyle hiçbir ilgisi yok ve bu yüzden onun için başka bir evlilik adayı bularak dikkatini dağıtmaya karar verdim."

"Sence birdenbire Leydi Helen Courtenay'in ideal eşi olduğuna mı karar verecek?" Violet son derece şüpheci bir tavırla sordu.

Diana dikkatle, "Bu hanımefendinin belki de biraz daha araştırılmayı hak ettiğini *söylüyorum*," dedi. Bunun biraz abartılı olduğunu biliyordu ama yine de tamamen kaçırılmayacak kadar kolay bir fırsat gibi görünüyordu. "Kardeşi çok hoş biri ve onu yeterince seviyor gibi görünüyor, yani görüldüğü kadar korkunç biri olamaz. Tek mesele Willingham'ın bunu fark etmesini sağlamak."

"Neden bu kadar önemsiyorsun Diana?" Emily merakla sordu.

"Büyükanneyle *tanıştınız mı*?" Diana haykırdı. "Önümüzdeki iki haftayı beni torunuyla kilitli bir odaya hapsetmeye çalışarak geçirmeye hiç niyetim yok."

"Sanırım çok uğraşmasına gerek kalmayacak," dedi Violet şeytani bir neşeyle. "Bence sen de kendini fazla zorlamadan tuzağa düşüreceksin."

"*Senden* bu kadar yorum yeter Violet, çok teşekkür ederim," dedi Diana huysuzca. "Leydi Helen'i arayıp bulacağım ve onu biraz daha yakından tanımaya çalışacağım. O ve Willingham birbirlerine çok yakışabilirler."

Böylece Diana yüz pound daha zengin olacaktı ve çok daha önemlisi, Willingham'ı yenmiş olmanın mutluluğunu yaşayacaktı. Hayatta fazla bir şey istemiyordu; rahat bir ev, geniş bir gardırop,

ve bol miktarda boya ve tuval gerçekten istediği tek şeydi. Ama Willingham'a karşı bir bahsi kazanma hissi? Evet, *bunu* çok istediğini itiraf edebilirdi.

Arkasına yaslandı, kendinden oldukça memnun hissediyordu. Bu tamamen sağlam bir plandı. Violet ve Emily ona, sanki kısa bir süre önce Bedlam.

Emily alışılmadık bir açık sözlülükle, "Bu korkunç bir plan," dedi. "Herkesin içindeki iyiliği görmeye çalışıyorum ama Leydi Helen... şey, bunu oldukça zorlaştırıyor."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en kötü fikirlerden biri," diye onayladı Violet ve bu yorumun kısa bir süre önce kocasının dikkatini çekmek için verem olmuş gibi davranan birinden geldiği düşünülürse, biraz canının yandığını söylemek gerekirdi. Diana gerçekten hissettiğinden daha büyük bir özgüvenle gülümsedi. "Bunu şimdi söylüyorsun. Ama en zorlama planların bile eninde sonunda başarılı olabileceğini yakın zamanda öğrenmedik mi?"

Emily ikisinin arasında bir ileri bir geri baktı. "Sanırım ikinizden biri romantik çiftlerime karışmaya çalıştığına dair en ufak bir ipucu gösterirse, kaçacağım."

Diana onu tamamen suçlamadı.

Çay saatinden hemen önce Diana planının bir sonraki aşamasını uygulamaya koydu.

Kütüphanenin dışındaki koridorda oyalandı, Leydi Helen'ın çay servisinin yapıldığı mavi salona giderken bu yoldan geçmek zorunda kalacağının farkındaydı. Diana çaydaki ikramları özlemle düşündü; Willingham'ın aşçısı ahududu reçeliyle ünlüydü, AuPy, cennet çöreklerinin yanında sunulacağından emindi ve Leydi Helen Courtenay ile sohbet etmek için bu tür lezzetleri ertelemek, Diana'nın sahip olduğundan emin olmadığı öz disiplin rezervlerini gerektiriyordu.

Yine de umutsuz bir zamandı. Çörekler bekleyebilirdi; arkadaşlarını satranç tahtasındaki taşlar gibi dizmek bekleyemezdi.

Ayak seslerini duyunca döndü -daha önce iki kez hayal kırıklığına uğramıştı, bir kez West ve Audley derin bir sohbe dalmışlardı, bir kez de Emily ve Belfry, Diana'nın yanından geçerken kuşkulu bir sessizlik içindeydiler- ama üçüncü kez gerçekten de şanslıydı, çünkü Leydi Helen yaklaşıyordu.

Diana doğruldu ve en güzel, en neşeli gülümsemesini takındı. "Leydi Helen!" diye seslendi parlak bir sesle, el *sallayarak* mı? Duygusal karmaşadan kaçınma arayışında ne kadar derine düşmüştü. Ama yine de, öyle enerjik bir şekilde yapmalıydı ki, Leydi Helen olduğu yerde durdu ve bu ilginin aslında kendisine yönelik olduğundan emin olmak istercesine omzunun üzerinden baktı.

"Leydi Templeton," dedi, sesindeki kuşku notası ne kadar sinir bozucu olsa da aptal olmadığını kanıtlıyordu. "Ben de tam çaya gidiyordum."

"Ben de öyle," diye kabul etti Diana. "Ama önce seninle biraz konuşabilir miyiz?" Leydi Helen'in dirseğini tutup onu kütüphaneye doğru yönlendirmeye başlarken bile bunu bir soru olarak ifade etti.

"İşte," dedi neşeyle ve kapıyı arkasından kapattı. Leydi Helen arkasında durmuş, belirgin bir şekilde mahvolmuş görünüyordu, açıkça itiraz etmek üzereydi, ama Diana o bunu yapamadan yoluna devam etti.

Diana, Elderwild ve çevresindeki kırsal alanın haritasını incelemek için boş boş duvara doğru yürürken, "Lord Willingham'la aranızda bir şeyler hissediyor gibi görüldüğünüzü fark etmeden edemedim," dedi.

"Tabii ki yapamazsınız," dedi Leydi Helen sertçe. "Aramızda halihazırda mevcut olan derin duygu, iki ruhun öylesine bütünleşmiş, birbiriyle öylesine mükemmel bir uyum içinde olduğunu gösteriyor ki, büyük bir besteci ile değerli kemanı arasındaki ilişki gibi."

"Mmmm," diye mırıldandı Diana, yakındaki sehpanın üzerinde duran dekoratif vazoyu ağzına almayı düşünürken. "Ben bile bundan daha iyisini söyleyemezdim."

"Öğleden sonra söylediğiniz gibi, Leydi Templeton: Şiirsel bir ruhum var," dedi Leydi Helen kendini beğenmiş bir tavırla. Diana, büyük bir ePort ile gözlerini devirmeye direndi.

"Aynı fikirdeyim," dedi ve sonra farklı bir yol denedi. "Yine de Willingham Markisi evlilik konusunda çekingenliğiyle nam salmıştır, eminim farkındasınızdır. Şöhreti hakkında konuşmamak belki de en iyisi."

"Yine de her zaman ıslah olmuş çapkınların en iyi kocalar olduğunu söylemezler mi?" Leydi Helen neşeyle sordu. "Eminim ki ilmik boynuna geçirildiğinde uygun bir şekilde uysallaşacaktır."

Diana bunun üzerine duraksadı; Leydi Helen'in evlenmeye olan hevesi göz önüne alındığında, kendisini cellat, müstakbel kocasını da kurbanı olarak görüyor gibi görünmesi biraz şaşırtıcıydı.

"Benim endişem daha çok onu yakalama yeteneğinizle ilgiliydi," dedi bir süre sonra, kararlı bir şekilde hafif tonunu koruyarak. "Willingham gibi adamlar... onları yakalamak kolay değildir. Her türlü normal hileye karşı gözleri açıktır. Belki onu biraz daha yakından tanıyan birinden tavsiye almak istersiniz diye düşünmüştüm."

Leydi Helen'in bakışları sonunda Diana'ya kaydı; sanki bu konuşma onu çok da ilgilendirmiyormuş gibi kollarını göğsünde kavuşturmuş, odanın içinde boş boş bakınıyordu ama Diana nihayet dikkatini çekmiş gibiydi.

"Evet," dedi yavaşça, kelimeyi uzatarak. "Lord Willingham'ı ne kadar *yakından* tanıdığınızı merak ediyordum."

Diana onu anlamamış gibi davranmayı düşündü ama bunu inandırıcı bir şekilde yapabileceğinden emin değildi; ne de olsa gözleri yaşlı bir masum değildi. Bunun yerine gülüp geçmeye karar verdi.

"Willingham ve *ben* mi?" diye sordu, sesine tam da doğru kuşku tonunu katarak. "Şaka yapıyor olmalısınız, Leydi Helen. Adamla kavga etmeden ancak üç cümle kurabiliyoruz."

"Bunu fark ettim," diye onayladı Leydi Helen. "Ama bu beni şüphelerimden vazgeçirecek bir şey değil."

"Eğer onun üzerinde kendim için planlarım varsa, neden *burada* olup ona kur yapmana yardım edeyim ki?" Diana havalı bir şekilde sordu, içindeki küçük bir parçanın da cevabını çok isteyeceği bir soruyu ortaya attı, ama bu soruyu sormak gibi bir niyeti yoktu.

Leydi Helen hayal kırıklığına uğramış bir halde, "Bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Her şey çok garip."

"Evlenmek istediğiniz beyefendiyi bulmanız için size tavsiyelerde bulunmaya çalışıyorum ama siz *bana* soru sormakla o kadar meşgulsünüz ki size yardımcı olmama izin vermiyorsunuz."

Leydi Helen kibirle güldü. "Leydi Templeton, Lord Willingham'ı tuzağa düşürmek için yardıma ihtiyacım olduğunu düşünemezsiniz herhalde? Ben bir kontun kızı ve kız kardeşiyim; görünüşüm hoştur; piyanoyu son derece iyi çalarım. Bir markinin eş olarak seçmesi gereken türden bir kadıyım, bir kez eş almaya karar verdiğinde."

Diana, "'Birini almaya karar vermek' kısmı bence size sorun çıkaracak," diye cevap verdi. "Willingham evliliğe tamamen ilgisiz görünüyor, hatta daha bir ay önce, önümüzdeki on iki ay içinde evlenmeyeceğine dair yüklü bir meblağa bahse girmeye hazırды."

Leydi Helen Diana'ya doğru iki adım attı. "Meydan okumayı severim," dedi gözleri Diana'nın kilitlenerek. "Ve öyle olmasaydı bile -yardıma ihtiyacım olsaydı bile- seni temin ederim ki kendi şöhreti olan bir duldandan yardım dilenmezdim." Diana tokat yemiş gibi hissetti; neredeyse geriye doğru bir adım atacaktı.

"Ne de olsa," diye devam etti Leydi Helen, "beyefendilerin sizi birileriyle tanıştırdığını pek görmüyorum - en azından evlilikle ilgili olanlarla."

Diana kendi başına iki adım öne çıktı; artık aralarında neredeyse on santimlik bir boşluk vardı. "Ben bu oyunu çoktan oynadım ve kazandım," dedi usulca. "Ben özgürlüğümü buldum; sadece seninkini bulmak için sana yardım etmeyi düşünmüştüm. Belli ki yanılmışım." Kısa bir an için Leydi Helen'in yüzünde tanımlanamayan bir duygu belirdi ama Diana buna bir isim koyamadan kayboldu.

Diana başka bir şey söylemeden arkasını dönüp odadan çıktı, daha önceki umutları ne olursa olsun, Leydi Helen'in görüldüğü kadar iğrenç biri olduğunun rahatsız edici bir şekilde farkındaydı. Bu da şu soruyu akla getiriyordu: Diana, Willingham'ı bu kadınla evlenmeye nasıl ikna edecekti?

On dört

Jeremy herkes geceyi geçirmek üzere yerleşir yerleşmez Diana'nın yatak odasını tekrar *ziyaret etmeyi planlamıştı* ama gecenin eğlencesi sabahın erken saatlerine kadar sürmüştü. Akşam yemeği, masada oyalandıkları için geleneksel saatin çok ötesine geçen uzun, sohbet dolu bir çift olmuştu ve bu eğilim gecenin geri kalanında da devam etmişti. Beyler portolarını yudumlarken oyalandılar ve ardından hanımlar yeniden bir araya geldiklerinde oldukça rekabetçi bir sessiz sinema oyununun içine çekildiler.

Anlaşıldığı kadarıyla dul markiz şaşırtıcı derecede usta bir oyuncuydu. Tek bir *miyavlama* sesi çıkarmadan bir koyun fikrinin bu kadar net bir şekilde aktarılabilceğini hiç düşünmemişti.

Bu arada Diana'yı ziyaret etmekte bu kadar gecikmesinin nedeni de büyükannesiydi. Parti akşam için dağılırken, dul markiz odayı geçip onun durduğu yere gelmiş ve yetmişli yaşlarındaki bir kadın için şaşırtıcı derecede sıkı bir tutuşla elini koluna koymuştu.

"Bir kelime, *Jeremy*," dedi titrek bir sesle ve *Jeremy* anında alarma geçti -dul markizi tanımlamak için pek çok sıfat kullanılabilirdi ama *kırılğanlık* bunlardan biri değildi. Eğer bu görüntüyü yansıtmak istiyorsa, belli ki iyi bir niyeti yoktu. Dul Markiz söz konusu olduğunda, insanın gardını bir an bile düşürmemesi gerektiğini uzun zaman önce öğrenmişti.

Tabii ki bunların hiçbirini söylemedi, bunun yerine ona en iyi ve en çekici gülümsemesini ve yumuşak bir şekilde "Ama tabii ki sevgili büyükanneciğim" dedi.

Diana ona karanlık bir bakışla karşılık verdi ama diğer konuklar onlara iyi geceler dileyene kadar daha fazla konuşmaktan kaçındı. Diana'nın, kolu hâlâ büyükannesinin elinde olduğu halde kendisine baktığını ve küçük ama kesinlikle kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ona baktığını gördü. *Jeremy* artık

Keşiflerin bir şeylerin peşinde olup olmadıklarını merak ediyordu - kadınlar güzeldi ama tüm bu zahmete değip değmediklerini sorguluyordu.

Son konuk da kütüphaneden ayrılır ayrılmaz -ki sessiz sinema oynarken önemli bir husus olan açık alanın en geniş olduğu yer olduğu için burada toplanmışlardı- dul markiz büfeye geçti ve konyak sürahisinin tıpasını açarak, birini ona uzattığı iki bardağa büyük parçalar doldurdu. O akşam her zamankinden daha az içmişti, Diana'yla daha sonra yapacağı buluşma için aklını başında tutmak ve vücudunun tüm uzuvlarını uygun şekilde çalıştırmak istiyordu. Ama büyükannesinin söyleyeceklerinden hoşlanmayacağından hiç şüphesi yoktu.

"İtiraf etmeliyim ki Jeremy, geçenlerde Londra'da senin hakkında hiç de hoş olmayan dedikodular duydum," dedi ve her zamanki gibi doğrudan konunun özüne daldı. "ClıPdale Kontesi benim en yakın arkadaşlarımdan biri, biliyorsun ve torunu şu kişiyle evli-"

Jeremy olabildiğince sıkılmış bir ses tonuyla, "Lord John Marksdales, evet," dedi. Bu konuşmanın nereye varacağını şimdiden kestirebiliyordu ve bundan hiç hoşlanmamıştı. Bunu herhangi *biriyle* yapıyor olmak hoşuna gitmezdi ama özellikle büyükannesiyle yapıyor olmak çok utanç vericiydi.

"Leydi John'un şikâyetlerinin detaylarını zaten bildiğinize eminim ama söz konusu hanımefendinin son zamanlardaki davranışlarınızdan pek de memnun olmadığını söylememe gerek yok."

Jeremy sessizce, "Farkındayım," dedi ve Elderwild'ın altında bir obruk olduğuna dair bir söylenti duyup duymadığını merak ederek zihninde çılgınca düşündü. Birinin oluşması için oldukça uygun bir zaman olabilirdi.

"Söylemeliyim ki Jeremy, davranışlarını görmezden gelme eğilimindeyim - gençsin ve Tanrı biliyor ki baban da senin yaşındayken kendi payına düşen yaban yulafını ekmişti. Senin yaşındaki çoğu beyefendinin benzer şekilde davrandığını bildiğim halde seni gerçekçi olmayan bir standarda tabi tutmak haksızlık gibi geliyor." Durakladı. "Ayrıca, kardeşinin ölümünden sonra son birkaç yıldır kat ettiğin zorlu yolu da anlayışla karşılıyorum."

Jeremy David'den söz edilince göğsünün sıkıştığını hissetti. Onun hakkında konuşmaktan mümkün olduğunca kaçınmaya çalışıyordu, hatta onu *düşünmekten* bile kaçınıyordu. West'in

Bu ev partisindeki varlığı elbette bunu zorlaştırıyordu -West, David'in ölümüne neden olan curricule yarışının diğer katılımcısıydı. Jeremy başlangıçta bile West'i suçlamamıştı, her iki adam da o anın heyecanına kapılmıştı, gençti ve o olayda alışılmadık derecede dikkatsizdi. West'in kendisi de kazada ağır yaralanmıştı ve bugün bile topallayarak yürüyordu.

Ama yine de West'in yüzünü görmek, o güne ve onu izleyen günlere dair anıları geri getirme eğilimindeydi - Jeremy'nin hatırlayabildiği kadarıyla. Acılarını o kadar derin bir şekilde içkiye boğmuştu ki, o güne dair tek bir ayrıntıyı bile hatırlayabilmesi bir mucizeydi - ne kadar zaman geçmişti? Bir hafta mı? Daha fazla mı? Şu anda bile emin değildi.

Ama onu o delikten çekip çıkaran, her gün kapısına dayanan, onu karanlık keder kuyusundan çekip çıkaran büyükannesiydi ve bunun için sonsuza dek minnettardı - işte bu yüzden şimdi elinde içkisiyle sessizce durmuş, söyleyeceklerini söylemesine izin veriyordu.

"Ancak, sana olan sevgimin bile izin vereceği bir sınır var." Sesi sertleşmişti. "Bu, seni tanıdığım adama yakışmayan bir davranış."

Hafif bir kahkaha atmak zorunda kaldı ama kendi kulaklarına bile gergin geliyordu. "Sanırım bu davranış tam olarak benim olduğum adama yakışıyor." Ya da ağabeyinin ölümünden beri dönüştüğü adama. Jeremy her zaman oldukça gösterişli olmuştu -kesinlikle, miras alacağı unvanın yükünü taşıyan ağabeyinden daha sorumsuzdu. Ancak David öldükten sonra Jeremy en kötü davranışlarını sergilemeye başlamıştı; sanki kendisine hiç istemediği bu unvanı ve sorumluluğu bırakan ağabeyine burun kıvırıyordu.

Onu burada yalnız bırakan kişi.

Büyükannesinin buna hiç tahammülü yoktu. "İşte burada yanıyorsun oğlum." O anda büyükannesinin elinde bir yelpaze olsaydı, parmak eklemlerine onunla vuracağı izlenimine kapıldı. "Sen böyle biri değilsin - akşamın her saatinde kadınların yatak odalarından sıvışmak, şafak vakti düello yapmak, öğleden sonra saat dörtte, bir önceki gecenin etkisinden hâlâ kurtulamamış bir halde salonunda belirmek. Bir ilişkiyi öyle bir şekilde bitiriyorsun ki, hanımefendi *annesine* şikayet etmek zorunda kalıyor."

O da muhtemelen annesine şikâyetle bulunmuş, o da tüm bu iğrenç hikâyeyi Jeremy'nin büyükannesine aktarmıştı. Tanrım, ne karmaşa ama. Gelecekteki tüm yatak partnerlerinin soyağacını kontrol ederek büyükannelerinin kendisiyle başını sallamaktan başka bir tanışıklığı olmadığından emin olmak için zihnine bir not düştü.

Gerçi, dul markizin skandal yaratma yeteneğini bildiğinden, bu bile çok tehlikeli olabilirdi. Belki de eğlenceleri için dikkatini Londra'nın ötesine çevirmeliydi. İskoçya, büyükannesinin her şeyi gören gözlerinden yeterince uzak mıydı?

Yoksa Peru mu? Peru'da hâlâ kurak mevsim yaşanıyordu.

"İşte bu yüzden evlenmenin tam zamanı olduğu daha da belirginleşti," dedi dul markiz kararlı bir şekilde ve Jeremy'yi düşüncelere daldığı yerden aniden çekip çıkardı.

"Evet, bu konudaki düşüncelerinizi çok açık bir şekilde ifade ettiniz," dedi, bu konuşma tarzından vazgeçireceğini umduğu sıkılmış bir ses tonuyla.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, büyükannesi bu kadar kolay caydırılmamıştı. "O halde Leydi Helen Courtenay'in burada olması ve kendini hevesle başlıca evlilik adayı olarak öne sürmesi ne kadar da uygun."

Jeremy buna gülmek zorunda kaldı. "Ciddi olamazsın."

"Çok ciddiym Jeremy," dedi büyükannesi, sesi alışılmadık derecede sertti. "Eğer sosyetenin saygıdeğer eşlerini yatak odasındaki yaramazlık hikâyeleriyle annelerinin kollarına ağlayarak göndermeni engelleyecek şey evlilikse, o zaman kasabın kızıyla yuva kurduğunu görmekten son derece mutlu olurum. Bu yüzden lütfen bir kontun kız kardeşinin şu anda bana çok cazip bir seçenek gibi görüldüğünü söylediğimde beni anlayın."

Jeremy karanlık bir sesle, "Evliliğimizin üzerinden iki hafta geçtikten sonra kendimi pencereden atarsam zaferinizin tadını uzun süre çıkaramazsınız," dedi.

Dul Markiz dudak büktü. "Siz gençler. *Farklı* olduğunuzdan, papazın fare kapanından kaçacağınızdan ya da bir aşk evliliği yapacağınızdan o kadar eminsiniz ki."

"Kim aşk maçından söz etti ki?" Jeremy öfkeyle itiraz etti. "Leydi Helen'le evlenmeye karşı değilim, çünkü aşkı bekliyorum; karşı olduğum şey

Bu fikre sıcak bakıyorum çünkü beni tost çatalıyla kendimi bıçaklamaya yönlendirecek birine ayak bağı olmak istemiyorum."

Büyükannesi gözlerini devirdi. "Çok dramatiksin Jeremy, hiç yakışık almıyor." Durakladı, yüzünde kurnaz bir ifade belirdi. "*Tabii*," dedi yavaşça, "bu fikre karşı çıkıyorsun çünkü başka bir şeyle meşgulsün?" Beklentiyle durakladı, ona içini gördüğünü ima eden kurnaz bir bakış attı. Bu rahatsız ediciydi.

Aslında bu konuşmayla ilgili diğer her şey gibi. "Hayır," dedi usulca, tam o anda yatak odasında onu bekleyen Diana'yı düşünmemeye kararlıydı. Çünkü aralarındaki anlaşmanın içerdiği duygular ne olursa olsun, şefkat bunlardan biri değildi.

"Güzel," dedi büyükannesi, bu cevaptan en ufak bir yılgınlık duymamış gibi görünerek. "O halde Leydi Helen ile aranızda daha nice mutlu ve samimi anlar görmeyi dört gözle bekliyorum." Jeremy bir karşılık veremeden -gerçekten, bu konuşma bu hızla bütün gece devam edecekti- Leydi Helen kocaman, açıkça sahte bir esneme hareketi yaptı ve ayağa kalktı.

"Şimdi izin verirsen, sevgili oğlum, yatağa gitmem gerekiyor." Dudakları hafifçe titredi ve hafifçe titreyen elini kaldırarak Jeremy'nin yanağını hafifçe okşadı. Jeremy hiç kıpırdamadan ona baktı. "Alacakaranlık yıllarımda seni düzgün bir şekilde yerleşmiş görmek beni çok rahatlatırdı," diyerek veda etti ve normal hızının yarısı kadar bir hızla odadan güçsüzce çıkmaya başladı.

Jeremy içini çekti ve konyağının kalanını içti. Gerçekten de yatak odasına dönüp uşağının onu soymasına izin vermeli, yüzünü yıkamalı ve biraz yalnız kalmalıydı. Düşünmek için.

Ancak, bunların hiçbirini yapmak istemiyordu. Sadece Diana'yı görmek istiyordu ve belki de yorgunluğundan kaynaklanıyordu ama bu dürtüyle savaşmak için hiç vakit kaybetmedi. Onun odasına doğru kararlı adımlarla yürüdü ve usulca kapısını çaldı.

Bu gece bir önceki geceye göre daha yavaş cevap veriyordu ve bir an için belki de onu beklemediğini düşündü. Belki de çoktan yatmıştı - ne de olsa oldukça geç olmuştu ve onun için oldukça küstahçaydı

burada olmak için. Kendini bundan vazgeçirmeye fırsat bulamadan kapı açıldı ve Diana odaya girmesine izin vermek için geri çekildi.

Kendini çoktan yatağa hazırlamıştı; üzerinde son derece masum görünen yüksek yakalı bir gecelik vardı ve görkemli saçları bir omzunun üzerinden örülmüştü. Hayal edebileceği en az baştan çıkarıcı yatak kıyafetiydi - Aannel'in de dahil olduğu kıyafetler hariç, diye düşündü - ama yine de onu gördüğünde içinden bir şehvet dalgası fırladığını hissetti. Boynunun bir düğmesini açık bırakmıştı ve bu, boğazının dibinde titreyen nabzını görmesi için yeterliydi. Bu zayıf atışın görüntüsü ona dudaklarını tam o noktaya mühürleme hissini hatırlattı ve oradan zihinsel olarak konuşmak gerekirse, onu önündeki yatağa yayılmış, geceliği etrafında lime lime yatarken hayal etmek sadece bir sıçrama, atlama ve zıplamaydı.

Ancak Diana'yı tanıyan biri olarak, dirseklerinin üzerinde yükselir ve mükemmel bir geceliği mahvettiği için onu iyice azarlar, bu da fanteziyi bozardı. Şimdiye kadar karşılaştığı en tuhaf baştan çıkarıcı ve pratik kombinasyondur ama yine de onu pratikliğine rağmen değil, bir şekilde bu yüzden istediğini düşünüyordu. Bu onun bir parçasıydı ve şu anda her bir parçası onun her bir parçasını istiyordu.

"Bu kadar geç olduğu için özür dilerim," dedi, kendini alışılmadık bir şekilde rahatsız hissederek. Onun dışında hiç kimsenin yanında kendini garip hissetmemişti - ona yaptığı şey neydi? Sadece şehvet miydi? Onu gördüğünde kanının o kadar büyük bir kısmı güneşe mi akıyordu ki, beyninde herhangi bir akıllı konuşma yapmasına izin verecek hiçbir şey kalmamıştı?

Bu basit bir açıklamaydı ama tamamen doğru bir açıklama olmadığını düşünüyordu. Onun yanındayken başına gelenler -onu en yakın mobilya parçasına sıkıştırmak ve yüzüne bordo şarabı fırlatana kadar kızdırmak için duyduğu çelişkili ihtiyaç- en azından kendisinin kelimelere dönecek kadar iyi anlayamadığı bir şeydi.

"Gelip gelmeyeceğini merak etmeye başlamıştım," dedi. "Uzun bir gün oldu." Kız uzanıp elini Jeremy'nin koluna koydu ve bu harekette öylesine samimi bir şey vardı ki Jeremy daha önce hiçbir kız tarafından dokunulmamış ergen bir çocuk gibi donakaldı. Kız onun açıldığını hissederek elini çekmeye başladı ve Jeremy onun tepkisini yanlış anlamasını istemediği için elini tuttu.

hoşnutsuzluk. Bunun yerine, konuşurken onun sıcak elini kendi elinin içinde tuttu ve parmaklarını kendi parmaklarına geçirdi.

"Büyükanmem bir kelime istedi. Aslında birkaç kelime." Durakladı, bir nefes aldı. Diana'nın eli onunkini sıktı, bu hareket bir şekilde sessizce devam etmesi için onu cesaretlendirdi. "Son zamanlardaki davranışlarımla ilgili şikâyetlerle doluydu."

Diana bir kaşını kaldırdı. Tabii ya. Eğer herhangi bir sanatsal yeteneği olsaydı ve birisi ondan Diana'nın resmini yapmasını isteseydi, yapacağı resimde Diana'nın o samimi, rahatsız edici ela bakışlarıyla doğrudan izleyiciye baktığı ve tek kaşının ironik bir şekilde kalkık olduğu görülürdü.

"Sadece son zamanlardaki davranışlarınız mı?" diye sordu. "Son zamanlarda her zamankinden daha fazla şikâyeti hak edecek ne yaptığınızı anlamıyorum."

Elbette tamamen haklıydı ama yine de bir şekilde kendisinin bu şekilde tanımlandığını duymak hoşuna gitmiyordu, en azından onun tarafından. Bu kasıtlı olarak geliştirdiği bir ünden başka bir şey değildi ve yine de onun bunun ötesini, ötesini görmesini istiyordu. Ve bazen onun bunu yaptığını düşünüyordu. Yine de başka zamanlarda böyle konuşuyordu. Aralarına bir düşmanlık duvarı örmüşlerdi; alay, şaka ve iğnelemeden oluşan bu duvarı yıkmak oldukça zordu. Son zamanlarda bu duvarda çatlaklar oluşturmuşlardı ama duvar hâlâ oradaydı.

"Büyükanmem, torunu Leydi John Marksdales olan Clipdale Kontesi ile arkadaşıştır." Durdu, bekledi.

Diana anlamadan ona baktı. "Bunun ne alakası var?"

-" Bir solukla sözünü kesti, elleri ağzını kapatmak için yukarı kalkarken gözleri genişledi. "Oh, hayır." Sesi şüpheli bir şekilde kahkahaya yakın geliyordu. "Sakın bana Leydi John'un yakın zamanda bu kadar büyük bir haksızlık yaptığınız kişi olduğunu söylemeyin?"

Jeremy burnunun kenarını ovuşturarak iç geçirdi. "Bunun senin için bu kadar eğlenceli olmasına sevindim."

"Willingham, seni düpedüz aptal," dedi Diana, ama bu sevecen bir hakaretti ve sapıkça bir ePekt'i vardı. Diana'nın ona aptal demesi Leydi Helen'in tüm iltifatlarından, hatta şimdiye kadar aldığı tüm iltifatlardan daha iyiydi.

Belki de gerçekten aklını kaçıırıyordu.

"Pekâlâ," dedi, hâlâ tuttuğu eliyle onu odanın içine doğru yönlendirerek, "umarım bu senin için değerli bir ders olmuştur. Eminim bir yerlerde *Debrett*'in Aoating'inin bir kopyası vardır - belki de bir dahaki sefere bir bayana gözünü diktiğinde, akrabalarından hiçbirinin büyükannenin arkadaşı olmadığından emin olmak için onu kullanmayı düşünmelisin."

Kadın onu daha önce oturdukları kanepeye çekerken gözlerini ona dikti. Bütün gün içinde tuttuğu gerginliğin çözülmeye başladığını hissetti, hatta onun sadece yakınlığı bile içinde yeni bir farkındalık yarattı.

Sanki ayağa kalkacakmış gibi yaptı. "Şimdi gidip danışayım mı? Tüm bunlar bittiğinde peşimden koşacak bir akraban mı var?" Bu fikirden duyduğu hoşnutsuzluğu maskelemeye çalışarak hafifçe konuştu -aralarındaki her neyse, *bunun* artık sona ermiş olması fikri. Bunu hayal bile edemiyordu - ama belki de bunun tek nedeni henüz onunla yatmamış olmasıydı. Elbette açıklaması buydu.

Diana gözlerini devirerek onu tekrar aşağı çekti. "Sadece Penvale." Homurdandı. "Ve eğer iş düelloya gelirse, ona karşı nasıl davranacağın konusunda çok fazla endişelenmezdim."

"Gerçi benden daha hızlı koşabiliyor," dedi Jeremy. "Peşime düşüp beni yakalamaya karar verirse bu hoşuna gitmez herhalde."

"Bunu görmek için para verirdim," dedi Diana neşeyle. Jeremy ona alaycı bir bakış fırlattı, ama bu onun eğlencesini daha da artırdı.

"Her halükarda, büyükannem bu durumdan hiç hoşnut olmadı ve artık bir yuva kurmanın zamanı geldiğini söyledi. Aileye utanç getirmeyi bırak. Vesaire." Kelimeler ağzından çıkarken bile bunu neden onunla paylaştığını merak ediyordu; aralarında hiçbir zaman samimi bir dostluk olmamıştı.

"Evlendiğinizi görmeye oldukça kararlı görünüyor," diye onayladı Diana. "Bahsi kazanmama yardımcı olacaksa benim için çok daha iyi."

"Ben olsam henüz kazancınızı saymaya başlamazdım," diye onu uyardı. "Papazın fare kapanından bu kadar uzun süre kaçtım, şimdi neden tökezleyeyim anlamıyorum."

Diana kendini beğenmiş bir tavırla gülümseyerek, "Kendini hiç benim ve dul markizin ortak iradesine karşı bulmadın," dedi. "Sen

bir şansın var." Bir an tereddüt etti ve sonra ekledi, "Bir gün evlenmek zorunda *kalacaksın*, biliyorsun. Mülkünü yeniden kurtarmak için o kadar çok çalıştın ki, bir varis bırakmayarak tüm bunları bir kenara atamazsın, değil mi?"

Jeremy, Diana'nın tehlikeli bir zemine ayak bastığının farkında olmadığını bildiği halde sustu. "Varlığımın tek amacının artık tahammül edebileceğim bir kadın bulmak, ondan çocuk sahibi olmak ve bu baskı ve sorumluluğu bir gün oğluma devretmek olmasından çok memnunum. Ne kadar güzel bir olasılık."

Diana kaşlarını çattı. "Hayatın boyunca içinde yaşadığına inandığım aristokrasiye hoş geldin mi? Bunun sizin için sürpriz olacağını sanmıyorum."

"Hatırlatırım, hayatımın büyük bir bölümünü ne yaptığının başkaları için pek de önemli olmadığını varsayarak geçirdim, çünkü unvana sahip olan ben değildim."

"Beklenmedik bir şekilde bir unvanı miras alan tek ikinci oğul sen değilsin, Willingham." Durakladı, yüz ifadesi yumuşadı. "Kardeşinin başına gelenler korkunçtu. Ve onun yasını huzur içinde tutamayıp, mülkü nasıl ayakta tutacağınızı bir an önce bulmak zorunda kalmanız da korkunçtu. Ama bunu yaptınız ve büyükannenizin sizden biriyle evlenmenizi ve mirası devredecek bir oğlunuz olmasını beklemesi o kadar da saçma değil."

"Şimdi," diye ekledi, gözleri parlayarak, "eğer mirasın *oğlunuza kalması gerektiği* gerçeğinin saçmalığını tartışmak isterseniz - bir malikâne dolusu kızınız olsa, hiçbiri bir sonraki Willingham Markizesi olamazdı - o zaman *bunu* konuşmaktan çok mutlu olurum."

"Neden şaşırmadım ki?" diye sordu ona hayalet gibi bir gülümsemeyle. "Ama gerçek şu ki, sırf aptalca bir meydan okumaya hayır diyemeyen bir ağabeye sahip olacak kadar şanssız olduğum için, zorlukla katlanabildiğim bir kadınla evlenmek ve oğluma hissettiğim tüm sorumluluğu yüklemek gibi bir zorunluluk hissetmiyorum."

Sesinde tespit ettiği ham notaya şaşıarak sesini kesti - Diana'nın da duyduğu belliydi, alnının kırıışmasına bakılırsa.

"Willingham," dedi, "kardeşinle ilgili içini dökmek istediğin şeyler varsa-"

"Öyle bir şey yok," dedi, pek de inandırıcı olmadığını düşündüğü bir kahkaha atmaya zorlayarak. "Bu akşam bana neyin bulaştığından emin değilim ama

pek iyi bir arkadaş olduğumu sanmıyorum. Bunu yarına erteleyebilir miyiz?"

"Elbette," dedi, hâlâ ona endişeye yakın bir ifadeyle bakarak. "Ne de olsa yatakta harika olduğunu söylemem ve seni özgüvenini yeniden kazanmış olarak dünyaya geri göndermem için daha çok zamanımız var."

Teknik olarak üzerinde anlaştıkları şey tam olarak bu olsa da -daha doğrusu, anlaşmalarının sonucunun ne olacağını umduğu şey- bu şekilde ifade edildiğinde kulağa oldukça tatsız geliyordu. Ancak cevap olarak söylediği tek şey "Çok doğru" oldu.

"İyi geceler Willingham," dedi adam ayağa kalkarken. Kapıya doğru attığı her adımda kendisiyle tartıştı, sonra tam kapıyı açmadan önce döndü ve "Biliyor musun Diana, arkadaşlarım bana Jeremy der." dedi.

Aralarında havada asılı duran kelime:

arkadaşlar. "Ve biz bu muyuz?"

"Bizim ne olduğumuzu tarif edecek bir kelimenin henüz icat edildiğini sanmıyorum," diye seslendi omzunun üzerinden ve kızın kahkaha sesi üzerine kapıyı kapatırken kendinden delicesine memnundu.

7i/görüldü

Diana ertesi sabah kibar sayılabilecek kadar uzun süre *yatakta yattı*. Toogood bir ara ona bir tepsi kızarmış ekmek ve çikolata getirdi, bu sırada da nefesinin altında mırıldanıyordu.

"Bazıları için sorun yok, sanırım, diğerleri saatlerdir uyanıkken..." Ve bir süre durakladıktan sonra, "Son baktığımda hanımların da bizler gibi iki sağlam ayağı vardı, ama kahvaltı için aşağıya inmek yine de bir şekilde çok fazla yük oluyor-"

"Ve iki tane de mükemmel kulak, Toogood!" *Diana* hizmetçisinin geri çekilişinin ardından tatlı tatlı seslendi. Aklı başında herhangi bir hanımefendinin Toogood'a yıllar önce kapıyı göstereceğini biliyordu ama yine de *Diana* zaman içinde kadına garip bir şekilde düşkün olmuştu. İnsanın yardımcısının kendisi hakkında ne düşündüğünü tahmin etmek yerine tam olarak bilmesi rahatlatıcıydı.

Yatağına uzandı, çikolatasını yavaşça yudumladı ve penceresinden görünen manzarayı düşündü. Ne yazık ki gri görünüyordu.

Koyu gri.

Gökten sağanak halinde su yağdığında dünya gri görünmeye meyilliydi.

Şu anda da vardı.

Diana'nın ağabeyinin ona öğrettiği tüm küfürler -kendi kendine öğrendiği birkaç tanesiyle birlikte- aklından geçti. Böyle bir hava bugün av olmayacağı anlamına geliyordu. Bu da beyefendilerin evin dört bir yanına dağılacığı, genellikle başlarına bela olacakları, her sohbete kafalarını sokacakları, bitmek tükenmek bilmeyen bir dizi istenmeyen fikir ileri sürecekleri anlamına geliyordu. Erkek şeyleri.

Ancak, dürüst olmak gerekirse, Diana kendisini asıl endişelendirenin bu ihtimal olmadığını itiraf etmek zorunda kaldı; ne de olsa, bir hanımefendi istenmeyen erkeklerin fikirlerini kendisini yatağa mahkûm edecek kadar ürkütücü bulsaydı, yatak odasından bir daha asla çıkmazdı. Hayır, onu bu kadar endişelendiren özellikle bir beyefendiyle karşılaşma ihtimaliydi.

Diana önceki gece Willingham'la aralarında ne geçtiğinden tam olarak emin değildi ama bu onu derinden rahatsız etmişti. Kardeşinin ölümüyle ilgili konuşmaları hiç kuşkusuz o güne kadar yaptıkları en ciddi konuşmaydı ve Diana'ya göre Willingham'ı o güne kadar gördüğü en savunmasız konuşmaydı.

Willingham'ı ona atadığı zihinsel kutuda düzenli bir şekilde tutmaya devam edebilecek gibi görüldüğünde anlaşmalarından son derece rahattı: büyüleyici, Zalim, tamamen çıldırtıcı. Şimdi onun karakterinin diğer, hatta daha çekici yanını gördüğü için çok daha az rahattı. Bunu başka gören var mıydı, yoksa sadece o mu görüyordu? Bunu düşünmek bile kendini gülünç derecede küstah hissetmesine neden oluyordu ama yine de onun daha ciddi yanını, hiç değilse itibarı için, derinlere gömmek zorunda olduğunu biliyordu.

İç geçirdi ve başını arkasındaki yastık dağına yasladı. O ve Willingham birbirlerine çok benziyorlardı - buradaki sorun da buydu.

Willingham değil, diye zihinsel olarak kendini düzeltti. *Jeremy*. Penvale, Audley, Violet ve diğer arkadaşlarının çoğunun ona yıllardır bu şekilde hitap ettiğini duymuş olmasına rağmen, bu isim zihninde bile garip geliyordu. Ama bu ismi kullanmaya başlamasının zamanının çoktan geçtiğini düşünüyordu; ne de olsa *o da kendi* Hıristiyan ismini kullanıyordu.

Tabii ki bunu yapması için ona izin verdiğinden *değil*. Onun kendisine Leydi Templeton yerine Diana diye hitap etmesine ne zaman alıştığından emin değildi, ama bundan hoşlandığını fark etmişti - her zaman sesinde, yüksek sesle itiraz edemeyeceği kadar hafif ama yine de mevcut olan bir kahkaha dokunuşuyla unvanını söylerdi.

Bu, onu tanıdığı en sinir bozucu erkek yapan sayısız özelliğinden biriydi. Ya da emin olduğu kadarıyla, herhangi *birinin*

Tanıdık.

Fincanını dudaklarına götürdüğünde boş olduğunu fark etti; farkına varmadan çikolatasını bitirmişti. Kucağındaki tepsiye gözlerini kırpıştırarak baktığında tostunun da hepsini yediğini fark etti. Bu gerçekten endişe verici bir işaretti - zihinsel durumu ne kadar karışık olursa olsun, Diana yemeklerinin tadını çıkarabildiği için kendisiyle gurur duyuyordu. Tekrar içini çekti ve Toogood'un zilini çaldı. Bundan kaçış yoktu: kahvaltı için aşağıya inmek zorundaydı.

Emily aşağıya indiğinde saat yeterince geç olmuştu, partidekilerin çoğu çoktan kahvaltı etmiş, geride sadece birkaç kişi kalmıştı. Ne yazık ki Jeremy onlardan biri değildi; ancak Emily öyleydi ve daha da ilginci Lord Julian Belfry de öyleydi. En yakın kahvaltı arkadaşlarından birkaç sandalye uzakta, masanın bir ucunda yan yana oturuyorlardı ve her ikisi de sessiz ve kendilerini önlerindeki yemeğe adanmış gibi görünseler de Diana etraflarındaki havanın bir tür gerilimle titreştiği izlenimine kapılmıştı, bu da yakın zamanda söylenmiş ya da yakında söylenecek sözlerle işaret ediyordu. Kendi merakı adına bunun ikincisi olmasını umuyordu.

Utanmaz bir yaratık olan Diana büfedeki tabağını doldurdu ve Emily'nin hemen yanındaki koltuğa oturdu. İkisine de gülümseyerek -kimin daha az rahat görüldüğünü söylemek zordu- çaydanlığı kaldırdı ve parlak bir sesle, "Çay?" dedi.

Belfry başını sarsakça salladı ve Diana'nın olumsuz olarak yorumlaması gerektiğini düşündüğü bir tür homurtu çıkardı; normalde kibar olan konuşmasından çok farklıydı. Emily ise yarım ağızla gülümseyip başını salladı.

"Bu sabah *nasılsınız* Lord Julian?" Diana, Emily'nin fincanını yeniden doldururken sordu.

"Oldukça iyi, teşekkür ederim," diye cevap verdi.

"İyi uyudun mu?" diye sordu masumca. Adamın görünüşü bunun tam tersini gösteriyordu; gözlerinin altındaki halkalar Emily'ninkilerle yarışıyor ve kız, eğer adam hepsini kısıtlayan iyi toplum kurallarına bağlı olmasaydı, ona defolup gitmesini söylemekten büyük zevk alacağı izlenimine kapıldı.

Bu da kardeşinden öğrendiği bir başka hakaretti. Kardeşi, ağabeyini gerçekten tanımlaması için baskı yapıldığında üzücü bir şekilde

Ancak kitaplar bunun içindir.

Belfry yumuşak bir sesle, "Bu soruyu size sormam gerektiğini hissediyorum, Leydi Templeton," diye cevap verince Diana kaşlarını kaldırdı, değerli bir rakip diğerini onaylıyordu.

"Çok nazıksınız efendim," dedi, ses tonu tam tersini hissettiğini gösteriyordu. "Ben de oldukça dinlendirici bir akşam geçirdim."

"Gerçekten mi? Ne kadar... beklenmedik."

"Neden öyle olsun ki?" Ona tatlı tatlı gülümseyerek, ima ettiği şeyi açıkça söylemesi için cesaretlendirdi. Başka bir erkek olsa bu noktada geri adım atardı, tabii tam bir alçak değilse; ne de olsa o bir hanımefendiydi ve yüzüne karşı onu hafifmeşrep davranışlarla suçlamak haddini aşmak olurdu. Elbette birden fazla talihsiz hanımefendinin bildiği gibi, arkasından konuşmak tamamen farklı bir konuydu. Ama böyle bir suçlamayı doğrudan yapmak... hayır. Bu tamamen yakışsız olurdu.

Tabii ki, babası tarafından mirastan mahrum bırakılan ve Piccadilly'de skandal bir tiyatro işleten bir adamla konuşurken *tonun* olağan kurallarının geçerli olmadığını unutmuştu.

"Sadece bir arkadaşın olabileceğini düşündüm." Gözleri kahkahalarla dans ediyordu ve başka bir erkek olsa bu ima Diana'yı kızdırdı ama Belfry'den gelince nedense kızdırmaktan ziyade eğlendirici bulmuştu. Muhtemelen gerçekte adamın kibar toplum kurallarına pek aldırış etmediğini bildiği içindi; sadece onu kızdırmaya çalışıyordu.

Ne yazık ki, yetenekli olmasına rağmen henüz Jeremy'nin ustalık seviyesine ulaşamamıştı ve Jeremy de bundan etkilenmemişti.

"Hizmetçim pek dikkatli değildir," dedi, onu kasten yanlış anlayarak.

"Ah," diye mırıldandı, "ne yazık. Onun arkadaşlığını çok özlemiş olmalısın."

"Ah, Tanrı aşkına," diye mırıldandı Emily, çay fincanını bir takırtıyla yere bırakarak. "Lordum, siz bile bunun kabul edilebilir bir kahvaltı masası sohbeti olduğunu düşünemezsiniz herhalde."

Emily konuşur konuşmaz Belfry'nin bakışları öylesine yoğun bir odaklanmayla ona yöneldi ki Diana, Emily'nin teninin yanmamasına hayret etti. Anında, o

Onunla yaptığı tüm konuşmanın *kendisini* değil, Emily'yi kızdırmak için tasarlandığını anlamıştı. Artık amacına ulaşmıştı, dikkatini o kadar tamamen Emily'ye vermişti ki Diana, kendisinin de Aoor'daki bir delikten içeri dalabileceğinden ve onun bunu fark etmeyeceğinden emindi.

Her şey son derece ilginçti.

Belfry, Emily'ye öyle abartılı bir nezaket tonuyla, "Özür dilerim," dedi ki Diana hemen şüphelendi. "O zaman önceki tartışmamıza devam etmek ister miydiniz?"

Emily kızardı. "Konuşacak bir şeyimiz kalmadı sanıyordum."

Belfry sandalyesinde geriye yaslandı. "İlginç. Bir konuşmanın ortasında olduğumuzu sanıyordum, bitirmek için oldukça hevesliydim." Bakışları Emily'nin üzerinde sabitti, mavi gözleri keskin bakıyordu. Diana onun son derece yakışıklı bir adam olduğunu düşündü, bu ne ilk ne de Emily'nin hayatında sürekli var olmaya devam ederse son olacaktı.

"Ne önerdiğini anladığını sanmıyorum," dedi Emily, o kadar sessizdi ki Diana tüm saygınlığını bir kenara bırakıp arkadaşını daha iyi duyabilmek için sandalyesinde yana doğru eğilmek zorunda kaldı.

"Sanırım öyle," dedi Belfry alçak sesle. Bakışları, ilgisizmiş gibi davranmaya bile çalışmayan Diana'ya kaydı. "Sana bir kereden fazla söyledim, Cartham hakkında gün ışığına çıkarsa çok sakıncalı olabilecek şeyler biliyorum ve-"

Söyleyeceği başka ne varsa Jeremy'nin sesiyle bastırıldı -Diana'ya fark ettirmeden odaya girmişti ve o anda, az önce böldüğü konuşmaya bakılırsa, Diana onu seve seve öldürebilirdi.

"Ah, işte buradasın," dedi, ancak masanın geneline hitap ettiği için, bakışlarının bir saniye daha uzun süre onun üzerinde kaldığından tam olarak emin olamadı. "Bir saklambaç oyununa başlamak için salonda toplanıyoruz, katılmak ister misiniz?"

Masanın diğer ucunda oturan Jeremy'nin üniversite arkadaşlarından Lord Monmouth, "Gerçekten mi Jeremy," dedi, "çocukluğumuza geri mi döndük? Küçüklüğümden beri saklambaç oynadığımı sanmıyorum."

"Audley önerdi," dedi Jeremy, umursamaz bir tavırla. "Gerçi bana sorarsan, karısıyla rahat bir köşeye çekilmek için bir bahaneydi."

else...."

Benzer bir özel saklanma yerinde bir hanımefendiyle karşılaşma ihtimali daha fazla şikâyeti önleyecek kadar cazipti, herkes kısa sürede kahvaltısını bitirip mavi salonda yeniden bir araya geldi. Belfry, Jeremy'nin sözünü kesmesi üzerine sessizliğe gömülmüştü ve Emily bu fırsatı değerlendirerek Diana'yı haşlanmış yumurtanın erdemleri üzerine hararetle bir tartışmaya dahil etti; Diana daha önce ne arkadaşının ne de bir başkasının bu kadar hararetle tartıştığını duymamıştı. Belfry gözlerinde eğlenen bir parıltıyla onu izlerken Diana, Emily'nin yarım kalan konuşmalarını uzun süre engelleme çabalarının hayra alamet olmadığını düşündü.

Diana eskiz defterini almak için odasına kaçmayı ve bir sabah çizim yapmak için kendini bir yere kapatmayı düşündü; Jeremy'nin içinde etkileyici heykeller olan güzel bir galerisi olduğunu hatırlıyordu ve en son insan formu çizimi yapmayalı epey olmuştu. Emily ise ona beklenti dolu bir bakış fırlatmıştı; Belfry'nin yanında yalnız kalmaktan mı korkuyordu acaba? Diana içini çekerek onu Elderwild'ın dolambaçlı koridorları boyunca takip etti, ta ki misafir odasına, daha doğrusu koridorlardan birine ulaşana kadar. Eğer doğru hatırlıyorsa, evde on bir tane vardı.

Audley odanın ortasında durmuş, keten bir dolaba saklanacağı için küçük bir çocuk kadar heyecanlı görünüyordu; yanakları kızarmıştı ve kuralları açıklarken genellikle belli belirsiz olan mesafeli tavrı tamamen kaybolmuştu.

"... beyler kura çekti ve Rothsmere aramaya başlayacak şanslı -ya da şanssız- adam oldu. Başlamadan önce gözlerini kapatıp yüze kadar sayacak ve bulduğu her kişi diğerlerini avlamak için ona katılacak. Keşfedilecek son kişi elbette galip gelecektir."

Beklentiyle ellerini ovuşturdu; bir an için, Diana'nın onunla ilk kez karşılaştığı, on yedi yaşlarında olduğu bir okul tatilinde olduğundan daha yaşlı görünmüyordu. Bu garip bir şekilde sevimliydi; Violet'la araları açık olduğundan ve ayrılmalarına neden olan tartışmanın doğası hakkında hiçbir bilgisi olmadığından, son birkaç yılını Audley'e belli belirsiz bir şüpheyile bakarak geçirmişti. Şimdi Violet'la barıştıklarına göre

Ona baktığında sadece kardeşinin okul arkadaşını görebilmek güzeldi, matematikle aşırı ilgiliydi ve ne kadar yakışıklı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Uzun boylu ve esmer olmak onun tercihi değildi. Ne yazık ki bunun yerine sarı saçlara karşı bir zaafı varmış gibi görünüyordu.

"Başlayalım mı?" diye sordu altın saçlı, şu anki tüm sorunlarının kaynağı olan adam. Jeremy akşamın ilerleyen saatlerinde hiç de kötü görünmüyordu; bir gece önce yüz hatlarını belirleyen endişeden eser yoktu ve her zamanki kaygısız halini takınmıştı. Diana daha önce onun bu tipik tavrının bir maske olduğunu hiç düşünmemişti ama şimdi merak ediyordu: Jeremy görüldüğü kadar neşeli olamazdı. Bir gece önce odasını ziyaret eden adam kesinlikle öyle değildi. Yıllar boyunca onun hakkında başka neleri gözden kaçırdığını merak etti.

Uzun zamandır Jeremy'yle didişmek bir alışkanlık haline gelmişti; neredeyse tanıdık olması rahatlatıcı bir şeydi. Onu her zaman oldukça ciddiyetsiz bulmuştu. Bu, genel olarak beyefendilere karşı yönelttiği bir şikâyet değildi ama Jeremy'nin tavırlarında onu her zaman rahatsız eden bir şeyler vardı. Çok yakışıklı, çok çekici, çok havai biriydi; ona hiç ama hiç güvenmiyordu. Ama onun hakkındaki bu fikrini gözden geçirmeye başlaması sadece birkaç gününü almıştı ve onda düşündüğünden daha fazlası olabileceği fikri kabul etmek istediğinden daha ilgi çekiciydi. Kendisine duyduğu bu yeni hayranlıktan hoşlanmamıştı ve bundan iyi bir şey çıkmayacağından emindi - bu onu güçsüz hissettiriyordu ve bu olmayı reddettiği bir şeydi. Asla.

Tek yapması gereken elindeki göreve odaklanmaktı: Willingham'ın bir an önce evlenmesini sağlamak.

Rothsmere elini teatral bir şekilde gözlerinin önünde tutarak saymaya başladığında konuklar dağıldı. Diana bir an odada kalmayı düşündü, Rothsmere'in saymayı bitirir bitirmez aceleyle dışarı çıkıp etrafı iyice aramayacağını düşündü ama Langely'nin odanın gölgeli köşelerinden birine baktığını gördü ve fikrinin çoktan alınmış olduğunu fark etti. Bunun yerine koridora çıktı ve birkaç dakika sonra tamamen yalnız kalana kadar her köşede kalabalığın çoğunluğunun aksi yönüne döndü. Rothsmere'in şimdiye kadar saymayı bitirmiş olması gerektiğini biliyordu ama çok hızlı hareket ettiğine de ihtimal vermiyordu, bu yüzden acele etmedi,

Sonunda ihtiyaçlarına uygun bir yer bulmadan önce birkaç odaya girip ıktı.

Elderwild'a daha önceki ziyaretlerinde bu odaya hiç rastlamamıştı. Bu onu şaşırtmamıştı - bu sefer keşfetmek için oldukça dolambaçlı bir yol izlemişti ve yol boyunca kaybolmadan misafir odasına geri dönebileceğinden hiç emin değildi. Malikânenin bir köşesine sıkışmış küçük bir oturma odası keşfetmişti; bir yerine iki duvarı kaplayan pencereler ona en azından bu kadarını söylüyordu. Duvarları kaplayan zengin mavi duvar kğıdı, pencerelerden görünen gri güne karşı neşeliydi ve güneşli ya da karlı bir günde de aynı derecede davetkâr görüneceğini hayal etti. İkinci en iyi mobilyalarla doluydu, tabii ki bunlar en iyi türdendi - rahatsız edecek kadar yeni ya da süslü değillerdi, mükemmel derecede yıpranmışlardı. Cumbalı pencerelerden birine bir pencere koltuğu yerleştirilmişti ve koltuğun her iki yanındaki pencerelerin altındaki duvarlarda alçak kitap rafları sıralanmıştı.

Birinin bu odayı çok sevdiğini o anda anlamıştı; duvar kğıtlarından duvarlardaki eklektik sanat eserlerine ve raflardaki neredeyse her kitabın çatlamış sırtlarına kadar her şey ona buranın birinin inzivaya çekildiği yer olduğunu söylüyordu. Birinin saklanma yeri. Birinin güvenli yeri.

Bununla birlikte, kullanılmayan bir havası da vardı - Jeremy'nin hizmetkârları oldukça gayretliydi, bu yüzden her yüzeyin tozu alınmıştı ve mobilyalar, kır evlerindeki kullanılmayan odalarda sıklıkla olduğu gibi çarşaflarla rtlmemişti. Ama hava sanki uzun zamandır bu duvarların içinde kahkaha ve sohbet sesleri yankılanmamış gibi durgun ve bulanıktı. Bunu nasıl bildiğini açıklayamıyordu ama bu farkındalık ona tuhaf bir melankoli hissi veriyordu.

Ancak oda mükemmel bir saklanma yeri oluşturuyordu. Ellerini kalçalarına koyarak çevresini taradı ve birinin nereye bakma ihtimalinin en düşük olduğuna karar vermeye çalıştı. Gözleri pencere kenarındaki perdelere takıldı. şu anda perdeler açıktı ama çekilerek koltuğun görünmesi engellenebilirdi ve dışarıdaki kasvetli hava siluetinin görünmemesini sağlayacaktı. Bu mükemmeldi.

Odayı geçti ve pencere kenarındaki koltuğa oturdu, ayaklarını altına topladı ve perdeleri kapattı. Pencereden dışarı, cama vuran yağmura ve arkasındaki lekeli manzaraya baktı, yağmur

yeşil tepeler ve ormanlar bulanık ve belirsiz görünüyordu. Tam çizim defterini almak için odasına dönmüş olmayı diliyordu ki, ayak sesleriyle irkildi.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Rothsmere'in onu bu kadar çabuk bulmasının imkânı yoktu ve gruptan kimsenin onu takip etmediğinden emindi. Ayak sesleri, onları çıkaranın saklanan insanları aradığını gösteren duraksamalarla ilerlemiyordu. Bunun yerine, amaçlıydılar ve her saniye daha da yükseliyorlardı. Aash, evin böylesine ücra bir köşesinde böylesine kasıtlı bir niyetle hareket edebilecek tek bir kişi olduğunu fark etti; aynı derecede ne yazık ki, ondan kaçmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını da biliyordu.

Ayak sesleri bir an için durdu, çünkü seslerin ait olduğu kişi şüphesiz pencere koltuğunun üzerine kapatılmış perdeleri inceliyordu. Bir an sonra yeniden başladılar, artık halının altında kalmışlardı ve tam önünde durduklarında Diana gözlerini kapatıp iç geçirdi.

Bir an sonra perdeler geri çekildi ve gözlerini açtığında Jeremy'nin ona baktığını gördü, yüz ifadesi eğlenmekle hoşnutsuzluk arasında bir şeydi.

Bir anlık sessizlikten sonra, "Sanırım," dedi, "tüm evdeki en iyi saklanma yerini avlamamanızı istemek çok fazla olur."

Diana scoped. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Mutfakta bir dolap ya da tavan arasında çok daha iyi hizmet verebilecek ürkütücü bir köşe olmalı."

"Düzelتيyorum," dedi cesur bir selam vererek. "Biraz tembel olanlarımız için evdeki en iyi saklanma yeri."

Diana'nın ağzı buruştu. "Sanırım bunun bedelini ödemeliyim, ama sanırım enerjim yok." Bulunduğu yerden kalkmak için hiçbir hareket yapmadı. "Saklanacak başka bir yer bulmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Burası *benim* evim," diye belirtti Jeremy. "Sanırım herhangi bir özel mülkiyet kavramına göre, içinde saklanmak istediğim yeri seçme hakkına sahibim."

"İşte bu tür bir tutum," dedi Diana ilkel bir tavırla, "devrime yol açacak olan da bu, biliyorsun."

"Diana Templeton," dedi elini kalbine götürerek, "seni asla bir devrimci olarak düşünmezdim. Sırada broşür dağıtmak mı var?"

"Beni oraya sen götürürsen hiç şaşırmam," dedi tatlı bir sesle. "Bahçenizde bir giyotin olduğu düşüncesi gerçekten de çok çekici."

Bunun üzerine güldü ve Diana da ister istemez ona katıldı. Yakın zamanda Napolyon'u yenmek için İngiliz askerlerinin kanlarını döktüğü düşünülürse, bu şaka hiç de zevksiz değildi ama yine de uygunsuz mizah anlayışını paylaşan biriyle gülmek rahatlatıcıydı. Uygunsuz bir espri yaptığında onu azarlamayan ya da ondan olduğundan daha iyi ve hanımefendi olmasını beklemeyen biriyle.

Bir süre sonra kahkahası kesildi ve diziyle onu dürttü. "Kenara çekil," diye emretti, başka herhangi bir beyefendinin yatağını ziyaret etmeyi umduğu bir hanımefendiye göstereceği titizlikten eser yoktu. "Eğer bu saklanma yerini gerçek sahibine teslim etmezsen, ben de sana katılmak zorunda kalacağım."

Diana, yağmurlu bir günde Willingham Markisi ve onun büyüleyici gülümsemesiyle rahat, minderli bir pencere koltuğunu paylaşmanın sadece belaya yol açabileceğini tüm benliğiyle biliyordu ve yine de çoktan harekete geçmiş, adamın yanındaki mindere katlanabilmesi için yana kaymış, perdeleri bir kez daha kapatmıştı.

Ondan çok daha az rahat görünüyordu, ki bu da yaklaşık on santimlik bir boy avantajına sahip olduğu düşünülduğünde şaşırtıcı değildi; onun yaptığı gibi bacaklarını vücudunun altına sokmak yerine, dizlerini göğsüne doğru katladı ve kollarını dizlerinin etrafına sardı.

"Ne kadar rahat," dedi kuru bir sesle. Adam ona alaycı bir bakış fırlattı. "Eğer rahatsız oluyorsanız, lordum, eminim bu eski yığının saklanabileceğiniz başka köşeleri de vardır." Kadın kirpiklerini kırıştırdı.

Kaşlarını çattı. "Şunu bilmenizi isterim ki, bu pencere kenarı koltuk sadece bir kişi tarafından kullanıldığında son derece rahattır."

Havali bir şekilde gülümsedi, çünkü onun yanındayken kendini tutamıyor gibiydi. "Bunun iki kişi için de son derece rahat olmasının bir yolu olduğunu tahmin ediyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu bir davet miydi?"

"Sanmıyorum."

Bir an sessizliğe gömüldüler; Diana ise önceki akşamın ağırlığını üzerinde hissediyor ve acaba adam ne düşünüyor diye düşünmeden edemiyordu

onun da.

"Bu oda ne?" diye sordu, kısmen sessizliğı bozmak için, kısmen de gerçekten merak ettiğı için. Başını pencerenin serin camına yasladı. Jeremy hemen, "Bir oturma odası," dedi, o da gözlerini devirerek elini salladı detaylandırması gerektiğine dair sözsüz bir işaretle bulundu. Adam o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, kadın merakla yan gözle ona baktı. Adam hafifçe kaşlarını çatmış, onları görüş alanından koruyan ve dünyanın geri kalanından uzakta kendi özel köşelerini yaratan perdelerin ağır kumaşına alışılmadık bir yoğunlukla bakıyordu. Yakışıklı yüzünde her zamanki sıkılmış neşesinden eser yoktu ve kaşlarının arasında belli belirsiz bir çizgi vardı. Bir süre sonra düzeldi ama kaşlar çatıldıktan sonra bile devam eden bir kırıksıklık fark etti, bu da yüzünde böyle bir ifadenin alışılmadık bir şey olmadığını gösteriyordu. Yine de Diana onun kaşlarını çatıldığını nadiren görmüştü. O halde bu da onun özel yüzlerinden biri miydi?

"Burası annemin en sevdiği oturma odasıydı," dedi sonunda ve Diana hiç düşünmeden elini onun dizine koymak için uzandı. O bunu yaparken adam aşağı baktı ve Diana neredeyse elini geri çekecekti ama içindeki bir damar - cesaret? İnatçılık mı? İçindeki bir damar bunu yapmasını engelledi. Bir süre sonra konuşmaya devam etti. "Bu odayla ilgili her şeyi o tasarladı - duvar kağıdını ve hangi sanat eserlerinin sergileneceğini seçti. Hangi mobilyaların burada yer alacağını -çoğu kendi çocukluk evinden. Bu raflardaki her bir kitap onun daha önce defalarca okuduğı ve beğendiğı kitaplardı. Görünüşe göre çok iyi bir okuyucuymuş," diye ekledi usulca.

"Sen çok küçükken mi öldü?" Diana sordu; Markiz'in bir kış soğuk algınlığı ve ateşe yakalandığını ve bir daha iyileşemediğini biliyordu ama Willingham'ın annesinden bahsettiğini daha önce hiç duymamıştı.

"Ben altı yaşındayken," diye onayladı. "Onu çok iyi hatırlayamıyorum, babamla evliliklerinde çok mutlu olduklarını sanmıyorum ama David ve benimle ilgili anılarımda hep kahkahalar var." Diana bunun hatırlanmak için çok güzel bir yol olduğunu düşündü - kendi anne babası öldüğünde o kadar küçüktü ki onları neredeyse hiç hatırlamıyordu, ancak derisi yüzülmüş bir diz için ağladığına ve sıcak bir kucağı bastırıldığına dair belli belirsiz bir anısı vardı.

"Odayı şimdi kullanan var mı?" diye sordu, kendini melankolik düşüncelerinden uzaklaştırmaya çalışarak. "Mükemmel bir şekilde korunuyor ama sanki... terk edilmiş gibi."

dedi, daha iyi bir kelime bulamadığı için, odanın ona verdiği hissi hâlâ açıklayamıyordu.

"Hayır," dedi, her zamanki kahkaha dolu ses tonunun aksine hâlâ o yumuşak, ciddi sesiyle. "Annem öldükten sonra babam her şeyi çarşafı kaplattı, kimsenin kullanmadığı bir odayı temizlemek için hizmetçilere para ödemenin bir anlamı olmadığını söyledi." Sesi yumuşaktı ama Diana altındaki acıyı duyabiliyordu. "Babamın ölümünden sonra ağabeyim odayı tekrar açtırdı," diye devam etti. "Hiç kullanmadı, sanmıyorum, ama hizmetkârlar gelip temizlik yaptı, istenirse diye her şeyin tertemiz olduğundan emin oldu. Hep merak etmişimdir, acaba karısı için mi saklıyordu?"

Diana nefesini tuttu, bu büyüğü bozmamak için nefes almaya bile cesaret edemiyordu. Önceki geceki konuşmalarından sonra onu kardeşi konusunda çok fazla zorlamak istemiyordu ama kendini merak içinde buldu.

"Kardeşinizin bir... bağlılığı var mıydı peki?" diye sordu tereddütle. Daha önce Willingham Markisi'nin adının herhangi bir hanımefendiyle anıldığını hiç duymamıştı, Sophie'yle olan kur yapma macerası yarıda kalan West'inkinin aksine.

Jeremy omuz silkerek, "Bildiğim kadarıyla hayır," dedi. "Öldüğünde bir metresi vardı, biliyorum, çünkü öldükten sonra ona oldukça cömert bir ödeme yaptım. Kendisi için herhangi bir karşılık ayırmayı düşünmemişti elbette, daha yirmi dört yaşındaydı. Neden ölmeyi düşünsün ki?" Sözlerinde belli belirsiz bir acılık vardı.

Diana şansını zorlamaya karar verdi. "Kardeşinizden bahsederken... kızgın görünüyorsunuz," dedi tereddütle, daha iyi bir sıfat bulmaya çalışıp bulamadıktan sonra.

Jeremy sanki fiziksel bir darbe almış gibi geri çekildi. "Kızgın değilim," dedi, sesinde belirgin bir savunmacılık vardı. "Ölmesi onun suçu değil."

"O gün kimse onu o arabaya binmeye zorlamadı," dedi Diana ve bir an sonra gözlerinden çığ ve karanlık bir şey parladığında neredeyse bu sözleri söylememiş olmayı diliyordu. "Onu *suçladığınızı* söylemek istemiyorum, sadece-"

"Her halükârda," dedi Jeremy yüksek sesle, Diana'nın sesini tamamen bastırarak, "sanırım daha çok odayı kullanabilecek müstakbel bir eşten bahsediyordum." Diana ağzını açtı, sonra tekrar kapattı; eğer Jeremy bu konuyu tartışmak istemiyorsa, o kimdi ki ona bu konuda baskı yapacaktı? Bir süre sonra, Diana'nın onun asıl konuya dönmesine izin vereceğini anlayınca, yüzündeki acı dolu ifadeyi *neredeyse* unutturacak kadar çarpık bir sırıtma yaptı. "Beyler *teoride* eş fikrine karşı değiller, görüyorsunuz. Yeter ki teorik eş on yıldan daha yakın bir gelecekte görünmesin."

"Bu, *teorik olarak*, seninle girdiğim bahsin süresini uzatmış olsaydım, bahsi kabul etmekte bu kadar acele etmeyebileceğin anlamına mı geliyor?"

"Sevgili Leydi Templeton," dedi, "size tükürmek hayatımın en büyük zevklerinden biri olduğu için, önümüzdeki *yirmi* yıl içinde evleneceğime dair benimle bahse girebilirdiniz ve ben yine de bekar kalırdım, sırf sizi engellemenin verdiği tatmin için."

Gözlerini ona dikti. "Siz bir markisiniz, biliyorsunuz," dedi. "Sen bir noktada mirasçılara ihtiyaç duyacaktır."

Sahte bir dehşetle gözlerini açtı. "Sekiz kırk gibi olgun bir yaşta, bu duruma ayak uyduramayacağımı mı ima ediyorsun? Beni bekleyen kader buysa, kendimi şimdi öldürsem daha iyi."

"Oldukça iflah olmaz birisiniz, bunun farkında mısınız?" dedi sohbet edercesine. "Bana birçok kez öyle söylendi," dedi sinirlenerek. "Çoğu senin tarafından,

Yine de, belki de daha geniş bir fikir örneği aramalıyım."

"Sen öyle yap," dedi sakın bir sesle. "Ben burada bekleyeceğim."

"Bir daha düşündüm de," dedi hafifçe irkilerek -şu anki oturma pozisyonu pek de rahat sayılmazdı- "şu anda dizlerimin ağırlığını taşıyabileceğinden emin değilim, o yüzden belki de yapmam."

Diana o anda onu ele geçiren şeyin ne olduğunu bilmiyordu - şüphesiz adamın sağ yanağındaki hafif gamzeden ya da o anki pozisyonunda ceketinin geniş omuzları üzerinde çok çekici bir şekilde uzanmasından kaynaklanan bir çılgınlık. Ya da büyük ihtimalle, daha önce hiç fark etmediği, kaşlarının arasındaki o belli belirsiz kırıksıklık ve kardeşinden bahsederken sesindeki düzensiz tını. Bunun nedeni ne olursa olsun, gerçek şuydu ki

Diana bir an için aklını kaçırdı ve "Kendini daha rahat hissedebilirsin, biliyorsun," dedi.

Yine kaşlarını çatı, baştan çıkarıcı bir imada bulundu. "Öyle mi?"

Gözlerini devirdi. "Öyle değil. Ama daha rahat uzanabilmek için kucağımı kullanmak isterseniz, buyurun." Bu daveti yaptığında, aklına adamın çizmelerini çıkarıp ayaklarını kucağına koyduğu bir görüntü geldi; bu kesinlikle uygunsuz olsa da romantik çekicilikten oldukça yoksundu.

Ancak onun başka fikirleri vardı. "Daha da iyisi," dedi ve gözlerinde kadının hiç hoşuna gitmeyen bir parıltı vardı, "neden *benim* kucağımı kullanmıyoruz?"

Diana ağzını açtı -kendi kendine güvence verdi- ama daha konuşmadan Jeremy ani bir hareketle dizlerini indirdi, kızın belini kavradı ve onu kucağına aldı.

Jeremy'nin tüm uzuvlarını rahatça yerleştirdiği birkaç ayarlama anı oldu -sırtını pencerenin kıvrımına yasladı ve bacaklarını önündeki koltuğa tamamen uzattı- bu sırada Diana onun tepesinde öfkeyle titriyordu.

Sadece öfkeyle, tam olarak ikna edici olduğundan emin olmasa da, kendine bir kez daha hatırlattı.

"Aklımdaki tam olarak bu değildi," dedi sertçe, bu yeni oturma düzeninde en rahat duruşun göğsüne yaslanmasını içerdiğini keşfedince telaşlandı. İçinden bir ses onu adama yaslanmaya zorlasa da, omuriliğini rahatsız edici bir şekilde dik tutarak bu cazibeye karşı koydu.

"Yine de bize ne kadar güzel hizmet ettiğine bakın," dedi, sesi tembel, baştan çıkarıcı ve eğlendiriciydi. Bir kolu beline dolandı ve kadın daha da gerildi. "Rahatla," diye mırıldandı adam onun kulağına. "Dokunuşumdan *zevk alman* gerekiyor, unuttun mu?"

"*Bunun* tamamen sana bağlı olduğuna inanıyorum," diye cevap verdi ama direnmekten vazgeçti ve ona doğru geri çekildi. Adamın göğsünün sırtına değen katı sıcaklığı şaşırtıcı derecede rahatlatıcıydı ve bir an için beynini yokladı, daha önce bir erkeğin ona bu şekilde sarılıp sarılmadığını düşünmeye çalıştı. Hiç sanmıyordu.

"Ne kadar haklısın," dedi, ağzı hala tehlikeli bir şekilde kulağına yakındı ve bir an sonra dudaklarının sıcaklığını boynunun yan tarafında hissetti, çenesinin altından köprücük kemiğine doğru bir yol izledi. Hain bedeni hemen tepki verdi elbette; kalbi göğsünde daha hızlı çarpmaya başladığında nefesi hızlandı ve adamın elindeki işle -ki şu anda boynunun omzuyla birleştiği noktaya kalıcı bir öpücük yerleştirmeyi içeriyordu- fark edemeyecek kadar meşgul olduğunu umdu. Elleri beline sıkıca dolanmış, onu kendine doğru bastırıyordu ve saçları başının eğildiği çenesinin altını gıdıklıyordu. Akli başında olduğu son anını, adamın boynunu bu kadar uzun süre böyle bir açıda tuttuğu için boynunun tutulup tutulmayacağını merak etmek için kullandı. Ancak o anda, adamın ellerinden biri yukarı doğru kayarak göğsünün ağırlığını kavradı ve tüm akıllı düşünceler onu terk etti.

Elini uzatıp adamın başının arkasını kavradı, başını çevirdi ve adamın ağzını sıcak, açık bir öpücükle kendi ağzıyla buluşması için yukarı çekti. Dili onunkiyle dolandı ve aniden vücudu, Ire'nin yavaşça oluştuğu midesinin tabanından, nabzının attığı bacaklarının arasındaki hassas yere kadar bir hisle çalkalandı. Bir solukla ayrıldı, onu düzgünce öpebilmek için dönmeye çalıştı ama adam onu daha sert bir şekilde sırtına bastırarak hareket etmesini engelledi.

"Willingham-" dedi nefes nefese.

"Adımı kullanmanla ilgili ne konuşmuştuk?" Adamın sesinde her zamanki gibi alaycı bir ton vardı ama nefes alış verişindeki düzensizliği duymak onu memnun etmişti.

"Jeremy," dedi dişlerini sıkarak ama adam onu bir öpücükle daha susturdu. Jeremy'nin ağzının ve göğsündeki elinin sıcaklığıyla öylesine kendinden geçmişti ki, ilk anda Jeremy'nin serbest elinin güneye doğru ilerlediğini, tenini görünmekten koruyan etek ve kombinezon katmanları arasında ilerlediğini fark etmedi. Bileğine konan ilk serin hava öpücüğüyle inleyerek gözlerini tekrar kapattı, sonra adamın sıcak eli uyluğu boyunca yukarı, yukarı kayarak ona çaresizce ihtiyaç duyduğu yere yaklaştığında tekrar inledi.

Adamın dilini ağzına çekti ve tam adamın eli kalçalarının arasına kayarken emdi-

Ve sonra, aniden, her şey o kadar da güzel olmaktan çıktı.

Jeremy tam olarak *yanlış bir* şey yapmıyordu elbette, elini genel olarak doğru bölgeye koymuştu ve hatta anatomisinin hangi özel kısmının ilgisini en çok arzuladığını biliyor gibiydi. Diana'nın bu konuda sınırlı bir deneyimi vardı ama diğer kadınlardan bunun bile bir başarı olduğunu anlamıştı. Ne yazık ki tekniği arzulanan bir şey değildi. Aynı anda bir eliyle çok hızlı, diğer eliyle de çok yavaş hareket ediyor ve arkasında genel bir hayal kırıklığı hissinden başka bir şey bırakmıyordu.

Ve elbette biraz hayal kırıklığı bu koşullarda beklentiyi artırsa da, Diana yeterince beklenti içinde olduğunu düşünüyordu. Merhum kocasının pek de hevesli olmayan bir aşık olduğu düşünülürse, daha önce bir erkekle hiç yaşamadığı bir şeye hazırdı.

Erkekler kafası karışık yaratıklardı ve şüphesiz bu koşullar altında sağlıklı düşünme kapasiteleri yoktu. Belki de Jeremy'nin sadece biraz sessiz cesaretlendirilmeye ihtiyacı vardı.

Kalçalarını yukarı doğru eğerek onu kendisi için daha rahat bir ritme zorlamaya çalıştı. Bununla birlikte, onun hareketini ePorts'unun onayı olarak kabul etmiş gibi görünüyordu, ePect, onun devam eden memnuniyetsizliğine karşı onları iki katına çıkarıyordu.

Lanet olsun. Zihnindeki şehvetin neden olduğu o güzel bulanıklığın bir kısmını kaybetmeye başlamıştı. Dikkati anatomisinin daha güneydeki bir kısmına odaklandıkça, onun öpücükleri bile -ne kadar dikkat dağıtıcı olsalar da- güçlerini kaybediyordu.

Sonunda gerçekten harekete geçme zamanının geldiğine karar vererek öpücüğü kesti ve bir diğerini engellemek için elini kaldırdı. Bir an soluk soluğa kaldı ve arkasında adamın ağır ağır nefes aldığını hissetti. Adamın aşağıdaki eli merhametle durmuştu ve Diana bunun öğretici bir an için mükemmel bir fırsat olduğuna karar verdi. Çünkü Diana hayatının bu noktasında dilediği kadar pratik tecrübeye sahip olmasa da, bunu hırsıyla telafi etmek için elinden geleni yapmıştı

-belki de aşırı-okuma.

Elbette sadece bu konu hakkında. Tanrı kimsenin onu mavi çoraplı olmakla suçlamasını yasaklamıştır.

"Bir sorun mu var?" Jeremy tam olarak nasıl başlayacağını düşünürken sordu. Sesindeki tembel, baştan çıkarıcı nota, olumsuz bir cevap beklediğinin açık bir göstergesiydi.

Bu nedenle, "Madem bahsettiniz, evet" dediğinde hemen şaşırdı.

Adamın eli kızın eteklerinin altından o kadar çabuk çekilmişti ki, kız onun orada olduğunu hayal ettiğini düşünebilirdi ve bu sefer adam onu durdurmak için hiçbir harekette bulunmadı, kız da yüzünü ona dönebilmek için pencere kenarındaki koltukta hafifçe öne doğru kaydı.

"Bu... hoştu," dedi dalgın bir kelime arayarak. Adamın yüzündeki dehşet dolu ifadeye bakılırsa, hedefi tam olarak tutturamamıştı.

"Hoş mu?" diye mırıldandı.

"Şimdi Jeremy, böyle tepki verme," diye söze başladı, konuşurken geç de olsa genç sorumlusunu azarlayan bir dadı tonu kullanmanın en akıllıca taktik olmayabileceğini fark etti. "Öpüşme konusunda bir şikâyetim yok, anlıyorsun ya," diye ekledi, onu yatıştırmak için kelimelerin üzerinde tökezleyerek. "Ama... şey... diğer kısımlar üzerinde çalışmamız gerekebilir."

"Diğer parçalar?" Pencereye yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Yanakları hafifçe kızarmıştı ama bunun öpüşmelerinden mi yoksa bu konuşmadan mı kaynaklandığını anlayamadı.

"Sonradan gelen parçalar," diye sözünü kesti.

"Peki bunlar tam olarak hangi parçalar?" Kibar bir sorgulama bakışıyla onu bir kez daha süzdü. Lanet olası adam, bunu ona söyletecekti.

"Elini eteğimin altına soktuğun kısım," dedi yüzüstü. Yüzünün kızarmaması için kendini zorladı -kural olarak kızarmaya eğilimli değildi, ama olağandışı miktarda soğukkanlılığa sahip hanımların bile bir sınırı vardı.

"Peki şikâyetiniz tam olarak neydi?"

Diana histerik bir kahkaha atmaya ramak kala onun kendisiyle bu kadar resmi konuştuğunu daha önce hiç duymadığını fark etti.

"Tam olarak doğru... ritmi yakalayamadınız," dedi, en uygun kelimeyi arayıp bulduktan sonra.

Kaşları çatıldı. "Nasıl yani?"

"Bu... şey, bir yerde çok yavaş, diğer yerde ise çok hızlıydı." "Hiç mantıklı konuşmuyorsun!"

Diana ellerini havaya kaldırdı. "Bunu başka nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, tıbbi bir metin üretilip Latince kelimeler saçmaya başlamak dışında!" İçini çekti. "Şey, dikkatinizi vermeniz gerekiyor."

Jeremy'nin şaşkın bakışı bu kadar içten olmasaydı çıldırtıcı olabilirdi. Ya da belki de içtenliği onu daha da öfkeliendirirdi? "Dilim ağzındayken ve elim bacaklarının arasındayken sana o anda gösterdiğim ilgiden daha fazlasını nasıl gösterebildiğimi anlamıyorum."

Diana onunla göz temasını kesmedi, onun kasıtlı olarak kendisini utandırmaya çalıştığını biliyordu. Ve lanet olsun ki o bir duldu, her ne kadar üzücü derecede bilgisiz olsa da, *tonun* en kötü şöhretli Airt'lerinden biri olduğundan bahsetmeye bile gerek yoktu. Bu onu yıldırıamazdı... bu...

"Strumpet."

Jeremy'nin iki kaş da saç çizgisine doğru o kadar yükselmişti ki, tamamen yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kalana kadar bu kelimeyi yüksek sesle söylediğini fark etmemişti.

"Az önce bana fahişe mi dedin?"

"Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim," dedi Diana toplayabildiği kadar ağırbaşlılıkla, "ama evet. Sadece bir fahişe az önce söylediğin gibi konuşur."

Jeremy'nin omuzları zorlukla bastırılmış bir neşeyle titriyordu. "Bana daha kötüler de söylendi sanırım," dedi, kahkahası sesinden de belli oluyordu.

"Bundan hiç şüphem yok," dedi sert bir sesle.

"Bazı insanların yatak odasında biraz müstehcen şakadan hoşlandığının farkındasın, değil mi?" diye sordu sohbet edercesine.

"Eminim vardır," dedi çenesini kaldırarak. "Ama şu anki sorunumuzu çözmezsek hiçbirisiyle ilgilenme fırsatınız olmayacak."

"Ah, evet," dedi Jeremy, ağzı bir çizgiye dönüşerek. "Benim... *ritmim*." Bu kelimeyi söyleme şekliyle ilgili bir şey Diana'nın tüylerini anında diken diken etti; tam olarak alaycı değildi ama ses tonu mantıksız davrananın kendisi olduğunu ve onun kaptislerini asilce karşılayan adamın görünmeyen bir seyirciyle yorgun göz kırptığını ima ediyordu.

"Bunun en başta *sizin* fikriniz olduğunu hatırlatmama gerek var mı?" diye sordu soğuk bir şekilde, öfkesini mümkün olduğunca dizginlemeye çalışarak. "Bir hanımefendiden şikâyet alan *sizdiniz* ve bu konuda yardımımı istemek için *bana* geldiniz. Yine de neden şaşırdığımı bilmiyorum - bir beyefendinin yatak odası performansının eleştirildiğini duyduğunda tepkisi, daha olumlu bir eleştiri alma umuduyla hemen yeni biriyle birlikte olmaks, dürüst eleştirilere iyi yanıt vermesini beklememeliydim."

"Kendimi yeniden okula dönmüş, zayıf notlar yüzünden sınıfta kalmak üzereymişim gibi hissediyorum." Ancak sesinde hiç sıcaklık yoktu, bu da Diana'nın rahatlayarak fark ettiği bir gerçektir.

"Bana bir iş ortaklığı teklif ediyormuş gibi gelen sendin," diye karşılık verdi. "Tonu siz belirlediğinizde bundan şikâyet edemezsiniz."

Devam etmesi gerektiğini belirtmek için elini genişçe sallamadan önce tek söylediği "Touché," oldu.

Diana, tutsak bir dinleyici kitlesinin önünde uzun uzadıya fikir yürütmek için hiçbir zaman iyi bir fırsatı kaçırmayan biri olarak devam etti. "Beyefendilerin sorunu," diye söze başladı, Jeremy'den zar zor duyulan bir inilti olduğuna emin olduğu şeyi duymazdan gelerek, "kendi istediklerini elde etmeye çok alışkın olmalarıdır." Bacak bacak üstüne atarak bir çocuk gibi altından geçti, aralarındaki tatsız ilişkiden kalan son arzu kırıntıları da uçup gitmişti. Eğitilecek bir erkek varken öpücükleri kim dert edebilirdi ki?

"Kadınlara dikkat etmiyorsun, çünkü hiç dikkat etmek zorunda kalmadın." Jeremy ağzını açtı ve kadın onun itirazını önledi. "Ve bana tüm erkeklerin böyle davranmadığını söylemeden önce, elbette özellikle senin hakkında konuşmuyorum, bu yüzden bu konuda kendini düğümlemene gerek yok. Ama gerçek şu ki, beyefendiler, özellikle de varlıklı ve unvan sahibi beyefendiler

-Toplumumuzda orantısız bir güce sahiptirler ve bu nedenle kendilerinden başka kimsenin ihtiyaçlarını veya isteklerini dikkate almak zorunda kalmaya alışık değildirler.

"Tecrübesiz bir çocuk olduğun zamandan beri kadınların senin ne kadar harika bir ağız olduğunu söylemek için birbirlerini ezdiğinden hiç Güphem yok. Bu sana yeterince şey anlatmıyor mu?" Artık konusuna gerçekten ısınmaya başlamıştı, Jeremy sözünü kesmeden konuşmaya devam ettikçe daha da kararlı hale geliyordu. "On altı yaşında bir çocuğun bu kadar yetenekli bir aşık olma ihtimali nedir? Neredeyse yok. Ama hiç şüphem yok ki

sütçülük ya da meyhane hizmetçiliği yapıyordu ya da buna benzer kaba saba bir işle uğraşıyordu ve bir markizin oğluyla birlikte olma şansına balıklama atlıyordu."

Jeremy boğazını temizledi. "On yedi."

Diana durakladı, bir sonraki düşüncesi unutulmuştu. "Affedersiniz?"

"İlk kez biriyle yattığımda on yedi yaşındaydım, on altı değil."

Diana bir kaşını kaldırdı. "Hakkını vermeliyim Jeremy. Bu senin yapabileceğini düşünmediğim ölçüde bir itidal gösteriyor."

"Konu çapkınlık olduğunda babam oldukça kötü bir örnek teşkil ederdi," dedi Jeremy, sesi alışılmadık bir şekilde eşitti, gözleri onunkilerden hiç ayrılmıyordu. "Ve senin de çok iyi bildiğin gibi, benim de fetihlerden payıma düşeni almış olsam da, kendimi en azından onunkinden biraz daha yüksek bir davranış seviyesinde tutmaya çalıştım. Ben çocukken evimizden çocuklu oldukları için -onun *çocuğuyla*, anlıyorsunuz ya- kovulan hizmetçilerin sayısı on birdi ve ben en azından biraz daha takdire şayan bir şekilde davranabileceğimi düşündüm. Bu yüzden on yedi yaşına gelene kadar kendimi tuttum ve seçtiğim kadın kasabada dul bir kadındı. Sizin de doğru tahmin ettiğiniz gibi, benimle eşit sosyal statüde değildi, ama bakire bir sütçü kız da değildi ve çok... nazikti."

Adamın tamamen başka bir kelime aradığı izlenimine kapılmıştı; sanki söylemek istediği şey bu değilmiş gibi belli belirsiz şaşırmış görünüyordu. Ancak Diana onun söylediği başka bir şeye takılıp kalmıştı.

"On bir olduğunu nereden biliyorsun?"

Bir an için onun ne demek istediğini anlayamayınca kaşları çatıldı.

"On bir hizmetçi," dedi. "Sayıyı bu kadar kesin olarak nasıl bilebilirsin? Şüphesiz bu siz çok küçük bir çocukken, hatta siz doğmadan önce başladı. Sayıyı bu kadar kesin olarak nasıl biliyorsunuz?"

Jeremy omuz silkti, Diana'yı bir an bile yanıltmayan bir umursamazlık sergiliyordu, her ne kadar içindeki garip his bunun hemen herkesi yanıltabileceğini söylese de. "Sadece bir tahmindir."

"Hayır, değildi," dedi Diana usulca. "Hiç de tahmin değildi." Bir an için onu süzdü; adam bakışlarını ondan kaçırıyordu, öyle değilmiş gibi görünen o zekice yöntemle; gözleriyle tam olarak buluşmadan onun genel yönüne bakıyordu. A

İçini sinsi bir şüphe kapladı ve her geçen saniye daha da güçlendi.

"Hepsini sen buldun." Bunu bir soru olarak ifade etmedi, çünkü konuştuğu anda bir şekilde onun tam olarak bunu yaptığını biliyordu. İçindeki bir şey bu düşünceyle sıkıştı.

"Yapmış olabilirim," dedi usulca, hâlâ gözleriyle tam olarak buluşmamıştı. Dışarıdan gelen zayıf gri ışık gözlerinin normalden daha açık bir mavi tonunda görünmesine neden olurken, çenesi gergin bir şekilde kulağının hemen arkasındaki bir noktaya bakıyordu. "Onların varlığını David öldükten sonra öğrendim. Babamın evraklarını gözden geçiriyordum -David bu işe başlamıştı ama çok uzun süre markiz olamadı ve işi bitiremedi. Birkaç kadından yardım için yalvaran mektuplar buldum, babamın görmezden geldiğini tahmin ettiğim mektuplar," diye ekledi ve Diana onun sesindeki acıyı saklamak için hiçbir çaba göstermediğini fark etti. Elbette onu suçlayamazdı ama yine de bu onu şaşırtmıştı. Şimdi bile, Willingham Markisi'nin çekici ve sığ halinin Jeremy'nin sadece yüzeydeki hali olduğunu anlamaya başladığında bile, adamın iç yüzünü gördüğünde hâlâ şaşırdığı anlar oluyordu; adamın geçmişinde acı ve öfke vardı ve bu acı ve öfkenin her zaman eğlenen yüzünün yüzeyine sızmasına asla izin vermiyordu.

"Hem kadınlara hem de çocuklara maddi destekte bulundum," diye ekledi, tüm bu tartışma silsilesinden hâlâ oldukça rahatsız görünüyordu. "Malikânenin içinde bulunduğu mali durum göz önüne alındığında, ilk başta çok fazla değildi ama o zamandan bu yana geçen yıllar içinde bunu artırmayı başardım."

"Jeremy," dedi ve onunla göz teması kurana kadar bekledi - *doğru dürüst bir* göz teması. Jeremy'nin yüz ifadesinde mahcup ve kendinden emin bir ifade vardı ve Jeremy bir sonraki sözlerini dikkatle seçmesi gerektiğini biliyordu. Ne de olsa birbirlerine karşı nazık olmaya alışık değillerdi. "Neden utanılacak bir şey yapmışsın gibi davranıyorsun? Bu onurun doruk noktasıydı."

"Hayır," dedi, aynı sessizlikte ama kelimenin altında yatan çelik gibi bir özle. "Benim yerimde sorumluluk sahibi her adam ne yaparsa ben de onu yaptım. Babamın yıllar önce yapması gerekeni yaptım ama o yapmadı tabii, ben de yaptım. Kardeşim de yapmadı - o sadece bir yıl markiz oldu ama-"

Kendini aniden kesti ve tekrar ondan uzağa baktı, omuzlarından kalçalarına doğru garip bir şekilde kayma hareketi yaptı, bu da yabancılığı için çarpıcıydı - birçok şeydi, ama asla garip değildi. "Sevişme tekniğimi tartışıyor olmamız gerekmiyor muydu? Konumuzdan nasıl bu kadar uzaklaştığımızı anlayamıyorum."

Diana ona uzun ve düşünceli bir bakış attı. "Eksikliklerini yatak odasında tartışmayı tercih ettiğine göre bu senin için oldukça rahatsız edici bir konu olmalı."

"Özür dilerim hanımefendi ama yatak odanızda size eşlik ettiğimde herhangi bir şikâyet duyduğumu hatırlamıyorum."

Diana gözlerini devirdi. "Evet, o olayda çok fazla ilerleme kaydedemedik."

Bir kaşını kaldırdı. "Bugünün aksine mi? Oldukça güçlü bir şekilde sözüm kesilmeden önce amacıma tam olarak ulaşamadığımı söyleyebilirim."

"Çünkü notlarım vardı!" diye patladı. "Notlarım vardı!"

"Bu daha çok sekreterimle yaptığım bir konuşmaya benziyor," diye mırıldandı Jeremy. "Gerçi, ne mutlu ki, bu konuda bana hiç not vermedi."

"Willingham," dedi Diana sıkılmış dişlerinin arasından, "eğer konuşmaya devam edersen seni bir saç tokasıyla bıçaklayacağım." Daha bir dakika önce adama karşı alışılmadık derecede şefkatli hissetmiş olmasını açıkçası şaşırtıcı buluyordu. "Şimdi, birkaç dakika önce, yolumuzdan sapmadan önce de söylediğim gibi, yatağa girdiğiniz kadınların ihtiyaçlarını düşünmeye alışık değilsiniz. Bir marki olarak, muhtemelen nefes nefese kalmaktan ve abartılı inlemelerden başka bir şey duymuyorsunuz ve ardından omuz kaslarınızla ilgili yığınla övgü duyuyorsunuz."

"Omuz kaslarımı fark ettin demek?" Jeremy biraz kasılarak sordu.

Diana bunu inkâr etmenin bir anlamı olmadığını düşünüyordu, ne de olsa bazı şeyler basit gerçeklerdi. "Onlar... takdire şayan," dedi isteksizce.

Jeremy sırtıttı. "Başımın şiştiğini şimdiden hissedebiliyorum. Gerçi," diye ekledi, sırtışı biraz daha hınzır bir şeye dönüşerek, "kızgın ton, anatominin diğer bazı bölümlerinin şişmesini önlemede etkili *oldu*."

Diana bu şartlar altında tek seçeneğinin bu yorumu görmezden gelmek olduğuna karar verdi. "Her halükârda, *dikkatini verme* konusunda bir derse ihtiyacın olduğunu düşünüyorum. Tutkunun sancılarını çeken bir bayanla sadece rol yapan bir bayan arasında dünya kadar fark vardır ve bunu fark etmeyi öğrenmenin zamanı geldi de geçiyor bile. Bayanlar genellikle ince işaretler de verirler - daha önce sizi yönlendirmek için kalçalarımı kaldırdığımı fark etmediniz ve bu ölümcül bir hataydı. Bir dahaki sefere daha dikkatli olmanı bekleyeceğim."

"Ah, yani bana bir şans daha mı tanınacak?" Diana onun sesinde hâlâ bir eğlence izi olduğunu fark edince sinirlendi.

"Öylesin," dedi hızlıca, dizlerini indirdi ve ayaklarını, onları saklayan perdelerin altından görünecek şekilde uzattı. "Ama acele etmemeyi ve açıkça eğlenmediğimi fark etmeyi öğrenmezsen, bunun bu aradan daha iyi biteceğini sanmıyorum." Konuşurken yeniden tedirginleştğini hissediyordu ve derin bir nefes aldı. "Her halükârda, şimdi devam etmek için pek uygun bir zaman değil. Bir süredir burada saklanıyoruz.

-"Kesinlikle keşfedilmenin eşiğinde olmalıyız."

Sanki sözleri onları çağırmış gibi, hararetli bir tartışma içindeki sesler aniden duyulabilir hale gelmişti; Diana, Jeremy'yle konuşmalarına o kadar dalmışlardı ki ikisi de fark etmemişti. Elbette Rothsmere'in sesini algılamıştı ama aynı zamanda kardeşinin, Emily'nin ve Belfry'nin seslerini de belirgin bir şekilde duymuştu.

Aceleyle, alanın elverdiği ölçüde sağa kayarak pencerenin kıvrımına sarıldı ve perdeleri etrafına çekerek Jeremy'yi grup köşeyi dönüp odaya girmeden bir an önce açıkta bıraktı.

"Göz önünde olursan pek de saklanacak bir yer sayılmaz, Jeremy," dedi Penvale, toplu kahkaha sesleri arasında dostça.

"Yine de senden daha uzun süre saklandım," diye cevap verdi Jeremy. Diana onun ayağa kalkıp gruba katıldığını duydu. Arkadaşlarıyla laf dalaşına girdikten sonra Diana'nın saklandığı yeri belli etmeden odadan çıktı ki Diana bu davranışın çok yerinde olduğunu düşünüyordu; dul olabilirdi ve bu yüzden toplumun katı kuralları ona daha hoşgörülü davranabilirdi ama yine de bir beyefendiyle pencere kenarındaki bir koltuğa sıkışmış halde bulunmak işi biraz abartmak olurdu.

Ayağa kalkmadan önce seslerinin biraz azalmasını bekledi - onları koridorda takip edecek ve sonra selamlayacaktı, onu bir oyukta ya da başka bir yerde gözden kaçırmışlar gibi davranarak oyundan sıkıldığını itiraf edecekti. Sanırım bu yeterince doğrudu; salon oyunlarını bazen çok yorucu buluyordu. Ama son yarım saatte hiçbir şey sıkıcı olmamıştı. Çıldırıcı, tutkulu ve beklenmedik bir şekilde aydınlatıcıydı - Jeremy hakkında onun öğrenmemesini tercih edeceği bir şey öğrenmiş gibi hissetti ve bu güçle biraz sersemledi. Ama bunun ötesinde üzgün de hissediyordu.

-Babası olma korkusu ile başka bir şey yapmayı asla başaramayacağına dair kendi beklentileri arasında kalan bu adam için. Kardeşinin ölümünün ardından bu beklentileri karşılama konusundaki kararlılığı için. Hâlâ kardeşine ve onun ölüm koşullarına karşı beslediği karmaşık duygu karışımı için -keder, evet, ama aynı zamanda daha keskin kenarlı, öfkeli ve ham bir şey.

Diana'nın içinden bir ses Jeremy'nin bununla kendi başına yüzleşmesi gerektiğini söylüyordu. Yine de içinde aynı derecede güçlü bir his daha vardı; ona doğru dönmek, elini tutmak ve bu yolda onunla birlikte yürümek istemesine neden olan bir his. Başının belada olabileceğine dair ilk sinyali veren de bu duyguydu.

On altı

Diana yemekten hemen sonra yorgunluğunu bahane ederek yatak odasına çekildi ama o akşam uyku ona hiç de kolay gelmedi. Gruptan ayrılırken Jeremy ona meraklı bir bakış atmıştı ama Diana ona sadece başını sallayıp kaşlarının arasındaki endişeli kırıksıklığı silmeye yetmeyen bir gülümseme ile karşılık vermişti. Odasında yalnız bir akşam geçirdi, Ire'nin yanında okudu ve çizimler yaptı, ancak zihni endişeleriyle o kadar meşguldü ki ne kitaba ne de çizim defterine fazla odaklanamadı.

Daha doğrusu tek bir endişesi vardı: Willingham Markisi'ne tehlikeli bir şekilde bağlandığı yadsınamaz bir gerçektir.

Daha sonra, yatağında uzanırken, aklının ona dönmesine engel olamadı - adamı on yıldır tanıyordu ve yine de bir şekilde son birkaç gün içinde sonsuz bir şekilde yeni ve büyüleyici hale gelmişti. Mesele sadece kendisini fiziksel olarak ona çekilmiş bulması değildi - bu yıllardır böyleydi, her ne kadar bunu kabul etmekten nefret etse de. Bu çok daha endişe verici bir şeydi: kendileri hakkında uzun ve ciddi bir konuşma yaptıkları her seferinde, daha fazlası için istekli bırakıldığı gerçeği. Adam onun için büyüleyici hale gelmişti ve bu, işin çok ileri gittiğinin yadsınamaz bir işaretiydi.

Tabii ki aPair'lerini bırakmaya niyetli değildi; daha doğru dürüst başlanamamıştı bile ve gelecekte işine yarayabilecek bazı pratik deneyimler kazanmaya hâlâ hevesliydi. Ama büyükannesinin çöpçatanlık yapmasını teşvik etme kararı, ki başlangıçta bunu Willingham'la girdiği bahsi kazanmak için yapmıştı, birdenbire son derece önemli hale gelmişti. Eğer Willingham başka birine kur yapıyorsa, Diana'nın aralarındaki ilişkinin fiziksel olmaktan öteye gideceğinden endişe etmesine gerek yoktu. Tabii ki istediği tek ilişki türü de buydu.

Ama Diana'nın ikilemi de burada yatıyordu: Bir gün önce Leydi Helen'la yaptığı konuşma, bu kadının ne yazık ki ilk görüşmede görüldüğü kadar iğrenç olduğunu teyit etmişti. Jeremy biraz aptaldı ama tam bir embesil değildi ve Diana onun bu kadar korkunç biriyle evlenmeye asla ikna edilemeyeceğini biliyordu. Ama o zaman geriye kim kalıyordu? Bu ev partisinde uygun bayanlar yok denecek kadar azdı ve şu anda Willingham'da kendini arayan kişinin, onu kendi kollarından çok başkasının kollarına gönderme olasılığının yüksek olması büyük talihsizlikti.

Ama bekle.

İşte buydu, aniden fark etti. Çözüm buydu. Leydi Helen o kadar kötü davranmalıydı ki, başka herhangi bir uygun kadın onunla kıyaslandığında çekici görünmeliydi. Ama kim? Diana değil tabii ki, zaten bütün mesele de buydu. Emily de değil - şu anda Belfry ile fazlasıyla meşgul görünüyordu. Sophie de değil elbette - Jeremy'yle olan ilişkisini daha yeni bitirmişti ve bu sonuç karşısında umutsuzluğa kapılacak gibi görünmüyordu.

Ama o zaman neden Sophie *olmasın*? Eğer bu ev partisindeki varlığı bir gösterge ise, aPair'in dostane bir şekilde sona erdiği açıktı. Sophie güzel, zeki ve her yönüyle iyi bir arkadaştı; Diana'nın aPair'in Willingham'ın iki haftadan uzun süren herhangi bir bağlılığa alerjisi olduğu için sona erdiğinden pek şüphesi yoktu. Ve zeki, sevimli Sophie, Leydi Helen Courtenay'le kıyaslandığında elbette daha çekici görünecekti. Sophie'nin Audley'nin kardeşine uzun süredir bağlı olması meselesi vardı ama Diana ne Sophie'den ne de West'ten aralarındaki ilişkiyi yeniden alevlendirmek istediklerine dair bir işaret görmemişti. Tabii eğer biri ara sıra her iki taraftan da özlem dolu bakışlar.

Hayır, Sophie Jeremy için mükemmel bir gelin olacaktı ve elbette Sophie için de avantajlar vardı. Jeremy'yi çekici bulduğu açıktı ve bir zamanlar rahmetli kocasıyla paylaştığı evde tek başına yaşamaktansa, Jeremy'nin Londra'daki geniş evini paylaşmak onun için şüphesiz daha keyifli olacaktı.

Rahmetli *kocanızın evinde tek başınıza yaşıyorsunuz*, diye hatırlattı zihninin gerisindeki, genellikle görmezden *gelmek* için elinden geleni yaptığı rahatsız edici küçük ses ona.

Ama bu farklıydı. *O* farklıydı. Yeniden evlenmek istemiyordu, ne Jeremy'yle ne de başkasıyla. Özgürlüğüne çok değer veriyordu. Diğer hanımlar da muhtemelen

aynı hissetmiyordu; Sophie'nin farklı olacağından emindi. Şüphesiz Jeremy'nin duygularını yenilemesine açık olacaktı.

Şimdi yapılması gereken tek şey, bunu yapmak istediğini ona fark ettirmektir.

Ertesi gün bir kez daha yağmurlu başladı ve av planları yine suya düştü. Dünkü salon oyunlarının yeterince eğlenceli olduğu kanıtlanmış olsa da, partinin genel havası, bir gün daha içeride hapsolme ihtimaline karşı kayıtsızlık gibi görünüyordu. Herkes oldukça geç kalktı, kahvaltı masasında yavaş yavaş belirdi ve sonra büyük ölçüde yalnız uğraşlar için bir kez daha ortadan kayboldu. Öğleden sonra erken saatlerde soğuk et ve peynirlerden oluşan basit bir öğle yemeği için yeniden bir araya geldiler ve yağmur yağmaya devam ederken bile grinin daha açık bir tonu gibi görünen gökyüzüne pencerelerden umutla baktılar. Yemekten sonra, beyefendilerin birçoğu ving-et-un oyunu ve büyük olasılıkla birkaç şişe konyak planlarıyla kütüphaneye çekildi. Sophie ve West, Jeremy'nin portre galerisine hayranlıkla bakacaklarını söyleyerek kol kola girdiler ve Violet ile Audley tarafından hevesli bir ilgiyle, Diana tarafından da garip ve sinirli bir ifadeyle izlendiler. Violet, Diana ve Leydi Emily salonun bir köşesine çekilmiş, sandalyelerini birbirine yaklaştırmış, başlarını eğerek istişare ediyorlardı.

Audley, Jeremy'nin omzunun hemen arkasından, "Ben olsam onları bölmeye çalışmazdım," diye öğüt verdi. Jeremy döndü; Audley'nin bakışları karısının üzerindeydi, yüzünde sevgi ve kızgınlığın garip bir karışımı olan bir ifade vardı. Bu ifade bazen sert olan yüz hatlarını yumuşattı ve ağzının bir köşesi Jeremy'nin anlamadığı ve anlamak istemediğinden emin olduğu bir gülümsemeyle hafifçe yukarı kıvrıldı. Odanın öbür ucundaki Violet başını kaldırıp kocasının bakışlarıyla karşılaştı; ağzını hafifçe büktü ve kaşlarını merakla kaldırdı. Audley'nin ifadesinde okuduğu bir şey gülümsemesinin genişlemesine neden oldu ve dudaklarında hâlâ belli belirsiz bir gülümsemeyle dikkatini tekrar arkadaşlarına çevirdi.

Jeremy, Audley'nin ilk uyarısına yanıt olarak, "Öyle bir niyetim yoktu," dedi. "*Sana* aylaklık etmeyi bırakmanı tavsiye etmeme gerek var mı?"

Audley sinirlenmeden, bakışlarını tamamen Jeremy'ye çevirmeden önce karısına son bir kez daha baktı. "Eğer aylıklık ettiğimi düşünüyorsan, o zaman yaptığın şeyin ne olduğunu düşündüğünü duymak isterim."

Jeremy gözlerini kıstı. "Ne demek istediğin hakkında en ufak bir fikrim yok."

Audley bir kadeh bordo şarabı alaycı bir selamla kaldırarak, "Tabii ki bilmiyorsun," dedi dostça. "Biliyor musun, bu kadar açık sözlü birine göre, papazın fare kapanından kaçmak konusunda pek de iyi bir iş çıkarmışa benzemiyorsun."

"Şaka yapıyor olmalısın," dedi Jeremy kollarını göğsünde kavuşturarak, kendini belli belirsiz huysuz bir çocuk gibi hissederek. "Fark etmediysen söyleyeyim, bütün gün Rothsmere'in kız kardeşiyle aramda sağlıklı bir mesafe bıraktım."

"Gerçekten de öyle," diye kabul etti Audley. "Ama benim bahsettiğim kadın o değildi."

Jeremy kendini tutamayarak gözlerinin Diana'ya kaymasına izin verdi. Violet ve Leydi Emily ile hararetli bir şekilde konuşuyor, bir eliyle de işaret ediyordu. Tüm hareketleri gibi bu hareket de ne çok hızlı ve çılgın ne de çok uyuşuk olacak şekilde hesaplanmış gibiydi. İnsanın aklına diğer yavaş, durgun aktiviteleri getirecek kadar tembeldi.

"Demek istediğimi kanıtlamaya devam ediyorsun," diye mırıldandı Audley. Jeremy büyük bir güçlkle gözlerini Diana'dan ayırıp arkadaşına dik dik baktı.

"Delirmiş olmalısın."

Audley sırtarak, "Bunu söylüyorsun çünkü kendi yüzündeki ifadeyi göremiyorsun," dedi. "Neredeyse ahlaksızca."

Jeremy, "Bu benim normal yüz ifadem," dedi.

"Hayır," dedi Audley sert bir sesle. "Öyle olsaydı, kibar toplumda asla dışarı davet edilmezdin. Bu kesinlikle şehvet düşkünlüğüdür."

Jeremy, tartışmanın verimsiz bir çizgide ilerlediğini hissederek konuşmayı yeniden yönlendirdi. "Boş verin bunları. Leydi Templeton'la ya da başka biriyle evlenmek gibi bir niyetim yok," diye ekledi aceleyle.

"Sen öyle diyorsan," diye kabul etti Audley, ama bir şekilde tam tersini yapıyormuş gibi görünmesine neden olacak bir şekilde kabul etmişti, ama Jeremy deli gibi görünmeden ona bunu nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. "Ben de öyle diyorum," diye cevap verdi, kendi kulaklarına bile biraz zayıf gelen bu cevapta karar kıldı. "Evlenecek bir tip olsaydım bile -düşünceyi boş

verin-

Leydi Templeton benim gözüme kestirdiğim bir kadın değil. Fark etmediysen söyleyeyim, onunla pek anlaşıyoruz. Hiç anlaşımadık."

Audley'nin ağzı bir çizgi halinde yumuşadı ve Jeremy'ye hiç de hoşlanmadığı uzun, inceleyen bir bakış attı. Bir süre sonra, "Tam olarak böyle tanımlayabilir miyim bilmiyorum," dedi. "İkiniz yıllardır birbirinizi boğazlıyorsunuz -en azından o ilk çıkışını yaptığandan beri- ama ben her zaman bundan zevk aldığınız izlenimini edindim."

Jeremy cevap vermek için ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Diana'yla Eton'daki günlerine kadar uzanan uzun yıllara dayanan tanışıklığını düşündü; o zamanlar aralarındaki on beş yıllık yaş farkı aşılamaz bir boşluk gibi uzayıp gidiyordu. Yıllar boyunca onu pek düşünmemişti; Penvale'in biraz fazla yüksek sesle gülen ve kendi iyiliği için biraz fazla cesurca konuşan sinir bozucu küçük kız kardeşiydi. Ancak büyüdükçe aralarındaki etkileşim daha da sertleşmişti. Penvale onunla acımasızca dalga geçmeye başlamıştı ve genç bir delikanlı olan Penvale de aldığı kadarını vermişti.

Ancak ilk sezonunda, bir baloda ya da bir tiyatro gezisinde beyefendileri incelerken gözlerindeki hesapçı ışığı izlediğinde, ona karşı hislerinde farklı bir şeyin ilk ipuçlarını hissetmeye başlamıştı. Peki bunu nasıl karşılamıştı? Hiçbir şeyi ciddiye almayan, hayatındaki her şeye şaka muamelesi yapmak için elinden geleni yapan o adam? Ona yarı şaka evlenme teklif etmişti ve o da kesinlikle hak ettiği gibi onu reddetmişti.

O zamandan beri kibar bir sohbeti bile zar zor sürdürebilmişlerdi. Yine de... itiraf etmek ona ne kadar acı verse de Audley haklı değil miydi? Diana'yı iğnelemek eğlencenin bir parçası değil miydi?

Kendi düşünceleriyle meşgulken, Audley'nin orada sessizce durmuş, yüzünde çıldırtıcı bir üstünlük ifadesiyle onun cevabını beklediğini fark etti.

Jeremy, "O kadar ileri gidebileceğimi sanmıyorum," diye çekindi.

Audley kendini beğenmiş bir tavırla, "Ben olsam yapardım," dedi. "Birbirinizle didişiyorsunuz çünkü birbirinize çok benziyorsunuz. Birbirinizde kendinizden çok fazla şey görüyorsunuz, bu yüzden birbirinizi kızdırmaya çalışmadan on saniyeden fazla sohbet edemiyorsunuz."

Jeremy kekeledi. "Bu çok saçma."
Audley ciddiyle, "Elbette," diye
onayladı.

"Kabul ediyorum, bazı geçici benzerlikler var, ama o tanıdığım en yakışıklı kadınsa ve ben de erkeksi ihtişamın bir örneğiysem, elimde değil." - bunun üzerine Audley gözlerini öyle bir devirdi ki, Jeremy gözlerinin kafasından tamamen fırlamadığına şaşırdı- "Bu yüzden bizi son derece benzer bulmanız çok doğal."

Audley bu konuşmayı başlattığına pişman olmuş gibi omuz silkti ve onun yanından geçerek kadınlara doğru ilerledi. "Sen nasıl istersen Jeremy. Penvale buralardayken ellerini ondan uzak tutmaya çalış, gerçi seni tekrar Aagrate'de yakalarsa o kadar iyi niyetli davranacağından emin değilim."

Jeremy itiraz edemeden -aslında bu suçlamanın pek çok kısmına- Audley karısına doğru ilerliyor, kulağına bir şeyler mırıldanmak için ona doğru eğiliyordu. Söylediği şey karısının rengini hafifçe değiştirdi ve Jeremy kirpiklerinin arasından ona hırçın bir bakış fırlattı. Jeremy ona bir şeyler mırıldandı ve adam geri çekilmeden önce Violet'in boynuna tamamen uygunsuz bir öpücük kondurdu. Jeremy, Violet'in onun gidişini izlediğini fark etti ve tüm bu alışverişte içinde beklenmedik olduğu kadar yabancı bir sızıya neden olan bir şey vardı. Bu açıkça yatakta iyi bir boğuşmaya ihtiyacı olduğunun işaretiydi - bir gün önce, kaba bir şekilde bölünene kadar elde etmeye çok yaklaştığı bir şeydi.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Diana'dan... yani ona güven vermesini istediğinde, bir tutku gecesi hayal etmişti, ardından ayaklarına kapanarak kendinden geçecek ve onun Tanrı'nın kadınlara armağanı olduğunu ilan edecekti. Bu senaryonun gerçek Aesh-and-blood Diana'nın hiçbir şeyiyle uzaktan yakından tutarlı olmadığı gerçeği önemsizdi. Bir erkeğin hayalleri olmalıydı.

Ancak, dün onunla yaptığı tartışmadan sonra, şüpheleri artmaya başlamıştı. Çünkü gerçekte, onun hakkında yaptığı değerlendirme pek de doğru değildi. Ne de olsa o bir markiydi ve marki olmadan önce de bir markinin oğluydu. Çaresiz kadınlardan -ya da iş için kendisine bel bağlayanlardan- yararlanmamaya özen gösterse de, tanıdığı kadınlar arasında avantajlı olmadığı tek bir kadın bile yoktu. Bir düşes bile unvanını sadece evliliğinden dolayı taşırdı; kendi başına sahip olduğu bir şey değildi bu.

Ve Jeremy, sahte bir alçakgönüllülük numarası yapmadan, kendisinin bir tür av olduğunu biliyordu. Bu, yıllar içinde bir noktada kendisine meydan okumaya dönüşmüştü - gençlik şehveti ve coşkusu olarak başlayan şey daha fazlası haline gelmişti. Bir kadınla işi biter bitmez gözünü bir sonraki fethediyordu - bundan sonra kimi baştan çıkarabilirdi? Bir düşes mi? Bir Rus prensesi mi? Sahnelerin son yıldızı mı?

Evet, evet, ve evet, kayıtlara geçsin.

Her ne kadar kadınlara elini bile sürmeden önce anlaşmalarını tam olarak anladıklarından emin olsa da, onlara eşlik ettikleri için cömertçe ödeme yapsa da (parasına ihtiyacı olmayanlar bile cömert hediyelerin alıcısıydı), İngiltere'nin en güçlü adamlarından biri olduğu gerçeği hala geçerliydi. Ve onlar, statüleri, zenginlikleri ya da güzellikleri ne olursa olsun, kadınlardı.

Ve Diana'nın haklı olabileceği de mümkündü - çok az da olsa mümkündü. Geçmişte birlikte olduğu kadınlardan dürüst bir fikir almamış olabilirdi. Ve bu gururunu itiraf etmek istediğinden daha fazla incitmiş olsa da, rotayı düzeltmek için bu şansı görmezden gelmek için iki kat daha fazla aptal olurdu.

Aklında bu düşünceyle, Diana'yı uydurma bir bahaneyle odadan çıkarmaya yarım saniye kalmıştı ki, Diana başını kaldırdı ve Jeremy'nin sahte olduğundan emin olduğu, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şaşkınlık ifadesiyle, "Leydi Helen! İşte buradasınız!"

Jeremy, midesinin derinliklerinde bu gelişmeden iyi bir şey çıkmayacağını söyleyen bir batma hissiyle döndü. Leydi Helen gerçekten de salonun kapısında duruyordu, yanında da -Tanrı onu korusun- büyükannesi vardı. Dul markiz, hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, yüzünde belli belirsiz bir acı ifadesi vardı ve Jeremy, önümüzdeki otuz saniye içinde hayatının kalitesinin oldukça düşeceğinden bu kadar emin olmasaydı, bunu eğlenceli bulabilirdi.

"Lord Willingham!" Leydi Helen, Jeremy'ye göre sadece yavru köpeklerle ve akıllı konuşma yaşının altındaki çocuklara yöneltilmesi gereken türden bir ses tonuyla konuştu. "Sizi görmek ne kadar güzel. Büyükanneniz çay siparişi edebileceğimizi ve salonda sıcak bir sohbet edebileceğimizi söylemişti.

ve sizin de burada olacağınızdan haberim yoktu! Diğer beyefendilerle birlikte daha *erkekçe* uğraşlara katılacağınızı düşünmüştüm."

Audley ciddiyetle, "Ama burada bulunmam hiç de şaşırtıcı değil," dedi. Sadece ağzının kenarındaki ufak bir seğirme eğlendiğini belli ediyordu. "Erkekçe uğraşlar pek de benim dahil olacağım bir şey gibi görünmüyor, ha?"

Leydi Helen eteklerinin gizli bir kıvrımından bir yelpaze çıkardı -Jeremy bu numarayı nasıl becerdiğinden tam olarak emin değildi- ve tiz bir kıkırdama çıkarırken yüzünün önüne doğru savurdu. "Ah, Lord James, beni nasıl da kızdırıyorsun! Son zamanlarda ona çok bağlı görüldüğünüz için güzel karınızın varlığından kendinizi ayıramayacağınızı elbette biliyordum. Hiç kimse sizin onun yanından birkaç adımdan fazla uzakta olmanızı, üşüdüğünde ya da baygınlık geçirdiğinde harekete geçmeye hazır olmanızı bekleyemezdi."

Gülmemek için kendini zor tuttuğu anlaşılan Violet, "Son zamanlarda kendimi biraz kötü hissettiğim doğru James. Varlığın çok takdire şayan." Bir mendile doğru nazıkçe öksürdü. Kocası gözlerini devirmekle kahkahayı patlatmak arasında kalmış gibiydi.

Leydi Helen, bir tür sessiz sohbete dalmış olan Violet ve James'e buğulu gözlerle son bir kez baktı ve odağını endişe verici bir şekilde Jeremy'ye çevirdi.

"Lord Willingham, çay içmek için bize katılacak mısınız?"

"Yapacağını söyle Jeremy," dedi büyükannesi hızlıca, kolunu demir gibi kavrayarak ve başka bir kadından gelse çaresiz olarak nitelendireceği bir bakış atarak.

Leydi Helen Courtenay, Willingham'ın Dowager Marchioness'inde bu tepkiyi uyandırabilirdiyse, belli ki beklenmedik yeteneklere sahipti.

Jeremy, Leydi Helen'i hafife alıp almadığını ve aslında endişelenmesi gerekip gerekmediğini merak etti.

Ancak şu anda ona, "Çay içmek için size katılmaktan memnuniyet duyarım, hanımlar," demekten başka kibar bir seçenek kalmamıştı. Umarım Audley de gelir?"

"Sadece bir aptal çörek fırsatını geri çevirir."

"Mükemmel," dedi dul markiz, "küçük bir orduyu doyuracak kadar yiyecek talep ettiğime göre, en azından birkaç beyefendinin orada bulunacağını varsayıyorum."

Kısa bir süre içinde grup 1replace'in önündeki sandalyelere yerleşti ve çok geçmeden bir çift hizmetçi sandviçler, çörekler ve cazip görünen hamur işleriyle dolu devasa bir çay servisini odaya taşıdı. Leydi Helen çay doldurma görevini üstlenmek üzere çaydanlığa uzanmak ister gibi bir kolunu uzattı ama Diana ondan önce davrandı. Jeremy bunu nasıl başardığından emin değildi, çünkü hiçbir hareket aceleye gelmiş gibi görünmüyordu ama yine de oradaydı, elinde çaydanlık, sakince ilk fincanı doldururken, Leydi Helen beceriksizce hareketini bir çöreğe uzanarak örtbas etmeye çalışmak zorunda kaldı.

"Leydi Helen," dedi Diana yaşlı markize bir fincan çay uzatırken ve ikinci fincanı doldurmak için çaydanlığı tekrar kaldırırken, "Elderwild'da kaldığınız süre boyunca keyif aldınız mı?"

"Ama tabii ki Leydi Templeton," dedi Leydi Helen, Jeremy'ye ancak dehşet verici olarak sınıflandırılacak bir gülümsemeyle. "Lord Willingham kadar çekici, nazik ve mükemmel bir ev sahibiyse kalırken eğlenmemek mümkün değil."

Violet bunun üzerine öksürmeye başladı; yaz boyunca Violet'in öksürük sesine oldukça aşina olan Jeremy, bunun bir kahkahayı gizlemek için tasarlandığından neredeyse emindi. Diana'ya baktı, onun bu fırsattan yararlanarak kendisini muhteşem bir şekilde yere sermesini bekliyordu ama yüzünde garip bir ifade vardı.

"Ne kadar haklısınız Leydi Helen," diye onayladı Diana ve Jeremy bu ifadenin bir gülümseme olması gerektiğini geç de olsa fark etti. "Ve Lord Willingham'ın kendisini eğlendirecek böylesine hoş bir arkadaşı olduğu için ne kadar şanslı."

"Leydi Templeton, kendinizi iyi hissediyor musunuz?" diye sordu büyükannesi; çay fincanını yarısına kadar ağzına götürmüş, Diana'ya endişeyle bakarken fincan elinde asılı kalmıştı.

"Asla daha iyi olmayacak," diye güvence verdi Diana. Tekrar Leydi Helen'e döndü. "Leydi Helen, burada bulunan tek bekâr hanımlardan biri olmak size zor geliyor olmalı. Çok nazik ev sahibimiz sizinle bu kadar ilgilendiği için ne kadar şanslısınız."

Leydi Helen mırıldandı. Jeremy, son çay fincanını doldurmakla yetinen Diana'ya ters ters baktı, sonra da kendi fincanını sahte bir selamla ona doğru kaldırdı.

Jeremy, kuşkusuz her zamanki çekiciliğinden yoksun bir tavırla, "Tüm konuklarıma karşı özenli olmaya çalıştığımı inanıyorum, Leydi Templeton," dedi ama gerçekten de insanın sınırları vardı.

Diana gözlerini kocaman açarak, "Elbette," diye onayladı. "Siz hayırseverlikten başka bir şey değilsiniz. Ama yine de Leydi Helen'in kendini rahat hissetmesini sağlamak için fazladan bir çaba gösterdiğinizizi fark ettim." Son sözden önce zar zor fark edilebilen bir duraklama oldu ama Jeremy odadaki herkesin bunu kendisi gibi fark ettiğinden emindi.

"Gerçekten de Jeremy, çok dokunaklı oldu," diye araya girdi büyükannesi; Jeremy ona yaralı bir ihanet bakışıyla baktı. Diana gibiler tarafından komploya uğramak bir şeydi - en azından onun söz konusu olduğu durumlarda bu konuda kendine yardım edemiyor gibiydi. Ama kendi Aesh'i ve kanı tarafından ihanete uğramak?

"Bir bayana böylesine özel bir ilgi gösterdiğinizizi daha önce gördüğümünden emin değilim," diye devam etti kendi Aesh ve kanı. Çay fincanını dudaklarına götürürken neşeli bir kahkaha attı; Jeremy o ana kadar ağzından hiç böyle bir ses çıkmadığından emindi.

"Ben de *tam* aynı şeyi düşünüyordum," diye haykırdı Diana, görünüşe bakılırsa çok sevinmişti. "Daha dün Lord Willingham'ın bana bir gelin alma niyetini itiraf ettiğini düşünürsek, bu özellikle dikkat çekiciydi!"

Neyse ki Jeremy çay fincanını henüz ağzına götürmemişti. Yine de fincanı koltuğunun yanındaki sehpaye usulca bırakırken tabağın içinde oldukça yüksek bir sesle takırdadı. "Ben de öyle mi dedim, Leydi Templeton?"

Diana düşünceli bir tavırla bir çenesini dudaklarına vurdu; Jeremy bunun adil olmayan bir taktik olduğunu düşündü, çünkü dikkatini söz konusu dudaklara çekmişti ve bu da onun başka bir şeye odaklanmasını çok zorlaştırıyordu.

"Sanırım Lord Willingham, artık gençleşmediğinizle ilgili bir şeyler söylemişsiniz."

Jeremy gözlerini kıstı. "Elbette," dedi. "Şimdi çok iyi hatırlıyorum. Ve tabii ki, önünde daha uzun üreme yılları olacak kadar genç bir eşe ihtiyacım olduğundan bahsetmiştim. Sanırım on sekiz yaşından büyük olmamalı demiştim."

Gözlerini kısma sırası Diana'daydı. "Konuşmayı biraz farklı hatırlıyor gibiyim lordum. Bana en çok takılan kısım, iyi bir aristokrat soyağacına sahip bir eş istediğinizi söylediğiniz zamandı. Etkileyici bir soy, anlarsınız ya."

Leydi Helen durdu ve onlara öylesine hevesle baktı ki, Jeremy onun sandalyesinden tamamen düşecek kadar öne eğilmesinin an meselesi olduğunu hissetti.

"Sanırım en çok arzu edilen özelliğin hanımefendinin ilk sezonunda olması olduğunu söylemiştim," dedi kararlı bir şekilde. "Aslında, başka bir şey söyleyebileceğimi hiç sanmıyorum."

"Ama birkaç mevsimin bir kıza belli bir... cila verdiğini düşünmüyor musunuz? Ben genellikle yirmi yaşın evlilik için mükemmel bir yaş olduğunu düşünürüm."

"Bu adam için değil," dedi Jeremy usulca. "Ya çok genç bir eş ya da biraz daha yaşlı bir eş isterim."

Diana'nın gözleri anında temkinli bakmaya başladı. "Daha yaşlı mı?"

Jeremy yavaşça, düşünceli bir tavırla, "Evet," dedi. "Tabii ki *yaşlı* değil, büyükanneçim," diye ekledi *yaşlı* markiz.

Dowager markiz sakın bir tavırla, "Sorumluluk almak için kendimi o kategorideki insanlardan biri olarak görmem gerekir," dedi.

"Ama," diye devam etti Jeremy, sanki bu kesinti hiç olmamış gibi, "sadece *biraz* daha yaşlı. Biraz yaşlandım diyebiliriz."

Diana, "Lütfen 'uzun diş' deyimini tanımlayın, efendim," dedi.

"Ah, bilmiyorum." Jeremy dramatik bir iç geçirdi ve derin düşüncelere dalmış gibi gözlerini orta mesafeye dikti. "Belki de... üç yirmi?"

"Bu biraz saçma Jeremy," dedi Violet, Jeremy'nin geç de olsa fark ettiği üzere Diana'yla aynı yaşta olan ve hâlâ evlenmemiş olan Emily'ye endişeli bir bakış atarak. Ancak Leydi Emily, Jeremy'nin içini rahatlatacak şekilde, tüm bu konuşmadan son derece keyif almış görünüyordu. Jeremy ona özür dileyen bir bakış attı ve o da karşılığında çay fincanını neşeyle kaldırdı. Oldukça neşeli görünüyordu ve Belfry ile aralarında fark ettiği fısıltılı konuşmaların buna ne ölçüde neden olduğunu merak etti.

Jeremy tüm masumiyetiyle, "Kötü bir niyetim yok, Violet," dedi. "Ben sadece yaşlı kadınları çok çekici buluyorum. Tabii daha önce evlenmemişse. Bir

Belli bir yaşı gelmiş bekâr bir bayanın kendini ve tercihlerini tam olarak anlayacak zamanı olmuştur ve bence ilerlemiş yaşına rağmen takdire şayan bir eş olacaktır. Elbette dul bir kadın tamamen farklı bir konu olurdu." Artık ne söylediğinden bile emin değildi, sadece her zamanki gibi Diana'yı iğnelemek için duyduğu amansız arzuyla hareket ediyordu.

"Ah?" Jeremy, Diana'nın sesindeki boğuk tınıya neredeyse kahkahalarla gülecekti; kendisiyle savaş halinde gibiydi, bu konuda onunla tartışmak arzusuyla, neşeli bir umursamazlık havası yansıtmak arzusu arasında kalmıştı.

"Gerçekten de," dedi kederle. "Dullar çok... inatçıdır. Çok inatçı. Kendi yollarına saplanıp kalmışlar. Biriyle evlenebileceğimi hiç sanmıyorum."

Büyükannesi çok geç fark ettiği bir ifadeyle onu izliyordu. "Kimsenin sana böyle bir şey önerdiğini duymadım Jeremy," dedi aldatici bir masumiyetle. "Tabii bu olasılığı düşünen sen değilsen?"

Jeremy tehlikeyi sezmişçesine hızla, "Hiç de değil," diye cevap verdi. "Sadece İngiliz dulunun ne kadar nahoş bir tür olduğu konusunda hemfikir olduğumuzdan emin olmak istiyorum."

Leydi Helen sandalyesinde öne doğru eğildi, hatta iki eliyle ağzını daha rahat kapatabilmek için çay fincanını yere bırakacak kadar ileri gitti. "Lord Willingham," dedi dramatik bir sahne fısıltısıyla, "Leydi Templeton'ın dul bir kadın olduğunu unuttunuz mu?"

"Evet, Willingham," dedi Diana tembelce, "özellikle dikkat çekici olan bu ayrıntıyı unutmuş olman ne kadar aptalca. Belki de ilerlemiş yaşıңызdandır?" Düşünceli bir şekilde durakladı. "Elbette bu yüzden bir an önce evlenmen şart, daha fazla beklersen karını bir sabahtan diğerine tanıyamayacak hale geleceksin."

"Kadının kim olduğuna bağlı olarak, bu o kadar da kötü bir şey olmayabilir," dedi Jeremy, ona en iyi, en ölümcül gülümsemesini vererek.

"Jeremy, bu konuşmayı hemen kes," dedi büyükannesi sert bir sesle. "Bu, misafir odası ya da başka bir yer için hiç de uygun olmayan bir konuşma," diye sertçe ekledi. Normalde onun bir bakışı Jeremy'yi korkutmaya yeterdi ama Diana yanındayken her zaman olduğu gibi Jeremy kendini pervasız hissediyordu.

"Ama eminim ki leydim, torununuzun evlilik sorununa bariz bir çözüm bulunduğunu görüyorsunuzdur." Diana, sanki orada bulunan herkes onun neyi ima ettiğinin farkında değilmiş gibi, Leydi Helen'e doğru anlamlı bir bakış fırlattı.

"Çok şey görüyorum Leydi Templeton," dedi yaşlı markiz düşünceli bir ifadeyle.

"Çok sevindim," dedi Diana, sesi memnun olmuş gibiydi ama Jeremy büyükannesinin ona attığı kurnaz bakışların belayı işaret ettiği konusunda onu uyartabilirdi. Ne var ki, Diana ona dönüp, "Sanırım konuşmamızı şimdi daha iyi hatırlıyorsun, Willingham?" diye eklediğinde kendini pek de hayırsever hissetmiyordu.

"Belki de hatırladığınız kadar ayrıntılı değildir, Leydi Templeton," dedi ince bir gülümsemeyle.

"Sanırım aşk ve arkadaşlık arzunu itiraf etmenden o kadar etkilendim ki, her ayrıntıyı hafızama kaydettim," dedi, teatral bir elini göğsüne koyarak.

"Evlilik konusunu tartıştığımızı sanıyordum," diye cevap verdi. "Devletin ille de diğerleriyle el ele gitmesi gerektiğinden emin değilim."

"Alaycı!" diye bağırdı dramatik bir şekilde. "Belli ki kalbiniz henüz Aşk Tanrısı'nın okuyla delinmemiş."

"Kesinlikle öyle olmamasını umuyorum. Kulağa oldukça acı verici, kanlı bir iş gibi geliyor."

Diana ciddiyetle, "O zaman doğum sırasında karınla doğru dürüst empati kurabilmen için çok daha iyi," dedi.

"Leydi Templeton!"

Görünüşe göre bu çok ileri bir adımdı. Büyükannesinin ses tonu aralarındaki en cesur kişiyi bile bastırmaya yetecek kadar sertti ve Diana sustu, çayını yudumlarken utanmış görünüyordu. Jeremy onun yüz ifadesinin tamamen yapmacık olduğundan emindi. On yılı aşkın tanışıklıklarında Diana'nın utandığını hiç görmemişti.

"Ee," dedi Leydi Emily, neredeyse kurtarılamaz hale gelen durumu kurtarmaya çalıştığı belliydi. "Dışarıda yağmur diniyor gibi görünüyor. Belki çaydan sonra bahçelerde bir gezinti yapabiliriz?"

"Harika bir fikir," diye onayladı Violet, Emily'nin garip çay saatlerinden kaçma arzusunu paylaşıyor gibiydi. "Temiz hava, özellikle de temiz *nemli* hava çok iyi gelir... için

-" Sözünü yarıda kesti, belli ki boa kürek çekiyordu. "Kalp mi?" diye zayıfça sordu.

Audley karısına eğlenen bir bakış attı.

"Böyle bir şey duyduğumu hiç sanmıyorum, Leydi James," dedi Leydi Helen dudak bükerek. "Ayrıca o çamurun içinde dolaşırsam terliklerimin mahvolacağı kesin."

"ey, ilk olarak ayakkabılarda bir değişikliğe ihtiyaç olabileceğini düşündüm," dedi Violet, toplayabildiği kadar sabırla.

"Bilemiyorum," diye üzüldü Leydi Helen. "Ayakkabılarımın amurlanması riskini göze alabilir miyim bilmiyorum ve ya kayıp bileğimi burkarsam ve o zaman burada kalmak zorunda kalırsam... yani, *süresiz olarak*, gerçekten." Yüzündeki kanın çekildiğini hisseden Jeremy'ye kurnazca bir bakış attı.

"Leydi Helen, size ayakkabılarımdan bir çift ödünç vermekten mutluluk duyarım," dedi Diana tatlı bir sesle. "Partiye katılmamanız hepimizi - özellikle de Willingham'ı- perişan ederdi sanırım. Bu, o güzelim terliklerinizin çamur içinde kalmasından bile daha büyük bir felaket olurdu."

Gruptan dağınık ve gönülsüz bir onay mırıltısı yükseldi ve böylece karar verildi: Şimdilik ay; sonra da yürüyüş. Jeremy, Diana'nın gereksiz yere kendini beğenmiş bir tavırla çöreğin üzerine reel sürmesine kuşkuyla baktı. Birinin rek hazırlamasını izlerken hayatında hiç bu kadar derin bir kıyamet duygusu hissetmemiti.

Bir planı olduğundan emindi.

Ve bundan hiç holanmayacağından da bir o kadar emindi.

On yedi

Diana kadın olarak doğmuş olmasının büyük bir utanç *olduğunu düşündü*, çünkü takdire şayan bir general olabilirdi. Etrafındaki herkes bir satranç tahtasındaki oyuncular ve onun planlarına göre hareket ediyorlardı. Neredeyse kontrol edemeyeceği bir kıkırdama isteği duydu ama kendini tuttu; bu sadece arkadaşlarını entrikalarından haberdar etmekle kalmaz, muhtemelen onu deli bir kadın gibi gösterirdi.

Dürüst olmak gerekirse, o da böyle hissetmeye başlamıştı.

Elbette bu tamamen Jeremy'nin suçuuydu, her zaman olduğu gibi. Sadece onu o kadar sinirlendiriyordu ki, bir tepki uyandırma umuduyla onu dürtmekten kendini alamıyordu. İtiraf etmeliydi ki çay saatindeki söz düellosu onu biraz aşmıştı -Willingham'ın Dowager Marchioness'inin önünde gerçekten *doğumdan* bahsetmiş miydi- ama şimdi her şey rayına oturmuştu ve Leydi Helen, Diana'nın özenle sakladığı iplerde dans eden bir kukladan başka bir şey değildi.

Şu anda kuklası Jeremy ile kol kola yürüyordu ve Diana bu erken başarı için kendini kutlamaya başlamıştı bile. İngiliz üst sınıfının kurallara takıntılı dünyası hakkında kim ne derse desin -ki kendisi de zaman zaman bu konuda epey bir şey söylemişti- katı onur kuralları bazen işe yarıyordu.

Örneğin, bir hanımefendinin kendisine en az iki numara büyük gelen yürüyüş botlarına takılıp düşmesi ve yakındaki bir ortanca çalısının üzerine devrilmeden önce bir markize onu kurtarmak için hamle yapmaktan başka seçenek bırakmaması gibi.

Ve Leydi Helen aptal olmadığından, bir markizin kolunu ele geçirdikten sonra kesinlikle bırakmayacaktı. Diana boş boş Jeremy'nin ertesi gün kolunun her yerinde 1nger şeklinde çürükler olup olmayacağını merak etti.

Başka bir deyişle, her şey plana uygun gidiyordu. *Plana* rağmen kabul etmek zorunda olduğu bir şey için kullanmak için aşırı cömert bir terim olabilir.

oldukça aceleyle bir araya getirilmiş bir plan. Onun en iyi işi sayılmaz.

Yine de, zor bir durumda iş görürdü ve bir sonraki hamlesini yapma zamanı gelmişti. "Lord Willingham," diye seslendi çiftin arkasında yürüdüğü yerden.

Sophie, Violet ve Emily hemen arkalarındaydı. "Leydi Helen topallıyor gibi görünüyor." Aslına bakılırsa Leydi Helen garip bir şekilde yürüyordu ama Diana bunun sadece küçük ayaklarının Diana'dan ödünç aldığı botların içinde kaymasından kaynaklandığından emindi. Yine de gerçeğin çöpçatanlık işinin önüne geçmesine izin verecek değildi.

dowager marchioness çay saatinde.

Diana endişeli bir ifadeyle, "Sanırım biraz dinlenmek ona iyi gelebilir," diye ekledi.

Jeremy kolundaki kadına üstünkörü bir bakış attıktan sonra keskin bakışlarını Diana'ya yöneltti. "Belki de hepimiz etrafımızı saran doğal güzelliğe hayranlık duymak için bir an durmalıyız," dedi kibarca. Diana bunu aramıyor olsaydı, adamın gözlerindeki meydan okuyan bakışı kaçırabilirdi.

Kiminle uğraştığını unutup unutmadığını soran bir bakıştı bu - gerçekten de onun bu kadar kolay tuzağa düşürülebileceğini düşünüp düşünmediğini. Kadın, adamın bakışlarını tamamen kendinden emin bir ifadeyle karşıladı ve göz temasını kesmeyi reddetti. Bu adama bir santim bile taviz vermek niyetinde değildi.

"Diana, gözlerini kırpmadan etkileyici derecede uzun bir süre geçirebiliyorsun," diye araya girdi Violet, sessiz savaşlarını bölerek.

"Dinlenmeye ihtiyacım yok," dedi Diana yüksek sesle, Violet'i tamamen görmezden gelerek ve tüm dikkatini Jeremy ve Leydi Helen'e odaklayarak. "Bence geri kalanımız yola devam etmeli ve Leydi Helen kendini yürümeye devam edebilecek kadar iyi hissedene kadar yanında beklemenize izin vermeliyiz."

Jeremy telaşla, "Bunun uygun olacağını pek sanmıyorum," dedi ve Diana onun sesindeki belli belirsiz tedirginliği fark etmekten memnun oldu. Bu ona kendisini hafife almayı öğretir, diye düşündü kendini beğenmiş bir tavırla.

"Pekâlâ," dedi düşünceli bir tavırla. Durakladı, adamın tehlikeyi atlattığını düşünmesine izin verdi -gerçekten de grubun diğer üyeleri tartışmanın sona erdiğini düşünerek ilerlemek ister gibi yaptılar- ve sonra sessizliğe gömüldü: "O zaman belki de onun yerine Leydi Helen'i taşımalısınız?"

"Oh!" Leydi Helen dramatik bir şekilde göğsünü tuttu. Söz konusu göğüs Diana'nınkine rakip olmasa da, insan erkeği dikkati vücudunun böyle bir noktasına çekildiğinde fiziksel olarak başka tarafa bakamaz ve Jeremy bu konuda diğer erkeklerden farklı olmadığını kanıtladı.

"Sanırım bu biraz aşırıya kaçmak olur-" diye söze başladı Jeremy ama Leydi Helen'in bir tür feryat fğan baygınlık geçirmesiyle itirazından vazgeçti ve tabii ki düşmesini engellemek için harekete geçmesini gerektirdi. Hanımefendi son derece dengersiz görünüyordu. Belki de gerçekten tıbbi müdahale gerekliydi.

Ve işte oradaydılar: Jeremy elinde bir kucak dolusu narin, buğulu bakireyle, Diana yüz hatlarını kendini beğenmiş bir neşeden ziyade hafif bir endişe ifadesine dönüştürmeye çalışarak ve grubun geri kalanı bu küçük tabloyu bir Drury Lane prodüksiyonuymuş gibi izleyerek. Ve gerçekten, onları kim suçlayabilirdi ki?

"Size eve kadar eşlik edebilir miyim, Leydi Helen?" Jeremy kibarca sordu ve -En ufak bir nefes darlığı belirtisi göstermeden. Diana kendisine rağmen etkilenmişti -Lady Helen'in ince olduğu doğrudu ama uzun boyluydu ve en az dokuz taş ağırlığında olmalıydı.

"Oh," diye zayıf bir cevap verdi hanımefendi. "Sizi bu kadar rahatsız edeceğimi hiç düşünmemiştim lordum. Eğer beni tünayebileceğim uygun bir bank ya da kaya bulursanız, eminim bir dakika içinde kendime geleceğim."

Jeremy'nin yüz ifadesinden bunun pek olası olmadığı anlaşılıyordu, tıpkı kadının ses tonundan da anlaşıldığı gibi. Bakışlarını etrafta gezdirdi, belli ki centilmenlik dışı görünmeden yükünü hafifletebileceği bir yer arıyordu ve gözleri yaklaşık yirmi metre ötedeki narin bir ferforje banka takıldı. Bank, bakımlı bahçelerin içinden geçen çakıllı yolun bir kıvrımına yerleştirilmişti ve her iki tarafı da mahremiyet izlenimi veren çalılarla çevriliydi.

Diana'nın amaçları için mükemmeldi.

"İşte!" diye seslendi neşeyle, bir kolunu söz konusu banka doğru sallayarak. Arkadaşlarının birden fazla meraklı bakışına maruz kaldığını fark etse de ısrarını sürdürdü. "Eminim ki birkaç dakika dinlenirsiniz Leydi Helen iyileşecek ve yürüyüşümüzde bize tekrar katılabileceksiniz."

Ancak Jeremy yerinden kımıldamadı. "Ancak bize eşlik ederseniz, Leydi Templeton," dedi büyük bir nezaket gösterisiyle. Ses tonu son derece kibardı ve yüz ifadesinde yumuşak bir davetten başka bir şey yoktu.

Diana'nın planının bir sonraki kısmı burada devreye girecekti ve bu onun dikkatli bir manevra yapmasını gerektirecekti. "Belki Leydi Fitzwilliam da size katılabilir diye düşündüm."

Sophie onun yanında durdu ve dönüp sorgulayan gözlerle ona baktı. "Ah?" diye sordu basitçe, güzel yüzü durgun bir gölet kadar pürüzsüz ve sorunsuzdu, sadece gözündeki en ufak bir kıvılcım, içinde hâkimiyet için savaşılan bir çeşit kızgınlık ve eğlence kombinasyonunu gösteriyordu.

"Yavaşladığını fark ettim Sophie," dedi Diana ciddiyetle. "Adımlarının benimkiler kadar uzun olmadığını biliyorum ve bize uyguladığım cezalandırıcı tempodan biraz uzaklaşmanın hoşuna gideceğini düşündüm." Ve daha da önemlisi, hem Leydi Helen *hem* de Sophie'yle aynı sırayı paylaşmak -özellikle de yakın zamanda evlilikten bahsedilmişken-Jeremy'nin, bir kadının manevralarından kolayca kaçmanın yolunun diğer sıra arkadaşında olduğunu hemen anlamasını sağlamalıydı.

Elbette Sophie buna razı olsaydı, bu planı uygulamak daha kolay olurdu.

Ancak ne yazık ki, Audley'le birlikte önden yürümekte olan, ancak soygunu fark edince geri dönerek gruba katılan West, müdahale etmek için bu anı seçti.

"Eğer Leydi Fitzwilliam tempoyu çok hızlı buluyorsa, onunla birlikte yürümekten memnuniyet duyarım."

Diana bu sırada Sophie'ye yan gözle baktı; Sophie hareketlerini kontrol edemiyormuş gibi, West'in sözleri üzerine gözlerinin ona kaymasına izin vermiş ve orada tutmuştu. Bir anlık gergin sessizlikten sonra konuştu. "Neden herkesin benim bir bahçede yürüyebilmemle bu kadar ilgilendiğinden emin değilim ama yine de size eşlik ettiğim için mutlu olmalıyım lordum."

Sözler Sophie'nin ağzından henüz çıkmıştı ki West, sakat bacağının izin verdiği kadar hızlı bir şekilde ona doğru ilerledi ve kolunu uzattı. Kısa bir tereddüt anından sonra Sophie elini uzatıp onu tuttu. West onu, üzerinde yürüdükleri ana yolla kesişen patikalardan birine doğru götürmeye başladı; Diana'nın bakışları, kardeşini dikkatle izleyen Audley'ye takıldı.

Jeremy birkaç saniye sonra, "Bu durumda ben ve Leydi Helen'e kimin eşlik edeceği sorusuyla baş başa kalıyorum," diyerek sessizliği bozdu.

bir an için grubun önüne geçti. En masum ve sorgulayıcı gülümsemesini Diana'ya çevirdi. "Leydi Templeton?"

Hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırma isteğine direnen Diana, yürüyüşleri için yaptığı o çok parlak planın iyi sonuçlanmayacağını zihinsel olarak kabul etti. "Elbette," dedi dişlerini sıkarak. "Çok memnun olurum."

"Sensiz devam edelim, olur mu?" Violet arkalarından seslendi.

"Yardıma ihtiyacınız var mı, Willingham?" Audley, Leydi Helen'e endişeli bir bakış atarak sordu. "Hanımefendinin kardeşini ya da bir doktoru getirmekten mutluluk duyarım..."

"Harika bir fikir!" Jeremy, boğulmakta olan bir adamın bir sala doğru hamle yapması gibi, "Harika bir fikir!" dedi.

"Bunun gerekli olacağını sanmıyorum," dedi Diana yüksek sesle. Sanki Audley söz dinlemeyen bir çoban köpeğiymiş gibi elleriyle kışkırtıcı bir hareket yaptı -çoban köpeklerine biraz haksızlık olsa da çoğu erkek için hiç de yanlış bir benzetme olmadığını düşündü. "Biraz dinlendikten sonra size tekrar katılacağız." Ona parlak bir şekilde gülümsedi, Audley bundan hafifçe rahatsız olmuş görünüyordu. Kocasının dirseğinden tutup onu Penvale'le hararetli bir şekilde sohbet eden Emily'nin arkasındaki patikadan aşağıya doğru yönlendiren Violet'e konuşur gibi bir bakış attı. Diana yan gözle Jeremy'ye bakınca onun ıssız bir adada mahsur kalmış bir adamın geçen bir gemiyi izlediği gibi onları izlediğini gördü.

Ancak içinde bulunduğu durumu kabullenmiş olacak ki, Leydi Helen'i hemen sıraya oturttu ve ardından Diana'ya elini uzatıp dikkatlice yanına oturttu.

Bank, doğal olarak, sadece iki kişi için yeterince büyüktü.

Diana kaşlarını çatmaktan kendini alamadı; yan gözle baktığında benzer bir ifadenin Leydi Helen'in yüzüne de yansıdığını gördü. Markinin kendisi tarafından, diye belirtmek istedi Diana, çünkü Leydi Helen'in öfkesinin bir kısmının kendi şahsına yöneldiğinden şüpheleniyordu.

"Evet," dedi Diana parlak bir sesle, eteklerini düzelterek, "işte buradayız."

Jeremy'nin cevabı, erkeklerin gerçek kelimelerin yerine geçtiğine inandıkları anlaşılmaz bir homurdanmaydı. Leydi Helen'inki ise göz devirmeydi.

"Çok güzel bir gün," diye tekrar denedi Diana, yol arkadaşlarının pek de tatmin edici olmayan tepkileri sadece kendi aykırı doğasını kışkırtmaya yaramıştı.

Jeremy kuru bir sesle, "Ve bunu böyle bir yalnızlık içinde takdir edebilmemiz ne kadar güzel," dedi.

"Kesinlikle katılıyorum," dedi Diana. Leydi Helen'e dönerek, "Bileğiniz nasıl?" diye sordu.

"Gayet iyi," diye cevap verdi hanımefendi soğukkanlılıkla. "Sanırım bu teknelerinizi biraz çarpıtmışım."

Ayakkabı numarasına yapılan iğnelemeyi duymazdan gelen Diana ısrarını sürdürdü. "Ve Lord Willingham'ın sizi kurtarmak için harekete geçmesi ne kadar nazik bir davranış."

"Evet," diye onayladı Leydi Helen. "Gerçekten de tüm romansların yapıldığı gibi bir şeydi."

İşte o zaman Diana bunu fark etti. Leydi Helen'in ses tonundaki o çok hafif gariplik. Sözler tamamen doğru olsa da, Diana'nın tanıdığı Leydi Helen'e hiç benzemeyen bir alaycılık vardı.

Ya da bildiğini sandığını.

Jeremy'ye doğru hızlı bir bakış attı ama onun ortadan kaybolduğunu gördü.

Tam olarak değil elbette, ama sanki nezaketin izin verdiği ölçüde bir mesafe koymak istercesine birkaç adım uzaklaşmıştı. Şu anda bir gül ağacına büyük bir dikkatle bakıyordu.

Zorlukla bir iç çekişi bastıran ve Jeremy ile Leydi Helen'i Aowering çalıları arasında rahat bir inzivaya terk etme planının başarısızlığa mahkûm olduğunu kabul eden Diana boğazını temizledi.

Jeremy hemen doğruldu ve Diana, onlara doğru ilerleyen uzun boylu adamın zarif, Auid hareketini bir tür sanatsal takdirle hayranlıkla izlemekten kendini alamadı. Adımları yumuşak, neredeyse durgundu ve güneş ışığı altın başının üzerinde yeni bir madeni paranın üzerinde olduğu gibi parlıyordu. Bir anda onun resmini yapmak için neredeyse bastırılamaz bir istekle doldu. Genelde portreler onun uzmanlık alanı değildi - manzaraları ve natürmortları, içinde insan olmadığı için, hatta kendini tamamen yemyeşil tepelere kaptırabildiği ve parlak, ışıltılı, sanatsal dünyasıyla ilgili her şeyi unutabildiği için seviyordu - ama bir fırçayı eline almak için adeta can atıyordu. Bunun yerine ellerini eteklerinin arasına sıkıştırdı.

"Nasıl yardımcı olabilirim, güzel bayan?" Jeremy önlerinde dururken alaycı bir tavırla sordu ve Diana dudaklarını büzerek cevap olarak gülümsemeyi reddetti.

"Sanırım Leydi Helen partiye yeniden katılmak için kendini yeterince iyi hissediyor," dedi hızlıca, kendini banktan iterek ve onun uzattığı eli tamamen görmezden gelerek.

"Aslında," dedi Leydi Helen de ayağa kalkarak, "sanırım bir süreliğine odama çekilmek istiyorum. Bileğim ağrıyor ama bu ayakkabılarla daha fazla yürümeyi düşünmek bile istemiyorum."

"Size eve kadar eşlik edebilir miyim?" Jeremy kibarca sordu.

"Hayır, teşekkürler lordum," dedi Leydi Helen, Diana'yı şaşırtarak. Eve doğru yürümeye başlamıştı bile. Diana onun Jeremy tarafından eşlik edilme fırsatına balıklama atlamasını beklerdi -özellikle de Diana'nın arkadaşlığından kurtulmasına izin vereceği için.

"Siz ve Leydi Templeton partiye yeniden katılmalısınız," diye devam etti Leydi Helen, "ve yürüyüşünüzün geri kalanını mahvetmeme izin vermeyin." Sanki akıllı başka bir şeydeymiş gibi dalgın dalgın konuştu ve konuşmasını bitirir bitirmez, kararlı adımlarla Elderwild'a doğru ilerleyerek ve en ufak bir topallama belirtisi göstermeden gitti.

Jeremy, onun ardından bakarken gülmeye başladı.

"Bu kadar eğlenceli olan tam olarak nedir?" Diana gözlerini ona dikerek sordu.

Jeremy hafifçe dönerek ona doğru baktı, hâlâ gülüyordu. Yüzü mizahla aydınlanmıştı, mavi gözleri dans ediyordu ve Diana bakışlarını hafifçe kaçırdı, tıpkı güneşin doğrudan parıltısıyla karşılaşan birinin yapacağı gibi. Bu tehlikeli, tehlikeli, tehlikeliydi.

"Şey," dedi, "hanımefendiyle uzlaşmacı bir durumda yalnız kalmamı sağlamaya çalışırken kendinizi düğümlere boğdunuz ve bunun yerine kendimi sizinle yalnız buldum."

"Başından beri gerçek amacımın bu olmadığını nereden biliyorsun?" Diana hiç düşünmeden sordu ve bir an sonra bu sözleri tekrar ağzına almak isteseydi, bunu yapardı. Flört etmek ona o kadar doğal geliyordu ki, bazen nefes almak gibi bir şeydi - aslında hiçbir şey söylemeden sohbeti sürdürmenin bir yolu.

Tabii kiminle konuştuğunu ve adamın bunu bir davet olarak algılamakta tereddüt etmeyeceği gerçeğini unutmuştu. Bir anda gözleri karardı ve ona doğru bir adım attı. Diana içgüdüsel olarak yırtıcı bir hayvandan kaçır gibi geri adım atma dürtüsüne direndi ve bunun yerine çenesini kaldırdı. Söyleyeceğini söylemişti, o yüzden yüzünüzce de söyleyebilirdi.

Bu sloganı mezar taşına yazdırmak için zihnine bir not düştü ama Jeremy'nin elleri saçlarına kayarak yüzünü kendi yüzüne doğru çekmeden önceki son tutarlı düşüncesi buydu. Gözleri kapanmıştı ama Jeremy onu hemen öpmedi. Bunun yerine alnını onunkine dayadı ve kadın gözlerinin bir kez daha açılmasına izin verdi, başka hiçbir şey göremeyeceği kadar yakın bir mesafeden onunkine baktı.

"Diana," diye mırıldandı, nefesi onun teninde sıcaktı. Onun her zamanki yumuşak tavrına hiç uymayan, kenarları hafif pürüzlü, derin sesiyle söylenen adını duyunca içinde bir şeyler ısındı. Hayatının geri kalanında her gün onun adını böyle söylediğini duymak istediğini düşündü.

Çenesini yukarı kaldırdı ve onun dudaklarını kendi dudaklarıyla yakaladı ve bir anda hisler içinde boğuldu: ağzının sıcaklığında ve onun tadında - daha önce içtiği siyah çay, tamamen kendine ait başka bir şeyle karıştırılmıştı. Ellerinden biri ensesini kavradı, sonra yukarı doğru kayarak yanağını okşadı. Adam onu sahiplenmek için başka bir hamle yapmadı, onları birbirine yaklaştırmaya çalışmadı ama yine de kadın onun dokunuşuyla bedeninde bir sıcaklık hissetti. Dili dudaklarını araladı ve yavaşça ağzını keşfetti ve dizlerinin aniden zayıflaması nedeniyle dengesini korumak için omuzlarından kavramak için uzandı.

Adam bir adım öne çıktı, sonra bir adım daha ve kadın dizleri bankın kenarına değene kadar geri çekildi. Adamı tutmayı bırakmadan üzerine çöktü ve onu da kendisiyle birlikte aşağı çekti. Ve bir an önce onu yavaşça, telaşsız bir şekilde öpmekten memnun görünürken, oturdukları anda bir şeyler değişti ve ağzı daha büyük bir güçle hareket etmeye başladı, aralarında yavaşça yoğunlaşan bir sıcaklık yarattı ve kendini içine sokmaya karşı koymak için çaresizdi. Onu kendine doğru çekti, eteklerinin sinir bozucu hacminin izin verdiği kadar yakındı ve boştaki kolunu beline doladı,

Göğüslerini birbirine bastırıyor ve onun kalbinin hızlı, kesik kesik atışını hissetmesine izin veriyordu.

Zaman yavaşlıyor gibiydi ve etraflarındaki dünyayı -bulutların arkasından görünen Ağustos güneşinin sıcaklığını, yakındaki bir çiçeğin üzerindeki arıların tembel vızıltısını.... yavaş ve durgun hissediyordu ve sanki tüm vücudu ağırlaşmıştı. Kollarını adamın omuzlarından çekip boynuna doladı ve kendini daha da yakınına bastırdı - adamın kalçasına yapıştığını hissedebilecek kadar yakınına ve bu his onu isteksizce yeryüzüne geri getirse bile, ilkel, kadınsı bir yanı bu güç karşısında heyecanlandı.

Ondan uzaklaştı. "Bunu burada yapamayız," dedi soluk soluğa, ama kolları hâlâ onun boynundaydı ve yüzü hâlâ onunkine o kadar yakındı ki gözlerinin kenarlarındaki belli belirsiz gülme çizgilerini görebiliyordu. Zamanla daha da derinleşeceklerini ve adamın bu yüzden daha da yakışıklı olacağını düşündü. Jeremy'nin yaşlı bir adam olduğunu bir an bile düşünmemişti -aklında o kadar genç bir çapkındı ki bunu hayal etmekte bile zorlanıyordu- ama o anda bunu çok net görebiliyordu. Yuva kuracak, güzel bir kadınla evlenecek ve -bunu ani bir kesinlikle biliyordu- sadık bir baba olacaktı. O bu geleceği göremiyordu, biliyordu ama kendisi görebiliyordu. Ve bu düşünce onu birdenbire tuhaf bir şekilde yalnız hissettirdi.

"Haklısın," diye itiraf etti, sesi isteksizdi ve sonra kızın yüz ifadesinde gördüğü şey karşısında kaşları çatıldı. "Sen iyi misin?"

"İyi, İne," dedi olabildiğince rahat bir ses tonuyla, aralarında çok ihtiyaç duydukları mesafeyi açmak için biraz daha geri çekilerek. "Sadece dikkatim dağınık."

Jeremy, "Tam da her erkeğin öpüştüğü kadından duymak istediği şey," diye mırıldandı.

Hiç düşünmeden -*neden* hiç düşünmüyordu ki- cevap verdi: "Öpücükleriniz sizin sorunuz değil lordum. Aslında, bu konuda biraz daha becerikli olsaydınız, bunu biraz tehlikeli bulurdum."

Kendini beğenmiş. "Tehlikeli mi?" Adamın göğsünün bir balon gibi gururla genişlediğini görebiliyordu ve hemen sözlü bir iğne çağırıdı.

"Evet, daha önce de konuştuğumuz gibi, repertuarınızın geliştirilmeye açık başka kısımları da var." Dedi. "Ama bunlar üzerinde çalışmaya hazırım."

seninle."

Kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?" diye mırıldandı.

Diana kızarma dürtüsüne direndi. "En azından bunu yapabileceğimi hissediyorum."

"Ah," dedi, tekrar öne doğru eğilerek alınlarının bir kez daha birbirine değmesini sağladı. "Hepsi hayırseverlik ruhuyla, o zaman?" Başını eğerek dudaklarını fısıltı yumuşaklığında kızın şakağına değdirdi ve hemen ardından kızın ensesinde tüyler diken diken oldu. "Hiçbir kişisel çıkarınız yok mu?" Adam başını eğip çenesinin alt tarafına tüy kadar hafif bir öpücük daha kondurdu ve kadın kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. "Ne kadar da azizsiniz, Leydi Templeton," diye mırıldandı, ellerinden biri sürekli yukarıya, göğüslerine doğru hareket ediyordu.

"Ben sadece..." diye başladı, ne söyleyeceği konusunda net bir fikri yoktu ve adam ondan uzaklaştı, baştan çıkarmanın tüm izleri kayboldu ve soran bir kaş kaldırdı.

"Evet?" diye kibarca sordu.

"I..." Zihni aynı anda iki düşünceyi bir arada tutamıyormuş gibi hissediyordu, adamın yakınlığı, vücudunun sıcaklığı, teninin kokusu dikkatini o kadar dağıtmıştı ki. Çıldırıcıydı; kendisini kaşınıyor gibi hissetmesine neden oluyordu.

Ve başka, tamamen bahsedilemez hislere neden oluyordu.

"Resminizi yapmama izin vermenizi istiyorum," diye ağzından kaçırıldı. Dilbilgisi açısından doğru bir cümleyi makul ölçüde sakın bir tonda bir araya getirme gibi Herkülvari bir görevi başardığı için bir an için kendinden memnun oldu, ta ki cümlenin gerçek *içeriğinin* ne olduğunu fark edene kadar. Onu böyle bir şeyi itiraf etmeye iten şeyin ne olduğunu düşünemiyordu; sanki onu resmetme arzusunu itiraf etmek, aynı zamanda onun düşüncelerini nasıl tükettiğini de ortaya koyuyormuş gibi, tamamen fazla samimi hissettiriyordu.

Aceleyle, "Yani, hoş bir formunuz var," diye ekledi. Seksen sekiz yaşına kadar yaşamış, hiç evlenmemiş, her zaman koyu mavinin belirsiz bir tonundan oluşan şık bir elbise giymiş ve cinsel ilişkiyi ya da fiziksel çekiciliği çağrıştıran her şey karşısında dudaklarını büzmüş olan büyük teyzesi Mildred gibi konuşuyordu. Kendi zihninin mahremiyetinde bile böyle bir karşılaştırma yapmak biraz alçaltıcıydı.

"Hoş bir biçim," diye tekrarlardı Jeremy.

"Evet." Hızlıca başını salladı. "Bence tuval üzerinde oldukça iyi görünür."

Adam ona hiç de hoşlanmadığı bir tür inceleme bakışı attı, ama o çenesini kaldırdı ve bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı.

"Portre yapmadığınızı sanıyordum."

"Çok sık yapmıyorum," diye itiraf etti, "bu da pratik yapmam için bir neden daha. Bu kadar bariz bir zayıflığım olmasından hoşlanmıyorum."

"Yapmazsın," diye mırıldandı, ama kız buna cevap veremeden adam devam etti. "Ve beni... test deneğin olarak kullanmak mı istiyorsun?"

"Şu anki ilişkimizin temasına oldukça uygun değil mi?" diye sordu. Ancak bunu söyler söylemez, bunun doğru olmadığını anladı. Onu portre pratiği yapmak için resmetmek istemiyordu, gerçi kesinlikle pratiğe ihtiyacı vardı; daha ziyade, onu resmetmek istiyordu çünkü o çok güzeldi ve onca yıllık tanışıklıkları boyunca ona verdiğiinden çok daha karmaşıktı ve bu karmaşıklığın bir parçasını bile yakalamaya çalışma düşüncesi onun için neredeyse karşı konulmaz bir meydan okumaydı.

Ve tüm ilişkilerini istekli bir partnerle yapılan fiziksel bir deneye indirgemek de doğru değildi; bunu yapmak tamamen yetersiz hissettiriyordu, ne zaman birlikte olsalar aralarında büyüyen bu karmaşık, çözülemez duygu her neyse onu kapsamada tam bir başarısızlıktı.

Ancak şu anda bunları ona itiraf etmektense ölmeyi tercih ederdi. Bir hafta önce olsa yüzüne güleceğini düşünürdü; şimdi onu biraz daha iyi tanıyordu ama tepkisi ne olursa olsun - büyük olasılıkla acıma duygusundan doğacaktı - yine de dayanabileceğinden fazla olacağını düşünüyordu.

"Sanırım öyle," dedi sorusuna yanıt olarak ve ne söylediğini hatırlaması bir anını aldı. Ses tonu şaşırtıcı derecede tereddütlüydü ve *tereddüt* normalde Willingham'a yakıştırdığı bir sıfat değildi. Ancak o daha cevap veremeden yüzünde bir endişe ifadesi belirdi. "Bir dakika bekle. Bu iki şey birbiriyle... *ilişkili* olamaz, değil mi?"

Diana kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

Gözleri onu yanıltıyor muydu, yoksa Willingham Markisi gerçekten *kızarmış mıydı*? Kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibiydi. Bu iş gittikçe daha iyi bir hal alıyordu. "Yani -yani, hiçbir şey varsaymak istemiyorum- bunu yapma alışkanlığınız olduğunu ima etmeye çalışmıyorum-"

"Çıkar ağzındaki baklayı Jeremy," dedi sakince.

"Beni doğal halimle resmetmeyi beklemiyorsun, değil mi?" Diana'nın gözleriyle zar zor buluşabiliyordu; Diana sadece bu konuşmayı kaydetmek için bile bir günlük tutmayı diliyordu.

"Willingham," dedi ölümcül bir sakinlikle, "seni çıplak resmetmeye niyetli olup olmadığımı mı soruyorsun?"

"Evet, lanet olsun!"

Bir kahkaha patlattı. Bu kahkaha genellikle sosyal etkinliklerde attığı kahkaha değildi - hafif ve kaygısız - ya da bir beyefendiyle hava atarken attığı kahkaha - nazlı ve gırtlaktan gelen - ama Violet, Emily ve erkek kardeşiyle paylaşma eğiliminde olduğu dürüst, açık kahkahaydı, başka kimseyle değil. Bir süre sonra, adamın kendisine daha önce onu hiç doğru dürüst görmemiş gibi tuhaf tuhaf baktığını fark etti ve bu, kendisini bu varsayımsal portre oturuşunda hayal ettiği kadar çıplak hissetmesine neden oldu.

"Hayır," diye çıkmayı başardı, kendini biraz zorlukla kontrol altına aldı, ancak bir anlamda artık çok geç olduğunu hissediyordu - hiç görmediği, kimseye göstermemeye özen gösterdiği bir yönünü bir an için yakalamıştı ve şimdi onun sahip olduğu bu bilgiyi ortadan kaldıramazdı. "Tamamen giyinik olacağınızı düşünmüştüm lordum. Biraz skandal yaratan bir şöhetim olduğunu biliyorum ama erotik resimlerde sınırı çiziyorum."

"Sadece nerede durduğumuzu anladığımdan emin olmak istedim," diye mırıldandı, utangaç bir bakire gibi hâlâ onun gözleriyle buluşmakta zorlanıyordu. Ne yazık ki rahatsızlığı son derece çekiciydi.

"Ve şimdi biliyorsun. Tabiri caizse her şey yerli yerinde. Tüm kıyafetler yerli yerinde. Kimsenin erdemi tehlikeye atılmayacak - bu konuda endişelenmenizi gerektirecek pek bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Eh, insan yine de hayal gücüne bir şeyler bırakmak istiyor." Kaşlarını abartılı bir şekilde şehvetle salladı. Kadın gözlerini devirdi.

"O zaman bir anlaşmamız var mı?" diye sordu, tamamen işle ilgili.

"Benim melek yüzümü resmedeceksin ve karşılığında da bana -hiç şüphem yok ki- yatak odasındaki başarısızlıklarımın tam olarak ne olduğunu anlatacaksın?" Bunu açıkça iyi bir mizahla söyleyebilmişti ve bir an için bunun ne kadar nadir ve değerli olduğunu düşündü. Kaç kişi

Yüz ya da bin erkekten biri bir kadının eleştirisini ciddiye alır mı? Palavraya ya da daha kötüsüne başvurmada? Buna ve tanıdığını sandığı adamlarla gerçekte olduğı adam arasında var olduğunu anlamaya başladığı büyük uçuruma hayret etti.

"O zaman gece yarısı diyelim mi?" "Benim odam mı senin odam mı?"

"Benimki," dedi tempolu bir ses tonuyla. "Sanırım sizin itibarınız, koridorlarda uygunsuz bir saatte dolaşırken yakalanmanıza benimkinden daha fazla dayanabilir."

"Elbette," dedi, sesi biraz pişmanlık dolu çıkıyordu. "Aptalca bir soru." O zaman ona dosdoğru baktı ve yüzüne bir mizah yayıldı, onu bir düzine yıl önce ilk kez tanıştığı çocuğa çok benzetti. "Sanki bu konuda el sıkışmamız gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Beyefendi olarak mı?" diye alaycı bir şekilde sordu, yine de elini uzattı.

"İnan bana, Diana," dedi, elini sıkarken bile, "seni bir beyefendi sanma tehlikesiyle karşı karşıya değilim."

Sig/görülen

"Jeremy," diye seslendi *büyükannesi* eve yeniden girdiğinde, *Jeremy* hemen tetikte bekledi. Dul markiz oldukça yaşlı olabilirdi ama şaşırtıcı derecede sağlıklı ve dinçti. "Buraya gel." İkinci katın sahanlığında durduğu yerden onu buyurgan bir şekilde çağırdı; merdivenleri çıkarken, aklından bir dizi küfür geçse bile, yüzünde yumuşak bir gülümseme tutmaya dikkat etti.

Büyükannesi sert bir sesle, "Yüzündeki o bezgin ifadeyi hemen sil," diye ekledi ve *Jeremy* buna seve seve uydu; ePort'larının ne zaman boşa gittiğini bilecek kadar zeki bir adamdı. Dahası, normalde kendisine çok kolay gelen *Willingham* maskesini takmak için hiç de havasında değildi.

"Nasıl yardımcı olabilirim, sevgili büyükanneciğim?" diye sordu. Kadın ona kaşlarını çatarak baktı; çocukken bu ifadeye maruz kaldığında dehşetten dilinin tutulduğunu çok net hatırlıyordu.

"Bana tam olarak neler olup bittiğini açıklamayı istiyorum," diyerek *Jeremy*'nin uzattığı kolunu tuttu ve onu koridordan aşağıya, kendi yatak odasına doğru götürdü; *Jeremy* hatırlayabildiği kadarıyla *Elderwild*'a yaptığı ziyaretler sırasında ikinci kattaki misafir yatak odalarının en görkemlisinde ikamet etmişti, öyle ki *Jeremy* odayı başka hiç kimseye göstermemişti, zihninde bu oda dul markizle o kadar özdeşleşmişti ki. Bir zamanlar büyükbabasının markiz olduğu yıllarda bu evin tamamına hükmettiğini düşünmek garipti; şimdi bütün yılı *Londra*'da geçiriyordu ve onu aylarca taşrada kırlarda dinlenirken hayal etmek tuhaftı.

Düşünceleri, dul markiz onu yatak odasına açılan küçük oturma odasına götürürken böğrüne saplanan keskin bir dürtüyle kesildi. "Az önce söylediklerimin tek kelimesini bile dinledin mi?" diye sertçe sordu.

"Pek sayılmaz," diye dürüstçe cevap verdi, onu bir koltuğa yerleştirdikten sonra yanındaki koltuğa oturdu. "Özür dilerim."

"Ben de siz genç aptalların çıktığı o bahçe yürüyüşünde neler olduğunu soruyordum," dedi büyükannesi hınzırca. "Önce genç Weston ile Leydi Fitzwilliam'ın eve doğru yürüdüklerini gördüm, hem de çok rahat bir şekilde. Sonunda geleceklerinde düğün çanlarının çalacağına dair yüklü bir meblağa bahse girerim-"

"Ben olsam bahse girmezdim," dedi Jeremy, yakın zamanda kendini evlilik kumarının içinde bulmuş bir adamın bilgeliğiyle uyararak. "Evlilik üzerine asla bahse girilmemesi gerektiğini düşünmeye başlıyorum."

Dul markiz kurnazca, "Kendini bir şeyler kaybetmeye hazırladığından mı endişeleniyorsun, oğlum?" diye sordu.

"Öyle bir şey yok. Sadece bunun kötü bir davranış olduğunu düşünüyorum."

"Tencere dibin kara, seninki benden kara. Ama konumuza dönecek olursak: Leydi Helen Courtenay'in aceleyle eve geri döndüğünü görüyorum -bileğinin burkulduğuna dair bir hikâye uydurarak beni atlatmaya çalıştı ama yaralı birine göre oldukça hızlı hareket ediyordu, söylememde sakınca yok. Sonra sen ve dul eşin grubun geri kalanından ayrı olarak döndünüz-"

"Bu evdeki herkesin geliş gidişini takip etmekten başka yapacak işin yok mu senin?" Jeremy huysuzca sordu.

"Pek sayılmaz," dedi büyükannesi sakın bir sesle.

"Ve Leydi Templeton *benim* dulum değil," diye ekledi geç de olsa, bu konuşma ona ölmüş olmayı diletmeye başlamıştı.

"Sen öyle diyorsan."

"Konuşmak istediğin başka bir şey var mıydı büyükanne?" Boynundaki örtüyü çekti; burası sıcak mıydı? Orduya hiç katılmamış olmasının iyi bir şey olduğunu düşünmeye başlamıştı; sorguda iyi dayanabileceğini sanmıyordu.

"Gidip Leydi Helen'den onu üzecek her ne yaptıysan bunun için özür dilemeni istiyorum," dedi büyükannesi basitçe. İlk başta buraya sürüklenmesinin asıl sebebinin bu olduğundan şüpheleniyordu.

"Hanımefendiyi kızdıracak hiçbir şey yapmadım," dedi tamamen hak edilmemiş olduğunu düşünmediği yaralı bir öfke havasıyla. Ne de olsa, ev partisi boyunca Leydi Helen'e karşı son derece kibar davranmaktan başka bir şey yapmamıştı;

Diana'nın hanımefendiye neredeyse bağırıp çağırması kesinlikle onun suçu değildi. Dürüst olmak gerekirse, Leydi Helen'in bu yönde bir teşvike ihtiyacı yok gibiydi.

Büyükannesi onu sert bir bakışla yerine mıhlamadan önce, "Küçük cesur bir şey olduğunu inkâr edemem," diye itiraf etti. "Ama Leydi Rothsmere ne kadar can sıkıcı olursa olsun, tonda büyük bir güce sahip ve kızının kalbini kıran torunum hakkında herkese ve her şeye şikayet etmesine izin vermeyeceğim. Bu ev partisi süresince kızını bana emanet etti ve eğer hanımefendi Londra'ya döndüğünde en ufak bir kederli buzağı izlenimi bile verirse, eminim Leydi Rothsmere suçu sizin ayaklarınıza atmaktan mutluluk duyacaktır. Ve benim de."

Jeremy, "Eğer hanımefendinin kalbi kırıldıysa, bunda benim suçum yok," diye itiraz etti. "Onu cesaretlendirecek hiçbir şey yapmadım."

"Öyle olduğunu söylemiyorum, ama gerçek şu ki Willingham, kendin için bilerek yarattığın bir üne sahipsın, bundan hiç şüphem yok. Sana geçen gece de söylediğim gibi, bu davranışların beni yıpratıyor, ama eğer vicdanı olmayan bir adam gibi davranmakta ısrar edeceksen, en azından bir kontun kızıyla bir skandal yaratarak beni kamuoyu önünde utandırmamalısın. Ona kur yapma fikrini içtenlikle düşünmeni istemek çok fazla bir şey gibi görünüyor-"

Bunun yorumsuz geçmesine izin veremezdi. "Ciddi olamazsınız."

"Tamamen ciddiym, oğlum," dedi dul markiz, onu inceleyerek. Onun içinde tam olarak ne gördüğünü merak etmesine neden olacak bir şekilde. "Çok açık bir şekilde belirttiğim gibi, evlenmenin tam zamanı ve insan daha istekli bir eş adayı isteyemez. Neredeyse hiç enerji harcamana gerek kalmayacak.

-Bu mükemmel bir çözüm gibi görünüyor."

"Günlerimin geri kalanında tamamen sefil olacağım küçük ayrıntıyı saymazsak!" Jeremy sinirlenmişti.

Büyükannesi umursamaz bir tavırla elini salladı. "Seni hiç romantik biri olarak görmedim Jeremy." Jeremy'nin bu sözlerle şiddetli bir itirazda bulunmasına fırsat vermeden, büyükanne ayağa kalktı ve ellerini iş yapar gibi birbirine sürttü. "Şimdi git ve hanımefendinin yaralı hassasiyetlerini yatıştır. Bu konuda tek kelime daha duymak istemiyorum."

Her nasılsa, kısa bir süre sonra Jeremy kendini koridorda, kralla görüşmesi sona erdiği ilan edilmiş bir tebaa gibi buldu; büyükannesinin ilişkilerinin bu şekilde tanımlanmasına itiraz etmeyeceğinden hiç şüphesi yoktu. Tatsız bir görevi yerine getirmenin bir anlamı olmadığına karar vererek -ve eğer talimatlarına uymazsa dul markizin tepkisinin ne olacağını düşünüp ürpererek- koridorun birkaç kapı ötesine yürüdü ve Leydi Helen'e tahsis edilmiş olan yatak odasının önünde durdu.

Aklından kapıyı çalmak ve ona bir fincan çay daha içmek için aşağıya inmek isteyip istemediğini sormak gibi belirsiz bir düşünce geçti ama önündeki kapının hafifçe aralık olduğunu fark edince 1. kapıyı kaldırırken durakladı. Elderswild eski bir evdi ve ağır kapıların çoğu, yeterince sıkı kapatılmazsa mandallanmayı başaramaz ve hafifçe geri sallanırdı, burada da öyle olmuş gibi görünüyordu. Yine de gidip kapıyı çalmak üzereydi ki içeriden gelen bir ses donup kalmasına neden oldu.

Bir inilti.

Jeremy basit zevklerin adamıydı: Bir kadeh konyak, at üzerinde sıkı bir gezinti, Centilmen Jackson'ın yerinde iyi bir boks maçı, istekli bir kadınla takla atmak. Bu uğraşların hiçbirisi ona genellikle başvurması gereken bir uzmanlık sağlamazdı, ama o anda bir şeyi son derece kesin olarak biliyordu: o inleme acıdan değil, zevkten kaynaklanıyordu.

Birincisini indirdi, geri kalanı şok içinde donup kaldı. Leydi Helen'in bir sevgilisi mi vardı? Onun bunu yapabileceğini asla düşünmezdi; doğrusu biraz etkilenmişti. Şöhreti kusursuzdu; en ufak bir skandala bile karışmamıştı. Bu beyefendi kim olabilirdi ki?

Şu anda yapılacak en onurlu şeyin içeridekilere fark ettirmeden kapıyı kapatıp uzaklaşmak olduğunu biliyordu ama kendini hafifçe öne eğilmiş, yüzünü kapıdaki çatlağa dayamış halde buldu.

Sonra göz kırptı. Ve tekrar göz kırptı.

Gerçekten de Leydi Helen içerideydi, duvara yaslanmıştı, etekleri sıyrılmıştı ve bir aşığın eli eteklerinin altında çalışıyordu. Ama söz konusu sevgili ev partisindeki beyefendilerden biri değildi.

Hizmetçilerden biriydi.

Özellikle de Sutton'dı, hanımının hizmetçisi.

Jeremy daha sonra bu geceye dönüp bakacağını ve güleceğini düşündü. Şu anda, etrafındaki olaylar maskaralığa dönüşürken bile böyle bir şey yapamayacak kadar şok olmuş hissediyordu.

Akşam yemeği her zamanki gibi uzun sürmüş, masa her bir yemeği oluşturan sayısız tabağın ağırlığı altında inlemişti. Oturma düzeninden hizmetçisinin sorumlu olmasına izin vermenin ne kadar akıllıca olduğunu düşünmeye başlayan Jeremy kendini Leydi Helen ve Diana'nın arasında, Audley, Violet ve Penvale'in tam karşısında otururken bulmuştu. Bu düzenleme son üçlünün hoşuna gitmiş olacak ki, Jeremy ile koltuk arkadaşları arasındaki sohbeti bir boks maçındaki seyirciler gibi izliyorlardı.

"Leydi Helen," dedi Diana çorba tabağı kaldırılırken tatlı bir sesle, "bileğiniz iyileşti mi?" Bu elbette gülünç bir görgü kuralı ihlaliydi -Diana'nın doğrudan solunda oturan Jeremy'yle konuşması gerekiyordu; diğer tarafında Leydi Helen, Belfry'yi uzun bir monologla eğlendiriyordu. Jeremy, Belfry'nin şarap kadehinden oldukça derin bir şekilde içtiğini fark etti.

Ancak Diana'nın sözünü kesmesi üzerine Leydi Helen, Belfry'yle tartışmasını kesip yavaşça döndü. Uzun ve asil bir iç çekişin göstergesi olduğu belli olan titrek bir iç çekti. "Ben, Leydi Templeton," dedi kederle. Jeremy'nin karşısında Diana'yla konuşabilmek için hafifçe öne eğilmek zorunda kaldı ve bunu yaparken bir elini onun koluna koydu. Birkaç saat önce olsa bu edep ihlali yüzünden masanın altına girip kaçabilirdi ama şimdi sadece onu izliyor, planının tam olarak ne olduğunu merak ediyordu.

Kadın ona döndü ve kirpiklerini öyle bir kırıştırdı ki, Lord Willingham gözüne bir şey kaçıp kaçmadığını sormak istedi. "Lord Willingham, kolunuzun gücü şüphesiz hızlı iyileşmemde rol oynadı."

Jeremy masanın öbür ucunda Penvale'in Madeira'sında boğulduğunu gördü.

"Ah, evet," diye ciddiyetle onayladı Diana, biraz da öne eğilerek. Korsesinin kesimi göz önüne alındığında, bu hareket Jeremy'nin

Bakışlarını kadının o anda yuvarlak ve masum olan gözlerinde sabit tuttu. Ancak kardeşinin tam karşılarında oturduğunu göz önünde bulundurarak bu konuda elinden geleni yaptı.

"Willingham aklına estiğinde oldukça ilgili olabiliyor," diye devam etti Diana; Jeremy daha önce hiç duymadığı kadar gönülsüz bir şövalyelik tasdikiydi bu, ama şu anda üzerinde duramayacağı kadar çok başka kaygısı vardı. "Ve tabii ki..." Dramatik bir şekilde duraklayarak arkasını döndü. Jeremy bir kez daha Penvale, Audley ve Violet'e baktı, hepsi de Diana'yı beklenti içinde izliyor ve eğleniyor gibi görünüyordular.

"... Aşk Tanrısı'nın oku isabet ettiğinde, narin Aower'ını rahatsız etmemek için harekete geçmesini bekleyemezsiniz." Diana sanki gözyaşlarını bastırıyormuş gibi hızla gözlerini kırıştırdı.

"İyi misin?" Jeremy kibarca sordu, kızın peçetesiyle gözlerini silmesini izliyordu. Bu gösterinin ruhuna gerçekten girdiğine göre, ona eşlik etme nezaketini göstermemek utanç verici görünüyordu.

"Sadece dokundu," diye garanti verdi ona sulu bir gülümsemeyle. "Kafana mı?" diye sordu.

Diğer tarafta Leydi Helen tiz bir kıkırdama sesi çıkararak elini bir kez daha adamın koluna koydu ve dikkatini tekrar ona çekti. Hayal mi görüyordu, yoksa tırnakları koluna mı batmıştı? "Ah, Lord Willingham!" dedi hafif manik bir neşeyle. "Çok komik! Korkunç derecede komik!"

Jeremy hararetle başını sallayarak, "Evet, korkunç," diye onayladı. Çatalını eline alarak önündeki yemeğe yeniden odaklanmaya çalıştı. Bir yanda Diana'nın, diğer yanda Leydi Helen'in şamatası varken herhangi bir şeye konsantre olmak zordu.

Çünkü artık Leydi Helen'in davranışının gerçekten de sadece bir rol olduğundan neredeyse emindi. Kiminle uğraştığını anladığında aceleyle kapının önünden uzaklaşmış ve koridorda biraz daha ilerledikten sonra ayağı fena halde takılmış ve daha da yüksek bir sesle küfür etmişti. Bayanları rahatsız edecek ve en azından başkaları onları fark etmeden önce kapının kapalı olmadığını fark etmelerini sağlayacak kadar gürültülü olduğunu umuyordu.

Leydi Helen'in sırrına karşı garip bir şekilde korumacı hissediyordu; ona tesadüfen rastlamıştı, bildiğinden haberi yoktu ve en yakın arkadaşlarıyla bile onun hakkında kötü ruhlu bir dul gibi dedikodu yapmak sportmence gelmiyordu.

Yine de gördükleri hakkında düşünmeden edemiyordu. Elbette safistlerin varlığına şaşırmamıştı ama Leydi Helen'in kendisini de onların arasında saymasına hayret etmişti. O zaman onun peşinde sallanarak ne halt ediyordu? Zengin bir koca bulup bu işi bitirmeye mi çalışıyordu, böylece dilediği zaman hizmetçisiyle ilişki kurmaya devam edebilecek miydi? Aslında bu konuda onu suçlayamazdı; *ton* dünyası her kadın için zor bir yerdi, hele ki geleneksel bir aile ve evin sınırlarının ötesinde bir şeyler isteyen biri için. Ama neden bu kadar korkunç davranıyordu? Rol yapıyor olmalıydı; bir hizmetçinin, Leydi Helen gibi iflah olmaz görünen bir aristokratla birlikte olması fikrine, eğer zorlanmıyorsa, katlanamıyordu. Ve Sutton o öğleden sonra son derece hevesli görünüyordu.

Belki de kendini uygun bir erkekle uzlaşmacı bir duruma sokmayı planlıyordu, ama kendini o kadar istenmeyen bir arkadaş haline getirmişti ki, evlendiklerinde adamın onunla pek işi olmayacaktı? Bu da ona hizmetçisiyle sevişmek için bolca zaman kazandıracaktı. Eğer planı buysa, adımlarına dikkat etse iyi olurdu: Kadının durumuna sempati duyması ve kurnazlığına biraz hayranlık duyması, onu Willingham Markizi yapmak istediği anlamına gelmiyordu.

Gecenin geri kalanını çifte saldırıyı savuşturarak geçirdi: Leydi Helen'in ve Diana'nın Leydi Helen'i kendisine zorla kabul ettirme çabaları. Yemeğin geri kalanı bir dizi aksilikle geçti: Jeremy'nin kalçasına dökülen bir kadeh şarabın kalıntıları, Leydi Helen'in elindeki peçeteyle bölgeyi son derece uygunsuz bir şekilde silmesiyle sonuçlandı; Diana, yeterli yer olmadığını iddia ederek defalarca sandalyesini sola çekmesini istedi, böylece yemeğin sonunda Jeremy neredeyse Leydi Helen'in kucağında oturuyordu; Leydi Helen'in kuşkonmazının tadına bakmasını istemesi, çatalı yüzüne doğru öyle bir coşkuyla sallaması ki Jeremy, Leydi Helen'in gözlerinden birini çıkarmamasını sağlamak için itaatkâr bir şekilde ağzını açmıştı.

"Mmmm," dedi zayıf bir sesle ve Leydi Helen'a kendisini tamamen dengesiz gösterdiğini hayal edebileceği bir gülümseme verdi. "Lezzetli."

Violet masanın öbür ucundan, "Jeremy," dedi; kocasının onunla konuşmak için cümlesini yarıda kestiğinden emindi, ama Audley sadece eğlenmiş görünüyordu. "Kuşkonmaza bu kadar düşkün olduğunu bilmiyordum. Zaten tabağınızda bolca var ama yine de karşı koyamadınız, öyle mi?" Kız, Jeremy'nin bir an bile aldanmadığı masum bir sorgulama ifadesiyle ona göz kırptı.

"Bu... yeni keşfedilmiş bir tutku."

"Ah, evet," diye onayladı başını sallayarak. "Bu hafta bunlardan birden fazlasını keşfetmiş gibi görünüyorsun."

Leydi Helen'in bu yorumu fark etmemiş olmasını ummak elbette çok fazla olurdu. "Oh?" diye sordu. "Bu hafta ilginizi çeken başka ne var lordum?"

"Binicilik mi?" Diana masumca sordu; bu kez şarabını yudumlayan Audley oldu. Penvale kız kardeşine, asi sorumluluğuyla ilgilenen bir genç kız refakatçisini anımsatan bir bakış attı.

Violet düşünceli bir ifadeyle, "Bence Jeremy ata binmeyi çoktan sevdi," dedi ve Penvale'i tamamen görmezden gelerek Diana'ya cesaretlendirici bir gülümseme verdi.

Diana masanın karşısındaki arkadaşına başını sallayarak, "Yeterince adil, Violet, yeterince adil," diye onayladı. "Bu... ekim miydi? Kiracı çiftçilerinin kaderiyle çok yakından ilgilendiğini biliyorum, Willingham."

"Bütün o tohumları etrafa saçmak," dedi Violet, yüzü asık bir şekilde.

Jeremy ölümün tatlı salıverilişini düşündü. "Sanırım ateş etmektir," dedi usulca. "Kan sporunun verdiği hazzı daha önce hiç takdir etmemiştim."

"Ah, evet," diye onayladı Diana. "Avcılık. Takip. Kovalamaca. Bu çok... canlandırıcı." Ona tatlı tatlı gülümsedi. Diğer tarafta, Leydi Helen'in eli onun kalçasına uzandı.

Belfry araya girmek için bu anı seçti ve Jeremy'nin yüzüne bakmak için Leydi Helen'in etrafından dolandı. "Willingham, kendini iyi hissediyor musun? Hiç de iyi görünmüyorsun."

Jeremy ona, "Sadece Dış Hebridler'de uzun süre kalmanın erdemlerini düşünüyorum," diye güvence verdi. Yanında Leydi Helen kıkırdadı. Karşısında Violet

-Ve lanet olası kocası sırttı. Ve en endişe verici olanı da Diana'nın kaymağı yiyen kedi gibi sırtmasıydı.

Çok sonraları, salon oyunları dağılmaya ve parti akşam için dağılmaya başladığında Penvale onu köşeye sıkıştırdı. Jeremy, Leydi Emily'nin elini eğilerek öpmeyi henüz bitirmişti ki, bu aşırı centilmenlik gösterisi, Emily'nin bütün gece yaptığı her hareketi kuşkuyla izleyen Belfry'yi kızdırmak için tasarlanmıştı. Jeremy, Belfry'nin kendisine yönelttiği karanlık bakış karşısında kaşlarını kaldırır kaldırmaz Penvale üzerine çullandı, omzuna koyduğu bir el kaçmasını neredeyse imkânsız hale getirdi.

"Jeremy," dedi sahte bir içtenlikle ve Jeremy'nin hemen gardını almasını sağladı. "Bir gece içkisi ister misin?"

"Bu konuda fazla söz hakkım olduğunu sanmıyorum," dedi Jeremy; Penvale onu duymamış gibiydi, Violet'la el ele olan Audley'i selamlamak için döndü, kulağına fısıldadığı uygunsuzluğu dinlemek için başını hafifçe eğmişti. "Audley!" diye seslendi. "Bir gecelik içki?"

"Sanmıyorum-" diye söze başladı Audley, ama hemen Penvale tarafından sözü kesildi.

"Güzel, güzel! Violet, onu birazdan göndereceğim."

Violet kocasına kaşlarını kaldırdı ve kocası daha fazla itiraz edemedi, Audley'i kapının önünde tek başına bırakarak oradan ayrıldı. Penvale ve Jeremy'ye doğru ilerlerken bir yandan da nefesinin altından mırıldanıyordu.

"... saat geç oldu ve bir adam sadece karısıyla yatağa girmek istiyor
-"

"Seni birazdan Violet'in pençelerine geri vereceğim, hiç korkma," dedi Penvale umursamaz bir tavırla ve Jeremy'ye dönüp ona da bir bardak konyak uzatmadan önce Audley'nin eline bir bardak konyak sıkıştırdı. Jeremy kendi evinde misafir muamelesi görmeye itiraz etmesi gerektiğini düşünüyordu ama şu anda çok daha önemli meseleleri vardı.

Görünüşe göre Penvale de öyle düşünüyordu. "Şu anda kız kardeşimle aranızdaki meseleler tam olarak ne durumda?"

Jeremy içini çekti ve boştaki elini kaldırarak burnunun kenarını ovuşturdu. "Ne demek istediğini anlamıyorum," dedi ve birkaç adım atarak Ireplace'i çevreleyen koltuklardan birine çöktü. Audley de ona katıldı ve düşünceli bir tavırla konyağını yudumladı ama Penvale ayakta kaldı.

"Lütfen zamanımı boşa harcamayın," dedi Penvale hoş bir şekilde. "Ne de olsa ikinizi ormanda birbirinizi parçalarken gördüm."

Audley bir yudum daha alarak, "Ne zihinsel bir imge," diye mırıldandı.

"Kız kardeşine dokunursam beni tehdit ettiğin bölüm bu mu?" Jeremy kendi yudumundan yavaşça bir yudum alarak sordu. "Çünkü dürüst olmak gerekirse, bunun için biraz geç olduğunu itiraf etme ihtiyacı hissediyorum."

Penvale başını sallayarak, "Pek sayılmaz," dedi. "Ondan çok senin için endişeleniyorum."

"Ben mi?" Jeremy şeytani bir kahkaha atmaya çalıştı ama konyağı boğazına kaçıp hırıltılı bir şekilde yere yığılınca ePect biraz bozuldu.

Penvale, Jeremy'nin acımdan çok korktuğu bir ifadeyle onu izleyerek, "Ben de tam olarak bundan endişeleniyordum," dedi. "Zaten eski halinin bir gölgesisin."

"Rica ediyorum," diye itiraz etti Jeremy. "Yoksa benimle aynı yemek masasında değil miydiniz? Leydi Helen'in davranışlarına bakılırsa evlilik pazarında en iyi örneklerden biriyim."

Penvale bunu görmezden geldi. "Sadece... dikkatli olmanı istiyorum." Kelimelerini dikkatle seçiyor gibiydi ve yüzünde en ufak bir mizah izi yoktu. Jeremy'ye bakışları jilet gibi keskindi ve Jeremy kendini yaramaz bir okul çocuğu gibi koltuğunda kayma dürtüsüyle savaşıırken buldu. "Kız kardeşim... hesapçıdır. Ona aşık olmanı ve kalbinin kırılmasını istemiyorum."

"Aşık mı?" diye sordu Jeremy, sesi kelimenin üzerinde çatlayarak. "Sizi temin ederim ki böyle bir tehlikeyle karşı karşıya değilim."

Penvale kuşkuyla, "Mmm," dedi ama daha fazla ayrıntıya girmeden Audley söze karıştı.

"Her zaman ona biraz abayı yakmış olabileceğini düşünmüşümdür Jeremy."

"Aşık mı?" Bu konuşma gittikçe daha da kötüleşiyordu; Jeremy saygınlığından geriye kalan kırıntıları da toplayarak ayağa kalktı, çenesini dikleştirdi ve yapabildiği kadar aristokrat bir küstahlık sergiledi. "Hayatım boyunca hiç kimseye aşık olmadım ve kesinlikle arka arkaya üç medeni cümleyi zar zor kurabildiğim bir hanımefendiyle başlamaya niyetim yok."

Audley, Jeremy'nin hissettiğinden daha büyük bir ilgiyle bardağını inceleyerek, "Ben de son zamanlarda, insanın daha derin duygularının varlığını ne kadar inkâr ederse, var olma ihtimallerinin o kadar arttığını fark ettim," dedi.

"Bu konuda tartışmak istemiyorum Jeremy," dedi Penvale, bir kez daha omzunu kavramak için uzanarak. "Dürüst olmak gerekirse, Diana'yla aranızda romantik bir ilişki olduğu fikrini düşünmek için fazla zaman harcamak da istemiyorum." Durakladı. "Ama o kendi başının çaresine bakabilir. Ve senin de yapabileceğini biliyorum. Sadece... ona aşık olma. Sayamayacağım kadar çok kez evliliğe karşı çıktığını duydum. Ve bence ikiniz arasında bu işin sonunda hayal kırıklığına uğrama ihtimali en yüksek olan sensin."

Jeremy nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. Bırakın sivri dilli bir dolu, herhangi biri tarafından bile kalbinin kırılabileceği fikrine çok kızmıştı; Penvale'in belki de kız kardeşine yeterince değer vermediğini düşünüyordu - Jeremy'nin tanıdığı Diana, kardeşinin inandığından çok daha derin duygulara sahipti. Yine de tüm bunların ötesinde, kendisinin iyiliğini düşündüğünü bildiği bir arkadaşı olduğu için minnettardı.

"Diana'nın kalbimi kıracağını sanmıyorum," dedi sonunda, bardağını bir dikişte boşaltıp ağır bir gümbürtüyle sehpanın üzerine bırakırken. "Ve bence kız kardeşin senin anladığından çok daha karmaşık bir insan. Ona aşık *değilim*," diye ekledi usulca, "ama onda görüldüğünden çok daha fazlası olduğunu fark etmeye başladım ve bunu göremeyen ve takdir edemeyen herkese acıyorum." Jeremy, Penvale ve Audley'nin ikisinin de bir an için suskun kaldığını görmekten zevk alarak, onlara dostça başını salladı.

"İyi geceler, dostlar," dedi, odadan çıkarken birdenbire anlaşılmaz bir şekilde neşeli hissediyordu.

On dokuz

Jeremy Diana'nın kapısına vurduğunda *saat* gece yarısını *çalmayı daha yeni bırakmıştı*.

Bir an için, hiç de alışılmadık bir belirsizlik duygusu yaşadı - çok mu dakikti? Kız onu aşırı istekli mi bulacaktı? Ev partisinde şimdiye kadar çok geç saatlere kadar kalmamışlardı, ama geç kalanlar ancak yarım saat önce alt kattan ayrılmışlardı; bu onun için yeterli bir zaman mıydı? Yatağa attığı kadınların sayısına rağmen, kadın tuvaletlerinin incelikleri onun için bir gizem olarak kalmıştı. Soyunmak ve dinlenecekleri -ya da duruma göre dinlenmeyecekleri- bir geceye hazırlanırken yaptıkları gizemli şeyleri yapmak için otuz dakika yeterli miydi?

Neyse ki, kapıyı çaldıktan sadece birkaç saniye sonra kapıyı açarak onu kendinden kurtardı, geceliği ve şalvarına bürünmüştü ve onu gördüğüne hiç şaşırmamış görünüyordu. O zaman çok erken gelmemiş olmalı.

Ne var ki, adamın üzerinde bir aşağı bir yukarı gezinirken, yeni endişe nedenleri çirkin başlarını kaldırdı. Uygun bir şekilde giyinmiş miydi? Uşağını kovmuş ve yardım almadan soyunmuştu ama sonra tereddüt etmişti. Kadın ona -hayatının en aşağılayıcı anlarından biri olduğu kesin olan- onu çıplak resmetmeyi beklemediğini söylemişti ama ne giymesini bekliyordu? Tabii ki sormayı ihmal etmiş ve on dakika boyunca soyunma odasında öylece durmuş, hepsi de bir şekilde uygunsuz olan kıyafetlerine kararsız bakışlar fırlatmıştı.

Sonunda, orman yeşili bir banyanın altında kravatsız, açık kahverengi bir pantolon ve beyaz bir gömlekte karar kıldı. Kadının hayal ettiği şeyin bu olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu konu üzerinde bir an daha düşünmeyi de reddetti. Ne de olsa bir erkeğin düşünmesi gereken bir onuru vardı.

Tabii şu anda tamamen yanlış seçim yaptığından, kadının onu resmetmek istemeyeceğinden, onu yatak odasından kovacağından emin olması dışında-

"İçeri gel," dedi ve geri adım atarak onun içeri girmesine izin verdi. Odaya girdiğinde kendi kendine biraz zihinsel bir sarsıntı geçirdi; Tanrı aşkına, *tonun* en güzel kadınlarından bazılarıyla yatmıştı. Neden sivri dilli bir dul onu şu anki tutarsızlık durumuna düşürsün ki?

Kadın kapıyı kapatıp arkasından sürgülerken, adam odayı incelemek için durakladı. Şöminede çıtırdayan bir ateş, çevrelerine romantik bir parıltı yayıyordu; ayrıca penceredeki ağır perdeleri aralamış, ay ışığının odaya dolmasına izin vermişti. Pencerenin önüne bir şövale ve tuval kurmuş, koltuklardan birini şöminenin biraz gerisine, kendisine bakacak şekilde yerleştirmişti.

"Sanırım şuraya oturacağım?" diye sordu, kadın onun yanından geçip odanın derinliklerine doğru ilerlerken sandalyeyi işaret ederek.

"Sanırım öyle." Ellerini kalçalarına dayamış, önlerindeki manzarayı inceliyordu. Ay ışığı tenini yaldızlıyor, tenini her zamankinden daha da parlak hale getiriyordu; uzanıp ona dokunma, tüm o yumuşak, parlak teni kendi Aesh'ile sahiplenme dürtüsüne direnmek için ellerini iki yanında sıktı.

"Doğrudan ay ışığında olmanı istemiyorum çünkü bir ışığın sana daha çok yakışacağını düşünüyorum," diye açıkladı ona dönerek. "Ama odanın o köşesi gölgelerle dolu olduğu için Ireplace'e çok yakın oturmanı istemedim. Ama bence şu sandalyeye oturursan" -sandalyeyi gelişigüzel işaret etti ve o tek el hareketinin tembel zarafeti nedense onu büyüledi- "o zaman doğru dengeyi kurmuş oluruz." Dudağını ısırdı. "Bu sana uyar mı?"

Kadının kıvrımlarının arkasındaki ay ışığıyla siluet haline gelmesi dikkatini o kadar dağıtmıştı ki, sorusunu algılaması bir anını aldı. "Ee," dedi gecikmeli olarak, gözlerini biraz zorlukla kızın yüzüne doğru kaldırarak, "en iyisinin ne olduğunu düşünüyorsan."

Kirpiklerini kırpıştırdı. "Ah, bu sözleri söylediğini duymak için bunca yıl nasıl da bekledim." Sandalyeyi işaret etti. "Otur."

"Evet, madam." Gösterilen sandalyeye oturmak için yanından geçip gitti ve bu sırada ona gereğinden fazla yaklaştığını itiraf etmekten utanmadı. Bunu yaparken kadının keskin nefes alışını hayal ettiğini sanmıyordu. Kendini koltuğuna bırakırken durakladı. "Banyanı kaldırıyım mı, yoksa...?"

Bir an için onu inceledi, kaşları hafifçe çatılmıştı. Garip bir şekilde bu bakış hoşuna gitmişti; içinde aşkla uzaktan yakından ilgisi yoktu ve o anda kadının onu tamamen nesnel, estetik bir bakışla incelediğini biliyordu. Ama onu bunu yaparken izlemek hoşuna gidiyordu; kaşlarının arasındaki belli belirsiz çizgiyi ve dirseğini bir avucunun içine alarak işaret parmağıyla çenesine hafifçe vuruşunu seviyordu. Arkadaşlarıyla birlikteyken her şeyi çok hafif hesaplanmış gibi görünürdü; duruşu, bir kaşını davet edercesine kaldırışı. Bunun yerine onu böyle, görünüşünden tamamen habersiz, tamamen başka bir şeye odaklanmış görmek ferahlatıcıydı.

Başka *biri*, bu durumda: o.

Birkaç dakika düşündükten sonra, "Şimdilik kalsın," dedi. "Bence teninin sıcaklığını ortaya çıkarıyor." Biraz gülerек omuz silktilti. "Şu anda çok da önemli değil, ilk önce senin resmini çizeceğim." Şövalesine çekildi ve tuvali görmezden gelerek, onun fark etmediği yıpranmış deri ciltli bir defter aldı. Tuvalet masasından aşırımı olabileceğini düşündüğü bir tabureye oturdu, yıpranmış bir kalem ucu aldı ve defteri açtı. Çıplak ayakları önüne koyduğu sedirin üzerinde dursun ve defter dizlerinin üzerine tünese diye dizlerini kaldırdı; sonra başını kaldırıp adamın bakışlarıyla karşılaştı. Ağzı seğirdi.

"Biraz rahatlayabilirsin," dedi. "Kafasında bir kitapla odada dolaşması istenen, okulun son sınıfında okuyan genç bir kız gibi görünüyorsun."

Duruşunun gevşemesine izin verdi ve koltuğa daha da gömüldü. Giyinik bir halde onun karşısında otururken kendini ne kadar rahatsız hissettiğine şaşırdı. En son ne zaman bir kadınla yalnız kaldığı için bu kadar gergin olduğunu hatırlayamıyordu. "Bunu gerçekten yapıyorlar mı? Bitirme okullarında yani?"

Kalemini kaldırıp bir dizi hızlı vuruş yapmaya başlarken bile ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı. "Kendim hiç okula gitmediğim için

Ama bu anekdotu tanıdığım birden fazla bayandan duydum."

"Hatırladığım kadarıyla hepsi sizin için özel mürebbiyelerdi, değil mi?" diye sordu; aralarındaki boşluğu konuşarak doldurmanın kendisini bir lshbowl'daki lsh gibi hissettirmediyini fark etti.

"Bir süre için," diye kabul etti, gözleri önündeki kâğıttaydı. "Amcam ve yengem, Penvale Eton'a gidene kadar onunla birlikte özel ders almama izin verdiler - sanırım gerekli olana kadar benim için ayrı bir mürebbiye tutma masrafına girmek istemediler, ama başka türlü alabileceğimden çok daha faydalı bir eğitim almamı sağladığı için hiçbir şikayetim yoktu. Tabii o gidene kadar." Elinin hareketi bir an durakladı ve gözleri onu tekrar incelemek için yukarıya doğru kaydı. Mum ışığında eladan çok kahverengi görünüyorlardı.

"Penvale okul için ayrıldıktan sonra, bir süreliğine bana bir mürebbiye tuttular; ne de olsa bir vikontun kızıydım ve kimsenin bana düzgün bir eğitim vermediklerini iddia etmesini istemiyorlardı. Bana suluboya öğretildi. Fransızca çalışmaya devam ettik ve biraz da piyanoyla uğraştım. Berbat çalışıyordum" diye ekledi.

"Pratik yapmak için çok mu sabırsızsın?" diye tahmin etti.

Ona sıırıttı, daha önce ondan hiç görmediği orantısız bir sıırıttı. "Gerçekten de öyle. Mürebbiyemi umutsuzluğa sürüklemiştim; bahçede saatlerce saklanıp aynı Aower'ı tekrar tekrar çizerken nasıl olup da bir müzik aletinin önünde on dakikadan fazla oturmaya dayanamadığımı anlayamıyordu." Biraz omuz silkti, dikkati bir kez daha önünde şekillenmekte olan taslağa yöneldi. "Bunu ben de açıklayamıyorum - elimde bir kalem, karakalem ya da boya fırçası olduğunda etrafımdaki her şey hareketsizleşiyor. Sanki zaman yavaşlıyor ve ben orada olduğunu fark edene kadar birkaç dakika boyunca biri yanımda durup doğrudan kulağıma konuşuyor olabiliyor. Bunun aksine, bir piyanoforte başında otururken, derimden çıkmak üzereymişim gibi hissediyorum.

"Bir süre sonra mürebbiyeyi kovdular - sanırım bunun para israfı olduğunu düşündüler ve Penvale'e ve bana yeterince yatırım yaptıklarını hissettiler, bizim de pek fazla kaynak sağlayamadığımızı göz önünde bulundurarak."

"Trethwick Manastırı'nın satışından sonra hiç para kalmadı mı?" Jeremy sordu. Penvale'le yıllara dayanan dostluklarından dolayı durum hakkında belli belirsiz bir fikri vardı, malikânenin mülkiyetini geri almak onun için tehlikeli bir şekilde saplantıya yakın bir şeydi, ama durumlarının ne kadar çaresiz olduğunu fark ettiğinden emin değildi.

"Penvale'in Eton ücretini ödemeye ve kendim için acınası bir çeyiz ayırmaya yetecek kadar, ama başka bir şey yok," dedi. "Teyzem ve eniştem bizi giydirme ve besleme masraflarının tamamını, beni sosyeteye sokmak için ödediler. Penvale, Oxford masrafları için amcamdan borç aldı ve mümkün olduğunca çabuk geri ödedi - akıllıca bir yatırım olduğunu söyledi, ama o talih kuşunun asıl kaynağının kumar masaları olduğundan şüpheleniyorum."

Jeremy dilini tuttu, ona tahmininin tamamen doğru olduğunu söyleyerek herhangi bir güvene ihanet etmek istemiyordu.

Onun yerine sordu: "Teyzen ve eniştenle birlikte olmak o kadar korkunç muydu?"

Uzun bir süre cevap vermedi, gözleri önündeki sayfaya dikilmişti, eli hızla hareket ediyordu. Adam onu daha fazla zorlamadı, sadece beklemekle yetindi.

"Hayır ve evet." El hareket etmeye devam etse de yine sessizlik. Ancak birkaç saniye geçtikten sonra eli durdu ve bir kez başını kaldırıp baktı. Tekrar.

"Bize karşı hiç nazık olmadılar, anlıyor musun? Bu bir romandan fırlamış trajik bir hikaye değil. İmkânları elverdiği ölçüde bize her zaman destek oldular. Her mevsim yeni giysilerimiz, bol bol yemeğimiz, evin ve bahçenin esasen özgür dizginleri vardı. Bir öğretmenimiz vardı ve tabii ki birbirimize sahiptik."

"Ama?" diye sordu uzun bir aradan sonra. Kadın çizimine devam etmemişti ve onun ötesine, orta mesafede bir noktaya bakıyordu ve adam onun odada fiziksel olarak hiçbir şey görmediğinden emindi. Bakışları mesafeliydi ve gözlerinde daha önce hiç görmediği bir ifade vardı - tam olarak acı çekmiyordu ama yine de bir şekilde kederliydi.

"Hiçbir zaman açıkça bir şey söylemediler ama Penvale ve bana bir şekilde hep yük olduğumuz hissettirildi," dedi sonunda. "Ailemizin bize miras olarak çok az şey bıraktığını ve bize kalanların çoğunun Penvale'in eğitimi için harcanması gerektiğini asla unutmamıza izin verilmedi. Ne zaman bir sınavdan düşük not alsa, eve dönüp

Okulda başarılı olmadığı takdirde mirasımızın büyük kısmını boşa harcadığı hatırlatıldı. Ve ben her zaman... yorumların muhatabı olurdum."

"Ne tür yorumlar?" Jeremy o anda hissettiğinden daha sakin bir şekilde sordu. Gerçekten de içinde tuhaf bir duygunun büyüdüğünü, sanki bir şeylerin yavaş yavaş kaynamaya başladığını hissetti.

"Sadece arada sırada laf atmalar. Bu kadar güzel bir yüze sahip olmamın bir lütuf olduğuna dair yorumlar, çünkü muhtemelen buna ihtiyacım olacaktı. Görünüşümün avantajlı bir evliliği mümkün kılacağı için minnettarlık, böylece ilk sezonumdan sonra evde kalmak zorunda kalmayacaktım. Açıkça zalimce olan hiçbir şey yoktu, anlıyorsunuz ya, sadece yüzümün benim tek varlığım olduğunu ve kendimi onlar için bir rahatsızlık haline getirmekten vazgeçmek için mümkün olan en kısa sürede onu kullanmam gerektiğini anlamamı sağlayan sürekli bir ayın."

"Lanet olası sinir," dedi, kullandığı dil için özür dileme zahmetine girmeden. Garip bir sükûnetle gerçekten çok kızgın olduğunu fark etti. "Sen onların ailesiydin -teyzenin kendi Aesh'i ve kanından- ve yetim kaldın, kendi hatan olmayan koşullarda bırakıldın."

"Ve eminim ki birisi onlara böyle bir yorumda bulunmuş olsaydı, onlar da bunu gönülden kabul ederlerdi," dedi, ona sabit bir şekilde bakarak. "Bunu yaptıklarının gerçekten farkında olup olmadıklarını bile bilmiyorum. Bence bu daha da kötü olabilirdi - eğer bize hoş karşılanmadığımızı, bir yük olduğumuzu hissettiriyorlarsa, hem de bunu yapmaya hiç çalışmadan. Dikkatsiz zalimlik en kötüsüdür, diye düşünüyorum bazen."

"Bu, ilk sezonunda iyi bir evlilik yapmakta neden bu kadar kararlı olduğunu açıklıyor," dedi yavaşça. O zamanlar kızın küçük bir çeyizi olduğunu, varlıklı bir koca bulmak için yüzüne, cazibesine ve çekiciliğine güvenmek zorunda kalacağını anlamıştı. Ama neden bu kadar çaresiz olduğunu tam olarak anlayamamıştı; teyzesi ve *eniştesi* orta halli insanlar olarak yeterince rahat bir hayat sürüyor gibiydiler; onun bu kadar paralı olmasına gerek yoktu herhalde?

Ama şimdi çok anlamlıydı. Tabii ki bir evde kalmak istemiyordu. bu insanlarla gereğinden fazla zaman geçirdi. Elbette güvenlik, istikrar ve kalıcı bir yer sağlayacak kadar zengin ve ağırbaşlı bir kocası olsun istiyordu.

Elbette borç batağındaki bir markiyle evlenmek gibi bir arzusu yoktu.

"Sanki hiç derin nefes alamayacakmışım gibi hissediyordum," dedi usulca, ela gözleri onun mavi gözlerine kilitlenmişti. "Sanki tüm hayatım boyunca en sıkı

Hayal edilebilecek korse, sıg küçük nefesler almak, asla yeterince hava alamamak. Ve Templeton'la evlendiğim o ilk gece - benden çok daha yaşlı biriyle evlenmiş olsam da, beni sadece görünüşüm için, bir tür ödül olarak istediğini bildiğim biriyle - sonunda doğru düzgün nefes alabildiğimi hissettim. Baş döndürücüydü." Ne demek istediğini anlatmak istercesine derin bir nefes aldı.

"Berbat bir evlilik değildi, biliyorsunuz. Aslında bunun bir aşk evliliği olmaması biraz rahatlatıcıydı; birbirimizden gerçekçi olmayan beklentilerimiz yok gibiydi. İtiraf etmeliyim ki yatak odası pek iç açıcı değildi ama benimle hiçbir zaman çok fazla ilgilenmedi - fiziksel olarak yani. Bazen kadınlarla ilgilenip ilgilenmediğini bile merak ediyorum. Sırada yeğeni vardı ve ona yeterince düşkündü, bu yüzden bir varis üretme konusunda çok rahatsız olduğunu sanmıyorum. Onun kendi uğraşları vardı, benim de kendi uğraşlarım. İğne param konusunda cömert davrandı ve ben de istediğim kadar resim yapabildim. Sosyete de dolaşabiliyor ve sevdiğim her şeyi yapabiliyordum - dans etmek, sosyalleşmek ve evet, Airt - artık evlenecek birini bulmam için sürekli baskı altında olmadan ve bunların hepsi oldukça hoştu.

"Sonra Templeton öldü ve ben buna çok üzıldüm, çünkü bana karşı çok nazikti. Ama yas tutmak bile o kadar korkunç değildi, çünkü evde kalıp resim yapmak ve kendimden başka kimse olmamak için bir bahaneydi ve bu da benim için yeni bir özgürlük türüydü. Yas dönemim sona erdiğinde ve tekrar toplumun arasına karışabildiğimde, ilk davetiyeler geldiğinde ve kimseye hesap vermeden, sonsuza dek benim olan parayla istediğim her şeyi yapabileceğimi fark ettiğimde..."

Arkasından gitti.

"Bir erkek olarak yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu deneyimlemelisin," diye bitirdi.

"Çok ayrıcalıklı bir adam," diye düzeltti ağzını bükerek. "Evet." Durakladı, bir nefes daha aldı. "Penvale de o evde büyüdü ve sanırım o da benim hissettiklerimi bir ölçüde hissetti ama... o ayrılabilirdi. Ben evlenene kadar kalmak zorundaydım. Ve kaldığım her gün, onlara neye mal olduğumun bilincindeydim."

Elindeki kaleme baktı ve parmaklarının arasında evirip çevirdi. "Penvale'e yardım etmeyi teklif ettim, biliyorsun," dedi sessizce. "Trethwick Manastırı'nı geri alma masrafları için. Amcamızın orayı Penvale'e satıp satmayacağını bile

bilmiyorum.

Ama Penvale'e, eğer isterse masrafın yarısını karşılayabileceğimi söyledim." Tekrar başını kaldırıp Jeremy'nin gözlerine baktı, yüzünde sevgi dolu bir kızgınlık ifadesi vardı. "Tabii ki reddetti. Tıpkı sorunlarını çözmek için zengin bir varisle evlenmeyi reddettiği gibi. Bunu kendi başına yapmaya kararlı, başka kimseye bel bağlamayacak."

İçini çekti, nefesini o kadar yumuşak veriyordu ki Jeremy onun söylediği her kelimeyi dikkatle dinlemeseydi duymayacaktı. "Görünüşe göre Bourne laneti bu - ya da en azından soy ağacının bizim dalımız için. Kimseye yük olmak istemiyoruz. Sadece bağımsızlığımızı istiyoruz - çocukken hiç sahip olamadığımız bağımsızlığımızı."

Sonunda kadın sustu ve Jeremy oturduğu yerde donup kaldı, kadının bakışlarını kıramıyordu ve aynı şekilde hissettiği utanç çılgınlığını da engelleyemiyordu. İlk sezonunda, bir baloda ya da başka bir yerde, tuttuğu potansiyel talipler listesi yüzünden onunla alay ettiğini hatırlıyordu. Onu soğuk ve çıkarıcı olarak nitelendirmişti. Ama hiçbir zaman gerçekten anlamamıştı. Özellikle David'in ölümünden sonra maddi sıkıntılardan payına düşeni almıştı ama sonuçta bir markizdi ve mirasa konmadan önce bir markizin ikinci oğluydu, konumuyla orantılı bir ödeneği vardı. Onun yaşadığı bu çaresiz bağımlılık duygusunu hiç hissetmemişti. Cephaneliğindeki tek silahı kullandığı için onu nasıl suçlayabilirdi ki?

"Benim resmimi çizmeyi bitirdin mi?" diye sordu, sesi pürüzlüydü.

Gözlerini kırptırdı, sonra yere baktı, önündeki eskiz defterini ve hâlâ elinde tuttuğu kalemi görünce şaşırılmış gibi göründü. "Sanırım öyle. Bu akşam için yeterince iyi bir başlangıç olduğu kesin."

"Güzel." Tek bir Auid hareketiyle ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. Uzanıp kızın elindeki eskiz defterini ve kalemi aldı, dikkatlice yakındaki bir masanın üzerine bıraktı. Sonra kızın ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve onu ayağa kaldırdı. Işık yüzünde titreşerek elmacık kemiklerine gölgeler düşürüyor, burnundaki çillerin üzerinde dans ediyordu. Birbirlerine bastırana kadar onu öne doğru çekti ve göğsüne çarpan kalbinin sabit atışını hissedebiliyordu.

"Seni yargıladığım için özür dilerim. Yani geçmişte," diye ekledi, kaşlarının hafifçe çatıldığını görünce. "Anlamadım. Anlamam da mümkün değildi. Ama ben

Şimdi biraz daha iyi anlıyorum ve o zamanki davranışlarım için özür dilerim. Yıllar çok geç oldu ama-

"Geç olması hiç olmamasından iyidir," dedi yumuşak bir sesle, ama bakışlarında affedildiğini hissettiren bir sıcaklık vardı; daha önce ondan kendisine yöneldiğini görmediğinden emin olduğu bir sıcaklık.

Diğer kısımlarının da ısınmasına neden olan bir sıcaklık.

"Daha yeni senden özür dilemek zorunda kalmışken bir şey istemek oldukça küstahça geliyor," dedi ve yavaşça öne doğru eğilerek yüzünü onunkine çok yaklaştırdı.

"Ama...?" diye onun ağzına doğru nefes aldı.

"Bir sonraki dersim için hazırım," dedi ve onun ağzını kendi ağzıyla kaptı.

Onu öpmekten asla bıkmayacağına dair çılgınca bir düşünceye kapıldı. Ve bu elbette delilikti - delilik olmalıydı, çünkü tanıdığı ve öpmekten bıkmadığı tek bir kadın bile yoktu. Bu eğilimin şimdi değişmesi için hiçbir neden görmüyordu. Ve yine de, her nasılsa, onun ağzının sıcaklığından, öpücüğe daha derinden yerleşirken boğazının arkasından çıkardığı yumuşak küçük iç çekişten, onun tadından, dilinin kendisinininkine dolanması hissinden bıkması ona imkansız görünüyordu.

Ellerinden biri kızın gür ve görkemli saçlarına gömülürken diğeri beline uzandı, oradaki bağcıkları çözdü ve bir an sonra şalını omuzlarından indirip kollarından aşağı iterek ayaklarının dibinde, Aoor'da biriktirdi. Bir an sonra kendi banyanı da onu takip etti ve kendini ona daha sıkı bastırdı, tenlerinin sıcaklığı artık sadece gömleğinin ve geceliğinin tek malzemesiyle ayrılıyordu. Kadının elinin belini tırmaladığını hissetti ve hemen ardından gömleğinin altından geçerek Aat'ı karnına yasladı ve vücudunun o bölgesinin üzerinde olan herhangi bir şeye konsantre olmasını çok zorlaştırdı. Bir an sonra kadın gömleğin eteklerini çekiştirmeye başladı ve adam geri adım atarak gömleği tek bir Auid hareketiyle başından geçirip bir kenara fırlattı.

Ve şimdi, kendine bir an için erkekçe bir kendini beğenmişlik izni verdi, çünkü kadının çıplak göğsüne bakışı hiç de rahatsız edici değildi. Daha önceki yatak partnerlerinden biri olsaydı, baştan çıkarıcı bir "Ne gibi

Gördün mü?" diye sordu ve şeytani bir kaşını kaldırdı, ama *bu* hanımefendiyi baştan çıkarmaya yönelik bu kadar bariz bir girişimin hanımefendinin kahkahalarından başka bir şeyle sonuçlanmayacağını düşündü.

Bunun yerine, aralarındaki mesafeyi bir kez daha kapattı, onu belinden kavradı ve bir dakika önce bıraktıkları yerden devam etti.

Belirsiz bir süre sonra Diana nefes nefese, "Yatağa geçelim mi?" diye sordu. Bir anlık tembel bir kavrayışsızlığın ardından -zihni bu tür durumlarda asla çok hızlı hareket edemezdi- başıyla onayladı ve kısa bir süre sonra geceliğini yavaşça başının üzerinden çekerken kendini bir dirseğinin üzerinde buldu. Ortaya çıkardığı her santimlik ten bir öncekinden daha baştan çıkarıcıydı: uzun bacakları; belinin kıvrımları; yıllar boyunca dikkatini hiç de azımsanmayacak ölçüde meşgul etmiş olan dolgun göğüsleri. Sonunda onun önünde çırılçıplak kaldı ve biraz aceleci bir manevrayla

-ve belki de baştan çıkarma arşivlerine 1ner anlarından biri olarak geçmeyecek garip bir tür yüksek bacak tekmesi- o da benzer bir soyunma durumundaydı.

Normalde, olayların bu noktasında, cesurca ileri atılırdı -işlerin nasıl gittiğine bağlı olarak, bacaklarının arasına bir el ya da belki de ağzı; bir Fransız harfinin hızlıca uygulanması; ve sonra, mutluluk

-Ama bu gece tereddüt etti. Bir an için onun gözlerine baktı, gerçek bir bakire olduğundan beri hiç olmadığı kadar kararsız hissediyordu ve kadın gülümsedi.

"Güzel," dedi hafifçe, "şimdiden öğrenmeye başladın." Adamın şaşkınlığı yüzünden okunuyor olmalıydı ki, "Bu bir yarış değil. Buraya kadar nispeten kısa bir sürede geldik; ilerlemeye biraz ara vermemizde bir sakınca yok."

"Şu anda sabırlı olmak bana biraz zor geliyor," dedi dişlerini sıkarak ve kızın gözleri aşağıya doğru kaydı. Bir an sonra tekrar bakışlarıyla buluştu ve ağzı kedigillere özgü bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Sana acıyayım mı?" diye mırıldandı ve bir an sonra küçük eli onun etrafında kıvrıldı ve onun istemsizce sarsılmasına neden oldu. "Bu daha mı iyi?" diye sordu masumca, ona göz kırparak. Adam inleme dürtüsüne direndi

Büyük bir güçlkle onun avucuna tekrar sokuldu, elinin sıcaklığı ve sürünmesi öylesine çıldırtıcıydı ki, gözlerinin yuvalarından fırlamasını engellemek için tek yapabildiği buydu. Kadın onu sıkıca kavradı ve yavaşça okşadı; adam uzandı ve elini tuttu, tutuşunu ayarladı ve ona sevdiği hızı gösterdi. Kadının kaşları konsantrasyonla çatıldı ve çok geçmeden adamın kolu altından çıktı ve adam kendi tarafına yığılırken, kadın da onun anatomisinin şu anda ilgilendiği kısmına daha iyi erişebilmek için kendi tarafına yuvarlandı.

Bir ara gözlerini bir an için adamın yüzüne dikip tepkisini ölçtü, sonra tekrar aşağı indirdi, belli ki adamın ifadesinde gördüklerinden tatmin olmuştu.

Belirsiz bir mutluluk döneminden sonra, "Düşündüm de," diyebildi. "Mmm?" Kadın meraklı bir mırıltı çıkardı, dikkatini hiç elimizdeki görev. Tam anlamıyla.

"Düşündüm de... Tanrım." Bu sefer inledi. "*Bana seni* nasıl memnun edeceğimi öğreteceğini sanıyordum."

"Ama bunu *yapmak* beni memnun ediyor," dedi ve sesinde bir merak notası vardı - kendisi hakkında yeni bir şey öğrenmenin memnun edici şaşkınlığı. Eğer tüm dikkatini onun eline dökülmemeye odaklamamış olsaydı, onun bu farkına varışını izlemekten keyif alabilirdi.

Bir an sonra göğsü kabararak kendini ondan uzaklaştırdı. "Yeter," dedi bir solukta, daha fazla yaramazlık yapamayacaklarından emin olmak için kızın parmaklarını kendi parmaklarına doladı. Onu öptü, yapacağı herhangi bir protestoyu ePectively susturdu ve kendi elleri güneye doğru istikrarlı yolculuğuna başladı. Bir süre göğüslerinde oyalandıkları doğrudu -ve onları kim suçlayabilirdi ki? Ama sonunda göbeğine kadar ilerlediler ve sonra bir eli bacaklarının arasındaki kaygan sıcaklığa kayana ve hareket etmeye başlayana kadar daha da alçaldılar.

Tam bu sırada kadın elini kaldırdı. Adam bir gün öncesine göre daha bilge bir adam olduğundan elini hemen bıraktı. Kadının gözlerinin içine baktı ve basitçe, "Göster bana," dedi.

"İşin püf noktası," dedi, ellerinden biri adamın bileğini kavrayıp parmaklarını hafifçe yukarı doğru hareket ettirirken, "kadının nefes alışını dinlemek." Kendi nefesleri

Bir an sonra, hafifçe ayarlanmış bu konumda hareketlerine devam ederken daha hızlı geldi. "Bu ipuçlarına dikkat etmelisiniz çünkü çoğu kadın hoşlanmadıkları bir şey yaptığınızda bunu size söylemekten çekinecektir. Hayatımız boyunca yatak odasında olanların en iyi ihtimalle hoş görülebilecek bir şey olduğu öğretildi, bu yüzden birçok hanımefendi bu eylemden herhangi bir zevk almaları gerektiğini düşünmüyor."

Bu bilgiyi değerlendirirken eli bir an için durdu. "Ama kesinlikle benim gibi kadınlar-" Utanç dolu bir öksürükle konuşmasını kesti; nedense, eli bir kadının bacakları arasındayken önceki fetihlerini tartışmanın pek de iyi bir biçim olduğunu düşünmüyordu.

Ancak Diana her zamanki gibi yılmadı. "Evet, o tür kadınlardan bazıları bile," dedi. "İlişkilerden payına düşeni almış olanlar - eminim birçoğu bu süreçten zevk almayı bekliyordur, ama bazıları şüphesiz bunu güç için ya da sevgililerinin onlara sağlayabileceği maddi avantajlar için yapıyordur; ilişkinin fiziksel yönünden zevk alacaklarına pek güvenmiyorlardır."

"Dul kadınlarla ve aktrislerle röportaj mı yapıyorsun?" diye sordu, kaşlarını çatarak.

Gözlerini devirdi. "Saçmalama." Yüzünde sabırsız bir ifade belirdi ve kalçalarını yavaşça sallamaya başladı. "Bir görevin ortasında değil miydiniz? Sizi böldüğüm için özür dilerim."

Eli önceki faaliyetlerine devam ederken bile öne doğru eğildi. "Ne yapıyorsun?" diye dudaklarına doğru nefes aldı, sesi biraz düzensizdi.

"Nefes alışı dinliyorum elbette," dedi ve uzun, yavaş bir öpücükle ağzını yakaladı - daha önce yeterince kullanılmayan başparmağını işlemlere dahil ederken sonunda bir inilti ile kırdığı bir öpücük.

"Daha sert," dedi kulağına, kollarını boynuna dolayarak. Adam buna mecbur kaldı. "*Daha sert*," dedi tekrar, kalçalarını onun eline karşı huzursuzca hareket ettirerek.

"Gerçekten mi?" diye sordu biraz şaşırarak.

"Şu anda sana *yalan söyleyecek* gibi mi görünüyorum?" diye sordu nefes nefese, sesinde bir hayal kırıklığı notası vardı.

Kadının mantığının doğruluğunu kabul ederek eforunu iki katına çıkardı ve belirsiz bir süre sonra -saniyeler mi? Dakika mı? Herhangi bir şeyi herhangi bir doğruluk derecesiyle yargılama yeteneğini tamamen kaybetmişti - son, uzun bir inilti ile ona karşı kırıldı. Kolları hâlâ hızla rahatsız edici hale gelen bir kavramayla boynuna kilitliydi; adam hâlâ acı verici bir şekilde kalçasına yapışmıştı; ve yine de yüzündeki memnun mutluluk ifadesi öyle bir vahiydi ki, bedensel endişeleri hiçbir şeye dönüşmedi.

Bir süre sonra gözlerini açtı ve orantısız bir gülümsemeye ağzını bükte. "Tam not."

Adam çaresizce, aşık bir çocuk gibi sıırttı. "İtiraf etmeliyim ki, önceki sevgililerimin hepsinin en sonki hanımefendi kadar memnuniyetsiz olduğuna inanmayı reddetsem de, daha önce hiç bu kadar coşkulu bir tepki uyandırdığımı bilmiyorum."

Kollarını onun boynundan çözdü ve şefkatle omzunu okşadı. "Sadece yeterince dikkat etmiyordun. Şimdi anlayacaksın."

Bu söz kafasından aşağı soğuk su dökülmesine neden oldu.

Artık bileceksin. Gelecekteki sevgililer için, Diana'yla artık birbirleri için sıkıcı balolardaki sözlü tartışma partnerlerinden başka bir şey olmadıkları gelecekteki bir tarihte. Bu ihtimal o kadar da rahatsız edici olmamalıydı - bu, anlaştıklarından başka bir şey değildi- ama yine de dikkati öylesine dağılmış ve buna verdiği tepkiden öylesine rahatsız olmuştu ki, düşüncelerini dışa vuran bir işaret vermiş olmalıydı.

"Ne oldu?" Diana ondan hafifçe geri çekilerek sordu. Sırt üstü döndü, bir kolunu başının arkasına sokarken diğer kolunu da yanına yatırdı. Diana - hâlâ görkemli ve dikkat dağıtıcı bir şekilde çıplaktı- kararlı bir köstebek gibi o kol ile adamın vücudu arasındaki boşluğa girip başını adamın omzuna yasladı. Adamın kolu Diana'nın etrafına dolandı ve *onun* -gerçekten onun- çabalarından dolayı hafifçe terlemiş olan parlayan saç telleriyle oynadı.

"Bana daha önce anlattıklarını düşünüyordum, evliliğin hakkında," dedi, ki bu tamamen doğru değildi, ama ona hüznü düşünceğini itiraf etme fikrinden hiç hoşlanmadı, çünkü ona güleceğinden ya da daha kötüsü, nazikçe hatırlattığı gibi, ona her şeyden çok *acıyarak* davranacağından hiç şüphesi yoktu.

Ona göre, kendisi sıcak bir vücuttan başka bir şey değildi. Bununla birlikte, düşüncelerinin çok geçmeden bu konuya döneceğinden emindi, bu yüzden gerçek olarak kabul edilmesini zorlaştıracak kadar büyük bir yalan değildi.

"Ne olmuş ona?" diye sordu, sesinde belli belirsiz bir temkinlilik vardı. Ona söylediği için pişman olup olmadığını merak ediyordu ve pişman olabileceği düşüncesi beklenmedik bir şekilde acı vericiydi.

"Templeton'ın ölümünün sana özgürlük verdiği hakkında söylediklerin," dedi, alışkın olduğundan daha dikkatli konuşarak. İçi boş bir şenlik maskesi takmak yerine kendi olarak konuşmak biraz daha fazla düşünmeyi gerektiriyordu. "O halde yeniden evlenmeyi hiç düşünmüyor musun?"

Bunu takip eden sessizlikte, bir bayana yanında yatarken, yatakta, soyunmuş bir haldeyken, teni hala ona verdiği zevkten dolayı parlarken evlilik hakkında soru sormanın kötü bir zamanlama örneği olabileceği aklına çok geç geldi.

"Willingham," dedi bir süre sonra, bir dirseğinin üzerinde elini göğsüne dayayarak, "eğer bana evlenme teklif edersen, sana bunun ne yeri ne de zamanı olduğunu tavsiye edebilirim." Ağzını ona doğru bükte. "Şimdi bana hanımefendilik taslama - sağduyulu, karşılıklı zevk veren bir çiftin faydalarını sana açıklamama gerek var mı?"

"*Bayan* mı?" diye sordu, cümlesinin geri kalanını tamamen görmezden gelerek.

Ela gözlerini kocaman açarak ciddiyetle başını salladı. "Gördüğünüz gibi herkes dünyanın yollarını bilemeyebilir ve belki de size göz kulak olmam gerektiğini hissediyorum. Vicdansız bir baştan çıkarıcının tuzağına düşebilirsiniz-"

Bir kedi kadar sessiz, harekete geçti, onu kucağına çekerek kalçalarına yasladı ve ne olduğunu tam olarak anlayamadan yatak başlığına yaslandı. Anatomisinin bazı bölümleri bu beklenmedik, baştan çıkarıcı dozdaki kadın yakınlığı karşısında yeniden uyandı. Yine de her zamanki hızıyla içinde bulundukları duruma uyum sağladı ve bir elini aşağıya uzatarak onu bir kez daha sardı. Öne doğru eğilip çenesinin alt tarafına bir dizi öpücük kondurduğunda bir iniltiyi bastırdı ve birkaç dakika sonra üzerine çöktüğünde başını o kadar sert bir şekilde geriye attı ki yatak başlığına çarptı.

Bir an için kıpırdamadı ve endişeyle ona baktı. "Sen iyi misin?"

Başındaki hafif zonklamayı görmezden gelerek gözlerini açtı, daha çok başka hislere odaklanmıştı. "Kelimenin tam anlamıyla, hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Dizlerinin üzerine yükselip tekrar onun üzerine çökerken sıırttı ve adamın kalbi onu çıplak, güzel ve gülümseyen bir halde görünce tekledi. "Görünüşe göre vicdansız bir baştan çıkarıcının kurbanı olmuşum," dedi soluk soluğa ve elleriyle kalçalarını sabitleyerek ritmi biraz yavaşlattı.

"Gerçekten de öyle," dedi ciddiyetle. "Neyse ki, sana acıyacağım" - onun özellikle iyi zamanlanmış bir hamlesiyle nefesi kesildi- "ve ne yaptığını bildiğinden emin olacağım."

Jeremy onun nefes alış verişine ve boğazının arkasından gelen acil seslere bakarak zaten oldukça iyi bir fikri olduğunu düşündüğünü söylemekten kaçındı. Kadın öne doğru eğilerek ellerini adamın omuzlarına koydu ve adam ondan uzun bir öpücük çaldı, dilleri birbirine dolanıyor ve vücutlarının hareketlerini taklit ediyordu.

Omurgasının dibinde bir ısı artışı hissetti ve daha fazla dayanamayacağını anladı. Daha önce olsa hiç düşünmeden devam ederdi -ne de olsa çok da uzak olmayan bir geçmişte bayanı tatmin etmişti- ama şimdi onun nefes alış verişini dinleyerek ePort'larını iki katına çıkardı, bir elini aralarına soktu ve birkaç dakika önce bu kadar hoş sonuçlar veren aynı kuvvetli ePort'u uyguladı. Birkaç dakika sonra, kızın çaresiz bir zevkle etrafında sıkıştığını hissederek ödüllendirildi ve elini bıraktı, her iki kolunu da beline sardı ve - bir tür madalyaya layık olduğunu düşündüğü bir irade gösterisiyle - akılsızca serbest kalmaya dalmadan hemen önce ona katılmadan önce geri çekildi.

İkisinin de konuşmaya başlaması birkaç dakika sürdü. Kadın adamın üzerine yığılmıştı, başı adamın göğsüne yaslanmıştı, adamın yanağı saçlarına değiyordu, adamın eli sırtının pürüzsüz derisini aşağı yukarı okşuyordu. Sonunda bir şeyler mırıldandı, sözcükler adamın teninde anlaşılmıyordu.

"Pardon?" diye sordu, dili sürçerek mi? Uyuşturulmuş gibi hissediyordu.

"*Dedim* ki," dedi, ağzı artık adamın omzuna dayanmasın diye başını hafifçe yukarı kaldırarak, "oldukça hızlı çalışıyorsun."

Ona gülümsedi. "Biraz deneyimim var, biliyorsun. Bu daha çok becerilerimi parlatma meselesiydi."

Gözlerini devirdi. "Neden tam da şu anda alçakgönüllü bir minnettarlık sergilemeni bekledim bilmiyorum."

"Ben de öyle. Bilmeniz gerekirse, şu anda kendimi oldukça mide bulandırıcı bir şekilde memnun hissediyorum. Gösteriş yapmadığım için kendinizi şanslı saymalısınız."

"Öyle değil mi?" diye sordu ona şüpheli bir bakış atarak. Adam omuz silkti. "Mükemmel değilim."

"Yemin ederim ki bunun tamamen farkındayım," dedi, dik oturdu, sonra aşağı baktı ve geride bıraktıkları dağınıklığa burnunu kırıştırdı.

"Bir bez getireyim," diyerek onu belinden kaldırdı ve ayağa kalkıp köşedeki lavaboya geçmeden önce yanına bıraktı. Bir bezi ıslattı ve yatağın üzerindeki dağınıklıkla ilgilenmeden önce kullanması için ona verdi.

"Bu kısım pek romantik değil, değil mi?" diye sordu karakteristik bir samimiyetle, adamın bezi atıp yanına oturmasını izlerken. Bacaklarını uzatıp karyolaya yaslandı ve bir kolunu onun omuzlarına doladı. Gecenin fiziksel aktiviteleri sona erdiğine göre kızın irkilip geri çekilmesini bekliyordu ama kız başının arkasını adamın koluna yasladı ve tavana baktı.

"Bu, hakkında şiir yazmayı tercih edeceğim bir bölüm değil," diye kabul etti. "Ama ya geri çekilecektim ya da Fransızca bir mektup kullanacaktım ve elimde bir tane yoktu, bu yüzden bu büyüleyici sahne ortaya çıktı." Kadın homurdandı, bu ses kaba ve hanımefendiye yakışmayan bir sestti, daha önceki sevgililerinden herhangi birinin, hele de onunla yatakta çıplakken çıkardığını hayal bile edemezdi. İki hafta önce, Diana'nın tanıdığı herhangi bir kadın kadar sanat dolu olduğunu söyleyebilirdi - çünkü o zaman bile halka gösterdiği yüzün, görmesine izin verdiği yüzün *gerçek* Diana olmadığını biliyordu. Ama şimdi, daha önce tanıştığı hiçbir kadının -ve kesinlikle yattığı hiçbir kadının- ona karşı son birkaç gündür olduğu kadar dürüst olmadığını da biliyordu.

Elinin tersiyle bir esneme sesi çıkardı ve Jeremy şöminenin üzerinde asılı duran saate bir göz attı. Saat neredeyse ikiydi ve vücudu bu gerçeğin farkına varmaya başlamıştı.

Uzun bir günün ve hareketli bir akşamın ardından. "Odama dönmeliyim," dedi isteksizce, kolunu onun arkasından çekip ayağa kalkarak. "Burada uyuyakalma ve hizmetçilerden biri tarafından fark edilme riskini göze alamam."

"Sanırım bir ziyaretçim olduğunu anlayacaklar," dedi çarşaflara anlamlı bir bakış atarak. "Ama haklısın, sen olduğunu bilmemeleri en iyisi. Başiboş bir dul, evin efendisiyle ahlaksız ilişkilere giren başiboş bir duldan çok daha az ilgi çekicidir."

Jeremy o konuşurken odada dolaşıyor, atılmış giysilerini topluyordu. Aceleyle giyinmeye başladı. Pantolonunun düğmelerini iliklerken omzunun üzerinden, "Yarın akşam yine geleyim mi?" diye sordu. Kızın gözlerinin pür dikkat kendisine dikildiğini fark etti ve kız aval aval bakarken yakalandığı için hiç utanmadan gülümsedi.

"Evet, umarım kelimenin her iki anlamıyla da," dedi kadın; adam bir an durakladı, sonra neredeyse onunla birlikte kahkahayı patlattı ve çaresizce gülerken aklına bir düşünce geldi: Onu seviyordu.

En azından *bu*, kahkahasının aniden sona ermesi için yeterliydi ve onun kendi kıkırdamaları sona erdiğinde aceleyle giyinmeyi bitirebildi. Kendi müstehcen şakasına çaresizce kıkırdayan, çırılçıplak ve alacalı bulacalı kıza çok dikkatli bakmamaya çalıştı; böyle bir düşünce durup dururken aklına gelebiliyorsa, ağzından çıkması da an meselesiydi ve daha önce evlilikten söz edildiğinde verdiği tepkiye bakılırsa, kızın *buna* nasıl bir tepki vereceğini düşününce ürperdi. Ne de olsa evlilik, *aşktan* çok daha az ciddi bir şeydi.

Sonunda kendine hakim olarak, "Yarın resim yapmaya başlamak istiyorum," diye ekledi. "Emrinizdeyim, madam," dedi, ona kibar bir selam vererek-

Yalınayak kibarca eğildiği doğrudu, ama yine de oldukça iyi bir gösteri yaptığını düşünüyordu.

"Biliyorum," dedi neşeyle, yüzünü buruşturarak. "Bunun sonucunda kendimi hâlâ biraz sarsılmış hissediyorum."

Kızın yeniden yükselen kahkahaları eşliğinde odadan çıkarken ona bilmiş bir sırıtış attı ve ancak koridora çıkıp kapıyı arkasından sessizce kapattıktan sonra gülümsemesinin solmasına izin verdi. Kendini destekledi

Kollarını kapısının yanındaki duvara dayadı ve alnının öne doğru düşerek bir tür gümbürtüyle bu duvarlara yaslanmasına izin verdi.

"Lanet olsun," dedi hissederek.

Yirmi

Diana ertesi sabah her zamankinden *daha da geç uyudu* ve uyandığında, birkaç yıldır *hiç* egzersiz yapmamış ve *hiç* bu kadar derinlemesine çalışmamış olan bazı kasları muhteşem, mutluluk verici bir şekilde ağrıyordu. Kollarını başının üzerine doğru uzattı ve ayak parmaklarını işaret ederek yatağının üzerindeki, sabahın geç saatleri olduğunu belli edecek kadar güneş ışığı alan tenteye baktı. Toogood'u çağırmayı ve aceleyle giyinmeyi düşündü ama bunun yerine hizmetçisi çağırısına cevap verdiğinde bir kahvaltı tepsisi istedi.

Toogood her zamanki nezaketsizliğiyle, "Yemek yemek için yataktan kalkmak çok fazla ePort olur sanırım," dedi. "Bazılarımız saatlerdir uyanıkken, diğerleri öğlene kadar yatıyor, akşamki aşırılıklar yüzünden uyuklarken bir gün dışarıda geçiyor."

"Biraz tost ve çikolata, Toogood," dedi *Diana* sakın bir sesle, önceki akşamın başarısından o kadar memnundu ki hizmetçisinin tipik kabalığına bile üzülmemiştir.

Toogood, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, onu görmezden geldi. "İtiraf etmeliyim ki *Leydi Helen* kadar kötü olmasanız da, yatakta bu kadar çok zaman geçirmenin ahlaki bir eksikliğin işareti olduğunu düşünüyorum."

Leydi Helen'in adını duyunca *Diana*'nın kulakları dikildi. "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Görüyorsun ya, eğer bu kadar tembel olmasaydın..." Toogood, *Diana*'nın tavırlarında o güne kadar gördüğü neşeye en yakın şeyle söze başladı. Belli ki, metresinin karakter kusurlarını genişletme fırsatı *Noel*'in erken gelmesine benziyordu.

Diana sabırsızca elini sallayarak, "Hayır, *Leydi Helen*'i kastetmiştim," diye araya girdi. "Sabahları genellikle benden önce kahvaltı masasına oturur."

Toogood, "Bu pek bir şey ifade etmiyor," anlamına *gelebilecek bir* şeyler mırıldandı ama ardından Diana'nın kendisine herhangi bir azarlama yöneltilmeden önce istediği bilgiyi verdi. "Sabahları yeterince erken uyanıyor, ama neredeyse her gün öğleden sonra odasına çekiliyor -aşırı yorulmakla ilgili bir saçmalık, ve sorarım size *neden?* - ve hizmetçisinin tüm zaman boyunca yanında kalmasında ısrar ediyor. Tek başına kestiremiyor bile! Ne tür bir insan tek başına uyuyamaz?"

Kızgınlığı için yeni bir hedef bulan Toogood bu konuyu büyük bir hararetle ve uzun uzadıya açtı ama Diana dinlemeyi bıraktı, Toogood'un az önce anlattıkları dikkatini dağıtmıştı.

Ne tuhaf. Diana, Leydi Helen'in öğleden sonra dinlenmesine şaşırmamıştı -sosyete hanımlarının sık sık yaptığı yavan bir şeydi bu, sanki yemek yemek ve çay eşliğinde sohbet etmek o kadar yorucuydu ki öğleden sonra uykusu insanın gücünü toplaması için gerekliydi- ama hizmetçisinin yanında kalması konusundaki ısrarı son derece tuhaf görünüyordu. Hanımefendinin hizmetçilerinden birini rahatsız etmekten çekinmeyeceğini tahmin ediyordu ama yine de uyurken hizmetçisinin yanında olmasını bu kadar arzulaması garip görünüyordu.

Diana'nın zihninde yavaş yavaş bir fikir şekillenmeye başlamıştı; çılgın, imkânsız, son derece skandal bir fikir ve buna hakkı olup olmadığını öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. Ve eğer buna hakkı varsa, beyefendinin kim olduğunu bilmek için de aynı şekilde çaresizdi. Langely mi? Monmouth mu? İkisi de pek olası adaylar gibi görünmüyordu ama yine de...

Leydi Helen'in bir sevgili edinmesi fikri -ki bu neden "şekerlemeleri" sırasında hizmetçisinin yanında kalıp gözcülük yapmasına ihtiyaç duyduğunu mükemmel bir şekilde açıklamaz mıydı- o kadar mantıksızdı ki Diana bunu aklına geldiği anda reddetmek istedi. Yine de, dedikodudan daha çok sevdiği bir şey varsa -ve hiç kuşkunuz olmasın, kendisi hakkında olmadığı sürece dedikoduya *son derece* düşküdü- o da kimsenin fısıldayamayacağı kadar lezzetli ve iyi saklanmış sırlardı. İnsanın böyle bir gizliliğe sahip olması pek sık rastlanan bir şey değildi ve birdenbire bu kadar şanslı olup olmadığını öğrenmek için yanıp tutuşmaya *başlamıştı*.

Ama nasıl çıkacaktı? O ve Leydi Helen pek yakın arkadaş değillerdi.

Diana daha az olası bir ihtimal düşünemezdi. Ama eğer düşüncesinde haklıysa

VahŖi bir varsayım, o zaman Leydi Helen'i kötü bir Ŗekilde yanlıŖ deęerlendirmiŖ olması mümkündü, bu durumda...

Ne olduğunu tam olarak bilmiyordu.

"Kahvaltım, lütfen, Toogood," dedi hızlıca, hizmetçisinin genel olarak Ŗekerlemeler ve onları alanların gevfek, umursamaz doğası konusuna dnmŖ gibi görünen konuŖmasını bölerek. Son birkaç mırıldanma ve çok karanlık bir bakıŖla Toogood ayrıldı ve Diana'yı aniden oldukça büyüleyici dŖnceleriyle baŖ baŖa bıraktı. Bu duruma en iyi nasıl yaklaŖabilirdi? Elinde belirsiz bir teoriden baŖka bir Ŗey yoktu ve bu teori de son derece olasılıksızdı.

Yine de, eğer bu doğruysa, Diana bunun Jeremy'nin evlendiğini görme planlarını nerede bıraktığından hiç emin değildi. Eğer Leydi Helen baŖka biriyle iliŖki kuruyorsa, Jeremy'ye olan ilgisi tamamen sahte miydi, yoksa gerçek faaliyetlerini gizlemek için bir paravan mıydı? Jeremy'nin ona söylediği hiçbir Ŗey, Leydi Helen ya da bir baŖkasıyla evlenmeyi cazip bir ihtimal olarak gördüğüne dair en ufak bir iŖaret vermemiŖti zaten.

Ama sonra, dün gece yataktaki o an geldi.

Diana bir an için kendi dŖncelerinin izini kaybetti, hatırladı. BoŖ ve meraklı bir yorumdan fazlası olmamalıydı ama tekrar evlenmeyi dŖnp dŖnmedięini sorduğunda yüz ifadesindeki bir Ŗey -bir yoğunluk, verdiği cevaba duyulan bir ilgi- Diana'nın dikkatini ekmiŖti. Çok derinlemesine araŖtırmak istemediği nedenlerden ötürü yeterince endiŖe verici olan bu soruyu, tipik neŖeli Ŗakalarından biriyle kapatmak için hiç vakit kaybetmemiŖti.

Gerçek Ŗu ki, Jeremy'yle olan yakınlığı ona onun zihnine dair büyük bir kavrayıŖ kazandırmıŖ gibi görünmüyordu. Onu bir hafta öncesine göre daha iyi anlıyor muydu? KuŖkusuz ve sonuç olarak ondan tehlikeli ölçüde hoŖlanıyordu. Onun bir eŖte ne aradığını biliyor muydu? Kesinlikle hayır ve böyle bir insanın var olduğu fikri ona birdenbire hoŖuna gitmeyecek kadar tatsız gelmeye baŖladı. İçindeki ilkel, hain bir parça onu dŖndęnde "Mine," diye fısıldıyordu ve bu kesinlikle olmazdı.

Bunun aralarındaki fiziksel iliŖkinin basit bir sonucu olduğunu biliyordu; ne de olsa daha önce hiç sevgili edinmemiŖti ve adamın ilk beceriksizliklerine rağmen yatak odasında hiç bu kadar tatmin olmamıŖtı. Aslında yleydi,

Bu konuda oldukça memnundu; kendi sınırlı deneyiminin kıyaslama açısından çok az şey sunduğunu kabul ediyordu ama önceki geceki aktivitelerin herhangi birinin ölçülerine göre olağanüstü olduğundan emindi. Elbette biraz yönlendirilmeye ihtiyacı vardı ama Diana bu zayıflığın yatak odası dışındaki pek çok durumda olduğu gibi yatak odasında da erkekler arasında yaygın olduğundan şüpheleniyordu. Talimatlarını son derece iyi bir zarafetle kabul etmişti ve aslında onun kendisine dokunduğunu, sözlerini dinlediğini, onu serbest bırakmak için elinden geleni yaptığını düşünmek içini tuhaf ve kıvranan bir şey yaptı.

Jeremy bu konuda kesinlikle olağanüstü bir başarı elde etmişti, diye geçirdi içinden; evlilik eyleminin böyle olabileceğini bilseydi, Templeton daha toprağın altında soğumadan bir sevgili edinirdi. Ne kadar aptal olursa olsun, olaydan sonra bile soğukkanlılığını koruyamamıştı; Jeremy'nin kafasının bugün ne kadar büyük olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama adamın tüm bu deneyimden son derece memnun olacağından hiç şüphesi yoktu ve en kötüsü de muhtemelen bunu hak ediyor olmasıydı.

Uzun lafın kısıası, Leydi John Marksdales açıkça şikâyetlerini abartıyordu. Başlangıçta biraz beceriksizce davrandığı doğrudu ama o noktadan sonra işler önemli ölçüde düzelmişti. Diana, Jeremy'nin yatağına girecek olan geleceğin aktrislerine, opera dansçılara ve neşeli dullara bir tür toplum hizmeti yaptığını düşünmekten hoşlanıyordu; artık biraz daha dikkatli olmayı biliyordu ve kadınların gelecek yıllarda bu dersin faydalarını göreceklerinden hiç şüphesi yoktu.

Bu düşünce beklenmedik bir şekilde iç karartıcıydı ve dikkatini elindeki meseleye yeniden odakladı: yani, adamı nasıl evlendireceği konusunda hâlâ hiçbir fikri yoktu ve kendini ne kadar çok bağlanmış hissederse, bu hedef o kadar gerekli hale geliyordu. Jeremy başka biriyle evliyse güvendedi; Leydi Helen pek çok şey olabilirdi ama başka bir kadının kocasına aşık olacak kadar umutsuz bir yaratık değildi. Planında Leydi Helen'in Jeremy'ye kendini açıkça göstermeye çalışmasından yararlanarak başka bir uygun kadını karşılaştırmalı olarak çekici göstermeye çalışmıştı ama Diana şimdi birdenbire Leydi Helen'in Jeremy'ye karşı *neden* böyle davrandığından emin olamıyordu. Eğer başka bir beyefendiyle ilişki kuruyorsa, onunla evlenmeye çalışması gerekmez miydi?

Tüm bu durum başını ağrıtmaya yetmişti. Şu anda ihtiyacı olan son şey planının bir kez daha karmaşıklaşması olsa da karanlıkta kalmaya da dayanamıyordu ve Diana'nın şüphesi doğruysa Leydi Helen'in şu anki davranışlarının hiçbir anlamı yoktu. Gün bitmeden leydiyle konuşmaya kararlıydı; geriye kalan tek soru, nasıl konuşacağıydı.

Anlaşıldığı üzere, talih o öğleden sonra Diana'nın lehine dönmüştü. Diana kahvaltısını yapıp, giyinip aşağı indiğinde partideki beyler ortalıkta yoktu; hava kahvaltıdan sonra bir an bile içeride kalamayacakları kadar çekiciydi ve bir av partisi at sırtında, görünüşe bakılırsa çok neşeli bir şekilde yola çıkmıştı. Gruptaki hanımlar, beyler tarafından terk edildikleri için kahvaltıdan sonra yürüyüşe çıkmışlar, beyler güneşten yararlanacaklarsa kendilerinin de yararlanmaları gerektiğini söylemişlerdi.

Ancak Diana mazeretlerini sıraladı ve partiye katılmadı. Eskiz defterini ve bir paket pastel boyayı alıp bahçeye çıktı, bir gün önce Jeremy ve Leydi Helen'la oturduğu banka yerleşti ve yakınlarda yetişen güllerin detaylı bir resmini yapmaya başladı. Çalışmasına o kadar dalmıştı ki, başka birinin yaklaştığını gösteren ayak seslerini duymadı ve ancak önündeki sayfaya bir gölge düştüğünde şaşkınlıkla başını kaldırıp baktı.

Leydi Helen onun üzerinde durmuş, yüzünde şaşkın bir ilgi ifadesiyle eskiz defterine bakıyordu. "Bu oldukça iyi," dedi sesinde hafif bir şaşkınlık tonuyla. "Ressam olduğunuzu hiç duymamıştım."

"Ah," dedi Diana, kendini alışılmadık bir şekilde Austered hissederek. Başkalarının sanat eserlerine bakması onu her zaman çıplak ve teşhir ediliyormuş gibi hissettirirdi ve Leydi Helen'in ona bakan kişi olması bu hissi hiçbir şekilde azaltmıyordu. "Yapmıyorum. Sadece biraz uğraşıyorum."

Leydi Helen kaşlarını çattı. "Uzman değilim ama bu bana amatörce bir çalışmadan daha fazlası gibi geldi. Bizim sınıftaki çoğu hanımın yaptığı yavan suluboyalarla karşılaştırdığınızda... hayret verici."

"Çünkü bu bir pastel boya, sulu boya değil," dedi Diana takdire şayan bir sabırla. "Tamamen farklı görünüyorlar -pasteller çok daha cesur renklere izin veriyor ve onları karşılaştırmak... şey, hiç mantıklı değil. İkisi de tamamen farklı medyumlar."

Leydi Helen ona spekülatif bir bakış atarak, "Sıradan bir hobici gibi görünmüyorsunuz," dedi. Diana'yı rahatsız eden bir bakıştı bu, çünkü Leydi Helen Courtenay'le tanıştığı süre boyunca kafasında oluşturduğu fikirden çok uzaktı. Diana insanlar hakkındaki varsayımlarını gözden geçirmek zorunda kalmaktan hoşlanmazdı; yanıldığını kabul etmek zorunda kalmak çok yorucuydu. Ama bu özel durumda o gemi çoktan kalkmıştı.

"Size yardımcı olabilir miyim?" Diana, Leydi Helen'e bakarken gözlerini güneşe karşı gölgeleyerek sordu. Şapka takmayı hiç hatırlamayacak mıydı? Bu yüzden burnunun üzerinde kışın ortasında bile hiç solmayan o lanetli çiller vardı.

Jeremy'nin bir önceki akşam dudaklarını üzerinde gezdirdiği çilleri aniden bir sıcaklıkla hatırladı.

Kendini sert bir zihinsel sarsıntıdan geçirdikten sonra, kendisine değerlendirci bir tavırla bakan Leydi Helen'e eşit bir bakış fırlattı. Bir tür içsel sonuca varmış gibi görünen Leydi Helen, Diana'nın yanındaki banka oturdu ve "Hizmetçinize beni sorduğunuzu duydum," dedi.

Diana'nın çenesi tam anlamıyla düşmedi ama düşmeye çok yakındı. "Bunu nasıl bu kadar çabuk duyabildin? İki saatten fazla olmuş olamaz."

"Benim de kendi yöntemlerim var," dedi Leydi Helen kibarca, sonra ekledi, "Sanırım hizmetçiniz merdivenlerde benimkiyle karşılaştı. Belli ki çok sinirliydi ve kaçmayı başaramadan önce neredeyse Sutton'ın kulağını çekecekti."

Diana, ne kadar ağır olsa da durumla orantısız gelmeyen bir iç geçirdi. "Gerçekten de yeni bir hizmetçi bulmalıyım," diye mırıldandı.

Leydi Helen, "Yerinizde olsam ben de yapardım," diye onayladı.

"Bunca zamandan sonra ona alıştım," diye itiraf etti Diana. "Ve nedense onun yakınmaları beni başka bir hizmetçinin gevezeliklerinden daha çok rahatlatıyor."

"Bu iki seçeneğin arasında bir yerde duran bir hizmetçi çalıştırmak da mümkün," dedi Leydi Helen ve bunu söylerken ses tonunda Diana'nın - metaforik olarak- ayağa kalkıp dikkat kesilmesine neden olan bir şey vardı.

"Sanırım haklısın," diye kabul etti Diana. "Ama evet, konumuza dönecek olursak, Toogood senin hakkında oldukça ilginç bulduğum bir şeyden bahsetti ve ben de ona biraz daha sordum. Dedikoduyu gerektirecek kadar önemli olduğunu düşünmemiştim ama sanırım kinci bir hizmetçinin öfkesini asla küçümsememeliyim."

"Sizi meraklandıran şey neydi leydim? Hizmetçim detaylar konusunda pek açık konuşmadı." Leydi Helen'in sesi her zamanki gibi soğuktu ama ses tonunda Diana'ya biraz gergin olabileceğini düşündüren bir şey vardı. Sanki vereceği cevap onun için son derece önemliymiş gibi Diana'yı pür dikkat izliyordu.

"Şey," dedi Diana, zor olmak için kelimeyi uzatarak, "Toogood senin her öğleden sonra uyuklama alışkanlığın olduğundan bahsetmişti."

Leydi Helen'in dudakları büzüldü. "Evet. Bir kır evi partisinin zorlukları benim hassas bünyemin kaldırabileceğinden çok daha fazla. Elbette anlamamanızı bekleyemem, siz çok daha fazlasısınız..." Doğru kelimeyi arıyormuş gibi durakladı ama Diana'nın onun ne söyleyeceğini zaten bildiğinden hiç şüphesi yoktu. "... sağlam."

İyi oynadın, diye düşündü Diana. Kendini hiç bu kadar at gibi hissetmemişti. Yüzüne tatlı bir gülümseme yerleştirdi. "Yorgunluğunuza anlayışsız değilim leydim. Sonuçta kimin yatağına çekilmeden kahvaltı etmesi, bahçede bir tur atması ve belki de bir whist oyunu oynaması beklenebilir ki? Bu tamamen anlaşılabilir bir durum."

Leydi Helen'in gözleri kısıldı ama Diana konuşmaya devam etti. "Ancak Toogood'un raporunda bana en ilginç gelen kısım, hizmetçinizin dinlendiğiniz süre boyunca sizinle birlikte kaldığı gerçeğiydi."

"Evet," dedi Leydi Helen sakince, "bir şeye ihtiyacım olursa onun yanımda olması çok faydalı."

"Mmm, evet," diye mırıldandı Diana tatlı tatlı, Leydi Helen'in cevabını düşünüyormuş gibi. "Size bu kadar bağlı bir hizmetçi bulduğunuz için şanslısınız." Kelimeye doğru miktarda vurgu yaptı -Leydi Helen'ın fark etmesine yetecek kadar, ama Diana'nın böyle bir şey yaptığını inkâr etme yeteneğini elinden alacak kadar değil.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum," dedi Leydi Helen sakince ve bu onun kritik hatasıydı. Elbette Diana'ya katılmalıydı -gerçekten sadık bir hizmetkâr bulmanın zevkleri hakkında saçma sapan bir şeyler mırıldanmalı, güvenilir bir yardım bulmanın zorluğundan şikâyet etmeliydi. Ama tamamen cahil olduğunu iddia etmek, hayır. Bu tamamen yanlış bir cevaptı ve Diana'nın çılgın teorisinin doğru olabileceğine daha da ikna olmasına neden oldu.

Gerçekte sahip olduğundan daha fazla bilgiye sahipmiş gibi davranmaktan başka çare olmadığına karar verdi. Neyse ki, inanıyormuş gibi yapmak onun için hiçbir zaman zor olmamıştı.

"Bence öyle," dedi tatlı bir sesle. "Bence hizmetçinizin yanınızda kalmasında ısrar ediyorsunuz çünkü aslında hiç dinlenmiyorsunuz." Burada durakladı. Bunu tam olarak nasıl ifade etmeliydi? Bir çift, bir beyefendiyle eğlenirken kimsenin beklenmedik bir şekilde araya girmemesini sağlamak için hizmetçisine gözcülük yapması için rüşvet verildiğini nasıl ima edebilirdi?

"Sanırım bir eşleşme yaşıyorsunuz," dedi Diana sonunda, kurnazlığı tamamen bir kenara bırakıp aslında hissettiğinden biraz daha fazla bir özgüvenle her şeyi yüzsüzce anlatmaya karar vererek.

Leydi Helen gözleri çılgına dönmüş bir şekilde etraflarına bakınırken bu bahis hemen sonuç verdi.

"Sesini alçalt! Tüm ev halkının duymasını mı istiyorsun?"

"Elbette hayır-" diye söze başladı Diana ama Leydi Helen konuşmaya devam etti, konuştuğu harareti daha da artıyordu.

"Mahvolurdum, gerçekten mahvolurdum. Evlenmek gibi bir arzum olmasa da, anneme acı çektirmek ya da kardeşimin adını lekelemek istemem."

Diana cevap vermek için ağzını açtı, sonra durakladı. Evlenme arzusu yok muydu? Ama Leydi Helen'in evlenmek istediği beyefendi her kimse

devam ediyordu - eğer dolgun bir evlilik ödülü peşinde değilse, başka neden erdemini feda etmeye istekli olsun ki?

"Eğer annem öğrenirse, Sutton'ı referansı olmadan kapı dışarı eder ve bir daha asla başka bir iş bulamaz. Kendime yardım edemediğim için onun intihar edeceği düşüncesi..." Alt dudağı titredi ve Diana bir an için dilsiz kaldı. Leydi Helen'in bir yardımcı için bu kadar derin duygular besleyecek, kadının kaderinden bu kadar kişisel olarak sorumlu hissedecek kadar şefkatli olduğunu asla tahmin edemezdi. Bu onun karakteri hakkında iyi şeyler söylüyordu ve Diana bunu ona cömertçe söylemek için ağzını açtığında bir kez daha engellendi.

"Ve tabii ki Sutton'ı bu yola sokan da benim.

-Onunla tanışmamış olsaydım, kendi tercihlerinden habersiz yoluna devam edebilirdi." Diana kaşlarını çatı, *kafası* karışmıştı -tercihler mi? "Ama ona bir kez baktım ve karşı koyamadım" -Diana durumu fena halde yanlış anladığı izlenimini edinmeye başlamıştı- "ve tabii ki, onu gerçekten *tanımaya* başladığımda daha da kötü oldu ve bağlılığımız artık sadece fiziksel değildi. Onun ne kadar olağanüstü bir kadın olduğunu anladığımda... ondan vazgeçebilmemin hiçbir yolu yoktu."

Leydi Helen nefes almak için duraklayıp yalvaran gözlerle ona bakarken Diana sonunda, "Özür dilerim," dedi. Diana kendini oldukça denizde ve yıllardır hissetmediğinden daha saf hissediyordu. Tamamen şok edici olmasaydı, bu çok can sıkıcı olabilirdi. "Sevgilinizin... *hizmetçiniz* olduğunu mu ima ediyorsunuz?"

Leydi Helen gözlerini kırıştırdı. "Zaten bilmediğinizi mi ima ediyorsunuz?" Kadın

tekrar göz kırptı. "Durup dururken mi itiraf ettim? Oh, bu tamamen delilik, bir romandaki kötü adam gibi davranıp seni öldürmeli ve cesedini Aagstones kilisesinin altına saklamalıydım."

Diana bu suç fantezisini Leydi Helen kendini fazla kaptırmadan yarıda kesti. "Bir tür yatak odası faaliyetinin sürdüğünü sanıyordum," diyerek Leydi Helen'e güvence verdi -güvence *mi?!-* "Ancak ben fazla geleneksel bir zihne sahip olmalıyım. Bir centilmen sevgiliniz olduğunu ve hizmetçinizin -Sutton'dı değil mi- hassas bir anda rahatsız edilmemenizi sağlamak için nöbet tuttuğunu düşündüm."

Leydi Helen homurdandı, bu ses Diana'nın şimdiye kadar ondan duyduğu en narin sestti. "İhraç edilmeliyim, gerçekten edilmeliyim. Sanki namusumu bu ev partisindeki -kuşkusuz beceriksiz- beyefendilerden birine feda edecek kadar aptal olabilmışim gibi."

"Ama bir *leydi* için iffetini feda etmek kabul edilebilir bir şey mi?" Diana kuşkuyla sordu; bu uygulamaya bir itirazı yoktu ama Leydi Helen'in -ya da en azından tanıdığını sandığı Leydi Helen'in- olacağını düşünmüştü.

Leydi Helen hafifçe sırtttı; Diana'nın Leydi Helen Courtenay'in yüzünde görmeyi asla düşünmeyeceğı, oldukça arsız bir gülümseme vardı. "Kesin bir doğruluk adına, erdemimin tamamen sağlam olduğunu belirtmek isterim. Sapphist olmanın bir avantajı da bu, görüyorsunuz."

Meraklı zihninin umutsuzca takip etmek istediğı sohbet yönünü takip etmemeyi seçerek -muhtemelen Violet'in sevdiği şairlerden birinin bu konuda söyleyecek bir şeyi vardı; Diana daha sonra soracaktı- bunun yerine, "Evlenmekle ilgilenmiyorsan, Jer-Willingham'ın peşine düşmek de neyin nesi?" dedi.

Leydi Helen'in gülümsemesi genişledi. "Gördüğünüz gibi hepsi planımın bir parçası. Yıllar süren uzun bir stratejinin sadece son bölümü."

Diana kendisinden çok daha sinsi bir zihnin huzurunda olduğunu hissetmeye başlamıştı ve bu his aynı anda hem endişe verici hem de merak uyandırıcıydı. "Açıkla."

Leydi Helen koltuğuna geri oturdu. "Eğer bir hanımefendi evlenmek istemiyorsa," diye açıkladı, "yüzü güzelse ve saygın, paralı bir geçmişe sahipse, biraz zor bir durumla karşı karşıya kalır. Ancak önünde birkaç seçenek vardır. En bariz seçenek kendini mahvetmek. Bu biraz risklidir - ailesinin onu mahvetmek için seçtiğı adamla evlenmeye zorlama ihtimali çok yüksektir, bu nedenle bir hanımefendi bu yolu seçerse, bunu ancak ailesini kendisini zorlamayacaklarından emin olacak kadar iyi tanıyorsa yapmalıdır.

"Ancak pek çok kadın için bu seçenek çok risklidir. Bir başka olasılık da katıldığı her sosyal etkinlikte kendini mavi çoraplı, gözlüklü, mürekkep lekeli, donuk bir kıza dönüştürmektir. Bu genellikle işe yarar ama bu,

Bunun da kendine özgü riskleri var: Ya ailesi ona sıkıcı bir erkek evlat vermeye karar verirse? Bir papaz ya da bir akademisyen, onun akademik doğasını çekici bulan biri? Kişi daha ne olduğunu anlamadan kendini Shropshire'daki bir papaz evine gönderilmiş bulabilir. Yine riskli.

"Doğal olarak, kendi çıkışıma yaklaşırken bu iki seçeneği de değerlendirdim," diye ekledi Leydi Helen. "Birkaç yıldır erkeklerden hoşlanmadığımı biliyordum, ama bir süre için sadece bu işi yapacağımı, sevmediğim aristokrat bir beyefendiyle evleneceğimi ve kısa süre içinde bir metres tutmasını umacağımı düşündüm. Ancak on altı yaşına geldiğimde annem Sutton'ı benim için tuttu ve... şey, bir kez anlaşılmaya vardığımızda, evlenmemin mümkün olmadığını biliyordum. Duygularımızı kocamdan gizlemeyi başarsak bile, burnunun dibinde onun haberi olmadan devam edebilmek bile, hayatımın geri kalanında böyle bir yalanla yaşama düşüncesi katlanılamayacak kadar korkunçtu. İşte o zaman bu tuzaktan nasıl kurtulacağımı planlamaya başladım."

"Peki o zaman neyin üzerine indin?" Diana kendine rağmen büyülenmiş bir halde sordu.

Leydi Helen'in durumu, ilk sezonunda yaşadığı sıkıntıları gölgede bıraktı.

"Daha kurnazca bir aldatma yöntemi," dedi Leydi Helen bir dereceye kadar

Kendini tatmin etmek -muhtemelen tamamen hak edilmiş, diye düşündü Diana. "Sosyetenin oyununu oynar, onlara evlenmek için yanıp tutuşan bir hanımefendi görüntüsü verirdim. Ben gözlemci bir insanımdır Leydi Templeton, hanımefendilerin ve beyefendilerin kur yapma ritüellerini izledim ve *çok* çaresiz olan, kendilerini istekleri için çekici olmaktan çıkaran hanımefendileri fark ettim." Sesi biraz acı bir hal aldı. "Çünkü onlara hayatları boyunca mümkün olan en uygun beyefendiyle evlenmenin varoluş nedenleri olduğu söylendi ve yine de bunu çok isterlerse - onlara arzulamaları gereken tek şey olduğu söylenen bu şeyi elde etmek için en ufak bir umutsuzluğa kapılırlarsa - ne kadar *acınası*."

Bu noktada Diana'nın ağzı açık *kalmıştı*. Tüm bu konuşma Ona, aslında bir kurt olduğu ortaya çıkan, oldukça akılsız bir fino köpeği olduğunu varsaydığı bir yaratıkla birlikte olma hissi veriyordu.

"Kendimi hiçbir beyefendinin evlenmek istemeyeceği türden bir hanımefendiye dönüştürmek çok zor olmadı. Çok şuh *kahkahalar atan*, bir beyefendinin koluna çok sıkı sarılan, çok cömertçe övgüler yağdıran biri.

Ünvanlı bir beyefendiyi överken ne kadar aşırıya kaçarsanız, o da sizin o kadar ileri gittiğinizi düşünür." Gözlerini devirmesine izin verdi. "Bu hassas bir çabaydı, bu konuda çok açık olamazdım, yoksa annem ve kardeşim ne yaptığımı anarlardı. Evlilik pazarında yavaş yavaş yıpranan bir hanımefendi izlenimi vermeliydim, evlenmek için o kadar çaresiz bir hanımefendi haline gelmeliydim ki artık eski haline bile benzememeliydi."

Bir an durakladı, bakışları kucağına kaydı. "Kardeşimi çok severim ve bu aldatmacayla ilgili tek üzüntüm, onun benim hakkımdaki düşüncelerini değiştirdiğinden emin olmam. Beni evlenmeye zorlamayacağına güvenilebilseydim, sırrımı ona açıklardım ama durumuma sempati duysa bile annemin etkisinin onu eninde sonunda yıpratacağından korkuyorum."

"Yani Willingham da bu planın bir parçası mıydı?" Diana, tüm bu destanda oynadığı rolden dolayı kendini suçlu hissederek sordu.

"Kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı," diye açıkladı Leydi Helen. "Düşündüm ki, onca insan arasından bir *markize* kendimi açarsam ve yeniden işe alınırsam, dedikodular yayılmaya başlayabilir. Yaşlanıyorum ama henüz rafa kalkmış değilim ve buradaki davranışlarımla ilgili fısıltıların beni o yola sürükleyebileceğini düşündüm. Beni onunla yalnız yakalamak için komplo kurmaya başladığınızda her şey daha kolay oldu - hala anladığımdan tam olarak emin olmadığım nedenlerle."

"Willingham ve ben onun bir yıl içinde evleneceğine dair bahse girmiştik," dedi Diana, biraz mahcup hissederek.

Leydi Helen kaşlarını çatı. "Ama Lord Willingham'ın benim gibi bir leydi ile evlenmek isteyeceğini düşünemezsiniz herhalde? Daha doğrusu, tanıdığını sandığı Leydi Helen Courtenay ile?"

"Hayır," diye itiraf etti Diana, "ama onu seninle yeterince bir araya getirirsem, tanıdığı diğer kadınlardan bazılarını yeniden düşünmesini sağlayacağımı umuyordum - karşılaştırıldığında daha cazip görünmelerini sağlayabilirdim."

"Yani aslında onu evlilikle *korkutmak* için beni mi kullanıyordunuz?" Leydi Helen kaşlarını kaldırarak sordu.

Diana kendinden utanmaya başlamıştı. "Şey... evet, sanırım bunu ifade etmenin en özlü yolu bu."

Leydi Helen bir kahkaha patlattı, Diana'nın daha önce duymuş olduğu tiz kıkırdamalardan çok farklı, gerçek, mutlu ve savunmasız bir kahkahaydı bu. Bu kahkahanın dönüştürücü bir etkisi vardı; tüm yüzü yumuşamış, her zaman takındığı o soğuk ve mağrur ifade tamamen kaybolmuştu. Bir süre sonra hâlâ kıkırdarak, "Sana gerçekten teşekkür etmeliyim," dedi. "E-portlarımın çalıştığına dair bir teyide ihtiyacım varsa, bunu bana siz verdiniz. Kendimi cazip olmayan bir evlilik adayı haline getirmekle kalmadım, aslında o kadar korkunç biri oldum ki, benimle evlenme hayali bile beyleri korkutup başkalarıyla evlenmelerini sağlamak için kullanılabilir."

"Sen böyle söyleyince kendimden utandım," diye itiraf etti Diana. "Senden özür dilemeliyim."

Leydi Helen elini umursamaz bir tavırla salladı. "Bunlarla uğraşmayın. Ancak bilmek istediğim şey, Lord Willingham'a aşık olduğunuz apaçık ortadayken neden onu başka biriyle evlendirmeye çalıştığınız."

Diana yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. "Ne demek istediğinizi anlamadığımdan eminim," dedi sertçe ve korktuğu gibi hiç de inandırıcı olmayan bir şekilde.

"Ah, hadi ama, birbirimize karşı dürüst olduğumuzu sanıyordum," dedi Leydi Helen, boncuk gözlü bir bakışla onu süzerek. "Herkes için açık olmayabilir, ama en azından benim için, başka bir hanımefendinin mümkün olan her fırsatta sizi belli bir beyefendiyle yalnız bırakmak için komplo kurması ve bunu başardığı her seferinde de ters ters bakması oldukça iyi bir deneyim."

Diana iç çekti. "Willingham ve benim şu anda biraz... bir anlaşmamız var," dedi dikkatle. "Ancak bu tamamen geçici bir durum ve başka bir sevgisiz mantık evliliği istemiyorum."

"Aşk evlilik olmadan da var olabilir, tam tersi de doğrudur. Size söz veriyorum, Sutton'a kesinlikle aşığım ve asla evlenmeyeceğiz," dedi Leydi Helen. "Bana öyle geliyor ki, hiç evlenmeyecek olsanız bile Lord Willingham'la aranızda bir şeyler hissediyorsunuz."

"Ben yapmadım..." Diana tereddüt etti. "Willingham ve benim sıradan bir anlaşmamız var."

Leydi Helen homurdandı, bu ses Diana'ya bir hatırlatma daha yaptı.

-Karşısındaki kadın Diana'nın düşündüğü kadına çok az benziyordu.

biliyordu. "Birbirinize bakışlarınıza bakılırsa bana o kadar da sıradan gelmiyor."

Diana itiraz etmek için ağzını açtı -herhangi biri ama özellikle de Jeremy hakkında daha derin duygular beslediğini ima eden her imaya verdiği doğal tepkiydi bu- ama sonra tekrar kapattı. Ve belki de ilk kez kendine sormak için durakladı: Jeremy'yi seviyor muydu?

Jeremy'ye, Violet'e ve Emily'ye ısrar etmek için çok zaman harcamıştı. Anlaşmalarının karşılıklı cazibe ve uygunluktan başka bir şeye dayanmadığını ve ortaya çıkmaya çalıştığı anda gerçek duyguların her ipucunu acımasızca bastırdığını, kendine bu basit soruyu sormak için bir an bile ayırmadığını.

Jeremy'yi düşündü; çok iyi tanıdığını sandığı adamı ve onun yavaş yavaş, konuşa konuşa kendini ele verişini. Mavi gözlerinin köşelerindeki gülme çizgilerini ve onunla tartışırken ağzının bir tarafındaki o özel kıvrımı düşündü, yemi yutup yutmayacağını görmek için bekliyordu. Yatakta çıplak olduklarında adamın bakışlarının yoğunluğunu, elinin onun eliyle birlikte istediği ritmi tutturmak için hareket edişini düşündü. En çok da, o odaya her girdiğinde, bitmek bilmeyen tartışmalarından birinde her puan aldığı anda, az önce onu nasıl bir yenilgiye uğrattığı konusunda yüzü her eğlendiğinde hissettiği heyecanı düşündü.

Ve tabii ki onu sevdiğini fark etti. Şimdi bu konuda ne yapacaktı?

Leydi Helen elbette bu düşüncelerin hiçbirinden haberdar değildi ama Diana'yı dikkatle izliyordu ve aklından geçenlerin bazılarını tahmin ediyor gibiydi.

"O kadar da sıradan değil o zaman?" diye sordu. "Ben de öyle düşünmüştüm," diye ekledi, cevap bile beklemeden.

"Kendini beğenmiş gibi konuşmana gerek yok," diye homurdandı Diana.

"Buna hakkım olduğunu düşünüyorum," dedi Leydi Helen havalı bir şekilde, Diana'ya göre bu doğrudu. Leydi Helen yıllarca süren ve tüm *tonu* kandıran ayrıntılı bir oyunu başarıyla oynamıştı, Diana ise acı verici bir şekilde aşık olmadan gizli bir çifti bile sürdüremiyordu.

"Bunu kendine saklarsan memnun olurum," dedi hızlıca. "Kendimi Willingham'a ilan ederek gülünç görünme riskini almaya niyetim yok, bu yüzden bu işin ikimizden öteye gitmesine gerek yok."

Leydi Helen boş bir el sallayarak, "Nasıl isterseniz," dedi. "Yine de bazı şeylerin risk almaya değer olduğunu düşünebilirsiniz."

"Peki tüm bunları ne için riske atıyorsun?" Diana merakla sordu. "Planınız tam olarak nedir?"

Leydi Helen, "Sadece bir ya da iki yıla ihtiyacım var, o kadar ki, kardeşimi bana kırsal kesimde tek bir hizmetçiyle huzur içinde yaşayabileceğim bir kulübe satın almaya ikna etmeyi umuyorum," dedi. "Buraya kadar gelmek çok zahmetli oldu ama artık sona yaklaştık."

Diana bir anda kendini biraz utanç içinde hissetti. Leydi Helen Sutton için, birlikte mutlu bir hayat sürme şansı için her şeyi riske atmıştı, bu hayat kuşkusuz onun doğduğu lüksten çok daha az konforlu olsa bile. Diana, Jeremy'yi -özel Jeremy'yi, *gerçek Jeremy*'yi- elinde tutma şansı için bundan çok daha azını riske atmaya razı değil miydi?

Hazır bir cevabı yoktu ve bu durum onu derinden rahatsız ediyordu.

"Sanırım sizi düşüncelerinizle baş başa bırakacağım," dedi Leydi Helen, ayağa kalkıp eteklerini oldukça gösterişli bir şekilde fırçalayarak. "Lütfen bu tartışmanın bana karşı tutumunuzda herhangi bir değişiklik yapmasına izin vermeyin; az önce de açıkladığım gibi, kendimle ilgili bu özel imajı oluşturmak için çok çalıştım ve sempatik bir bakışla tüm emeğimi geri alırsanız çok kızarım."

"Seninle üstü örtülü bir hoşnutsuzlukla konuşmaya devam edeceğime yemin edebilirsin," dedi Diana. "O halde Aing Willingham'a senin yönünde gitmeye devam edeyim mi?"

"Bu tamamen size kalmış leydim," diye cevap verdi Leydi Helen. "Ona karşı tavrımda kesinlikle bir değişiklik yapmak niyetinde değilim. Ancak onu baştan çıkarma girişimlerine izin vermeye devam edip etmemeniz benim için önemli değil ve beyefendi aniden başka bir işle meşgul olursa, elbette çok kötü bir nezaketle de olsa aceleyle geri çekilirim."

Diana buna başka nasıl bir yanıt verebileceğinden tam olarak emin olamadan, "Not edildi," dedi.

"Yeni bir hizmetçi tut." Leydi Helen, Diana'yı çok karmaşık ve çok uygunsuz düşünceleriyle baş başa bırakarak bahçelerden evin bulunduğu yöne doğru uzaklaşırken omzunun üzerinden veda etti.

Yirmi Bir

Diana Violet ve Emily'yi aramak için eve döndüğünde *beyler* rustik bir ormanlık alanda çaresiz yaratıkları vurdukları günden *henüz* dönmemişlerdi. Onları kütüphanede, birlikte pencere kenarındaki bir koltuğa oturmuş, dizlerinin üzerine bir kitap yaymış halde buldu. Diana kitaba yaklaştığında, Violet'in Emily'yle alçak sesle konuşurken işaret ettiği resimlerin olduğunu gördü. Emily'nin yanaklarının her zamankinden daha da pembe olduğunu ve Diana'nın duyma mesafesine geldiği anda oldukça şok edici bir kıkırdama yaydığını belirtmek gerekir.

"... bu özel alanda sürtünmenin son derece olumlu sonuçlar doğurduğunu gördük," diyordu Violet. "Ancak bunun herkes için farklı olduğunu düşünüyorum, bu nedenle bir beyefendiye bu konuda talimat vermeye çağrılmadan önce nelerden hoşlanabileceğinizi kendiniz keşfetmeniz özellikle yararlı olacaktır."

Diana olduğu yerde durdu. "*Müstehcen* resimlere mi bakıyorsun?" diye sordu. "Willingham'ın böyle bir kitabı kütüphanede bırakmasına şaşırdığımdan değil -karakterine tamamen uygun görünüyor- ama Tanrı aşkına, ona bakmak için daha gizli bir yer bulabilirdin."

Violet irkilerek başını kaldırdı, belli ki Emily'ye verdiği eğitici derse o kadar dalmıştı ki Diana'nın yaklaşan ayak seslerini duymamıştı. "Bilgin olsun diye söylüyorum," dedi büyük bir vakarla, "bu bir anatomi metni."

Diana gözlerini kırıştırdı ve daha yakından baktı. Violet tamamen haklıydı. Kitap çok küçük puntolarla yazılmış, son derece sıkıcı görünen metinlerle doluydu ama aynı zamanda - Violet'in birkaç sayfayı karıştırarak gösterdiği gibi - son derece ilginç ve doğru anatomik resimlerle doluydu.

"Ben sadece kendi evliliğimden önce kimsenin bana vermediği yardımı Emily'ye vermeye çalışıyorum," diye açıkladı.

Diana bir kaşını kaldırdı. "Lütfen Emily, bana Cartham'ın evlenme teklif etmediğini söyle. Buna nasıl katlanacağımı bilmiyorum."

Emily bu düşünce karşısında zorlukla bastırıldığı bir ürpermeyle, "Neyse ki öyle olmadı," dedi; bu, durumdan şikâyet etmeye en çok yaklaştığı andı. Diana onun yerinde olsaydı, çatılara çıkıp bağırırdı - Cartham'ın artık onun arkadaşlığını bu kadar yüceltici bulmamasını sağlamak için mümkün olan en erken fırsatta kendini nasıl mahvedeceğini planlamaktan bahsetmiyorum bile

-Ama Emily'nin adamın yanında geçirdiği yıllara (yıllara!) dair söyleyecek çok az şeyi vardı; babası, yoksul bir markizin güzel kızına iki kez bakan diğer tüm talipleri reddetmişti.

"Yine de hazırlıklı olmak her zaman en iyisidir," dedi Violet. "Bir beyefendinin tüm bunları bildiğine güvenemeyiz ama itiraf etmeliyim ki bu konuda hiç şikâyetim olmadı." Dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve Diana'nın -belki de o anda kendini pek hayırsever hissetmiyordu- ancak kendini beğenmiş olarak tanımlayabileceği bir ifadeye büründü.

"Evet Violet, ikimiz de yeni bulduğunuz evlilik mutluluğuna çok sevindik," dedi Diana sert bir sesle. Violet'in gülümsemesi kayboldu ve Diana kendine lanet etti -bunu bazen yapıyordu, sözlerinin kulağa nasıl geleceğini düşünmeden konuşuyordu.

"Gerçekten çok memnunuz," dedi daha yumuşak bir sesle. "Bunu biliyorsunuz. Özür dilerim, şu anda altı yedi yaşındayım ve ne dediğimi pek bilmiyorum."

"Sorun nedir?" Emily, Diana'nın pencere kenarındaki koltukta aralarına sıkışabilmesi için bir kenara çekilerek sordu. Violet -erkek üreme organının inanılmaz derecede ayrıntılı bir çizimine onaylayan bir bakış attıktan sonra- kucağındaki kitabı kapatıp Aoor'un üzerine koydu. Diana arkasına yaslandı, pencerenin serin camını sırtında hissetti ve ayakkabılarını çıkararak dizlerini göğsüne çekti.

Diana tereddüt etti -Lady Helen ona son derece önemli bir sırrı emanet etmişti ve Diana onun güvenine bu kadar çabuk ihanet etmeyi doğru bulmuyordu. Ancak Violet ve Emily'nin tamamen güvenilir olduklarını biliyordu ve ayrıca aklından geçen her şeyi birine anlatmazsa patlayabileceğini düşünüyordu.

"Bu sabah Leydi Helen hakkında oldukça ilginç bir keşifte bulundum," dedi Emily ve Violet'in onu izlediği bir anın ardından.

Beklentiyle.

Emily'nin alnı hafifçe kıvrıldı. Belli ki Diana'nın açmasını beklediği salvo bu değildi.

"Sana söyleyeceklerim üçümüzden öteye geçemez, Audley'e bile Violet, çünkü o Rothsmere'in arkadaşı ve sır saklayabildiğini bilsem de, istemeden de olsa kazara bir şey söyleyerek sırrını ele vereceğinden korkuyorum." Violet'in başıyla onayladığını gören Diana sesini daha da alçaltarak devam etti. "Leydi Helen başka kadınlarla birlikte olmayı tercih ediyor ve birkaç yıldır leydisinin hizmetçisiyle bir çift sürdürüyor."

"Ne?" diye sordu Violet. Violet sordu; o anda bir şey içiyor olsaydı Diana'nın tüküreceğinden emindi. Emily kaşlarını çatarak sessizce oturdu.

"Ama o bir haftadır Jeremy'ye bağırıp çağırıyor!" Violet itiraz etti.

"Tüm bunlar, kendisini hiçbir erkeğin onunla evlenmek istemeyeceği kadar çaresiz ve açgözlü göstermek için oldukça kurnaz bir planın parçası, böylece sonunda hizmetçisiyle birlikte taşrada bir kulübeye çekilebilecek."

"Şey," dedi Violet, kollarını göğsünde kavuşturup tek parmağıyla çenesine vurarak, "kendime rağmen oldukça etkilendiğimi itiraf etmeliyim."

"Benim de tepkim tamamen buydu," diye güvence verdi Diana. "İnsan böyle bir kurnazlık karşısında ne diyeceğini bilemiyor."

"Tebrikler,' belki?" Violet önerdi.

"Haklısın," dedi Diana yavaşça. "Doğru yanıt bu olurdu. Sanırım korkunç bir hata yaptım."

Yanlarında Emily hâlâ sessizce kaşlarını çatıyordu. Violet ona baktı. "Ne oldu Emily? Böyle eğilimlerin var olduğunu bilmiyor muydun?"

"Hayır," dedi Emily yavaşça, belli ki hâlâ derin düşüncelere dalmıştı. "Bazı kadınların kadınları, bazı erkeklerin de erkekleri tercih ettiğini anlamak için yıllardır bana zorla okuttuğun o skandal şiirleri yeterince okudum." Bir an durdu, hala derin düşüncelere dalmış bir halde orta mesafeye baktı. "Ancak," diye devam etti sonunda, "bunu bugün bana söylediklerin bağlamında nasıl ifade edeceğimden emin değilim." Violet'e döndü. "İki bayan, gerekli bir parça eksikken, evlilik eylemini tam olarak nasıl gerçekleştirebilir... şey..."

"Ekipman mı?" Diana masum bir şekilde önerdi.

Violet, Diana'ya azarlayıcı bir bakış fırlatırken bile Emily hevesle, "Evet, kesinlikle," diye onayladı.

"Evet, Violet, bize talimat ver," diye kabul etti Diana, Violet'e dönüp Emily'nin hevesli ve meraklı bakışını elinden geldiğince yansıtmaya çalışarak.

"Neden bizi bilgilendirmiyorsun, Diana?" Violet karşılık verdi. "Sanırım bu hafta sen de ilk elden epey deneyim kazandın, değil mi?"

Şimdi kendini beğenmiş bir şekilde gülümseme sırası Diana'daydı. "Yapabilirdim," diye itiraf etti. "Ama bu dersi Emily'yle başlattığına göre, tamamlayanın da sen olmasının adil olacağını düşünüyorum."

Violet dişlerini sıkarak, "Pekâlâ," dedi. Emily'ye bir kez daha baktı. "Tamamlanmayı başarmanın başka yolları da var, bir... um..." Etrafını sardı.

"Aşk enstrümanı," dedi Diana düz bir yüzle.

"Fallus," dedi Violet usulca, güvenliğin Latinceye olduğuna karar vermişti belli ki. "Diana içeri girdiğinde, belli bir bölgedeki sürtünmenin ne kadar hoş olabileceğinden bahsediyorduk, özellikle tarif ettiğim bölgeyi hatırlıyor musun?" Emily hevesle başını salladı; Diana, elinde bir kalem ve kâğıt olsaydı özenle notlar alacağı izlenimine kapılmıştı. "Şey, erkek bir partnerin yokluğunda kadınların o bölgeye daha da fazla ilgi gösterdiğine inanıyorum."

"Sadece Ingers ile mi?" Emily sordu.

"Um," dedi Violet. Yüzü kızarıyor muydu? Diana renginin uçuk görüldüğünü düşündü. "Ve dilleri," diye ekledi aceleyle.

"Dilleri!" Emily şaşkınlıkla tekrarladı. "Aşağıda mı?"

"Bu his son derece hoş," dedi Violet, şimdi ciddi bir şekilde kızarmış, yüzünde keyifli bir arayı anımsadığını ima eden bir ifade vardı.

"Sanırım söz konusu erkeklik organı için satın alınabilecek bazı ikameler de var," diye söze karıştı Diana -eğer bir bakireyi bozacaklarsa, bu işi iyi yapsalar iyi olur. "Ne yazık ki bunlardan birini henüz kendim görmedim ama fısıltılarını duydum. Leydi Helen'in eğilimlerindeki hanımların da bunlardan yararlandığını öğrenirsem şaşırım."

Emily yavaşça, "Bu gerçekten çok zekice," dedi. "Eğer kadın vücudu, üreme eylemi için gerekli olmayan bir bölgeden zevk alınabilecek şekilde tasarlanmışsa -ya da Violet'in söylediği gibi, daha çok bu bölgeye bağımlıysa..." Bir an için derin düşüncelere daldı. "... ve eğer erkeklik organının hissinden hoşlanan bayanlar için elde edilebilecek taklitleri bile varsa..." Düşünceli bir sessizlik anı daha. "Sanki erkeklere hiç gerek yokmuş gibi!" Çetrefilli bir matematik denklemini çözmüş bir öğrenci gibi ikisine de gülümsedi.

"Rahatlatıcı bir düşünce, değil mi?" Diana ona sordu.

"Bir erkekle çok daha *keyifli*," dedi Violet, eğitim seansının biraz rotasından saptığını düşünüyor gibiydi. "İnsanın eğilimleri o yöndeysen yani."

"Yine de bu yararlı bir bilgi," diye düşündü Emily. Gözlerini kırıştırdı ve dikkatini Diana'ya yöneltti. "Ama tüm bunların seni rahatsız eden şeyle ne ilgisi var?"

"Ah," dedi Diana, gülümsemesi soldu; bir an için buraya ilk başta neyi tartışmaya geldiğini unutmuştu. "Şey..." Durakladı. İçi kıpır kıpır oldu. Nasıl hissettiği konusunda -*gerçekte nasıl*/ hissettiği konusunda ve onca insan arasında Jeremy hakkında- açık sözlü olma düşüncesi, kendini çatıya atma fikrini olması gerekenden daha cazip hale getirmişti... ama yine de sorununun kaynağı bu değil miydi? Duygularını en yakın iki arkadaşına, hayatının yarısından beri tanıdığı Violet ve Emily'ye söyleyemiyorsa, Jeremy'nin kendisine söyleyecek cesareti nasıl toplayabilirdi?

"Bir an için Leydi Helen gibi insanlar için hayatın ne kadar zor olduğunu düşündüm. Ve erkekleri tercih eden erkekler için. Sadece sevdikleri insanla birlikte olmak için neleri riske atabileceklerini." Durakladı, zihni hâlâ çalışıyordu ve özellikle bir şeye takılmıştı. "Ve evliliğin muhtemelen onlara bir tuzak gibi değil, görkemli, imkansız bir rüya gibi görüldüğü hakkında." Evlilik ona hiçbir zaman öyle gelmemişti ama bir zamanlar bir kaçış yolu olmuştu ve o da buna iki eliyle hevesle uzanmıştı. Çok az tanıdığı ve sevmediği bir adamla, Templeton'la evlenmek bir kaçış olabiliyorsa, çok değer verdiği ve arzuladığı bir adamla daha ne kadar olabilirdi?

"Evlilik bana hiçbir zaman bir tuzak gibi gelmedi," dedi Violet dikkatle, Diana için bu kadarını bile konuşmanın ne kadar zor olduğunu farkındaydı. "James ve ben en kötü anlarımızda bile, yemek masasında birbirimizin karşısında sessizce oturup tek kelime etmediğimizde bile, hiçbir zaman bir tuzak gibi gelmedi. Kırdığımız değerli ve harika bir şey varmış gibi hissettirdi."

"Kendi seçtiğim biriyle evlenmek, gerçekten umduğumdan çok daha fazlası," dedi Emily sessizce. "Hâlâ ulaşamayacağım bir şey gibi görünüyor. Ama bu riski almaya değecek biri varsa, almaya degebileceğini düşünmeye başlıyorum." Durakladı, yüzünde mesafeli bir ifade vardı; Diana ve Violet onu merakla izledi ve bir süre sonra konuşmaya devam etmeyince Violet sessizliği bozdu.

"Emily," dedi yavaşça, "Belfry sana evlenme teklif etti mi?"

Emily başını salladı. "O kadar çok kelimeyle değil. Ama ima etti... yani, babamın kumar borçlarını ödeyecek kadar parası olduğunu ve Bay Cartham'ın babama yaptığı şantajı sona erdirmek için kullanabileceği, Bay Cartham hakkında, onun geçmişiyle ilgili bir şeyler bildiğini söyledi. Özgür olabilirim," diye ekledi, bir duman bulutu içinde kaybolup gitmesinden korktuğu için söylemeye bile cesaret edemediği bu kelimeyi söylerken sesi titriyordu. "Bu bir aşk evliliği olmazdı elbette ama benimle dürüstçe konuşması hoşuma gitti. O... bana saygı duyuyor." Sesi biraz meraklıydı, sanki bu mümkün olduğunu düşünmediği bir şeydi ve Diana, Emily için uzun zamandır hissetmediği şekilde acı verici bir üzüntü duydu.

"Her halükarda, doğru dürüst sormadı bile," dedi Emily, tavrı birdenbire daha işveli bir hal almıştı. "Ama risk almaya degebileceğini düşünmeye başlıyorum."

Diana o gün ikinci kez kendi korkaklığına çarpılmıştı. Leydi Helen sevdiği kadınla birlikte olmak için itibarını, geleceğini riske atmaya hazırdı; Emily ise özgürlüğün tadına varmak için çok az tanıdığı bir adamla evlenmeyi göze almıştı. Ama o, Diana, Jeremy'nin karşılık verip vermediğini görmek için üç küçük kelime söylemeyi bile göze alamaz mıydı?

"Birdenbire kendimden utanmama neden oluyorsun," diye itiraf etti. "Kendi romantik sorunlarım kıyaslandığında oldukça acınası görünüyor."

"Bu Jeremy ile mi ilgili?" Violet sordu.

Diana içini çekerek başını salladı. "şu anki anlaşmamıza geçici, karşılıklı yarar sağlayan ve ikimizi de memnun etmeyi bıraktığında yollarımızı ayıracağımız bir anlayışla geldik. Ama..."

Kendi rızası olmadan içine yerleşen karmaşık duygu kasırgasını açıklamakta glk çekiyordu. Duygularla ilgili sorun da buydu; çok nadiren uygun zamanda ortaya çıkıyorlardı ve daha da nadiren arzu edilen bir konfigürasyonda ortaya çıkıyorlardı. Kendini onlara karşı korumak için elinden geleni yapmasının birçok nedeninden biri de buydu, ama belli ki ıldırıtcı bir markiz savunmasını aşmayı başarmıştı.

"Bugün Leydi Helen'le konuşmak bana üzerinde düşünecek çok şey verdi, kabul etmek ne kadar korkunç olsa da," dedi sonunda. "Ve bana öyle geldi ki, eğer sevdiği insanla birlikte bir hayat sürmek için adını, tüm geleceğini riske atmaya hazırsa... duygularımın bir kısmını bile dile getirmeyi reddetmek bana oldukça korkakça geliyor." Ve *gerçekten de bu* sözleri yüksek sesle söylerken kendini hiç de cesur hissetmiyordu - en derin duygularını kalbine yakın tutmaya o kadar alışmıştı ki, aslında hiçbir şeyi itiraf etmeyen bu tür bir itiraf bile onu tamamen dehşet verici bir şekilde çıplak ve açıkta hissettirdi.

Yine de az önce söylediği sözlerin doğru olduğunu biliyordu ve düşüncesine bile katlanamadığı bir şey varsa o da korkak olmaktı. Derin bir nefes aldı.

"Sanırım Jeremy'yi seviyorum," dedi sessizce, kendini kelimeleri tereddüt etmeden, basitçe ifade etmeye zorlayarak. "*Nedenini* bilmiyorum," diye ekledi, kendini tutamayarak, "kibirli ve ıldırıtcı olduğunu ve atal saplamak istemeden onunla zar zor sohbet edebildiğimi düşünürsek, ama görünüşe göre aşk benim için böyle bir şey. Ve," diye ekledi, aklı bazen onun varlığına hayret ediyormuş gibi kendisine baktığında gözlerindeki bakışta takılı kalıyordu, "Sanırım o da beni seviyor olabilir - ama bir erkek olarak bunu fark edemeyecek kadar kalın kafalı olduğunu sanıyorum." O konuşurken Violet ve Emily'nin yüzlerine aynı sırtış yayıldı; aynı zamanda, ikisinin de uzaktan yakından şaşırmış görünmediğini -oldukça huysuzca- fark etmekten kendini alamadı.

"Bunun bir şok olduğunu söyleyemem," dedi Violet, bu izlenimi onaylayarak; yanında Emily ellerini birbirine kenetlemişti, yüzünde coşkulu bir sevinç ifadesi vardı

yüzünde.

"Fazla heyecanlanma," diye uyardı Diana. "Soneler söylemeye başlamam pek olası değil."

"Peki ne yapacaksın?" diye sordu Violet. Gözlerinde Diana'nın çok iyi tanıdığı bir parıltı vardı ve eğer Violet'i başından savmazsa önümüzdeki iki haftayı Jeremy'nin iyiliği için hastalık numarası yaparak geçireceğini biliyordu.

"Sanırım... şey, sanırım Willingham'la konuşacağım." Böyle söyleyince kulağa oldukça acınası geliyordu - içinde ne hissetmiş olursa olsun, kulağa pek de harekete geçmek gibi gelmiyordu. "Sonunda onunla dürüstçe konuşacağım."

"Ve evlenmeyi kabul et!" Emily sevinçle bağırdı.

"Kesinlikle hayır," dedi Diana telaşla. "Ben daha çok ilişkimizi bağta düğündüğümüzden daha uzun bir süre devam ettirmemiz gerektiğini belirtmem gerektiğini düğünüyordum. Onu ürkütmek istemem, ne de olsa erkekler ve atlar gerçekten de birbirlerine çok benzerler, biliyorsun."

"Ah, romantik ruhun Diana'sı," diye dramatik bir şekilde mırıldandı Violet, kendi göğsünü tutarak. "Ozanlar bu yürek parçalayan jestin şarkısını söyleyecek."

"Bu kadar yeter," dedi Diana sert bir sesle. Kahkahalar atıyor gibi görünen Emily'ye alaycı bir bakış fırlattı. "İkinizden de," diye ekledi. "Sanırım ufaktan başlayacağım ve işlerin nasıl ilerlediğini göreğim. Ben..." Bir an tereddüt etti. "Tekrar evlenmek zorunda kalırsam Jeremy'yle evlenme fikrine *karşı değilim*" -bunu itiraf etmek bile kendini çırılçıplak soyunup sokakta yürüyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu, o kadar savunmasız hissediyordu ki- "ama ona ne hissettiğimi söyleyerek başlayacağım. Tüm bunlar benim için oldukça yeni, biliyorsunuz. *Duygular*," diye ekledi, onların şaşkın bakışlarını görünce. "*İletişim*."

Violet uzun uzun iç geçirdi. "Kadın olarak doğmuş olman utanç verici Diana, gerçekten öyle. Özünde en bastırılmış İngiliz beyefendisinin duygusal yelpazesine sahipsin."

Diana kaşlarını kaldırdı. "Bunu yakın zamanda iki hafta boyunca mendillere öksüren ve kocasıyla tek bir dürüst konuşma yapmayı reddeden bir kadın mı söylüyor? Sanırım eleştirinizden fazla etkilenmediğim için mazur görülebilirim."

Violet buna -tatmin edici bir şekilde- cevap vermedi.

Yirmi İki

Bu arada Jeremy'nin de o gün benzer şekilde yoğun düşünceleri vardı. O sabah havanın bu kadar güzel olması gerçekten de talihsiz bir zamanlamaydı; gökyüzü derin, keskin bir maviydi ve bütün gün yanaklarına fısıldayan hafif esintinin üzerinde uçuşan bembeyaz bulutlar vardı. Av partisine katılmamak için hiçbir mazeret yoktu, koşullar bu kadar idealken ve bu aslında onun av partisiyken. Ama yine de Jeremy, çalkantılı düşünceleri yüzünden dikkati o kadar dağılmıştı ki, elinde bir silah varken kendini hiç bu kadar güvenilmez hissetmemişti. Nişancılığı berbattı -bir geyik kadar kendi grubundan birini vurması da muhtemeldi- ve birkaç çılgınca hatadan sonra, katılımını arkadaşlarının ePort'ları hakkında yardımcı olmayan yorumlarla sınırladı.

Ancak bu bile onun her zamanki standartlarının çok gerisindeydi. Penvale, birkaç metre ötedeki bir ağacın gövdesine isabet eden sert bir atış yaptığıında, Jeremy'nin alaycı tavrı o kadar gönülsüzdü ki, Audley'nin göz ucuyla ona endişeli bir bakış attığını fark etti. Gerçek şu ki, hiçbir şeye konsantre olamıyordu, çünkü zihni bir önceki geceki olaylarla ve evlilikle ilgili aptalca sorusuyla ve kendi duygularının aniden farkına varmasıyla neredeyse her şeyi mahvetmiş olmasıyla o kadar doluydu ki.

Bekârlığıyla ün salmış, unvanının parıltısı bile çoğu çöpçatan anneyi baştan çıkarmaya yetmeyecek kadar evlenmeye meyilli olan bu adamın, dört harfli bir kelimeyi söylemeye çok yaklaşıp bir çifti daha başlamadan neredeyse mahvedecek *olmasında* şüphesiz bir ironi vardı.

En sevdiği dört harfli kelime değildi, ama / ile başlayan ve kimsenin onu konuşurken duymayı beklememesini sağlamak için yıllarını harcadığı bir kelimeydi.

Çünkü bu doğrudu, değil mi? David'in ölümünden bu yana kimsenin kendisinden fazla bir şey beklememesi için elinden gelen her şeyi yapmamış mıydı? Malikâneyi güvence altına almanın ötesinde kendisinden pek bir şey beklemediği kesindi; çünkü hiçbir zaman kendisine ait olmaması gereken bu unvanı hâlâ hak etmediğini düşünse de, Elderwild'ı yeniden sağlam bir zemine oturtmayı kiracılarına borçlu olduğunu biliyordu ve en azından - mucizevi bir şekilde- bunu başarmıştı.

Ama diğer tüm açılardan, son altı yıl kimsenin onu ciddiye almamasını sağlayan uzun bir sorumsuzluk egzersizi olmuştu. Ve ödülünü alıyordu. Duygulara karşı kendisinden bile daha isteksiz bir kadınla birlikte olmuştu ve aşık bir dana gibi onun üzerinde dolanıyordu.

Zihinsel olarak düzeltilti, çünkü bir erkeğin kendine *biraz* saygısı olmalıydı.

Ama yine de aşık bir buzağı.

Her halükarda bir şeyler yapılması gerekiyordu. Bu şekilde daha fazla devam ederse, kendini onun ayaklarının dibinde şiir okurken bulacaktı ve *neden*? Onu bu şekilde davranmaya iten şey neydi? Yatak odasında ona nasıl dokunacağını gösterdiği için miydi? Kuşkusuz hayır - gerçi bunun çok öğretici bir deneyim olduğunu kabul etmek gerekirdi.

Acaba bunun nedeni, onun hiçbir özelliğinden - ne unvanından, ne görünüşünden, ne de sırf cilveleşmek için mükemmelleştirdiği o büyüleyici gülümsemesinden - bir an bile etkilenmemiş gibi görünmesi miydi?

Yine, neredeyse kesinlikle hayır. Yine de onun çıplak halini açıkça takdir ettiğini hatırlayınca zihinsel olarak biraz gururlanmaktan kendini alamadı.

Hayır, bu daha karmaşık, anlaşılması daha zor bir şeydi; onun yanındayken sanki unvanını ve itibarını bir kenara bırakıp Jeremy Overington'dan başkası değilmiş gibi hissediyordu. O kişi de uzun zamandır pek benzemediği biriydi.

Bu da tabii ki aralarındaki bu *şeyi*, her neyse, mümkün olduğunca çabuk bitirmesi gerektiği anlamına geliyordu. Çünkü o bitirmezse, kız onun ne kadar aptal olduğunu anladığında kesinlikle bitirecekti.

Birlikteliklerini sona erdirmeye düşüncesi aslında hoş bir düşünce değildi; bir önceki gece, sayıca az olan bir adam için bile bir tür vahiy olmuştu.

düzinelerce fetih yapmıştı ve tekrar bir seans için oldukça istekliydi. Ama kendini kontrol edemezse olmazdı. Tüm bu uygunsuz, utanç verici duyguları içinde tutma konusunda kendine güvenemezse olmazdı - çünkü bunu yapmazsa onu sorgusuz sualsiz korkutacağını biliyordu.

Keşke kendini kontrol altında tutmanın, aptalca ya da düşüncesizce bir şey yapmadığından emin olmanın bir yolu olsaydı...

Eğer Diana tuzağa düşmekten korkuyorsa, ona tuzağa düşmek gibi bir niyeti olmadığını kanıtlaması gerekiyordu. Eğer duygularını yüksek sesle dile getirmemek konusunda kendine güvenemiyorsa, ondan hiçbir şey talep etmediğini kanıtlaması gerekiyordu. Ona kendisinden ne kadarını vermek isterse o kadarıyla yetinebileceğini, daha fazlasını değil.

Ona kendinden çok fazla şey anlatacak durumda da değildi. Örneğin, başka biriyle ilişkisi olsaydı, hatta *nişanlansaydı*.

Gözleri silahını doğrultmuş olan Rothsmere'e takıldı, gözleri konsantrasyonla kısılmıştı.

Oh.

Elbette bir yolu vardı. Bir haftadır gözünün içine bakıyor, kolundan tutuyor ve her fırsatta kirpiklerini kırıştırıyordu. Evlilik için çok açık bir olasılık vardı.

-Birdenbire daha önce görüldüğü kadar korkunç görünmeyen biri.

Bu hareket tarzının gerektirdiği tek şey.... belirli bir bahisten vazgeçme isteği.

Akşam hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu.

En sevdiği orman yeşili elbisesini giymiş olan Diana iyi bir gösteri sundu; şakalara güldü; ulaşabildiği her beyefendiyle hava attı; kirpiklerini kırıştırdı. Bir vingt-et-un oyununu ve ardından bir diğerini kazandı, yemekten sonra ayrılmak yerine her iki cinsin de

ay, konyak, porto arabı içmek için kütüphanede toplandılar. Neesi yerindeydi, yanakları kızarmış, gülümsemesi göz kamaştırıyordu.

Tamamen dehşete düşmüştü.

"İyi misin?" diye sordu aabeyi gecenin bir noktasında. İkiisi de büfenin başındaydı -erkek kadehini konyakla dolduruyor, kadın da çay fincanına gizlice aynısından koyuyordu- ve sırtları odaya dönüktü, bu da onlara mahremiyet yanılısaması veriyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu çay fincanını dudaklarına götürerek. Konyağın sıcaklığı daha ilk yudumda içine yayılmaya başladı ve yıpranmış sinirlerini bir nebze yatıştırdı.

Penvale ona yan gözle bakarak, "Oldukça kötü bir haldesin," dedi ve o çok bilmiş ağabeyinin aslında hiç de öyle biri olmadığını hatırlattı. Her zamanki gibi büyük bir özenle giyinmişti, kıyafetleri tamamen doğruydı. Saçları özenle kesilmiş, çenesi düzgünce tıraş edilmişti. Orada bulunan birden fazla kadının ona hayranlıkla baktığını gördü.

Erkek kardeşi, tipik olarak, bunların hiçbirini fark etmemişti. Az önce bir iskambil oyununda yüklü miktarda Rothsmere kazanmıştı ve zihnindeki çarkların döndüğünü, çeşitli yatırımlarından birinden elde edebileceği bu kazancın getirisini hesapladığını görebiliyordu. Adamın atalarından kalma evlerini geri kazanmaya tek başına odaklanması hem hayranlık duyduğu hem de endişe duyduğu bir şeydi.

Yetişkinlik hayatını pek de önemli bir şey yapmadan geçirmiş olan Diana için - ne de olsa o bir vikontesti ve ondan cömert eğlenceler düzenlemek ve çay eşliğinde gülümsemekten başka ne bekleniyordu ki - bu tek amaca odaklanması neredeyse kıskanılacak bir şey gibi görünüyordu, çoğu zaman eksikliğini hissettiği bir amaç.

Doğrusu, resim konusunda da sık sık benzer bir gdyle hareket ediyordu ama bunu kimseye, Violet ve Emily'ye bile itiraf etmekten çekiniyordu. Hatta kardeşine bile.

Jeremy hariç, diye fısıldadı kafasının içinden bir ses. Görmezden geldi.

Bazen resim yapmasının onu aklı başında tutan şey olduğunu düşünüyordu. Bu ona düşünceleri, duyguları, kibar toplumda yeri olmayan her şeyi için bir çıkış noktası sağlıyordu. Kendisiyle ilgili kaba ve ham olan her şeyi cesur pigment darbeleriyle tuvale döküyordu ve belki de bu yüzden sanat eserleri konusunda her zaman bu kadar utangaç hissetmişti. Bu tamamen kabul edilebilir, arzu edilebilir bir şeydi,

Hatta hanımların sanatla uğraşması için bile. Güzel bir suluboya ya da özellikle güzel bir portre, salonda hayranlık dolu ooh ve ahh'lar eşliğinde sergilenecek bir şeydi.

Diana ise hiçbir zaman resimlerini bir salon dolusu insana göstermek istememişti. Kendi eserlerine objektif olarak bakma yeteneği yoktu - her ne kadar kardeşi ve arkadaşları ona çok iyi olduğunu söylediklerinde onlara inansa da - ama bir şekilde içinde bastırıldığı duyguların bir şekilde tuvale dökülmeme ihtimali olmadığını düşünüyordu. Ve bu duygular kesinlikle kibar salon sohbetlerinin malzemesi değildi. Başka hiç kimsenin görmek isteyeceği bir şey değildi.

"Hiçbir durumda değilim," dedi Diana, Penvale'le aralarındaki sessizliğin biraz fazla uzamasına izin verdiğini fark ederek. "Üstün kart becerilerimden dolayı kendini beğenmişlik halini kastetmiyorsanız tabii. Belki de aileden gelen bir şeydir," diye ekledi çay fincanını kadeh kaldırmak için kaldırırken.

Penvale elindeki bardağı nazikçe fincanın narin porselenine vurdu. "Bu Jeremy ile mi ilgili?"

Konyakla demlenmiş çaydan bir yudum daha almış olan Diana'nın boğazı düğümlendi. Penvale, sevgi dolu, hassas bir yaratık gibi, Diana'nın sırtına öyle bir vurdu ki neredeyse onu büfeye çarpacaktı.

"Neden Willingham'la ilgili olsun ki?" Diana soğukkanlılığını ve dengesini toparladıktan sonra sordu.

Penvale ona alaycı bir bakış fırlattı ve o da sarktı. "Bir şey mi söyledi?" diye sordu alt sesle, böyle bir soru soran bir insan haline gelmekten nefret ediyordu, hem de *kardeşine*. Kuşkusuz bu düşük bir noktaydı.

Penvale acı çekmiş bir ifadeyle, "O kadar da değil," dedi. "Bugün avlanırken biraz dikkati dağılmış gibiydi, hepsi bu."

Diana tatlı bir sesle, "Belki de boynuzları olan hızlı hareket eden bir şeye silah doğrultmayı yeterli entelektüel uyarım olarak görmemiştir," dedi.

Penvale ona konuşur gibi bir bakış attı. "Diana. Tartıştığımız kişi *Jeremy*. Yaklaşık olarak bir tarla faresi kadar entelektüel uyarıma ihtiyacı var."

Diana bir anda öfkelenildi. Her zamanki gibi çileden çıkaran ağabeyine rutin olarak kızgın değildi, onun yerine koruyucu bir öfke dalgası hissetti.

daha önce hiç deneyimlemediği başka birinin bir parçasıydı. Mantıksal olarak, bir parçası Penvale'in Jeremy'nin arkadaşı olduğunu biliyordu -en sevdiği iki arkadaşından biri ve Jeremy'ye kendisinden çok daha uzun süredir yakın olan biri- ama bu bilgi, içinden geçen tamamen mantıksız, orantısız öfke duygusunu bastırmak için pek bir şey yapmadı.

"Jeremy'nin seninle paylaşmamayı tercih ettiği entelektüel derinlikleri olabileceği hiç aklına geldi mi Penvale?" diye sordu buz gibi. "Belki de tam da böyle bir tepki beklediği içindir? Ya da," diye ekledi, şimdi gerçekten olayın ruhuna girerek, "belki de senin bezelye büyüklüğündeki beyninin buna ayak uyduramayacağını bildiği için?"

Penvale şaşkın şaşkın bakmak yerine ona sırtıttı. "Artık 'Jeremy' oldu, değil mi?"

Diana zihinsel olarak lanetledi. İnatla Jeremy'ye unvanıyla hitap etmeye devam etmişti; Jeremy'nin soyadını kullanması kardeşine Jeremy'yle olan ilişkisinin durumu hakkında Penvale'in sahip olmasından rahatsız olmayacağı kadar çok bilgi veriyordu. Yine de, çocuklukları boyunca zor yoldan ve defalarca yapmayı öğrendiği gibi, onun yemine çıkma dürtüsüne direndi.

"Ne olduğu ya da olmadığı seni ilgilendirmez," dedi sadece erkek kardeşine ayırdığı en sert ses tonuyla. Doğal olarak, o akşam kalbini Jeremy'nin ayaklarına sermeyi planladığını -muhtemelen tatmin edici bir aşk kongresinin tadını çıkardıktan sonra- ona söylemeyecekti. Penvale'in onu uyarmasını *ya da* kız kardeşinin sevgilisi hakkında, erkeklerin böyle durumlarda yapmaları gerektiğine inandıkları türden tehditkâr mırıldanmalarda bulunmasını istemiyordu.

"Sadece... ona karşı dikkatli ol, Diana," dedi Penvale sessizce ve ses tonu tamamen ciddiye.

Diana ona, "Kendi başımın çaresine bakabilirim," diye bilgi verdi.

"Yapabileceğini biliyorum," dedi aynı alçak ve ciddi sesle. "Demek istediğim... ona dikkat et. Bunca yıldır senin için bir meşale taşıdığı izlenimine kapıldım hep, yoksa neden seni kışkırtmak için bu kadar zaman harcasın ki?"

Diana aynı anda hem ona bunun saçma olduğunu söylemek hem de tamamen haklı olduğunu kabul etmek istiyordu çünkü Jeremy'yle olan ilişkisinde sadece bir düşmanlıktan daha fazlası olduğunu her zaman anladığını biliyordu. Buna asla izin vermemiştir, elbette kendine bile. Ama bunu söyleyemezdi. İçinde tuttuğu kelimeler Jeremy içindi, başka kimse için değil.

Tabii bu lanet olası akşam biter ve o da bunları söylemesine izin verirse.

Jeremy bir anlamda gecenin hiç bitmemesini umuyordu; ne kadar uzun sürerse, Diana'ya Leydi Helen'e evlenme teklif etme planlarından bahsetmesi de o kadar uzun sürecekti.

Son birkaç saattir hanımefendinin yakınında epeyce zaman geçirmişti ve artık onun gösterisinin ne olduğunu bildiğine göre -ki kesinlikle öyle olması gerekiyordu- daha önce yaltaklanmasının (ve zaman zaman cüretkâr ellerinin) yarattığı dehşet yerine, bir tiyatro seyircisi gibi onun performansını takdirle izleyebiliyordu.

Ancak, hanımefendinin görüldüğü gibi evlilik takıntılı bir hanımefendiden daha fazlası olduğunu yeni anlamasına rağmen, Diana'yı planından haberdar etme düşüncesini büyük bir hevesle beklemiyordu. Birincisi, yenilmekten nefret ediyordu -özellikle de onun tarafından. Ve aralarındaki bahiste teslim olduğunu kabul etmeye de pek hevesli değildi. Hayır, kendini beğenmiş bir Diana hoşuna gidecek bir ihtimal değildi, eğer bu ona Diana'nın yatağında daha fazla gece kazandıracaksa bahsi kaybetmeye değse bile.

Dahası, onun yüzünde göreceği başka duygulardan da korkuyordu. Onun gözlerinde rahatlama görmeye tahammül edebileceğinden pek emin değildi; bunu saklamaya çalışacağından emindi ama yüz ifadelerini okumakta oldukça ustalaşmıştı.

Sonunda, Penvale'in topladığı sesli harfler yüzünden homurdanmalar arasında parti dağıldı, ancak Penvale'le iskambil masasına oturmuş olan herkes, onun önemli miktarda esrardan Aeec'lenme riskini göze aldığını bilirdi. Dakikalar

Jeremy uşasını kovup yatak odasında volta atarken, koridorun dışarı çıkmayı göze alabileceği kadar uzun süre sessiz kalmasını bekliyordu. Sonunda o an geldi ve Diana kapıyı açıp onu içeri çekmeden önce kapıyı kaşımaya bile gerek kalmadı.

Bunu ona nasıl söyleyeceğini uzun uzun düşünmüştü - bu konuşmanın nasıl geçeceğinden tam olarak emin olmadığı ve onun dikkatini sanatından uzaklaştırmak istemediği için bir süre portresi üzerinde çalışmasına izin vermişti. Resim ya da eskiz yaparken yüzüne yayılan konsantrasyonla karışık huzur ifadesi, hayatının geri kalanında her gün mutlulukla bakabileceği bir ifadeydi ve onu bu eylemin gerekliliğine ilk etapta ikna eden de *bunun* gibi tehlikeli düşüncelerdi.

Bununla birlikte, ona söylemeden önce meselelerin çok fazla ilerlemesine izin vermenin akıllıca olmayacağını düşündü, bu yüzden yaklaşan nişan haberini paylaşmak için bir süre sonra resmini kesmeyi planladı. Ona söylediğinde ne bekleyeceğinden tam olarak emin değildi, ama daha ziyade onun bu fedakârlığını takdir edeceğini umuyordu - nişanlandıktan sonra, evlilik ya da bağlılık baskısı olmadan çiftlerini sürdürebileceklerini görecekti. Kadının bu durumdan o kadar memnun kalacağını umuyordu ki, hemen ardından -giyim kuşamdan uzak- akşamki işlerine devam edebileceklerdi.

Ancak tüm bu düşünceler aklından silinip gitmişti çünkü kapı arkasından kapandığı anda kendini kapıya yaslanmış, Diana'nın ağzını kendi ağzının üzerinde bulmuştu. Planlar her ne kadar iyi ve güzel olsa da, kendisini her zaman -hatırlanmaya değer bir olayda kelimenin tam anlamıyla- Aexibility yeteneğine sahip bir adam olarak görmeyi sevmişti ve bu akşamki gündeminde bu değişikliğe izin verebileceğine karar verdi.

Bu, doğal olarak, bir süre için aklından geçen son mantıklı düşünce oldu, vücuduna bastırılmış bedeninin yumuşaklığı, boynunu emen ağzının hissi onu öylesine tüketti ki. Elleri kızın kıvrımlarında açgözlülükle geziniyor, bir eliyle bir göğsünün ağırlığını, diğer eliyle de poposunun yuvarlaklığını kavırıyordu. Kız ağzını boğazının sütununda gezdirmeye devam ederken başını kapıya yasladı ve kalçalarını onunkilere doğru yuvarlama isteğine sadece büyük bir ePort ile direndi. Vücudunun onunkine değdiği her yerde tenini yalayan bir Aames varmış gibi hissediyordu ve

Pantolonuna o kadar yapışmıştı ki, bir okul çocuğu gibi kendini utandırmaktan korkuyordu; açıkçası, çıplak teni onunkine her yaklaştığında böyle hissediyordu.

Elleri pantolonunun bel bandına kayd, düğmeleri çözdü ve onu sarmak için içeri daldı. Adam istemeden de olsa onu kavradı ama adam daha bir ritim tutturamadan kadın pantolonun düğmelerini çözdü ve adamın önünde dizlerinin üzerine çökerek dudaklarını yalamaya başladı. Onu görünce ağzı kurudu, saçları yüzünün etrafında çözölmüşü, dolgun dudakları hafifçe ayrılmıştı, anatomisinin ilgisini umutsuzca isteyen bir kısmına alaycı bir şekilde yakındı. Ve aniden, buna bir son vermesi gerektiğini anladı.

"Bekle," dedi, sesi kısıktı. Boğazını temizledi ve tekrar "Bekle" dedi. Dirseklerini kavrayıp onu ayağa kaldırmak için öne doğru eğildiğinde vücudu protesto çığlıkları attı. Ona başka birine evlenme teklif edeceğini söylemek niyetindeyken, bu hareketi onun için yapması nedense yanlış geliyordu. Leydi John Marksdales'le yaşadığı olay ona bir şey öğrettiyse, o da kadınların bu tür haberleri üzerlerindeki giysileri çıkarmadan önce almayı tercih ettikleriydi.

"Sorun ne?" diye sordu şaşkınlıkla kaşlarını çatarak. "Ben de bunu denemek istiyordum. Violet bir keresinde bana bununla ilgili çok yaramaz bir şiir okutmuştu."

Ona baktı, gülme isteğine karşı koydu, çünkü Diana *elbette* gülerdi Oral seksle ilgili pornografik bir şiir okudu ve dehşete kapılmak yerine kendi kendine, *ben de bunda iyi olabilirim*, diye düşündü. Ancak gülmek yerine, "Leydi Helen'e evlenme teklif edeceğim," dedi.

Zihninde, bu anı planlamaya çalıştığında, kendini bu bilgiyi düşünceli, zeki bir girişle sunarken hayal etmişti - ses tonunu soğukkanlı, tarafsız olarak hayal etmişti. Sonrasında da sanki bu bilginin hiçbir önemi yokmuş gibi sakince bir tutam snup içtiğini hayal etmişti -gerçekte snup içtiğinden değil elbette ama zihninde güzel bir resim oluşturmuştu. Belki de bu alışkanlığı edinmeliydi.

Ancak gerçekte onda sakın ya da soğukkanlı hiçbir şey yoktu. Kelimeleri çok hızlı bir şekilde ağızından kaçırdı, bu yüzden aceleyle ağızından çıktılar ve Diana

Bunları düşünürken başını yana eğdi. Yine de kelimelerin kaydedildiği anı gördü -şok, ardından buz gibi bir soğukluk.

Kendi kendine, en azından korktuğu gibi bir rahatlama olmadığını söyledi.

Hayır, yüzündeki ifade bir rahatlama ifadesi değildi. Ama çok daha iyi de değildi.

"O zaman sana mutluluklar dileyeyim mi?" diye sordu, sesi sıkılmış gibiydi. Beklediği yanıt ne olursa olsun, bu değildi. "Kazancımı şimdi mi alayım, yoksa kilise çanlarının çalmasını mı bekleyeyim? Sanırım her zaman bir şeylerin korkunç bir şekilde ters gitme ihtimali var." Aklına bir şey gelince bir an durakladı. "Bekle. Evlenme teklif edeceğini mi söyledin?" Neredeyse sorduğu için kendinden nefret ediyormuş, bu konuya ilgi gösterdiği için kendinden nefret ediyormuş gibi görünüyordu ama Jeremy bir kez olsun onun bu delici sorgulama tarzına minnet duydu. Merakla baş etmek, soğuk bir can sıkıntısıyla baş etmekten çok daha rahattı.

"Evet," dedi, hâlâ kapıya yaslanmış vaziyette durduklarını fark edince biraz rahatsız oldu - bu arada pantolonunun paçaları hâlâ açıktı. Durumu çabucak düzeltti. "Ee," dedi, 1replace'in önüne dizilmiş koltuklara doğru belli belirsiz bir işaret yaparak. "Acaba biz
-"

"Ne? Oh, evet, eğer istersen." Ses tonu dikkat dağıtıcıydı, zihninin hâlâ meşgul olduğu belliydi. Oturma odasına en yakın koltuğa oturdu, dizlerini çenesinin altında topladı ve kollarını bacaklarına dolayarak onları kendine yakın tuttu. Her zamankinden daha genç görünüyordu. "Sanırım henüz oPer'inizi gerçekten uzatmadınız?"

"Evet," diye onayladı Jeremy, onunkine en yakın sandalyeyi aldı ve iyi bir önlem için ona yaklaştırdı. Gözleri hafifçe kısıldı ama yorum yapmadı. "Yapılacak en centilmence şeyin bu olduğunu düşündüm. Önce sana söylemek."

"Evet," dedi, sesi kızarmış ekmek kadar kuruydu. "Sen bir şövalyelik örneğisin, Jeremy." "Sadece bir sabah kahvaltıda nişanı bir oldu bitti olarak ilan etmenin sana haksızlık olacağını düşündüm," diye itiraz etti, bir şekilde kendini daha da derin bir çukura soktuğunu hissediyordu ama ne yapacağından emin değildi

Kendini bundan nasıl kurtaracağını.

Tek kaşını yavaşça kaldırdı. "Kabul edileceğinden eminsin o zaman?"

Jeremy göğsünü biraz dışarı çıkardı. Bunu yapmak *istememişti* bile - o ana kadar sahip olduğunu fark etmediği, derinlere kök salmış bir tür erkeksi içgüdüydü bu. Kadınların tüm erkek cinsinden bu kadar tiksinesine şaşmamalı, diye düşündü bir anlık berraklıkla. "Emin değilim, hayır," dedi. "Başarımdan emin olmak için kadın zihnini yeterince iyi anladığımı asla varsaymamalıyım." Kadın gözlerini ona dikti, ama adam sanki kadın konuşmamış gibi konuşmaya devam etti. "Ancak, anladığım kadarıyla oldukça iyi bir avcıyım ve hanımefendinin son zamanlarda bana karşı olan davranışları, takım elbisemin yeniden inşa edilmeyeceğine inanmama neden oldu."

Kadın homurdandı. "Ben olsam o kadar emin olmazdım."

İtiraz etmek için ağzını açtı, sonra durakladı. Neden böyle bir şey söylesin ki? *Onun* bildiklerini bilmiyorsa tabii? Elbette bilmiyordu. Şüphesiz böyle bir bilgi, nazıkçe yetiştirilmiş her kadını derinden sarsardı. Tüm dünyeviliğine rağmen Diana bile *bunu* bilemezdi.

"Erkeklerden hoşlanmıyor," dedi masum Aower iş adamı edasıyla.

"*Anlayamadım?*" Jeremy, hayatı boyunca hiç olmadığı kadar büyükannesine benzeyen bir sesle sordu.

"O. Tercih ediyor. Kadınları tercih ediyor," dedi Diana yavaşça, her kelimeyi küçük bir çocukla ya da sağır bir seksenlikle konuşuyormuş gibi net bir şekilde telaffuz ederek. "Ve bu benimle gizlilik içinde paylaşılan bir şey, bu yüzden lütfen Audley ve Penvale'e bu konuda gevezelik edip her şeyi mahvetmemeye dikkat edin. Onun ayaklarının dibine gül yaprakları serpererek kendini rezil etmeden ya da o kalın kafanın içindeki diğer fikirlere kapılmadan önce bunun bilmek isteyebileceğin bir şey olduğunu düşündüm."

"Aslına bakarsanız," dedi Jeremy, toplayabildiği azıcık soğukkanlılıkla, "bunun zaten farkındaydım. Aslında bu bilgi beni ilk etapta bu eylem planına yönlendirdi."

Kendini beğenmiş bir tavırla, Diana'nın şaşkın şaşkın baktığını fark etti. "Nereden bilebilirsin ki?" diye sordu, sesini kuşku kaplamıştı. "Eminim bunu çözmüş olamazsın." Bunu söylerken kullandığı alaycı ton, onun entelektüel yetenekleri hakkında pek de iyi şeyler söylemiyordu ama bu seferlik bunu görmezden gelmeye karar verdi. Ne de olsa bir insan aynı anda ancak bu kadar çok cephede savaşabilirdi.

Jeremy rahat bir tavırla, "Onu hizmetçisiyle oldukça hassas bir durumda yakaladım," dedi. "Doğrusunu söylemek gerekirse bu deneyim oldukça eğiticiydi."

Diana'nın ağzının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Öyle olduğunu tahmin ediyorum. Bizi bunca zamandan kurtarıp onun yerine kapısına bir gözetleme deliği açabilirdim." Aşırı duyarlı olmak istemiyordu ama Leydi Helen hakkında elinde somut bir kanıt yokken böyle bir çıkarımda bulunmadığını öğrenince sesinde bir rahatlama sezdiğini düşünmeden edemedi; sanki *o kadar da* zeki olmadığını anlayınca dünyası başına yıkılmıştı.

Ancak adam cevap vermeye fırsat bulamadan kadın devam etti. "Lütfen Bayanın erkeklere karşı tamamen ilgisiz olduğunu bilmenizin, ikiniz arasındaki evliliğin faydalı bir anlaşma olacağına sizi nasıl ikna ettiğini bana açıklayabilir misiniz?"

"Güvenceye ihtiyacı var," diye açıkladı. "Eğer benimle evlenirse, evliliğimizin bir kolaylık anlaşmasından başka bir şey olmayacağını bilincinde olarak, Londra'da kalabilir ve Rothsmere'in ona verebileceğinden çok daha büyük bir cüzdanla istediği gibi hayatını sürdürebilir."

Diana her zamanki pratikliğiyle, "Bir varise ihtiyacın var," dedi.

"Dişimizi sıkar ve çocuğumuz olana kadar gerekeni yaparız, sonra da bir daha birbirimizle pek işimiz olmaz," dedi Jeremy, onun için hazır bir yanıt bulmuş olmanın mutluluğuyla. "O zaman her birimiz dilediğimiz gibi devam edebilirdik. O ve hizmetçi kadın, kadınların birlikte yaptığı her neyse onu yapabilirlerdi ve ben de istediğim sevgiliyi alabilirdim." Bu son cümleyi söylerken kalp atışlarının hızlandığının farkındaydı, kızın onun rahat tavrını anlayacağından ve "istediği herhangi bir sevgili" derken gerçekten kendisini kastettiğini anlayacağından endişe ediyordu. Ama her şeyi bir Çift olarak çerçeveselerse, bağlılık gerektirmezse, kesinlikle bu kadar kolay korkmayacaktır. Çünkü gerçek şuydu ki, onu yatağında istiyordu, portresini çiziyordu, onu güldürüyor ve eşit sıklıkta öfkeliendiriyordu ve onu nasıl elde edebilirse edecekti.

Evliliğe ya da kalıcılığı, duygusallığı, bağlılığı ima eden hiçbir şeye ilgi duymadığını açıkça belirtmişti. Elbette evli olsaydı, ona gerçekten aşık olduğundan asla şüphelenmezdi. Ve eğer *bundan* şüphelenmezse, korkup kaçmazdı.

Onu bir miktar korkuyla izledi -eşleşmelerine devam etme arzusuna dair bu ipucu karşısında utanacağından biraz korkuyordu- ama yine de yüzünde beliren ve aynı hızla bastırılıp yerini her zamanki soğukkanlı maskesine bırakan öfke ifadesine hazırlıksızdı.

"Bu çok hoş bir plan Willingham," dedi, Willingham'ın unvanını kullanması suratına bir tokat gibi inmişti; Willingham fiziksel olarak geri çekilmediğine şaşırıyordu. "Sanırım yatak odasında, hanımefendinin gerçekten eğlendiğinden kesinlikle emin olduğun bir akşam *yaşadıktan* sonra, 'Eh, her şeyi öğrendim' diye düşündün. Bir *sonraki metresimi acilen bulsam iyi olacak*."

"Bu değil-"

"Ama elbette," diye devam etti Diana, "bir sonraki sevgilinin seninle nerede durduğuna dair herhangi bir fikir edinmesini istemezsin ve bunu ilk sunağa koştuktan daha iyi nasıl başarabilirsin? Tabii ki hanımefendinin sıralamadaki yerini anladığından emin olmak için."

"Ben-" demek istemedim.

"Ve elbette, sizden hiçbir şey beklemeyeceği garanti olan bir kadından daha iyi kim evlenebilir ki? Zaten sizin de istediğiniz bu değil mi? Kimsenin senden fazla bir şey beklememesini?"

"Evet, kesinlikle öyle," dedi Jeremy hararetle, ağzı aklının birkaç adım önüne geçmişti ve bunu pek de umursamıyordu. "Çünkü oPer yapacak bir şeyim yok! Başlarken herkesin nerede durduğumuzu bilmesi en iyisi." Bir an daha oturmaya dayanamayarak ayağa fırladı. "Kimseye kocalık yapmayacağım, öyleyse neden koca istemeyen biriyle evlenmeyeyim?"

Diana ayağa kalkıp ona katılmadı, bunun yerine neredeyse ürkütücü bir şekilde hareketsiz kaldı, bakışları gözünü kırpmadan onun üzerindeydi. "Peki ya şu müstakbel metresler?"

"Gelecekteki metreslerimi falan düşünmüyordum!" diye patladı sinirli sinirli. "Sadece seni düşünüyordum!"

Sözleri, durgun bir göle düşen taşlar gibi aralarındaki sessizliğe ağır ağır düştü. Söylenmemiş olmalarını bile istemiyordu - dilinin ucunda durup onunla her konuştuğunda dökülmekle tehdit etmek yerine açıkta olmaları büyük bir rahatlamaydı.

Sessizlik ancak dayanılmaz olarak sınıflandırılabilir bir uzunluğa ulaştıktan sonra sessizce, "Uyarılmam mı gerekiyor?" diye sordu. Yüzü solgundu ve gözleri parlıyordu. "Başka bir kadına kur yapmayı ve onunla evlenmeyi planlarken bile, yakın gelecekte sadece *benimle* yatmak istediğini bilerek ayaklarına kapanmam mı gerekiyor?"

"Sadece seninle birlikte olabilmem için!" dedi hararetle, ağzı artık vücudunun geri kalanından tamamen bağımsız bir şekilde işliyordu - en hafif tabirle yeni bir durumdu bu. "Asla yeniden evlenmek istemediğini, *bağımsızlığına* her şeyden çok değer verdiğini söyleyen sensin ve benim tek yaptığım, senden bunu feda etmeni istemeden birlikte olmamızı sağlayacak bir çözüm bulmak!"

"Bunun *romantik* olması mı gerekiyor?" diye sordu kuşkuyla, bacaklarını açıp sonunda ayağa kalkarak. "Benden hiçbir şey istemeyerek büyük bir jest yaptığını mı sanıyorsun?"

"Sana istediğini vermeye çalışıyorum!" Sinirli bir şekilde elini saçlarının arasında gezdirdi. Kadın ona çok yakın duruyordu ve öfkesine rağmen, birkaç dakika önce yanaklarının solgunluğunun yerini alan Aush'u fark etmekten kendini alamadı. Bir kadının öfkesine arzuyla karşılık vermek muhtemelen uygunsuzdu. Öyle olduğunu varsaydı. Diana'nın bu konudaki fikrini sormanın şu an için olumlu bir sonuç vereceğini düşünmüyordu -ki bu da kendi içinde belki de sorusuna bir cevaptı.

"Ama ne istiyorsun?" diye sorarak ona yaklaştı ve teninden yayılan sıcaklık, hafif kokusu, sapkınca bir saplantı haline gelmesinden korktuğu burnundaki çiller anında dikkatini dağıttı.

"Önemli değil," diyebildi, gözlerini o lanetli çillerden büyük bir ePort ile ayırarak. Mantıken, onların sadece burnundaki koyu lekeler olduğunu anladı; mantıksızca, bir tür tuhaf, trans yaratan büyüye sahip olup olmadıklarını merak etti.

"Öyle olmalı," dedi, yüzündeki tüm ifade sanki sihirle silinmişti. -Ve eğer bu bir sihirse, o zaman kesinlikle nefret ettiği bir sihirdi. "Bu akşam için bir planım vardı, biliyorsun. Sana karşı dürüst olmayı planlamıştım - sana sahip olduğumu söylemek için..." Kadın arkasını döndü; adam nefesini tuttu. "Sana karşı hislerim var. Hayır, ben

Seni sevdiğimi düşünüyorum - ya da en azından sevdiğimi *umuyorum*, çünkü eğer aşktan daha azı bende bu derece duygusal çalkantıya neden oluyorsa, o zaman seni temin ederim ki gerçek olanla hiç ilgilenmiyorum."

Kadının hâlâ konuştuğunun belli belirsiz farkındaydı ama aklı tek bir kelimeye takılıp kalmıştı: *aşk*. Onu *seviyordu*. En azından, söylediği şeyin bu olduğundan oldukça emindi.

"Beni seviyor musun?" diye mırıldandı. Tam o anda sesinin tonunu tarif etmek için daha atılgan, romantik bir yol hayal etmek isterdi ama katı dürüstlük onu *vıraklamanın* gerçekten de en doğru kelime olduğunu kabul etmeye zorladı.

"Mesele bu değil," diye tersledi. İddiası ona *biraz* haksızlık gibi gelmişti; birinin başka birine aşkını ilan ettiği ve en azından bir şekilde konunun bu olmadığı çok nadir bir durumdu. "Ne düşündüğümü bilmiyorum! Bunun iyi bir fikir olduğunu neden düşünmüş olabileceğimi hayal bile edemiyorum!"

"*Aşk mı?*" diye sordu yine kuşkuyla, sanki onun peşinden olabildiğince hızlı koşuyormuş ama her zaman, *her zaman* en az yirmi adım gerideymiş gibi hissediyordu. "Ama ben-ama sen-" Bu yanıtın ona herhangi bir hayranlık kazandırmayacağına dair belli belirsiz bir izlenime kapıldı; şüphesi bir an sonra doğrulandı.

"Bu kadar sinirlenme," diye tersledi. "Seni temin ederim ki, eğer bu konuda herhangi bir kontrolüm olsaydı, bunlar olmazdı!" Sanki tüm bunlar korkunç bir yükmiş gibi derin bir iç çekti. "Bu... beklenmedik gelişmenin ışığında, senin duygularını ve aramızdaki ilişkiyi uzatma ihtimalini tartışmak ve sonra bunun nereye varacağını görmek istedim..." Tiksintiyle başını salladı. "Merak etmeyin," diye ekledi mağrur bir edayla. "Şimdi anlıyorum ki geçici bir süre için aklımı kaçırmış olmalıyım ve hiç kuşkusuz en kısa zamanda aklım başıma gelecektir. İnsanın tercihlerini yeniden gözden geçirmesi için başka bir kadınla evlenmeyi tartışması kadar güzel bir şey olamaz."

"Ama sen asla yeniden evlenmek istemediğini söylemiştin!" diye zayıfça itiraz etti.

"Şu anda bunu istediğimi söylemiyorum!" dedi. "Ama duygularımda derinleşen bir şey yaşadım ve - aptalca bir şekilde, görünüşe göre - senin de aynı şekilde hissedebileceğini düşündüm. Senin de duygularını değiştirmiş olabileceğini düşündüm."

ve bizim için ileriye dönük farklı bir yol gördüm." Ona o kadar yakındı ki, kızgın bir nefes aldığı anda yanağında hissedebiliyordu. "Açıkçası yanılmışım ve sizi temin ederim ki bu hatayı bir daha yapmayacağım."

Derin bir nefes aldı, sanki karnına defalarca yumruk yemiş gibi hissediyordu. Eğer bir kadın için gerçek bir endişe duymanın sonucu buysa, geçmişte bu tür duygusal ilişkilerden kaçınmakla akıllıca davranmıştı. Ancak Diana'dan başka herhangi *birine* aşık olmanın çok daha huzur verici olacağından şüpheleniyordu.

Ancak ne yazık ki akıl sağlığı için huzurlu olmak istediği şey gibi görünmüyordu. peşindeydi.

"Diana," dedi hayranlık uyandıracak kadar sakin bir ses tonuyla, "uymak için elimden geleni yaptığım bir anlaşmamız vardı. Son zamanlarda kendimi sana, diğer insanlara vermeye alışık olduğumdan çok daha fazla zihinsel enerji ayırırken buldum ve ilişkimizin yakın zamanda sona ermesine izin vermek istemediğimi fark ettim. Anlaşmamızın başlangıcında belirlediğiniz parametreler göz önüne alındığında, evliliğe karşı güçlü bir isteksizliğiniz olduğunu anladım - yakın zamana kadar benim de tamamen paylaştığım bir isteksizlik.

"Duygularımın uygunsuz bir şekilde devreye girdiğini fark ettiğimde, sizi gereksiz yere sıkıntıya sokmadan anlaşmamızı uzatmanın bir yolunu bulmaya koyuldum. Tam da böyle bir yöntem bulduğumu düşünmüştüm. Belli ki yanılmışım. Vermiş olabileceğim her türlü kusur için özür dilerim ve bu vesileyle alçakgönüllülükle geri çekiliyorum." Sonunda konuşmasını bitirdi, sesinin kıcına bir sopa sokulmuş gibi çıktığının belli belirsiz farkındaydı ama bunu fazla önemsemiyordu. O anda başka türlü nasıl konuşacağını bilemiyordu; durum çok tehlikeliydi ve duyguları yüzeye çok yakındı. Son altı yılını duygularının -ölen ve ona bir yığın istenmeyen sorumluluk yükleyen kardeşine, kendisine ve kardeşinin anısına layık olamadığı için hissettiği tiksintiye ve kesinlikle başka hiç kimseye karşı-dizginlenmesini sağlamak için elinden geleni yaparak geçirmişti, asla eylemlerini yönetmesine izin vermemişti. Şimdi bocalamayacaktı.

"Senden istediğim bu değil!" diye hayalkırıklığı içinde patladı. "Senden sadece hayatında bir kez olsun, bir kadına karşı hislerin olduğunu iddia ederken başka bir kadına evlenme teklif etmeyerek *tam* bir pislik olmamanı istiyorum."

"Sana istediğini vermeye çalışıyorum!" diye patladı, kendi saçlarını tutma isteğine biraz zorlukla karşı koydu. Daireler çizerek konuşuyorlarmış gibi hissediyordu ama yine de ağzını her açtığında, bu sefer bir şekilde onun mantıklı düşünmesini sağlayacağını düşünüyordu.

"*Seni* istiyorum," diye karşılık verdi. "*Gerçek* seni. Sen başka bir kadınla evliyken senin lanet olası sevgilin olmak istemiyorum, senden hiçbir beklentisi olmayan biri olmak istemiyorum."

"Eğer beklentileriniz varsa, onları gözden geçirmenizi tavsiye ederim," dedi içi boş bir kahkaha atarak. "Geçen hafta neler görmediniz ki? Ben, bu rol için biçilmiş kaftan olan adamın yerini doldurmak için elinden geleni yapan yozlaşmış bir markiyim. Kimseye verecek bir şeyim yok. Size kendim ve sizin *iyiliğiniz* için fazla bağlandım ve hayal kırıklığıyla sonuçlanmadan birbirimizi görmeye devam edebilmemiz için bir şeyler ayarlamaya çalışıyorum."

Öne doğru bir adım attı, bir elini kaldırdı ve nazikçe yanağına koydu - doğruyu söylemek gerekirse, konuşmanın şimdiye kadarki gidişatına bakılırsa, ona tokat atsaydı daha az şok olurdu. "Hayır, değilsin," dedi, sesi aniden kısılmıştı. "Sen hâlâ acı çeken, yas tutan ve kendini çok az düşünen bir adamsın. Kardeşine kızgın olan ama bunu kabul etmek istemeyen bir adamsın."

"Ben-"

"Öylesin," dedi basitçe. "Bütün hafta boyunca ondan her bahsettiğimizde sana anlatmaya çalıştım."

"Sanırım yatak odasındaki eksikliklerimi tartışmaktan kişiliğimdeki diğer büyük kusura odaklanamadık," dedi acı bir şekilde.

"Jeremy, bu bir eksiklik değil!" dedi, sesi bir anda şefkatten öfkeye dönüştü. "Kardeşine kızgın olabilirsin, bu onu daha az sevdiğin anlamına gelmez. Bu seni bir erkeğe daha az layık yapmaz. Ama kendini gerçekte olduğun gibi göremiyorsan, seni başka türlü ikna etmeye çalışarak zamanımı harcamak istemiyorum."

"O zaman gitsem iyi olacak," diye öfkeyle çıkıştı, "benden tam olarak ne istediğine karar verdikten sonra beni yatağına geri çağırabilirsin."

"Son on beş dakikayı bunu açıklayarak geçirdiğimi sanıyordum," dedi soğuk bir sesle, sesi ölümcül bir sessizliğe bürünmüştü. Bağırıyor olsaydı daha az telaşlanırdı. "Sadece dinlemiyor gibi görünüyorsun." Göz ucuyla, sanki ona bir tokat atmak için yanıp tutuşuyormuş gibi elini iki yanına götürdüğünü gördü. Onu suçladığını *söyleyemezdi* -daha yeni başka birine evlenme teklif etme niyetini açıklamıştı- ama yine de o anda içinden geçen öfkeyi kontrol edemiyordu. O kurallara uyuyordu ve o kuralları değiştirmişti.

"Bana teşekkür etmelisin," dedi, yaşadıkları her tartışmada son sözü söylemek için duyduğu o amansız arzuya kapılmıştı. "Eğer Leydi Helen'le evlenirsem, lanet olası bahsimizi kazanmış olacaksın." İronik bir baş eğişi çizdi. "İstediğin bu değil miydi? Yardımcı olmaktan her zaman mutluluk duyarım."

"Bu ses tonunu kullandığında herkesi kandırdığını sanıyorsun," dedi kollarını -ne yazık ki- göğsünün üzerinde kavuşturarak. "Ama bilesin ki beni kandırmıyorsun. Sen çekici bir çapkın olmaktan çok daha fazlasısın Jeremy ve yakında kendini de kandırmadığını anlayacaksın. Ama benden o anın gelmesini beklememi bekleme.

"Şimdi," diye ekledi sessizce, gözleri onunkilerden hiç ayrılmadan, "çık dışarı."

Çenesini sıktı, kendini odadan dışarı bıraktı ve kapıyı arkasından çarpma dürtüsüne zar zor direndi.

Twens,-T/xee

Ertesi sabah hava Jeremy'nin ruh haline mükemmel bir şekilde uyuyordu. Gece boyunca dönüp durduktan sonra uyandığında gökyüzünün ağır gri bulutlarla dolu olduğunu gördü; kasvetli havanın sonu görünmüyordu ve camlara yarım yamalak bir çiseleme vuruyordu. Sonsuza kadar yatakta kalıp başını yastıkların altına gömmek ve etrafındaki her şeyi ve herkesi görmezden gelmek ile atına atlayıp yorgunluktan bayılana kadar deli gibi at sürmek arasında gidip geldi.

Ne yazık ki, birkaç misafirin varlığı ve kötü hava bu iki fanteziyi de uygulanamaz hale getiriyordu ve şu anda kimseyle konuşmak istemese de, bu konuda başka seçeneği yoktu. Uşağını çağırıp giyinmesi ve aşağıya inmesi gerektiğini biliyordu -duvardaki saate bakınca kahvaltı masasında çoktan misafirlerin olduğu anlaşılıyordu- ama Diana'yı göreceği anı mümkün olduğunca ertelemeyi umarak gecikti.

Bunun yerine, çıplak tenini ısırarak odanın hafif serinliğine aldırmadan yataktan kalktı. Pencerenin önünde durup bulutların gelişini izledi, düşünceleri bir gece önce Diana'yla aralarında geçen öfkeli sözlerle doluydu.

Sen de kendini kandırmıyorsun.

Diğer tüm sözlü iğnelemelerinin toplamından daha derine inen bu veda atışıydı. Çünkü sadece son iki haftadır değil, son altı yıldır yapmaya çalıştığı şey de tam olarak bu değil miydi? Etrafındaki herkesi kandırmaya çalışıyordu, evet - onları Willingham Markisi'nin dinlenecek, ciddiye alınacak biri olmadığına, kendisinden önce unvanı haklı olarak elinde tutan kardeşinin soluk bir taklidinden başka bir şey olmadığına ikna etmeye çalışıyordu. Umut bağlanacak ya da beklenti içine girilecek biri değildi. Ama daha da önemlisi

David'in ölmüş olmasının bir önemi olmadığına, burada kardeşinin evinde durduğuna, kardeşinin unvanını taşıdığına kendini inandırmak için kendini de kandırdı. Asla bir olmayacaktı. Ailenin servetini geri kazanmak onu bir yapmamıştı - *tonluk* kadınların yarısıyla yatmak, yıllarca her gece vücut ağırlığınca konyak içmek de onu bir yapmamıştı. Ve zar zor bastırdığı öfkelerini de -asla itiraf etmeye cesaret edemediği ama Diana'nın David'le konuştuğu ilk andan itibaren kolayca fark ettiği öfkelerini- yok etmemişti.

Onu bu gerçeklerin acı verici ve açık bir şekilde farkına vardtırmak Diana'ya kalmıştır.

Ve şimdi işleri o kadar berbat etmişti ki, bir daha ondan adının lanetle eşleşmesi dışında bir şey duyması pek mümkün değildi, o da ancak şanslıysa.

İyi tarafından bakacak olursak, Diana'ya bugün ya da muhtemelen herhangi bir gün yüz kilo vermeyecekti. Çünkü Leydi Helen'e evlenme teklif etmeyeceği gibi -Diana'yı zaten kaybetmişse ne anlamı vardı ki- kendisini birine evlenme teklif ederken hayal etmekte de zorlanıyordu. Asla. Hiçbir bağ olmadan fetihler dizisine devam edecek ve bir daha asla şu anda olduğu gibi göğsüne defalarca yumruk yemiş gibi hissetme riskine girmeyecekti.

Elbette bilmeliydi. Onun yanında kendisine güvenilemeyeceğini, Diana'yla yapacağı herhangi bir anlaşmanın çok çabuk karmaşık bir hal alacağını bilmeliydi. Yıllardır ondan büyülenmişti -sözlü atışmaları katıldığı her sosyal etkinliğin en sevdiği bölümüydü- ve onunla bir eşleşmenin sadece belaya yol açacağını bilmeliydi.

Bir hata yapmıştı ve şimdi bunun cezasını çekiyordu. Ama bir daha böyle bir hata yapmayacaktı.

Kararlı bir baş hareketiyle uşağını çağırmak ve güne başlamak için pencereden döndü.

Diana bir bebek gibi uyumuştı.

Bu tam olarak doğru olmayabilirdi. Çünkü zaman zaman bir bebeği ağır bir uykuda gözlemlemiş olsa da, bu ePect'in oldukça bol miktarda uygulanan bir doz brendi ile elde edildiğinden şüpheliydi. Aksine, bebeğin iyiliği için böyle olmamasını umuyordu.

Çünkü hiçbir bebek şu anda hissettiği gibi hissetmeyi hak etmiyordu: bir araba tarafından ezilmiş gibi. Ya da kafasının üzerinde bir sürü koyun dolaşıyormuş gibi.

"Ah!" dedi, Toogood saçlarını düzeltirken saç fırçasının özellikle sert bir çekişinden sonra söz konusu ağrıyan kafasına bir elini vurarak.

"Özür dilerim leydim," dedi Toogood, hiç de üzgün görünmüyordu. Hanımına aynada değerlendirici bir bakış attı ve Diana omuzlarını dikleştirerek parlak gözlü ve yenilenmiş görünmeye çalıştı. Romantik bir romanın kahramanı gibi.

Ya da bir tavşan.

"O kadar fazla güç uygulamana gerek olduğunu sanmıyorum, Toogood," dedi hafifçe, rahat bir tavırla tırnaklarını incelerken.

Hizmetçisinin yanıtı, "Bu kadar çok ruha ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum leydim," oldu.

"Affedersin, Toogood?" diye sordu tatlı tatlı. "Herhalde kulaklarım *hizmetçimin* sesini duymamıştır, onca insan arasında benim davranışım hakkında yorum yapan?"

"Kesinlikle hayır leydim," diye onayladı Toogood, Diana'nın sadece gaddarca olarak tanımlayabileceği bir yumrukla bir saç tokasını sabitleyerek. "Yanlış duymuş olmalısınız. Belki de kötü bir gece uykusu yüzünden kulaklarınız bu sabah düzgün çalışmakta zorlanıyor?" Başka bir saç tokası, başka bir keskin yumruk.

"Dün gece son derece iyi uyuduğumu bilmeni isterim," dedi Diana hoş bir şekilde. "Bazıları ölü gibi diyebilir."

"Bazıları öyle diyebilir," diye onayladı Toogood. "Ya da bazıları sarhoş gibi diyebilir." Diana'nın ensesindeki düğüme bir toka daha sapladı.

"Bu coiPure kaç iğne gerektiriyor, Toogood?"

"Sanırım dul kadınların ihtiyaç duyduğu kadar konyak." *Jab. Jab. Jab. Jab.*

"Toogood, bana söylemek istediğin bir şey mi var?" Diana sert bir şekilde sordu.

"Hiç de değil." *Jab.* "Sadece zaman geçirmek için biraz sohbet ediyorum." *Jab.*

"Moralinizi düzeltebileceğini düşündüm." *Jab.*

Bu işkence seansı kapının sertçe çalınmasıyla merhametli bir şekilde kesildi. Diana kim olabileceğini merak ederek dikkatle baktı; sabahın geç saatleriydi ve kahvaltı masasında görünmeyi ihmal etmiş, onun yerine odasında bir tepsi almıştı. Herhalde Jeremy değildi? Önceki akşamki fiyaskodan sonra onunla konuşmak istediğini düşünmüş olamazdı herhalde?

Kesinlikle hiçbir şey, diye düşündü karanlık bir şekilde. Erkek cinsinin varsayılan sağduyusuna dayanarak varsayımlarda bulunmak felakete davetiye çıkarmak demektir. Ancak bir an sonra Violet'in sesiyle endişeleri dağıldı.

"Orada olduğunu biliyorum! Bunu yapmak için bir koçbaşı getirmem gerekse bile bu odaya gireceğim -ne var Emily?" Kapının kalın ahşabından gelen yanıt anlaşılamıyordu; bir an sonra Violet, "Kilit açabiliyorum da ne demek?" diye haykırdı.

"Bırak girsinler, Toogood," dedi Diana, aynı anda hem iç çekip hem de gülümsemeyi bir şekilde bastırarak. Bir an sonra, herkesi sevdiği kadar sevdiği ve şu anda görmeyi hiç istemediği, dünyadaki en sevdiği iki arkadaşı yanına gelmişti.

Ancak onu görmek istediklerine karar vermişlerdi; hızla oradan ayrılan Toogood'a başıyla selam veren Diana taburesinin üzerinde dönerek sorgucuların karşısına geçti.

"Günaydın," dedi sakince, ellerini kucağında kavuşturarak. En sevdiği deniz mavisi sabahlıklarından birini giymişti; fiziksel ve duygusal olarak, engebeli bir köy yolunda on mil boyunca bir arabanın arkasında sürüklenmiş gibi hissetse bile, dış görünüşünün bunu yansıtması için bir neden olmadığına karar vermişti.

"Kahvaltıda değildin," dedi Violet, bariz olanı söyleyerek.

Emily Violet'e, "Kahvaltıda yoktun," dedi, sesinde hafif bir itiraz vardı. "Diana'nın orada olmadığını biliyorsun çünkü sana söyledim."

Violet'in yanakları kızardı. "Ben... başka bir şeyle meşguldüm. Mesele bu değil!" "Başka bir şeyle meşgul olmadığımı nereden biliyorsun?" Diana sordu.

açıklama anını mümkün olduğunca uzun süre ertelemek için.

"Çünkü Jeremy oradaydı," dedi Emily sessizce. "Sanki gözünü bile kırpmamış gibi görünüyordu. Ve iyi bir şekilde *değil*," diye ekledi aceleyle. "Aslında şu anda senin kadar mutsuz görünüyordu."

Bunu duymak bir bakıma sevindiriciydi; Diana'nın kendisine yabancı olan bir adam yüzünden böyle bir duruma düşmekten nefret etmesi gerekirdi. Ama her ikisinin de mutsuzluğunun tamamen kendi eseri olduğu düşünülürse, bu durum Diana'nın öfkesini daha da körüklemekten başka bir işe yaramamıştı.

"Sizi temin ederim ki yaşadığı her sefaleti hak ediyor," dedi hırçın bir şekilde, ayağa kalktı ve yatak odasında bir ileri bir geri yürümeye başladı.

"Sanırım dün geceki konuşmanız pek iyi geçmedi?" Violet, 1replace'in önünde kümelenmiş sandalyelerden birinin koluna tüneyerek sordu.

"Öyle de diyebilirsiniz."

"Senin duygularını paylaşmıyor mu?" Emily tereddütle sordu, ellerini önünde bir düğüm haline getirmiş, gözleri Diana'nın odanın diğer ucundaki hareketlerini takip ediyordu.

"Hayır, onları paylaşıyor," dedi Diana tam bir güvenle. "Ama dün gece bana bugün Leydi Helen'e evlenme teklif etmeyi planladığını söyledi."

"O *ne*?" Violet çılgık attı.

"Ama az önce bize Leydi Helen'in..." Emily kızarak arkasını döndü.

Diana ona, "Bunun gayet iyi farkında," diye güvence verdi. "Aslında, bu yüzden

Görünüşe göre aralarında bir evliliğin çok mantıklı olduğunu düşünüyordu. Görüyorsunuz, eğer evlenirlerse, o hizmetçisiyle, o da benimle birlikte olmaya devam edebilirdi ve benim aklıma *aşk*, *evlilik* ya da onun en ufak bir bağlılık göstermesini gerektiren herhangi bir şeyle ilgili çılgınca fikirler gelmezdi."

Violet bir elini havaya kaldırarak Diana'nın laf kalabalığını tam da işin ruhuna girmeye başlamışken durdurdu. "Anladığımdan emin olmama izin verin. Sırf seninle birlikte olmaya devam edebilmek için *başka biriyle* evlenmeye hazır mıydı?"

"Evet!" dedi Diana öfkeyle. "Bu çok gülünç, aşağılayıcı değil mi-" "Ve,"

dedi Violet, hafifçe yükseltilmiş bir sesle, Diana'nın üzerinden konuşarak, "sen Bu küçük ilişkinin başlangıcında -ve sanıyorum o zamandan beri birçok kez- yeniden evlenmek ya da herhangi bir duygusal bağ kurmak gibi bir niyetiniz olmadığına dair ona güvence verdiniz mi?"

"Ben yaptım!" Diana hararetle kabul etti. "Ve sonra, ona fikrimi değiştirdiğimi söylediğimde-"

"Peki," diye araya girdi Violet, "bu konudaki dūřüncelerinizin deęiřtięine dair ona önceden herhangi bir iřaret verdiniz mi?"

"şey, hayır," diye itiraf etmek zorunda kaldı Diana.

"Peki size Leydi Helen'e evlenme teklif etme niyetinde olduğunu söylediğinde, siz ona hislerinizin değiştiğini söylemeden önce miydi yoksa sonra mı?"

Diana durakladı. "Daha önce."

"Yani önerdiği şeyin, anladığı şekliyle durum için mükemmel bir çözüm gibi görünmeyeceğini bilmesine imkan yok muydu?"

Diana sessizdi. Bu doğruydu, her řeyi mahvetmişti. Jeremy anladığı kadarıyla bir dizi gerçeği ele almış ve her ikisine de uyacağını dūřündüęü bir çözüm bulmuştu. Diana'nın başka bir řey umması -daha *fazlasını* umması- tamamen mantıksızdı.

Ve yine de...

Ve yine de.

Kendini aptal yerine koymaya hazırdı. Onun duygularının değiştiğini dūřünüyordu, bu doğruydu ama bundan emin değildi. Yine de reddedilme riskini göze almış ve her řeye rağmen ona kalbini açmıştı. Ondan da benzer bir cesaret beklemesi çok mu mantıksızdı?

"Ben sadece..." diye başladı, sonra devam etti. Bu tür itiraflar ona pek doğal gelmiyordu, hiç gelmeyeceğinden de şüpheleniyordu. Ama deniyordu. "Ona karşı dürüst olmaya istekliydim. Karşılığında dürüstlüğü göze alacağını ummak benim için çok mu yanlış?"

Violet'in yüzü yumuşadı. "Tabii ki hayır."

"Pekâlâ." Kokladı, ki bu hiç mantıklı değildi, çünkü koklamak genellikle ağlamaya tepki olarak yapılan bir şeydi ve Diana'nın yaptığı pek çok şey arasında ağlamak kesinlikle bunlardan biri değildi. Elini yanağına götürdü ve orada şüpheli bir nemlilik hissetti.

"Ah, Diana," dedi Emily o sessiz, yatıştırıcı üslubuyla ve bu da gözyaşlarının -çünkü evet, onlar gözyaşıydı- daha hızlı akmasından başka bir işe yaramadı. Nazik bir el uzattı ve Diana'nın elini kendi elinin içine aldı.

"Bu kadarı da fazla!" Diana öfkeyle bir mendil almak için korsajına uzandı. Genelde elinin altında bir mendil bulundururdu ama bunu pratik kaygılardan ziyade anatomisinin o kısmına dikkat çekmek için yapardı. "Başka bir kadınla evlenmeyi tartışmanın birini tavlama için akıllıca bir yol olduğunu düşünen bir adam uğruna bir sulama kabına dönüşmeyi reddediyorum!"

"Bu yaz ikinizin davranışlarına bakılırsa, aşkın pek de huzur verici bir durum olmadığını gözlemlemem gerektiğini düşünüyorum," dedi Emily sohbet eder bir tonda odadakilere.

"Öyle değil!" Diana onu bilgilendirdi. "Ve Violet'in sana tüm gözyaşlarına ve uykusuz gecelere değdiğine dair söyleyeceği hiçbir şeyi dinleme, çünkü seni temin ederim ki hayatımda hiç bu kadar mutsuz olmamıştım. Hem de bir erkek için. Bu fikir bile!" Sanki her zaman çok güvenilir bir yol arkadaşı olmuş olan mantıklı, soğukkanlı, kurnaz aklı birdenbire onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Peki ne yapacaksın?" Emily açık açık sordu.

Diana bir sandalyeye yığıldı, volta atmasına neden olan haklı öfke onu bir anda terk etti.

"Hiçbir şey," dedi.

"Kendini iyi hissediyor musun?" Emily, Diana'nın alnına dokunmak için endişeli bir el uzatarak sordu. Diana onu tersledi.

"Nasıl hissettiğimi biliyor," diye açıkladı, önceki gece sarf ettikleri sözlerin yankısı hâlâ kulaklarında çınlıyordu. "Ve cesur olma sırası onda."

"Peki kendini açıklamazsa ne yapacaksınız?" Emily tereddütle sordu.

Diana ona o anda yapabildiği kadar tehlikeli bir gülümseme verdi. Biraz sallantılıydı, bu doğrudu ama ruhu oradaydı. "Başka bir sevgili bul ve bunu Jeremy'nin yüzüne her saniye vur."

Jeremy, birkaç gün önce daha zayıf bir anında, Leydi Helen'in "hafif müzikli bir eğlence akşamının" keyifli bir fırsat olacağı yönündeki ısrarına katılmıştı. Bir ev partisinde çok fazla kadına izin vermenin sonucu buydu, diye düşündü köyden gelen talihsiz bir kız kurusunun kemanını coşkuyla çalmasını izlerken. Önceki yıllarda, atış partilerine sadece seçkin bir grup kadının katılmasına izin vermekle övünürdü - Violet gibi, genel olarak makul bir şekilde davranacaklarına güvenilebilecek kadınlar.

Jeremy, tanıdığı pek çok erkekten farklı olarak, kadınlarla erkeklerin zekâları konusunda hiçbir yanılığa düşmüyordu. Genel olarak kadınların çok daha zeki bir cins olduğu aşikârdı, ancak normalde sağlam olan zihinlerinde birkaç kör nokta vardı ve bir grup insanın bir saat boyunca enstrümanlarla uğraşmasını izlemeyi tercih etmeleri de şüphesiz bunlardan biriydi. Kadınların kararlılığı karşısında biraz daha iradeli olsaydı, onun yerine geçirebileceği akşamı özlemle düşündü: konyak ve kâğıtlar içerecekti ve umarım Diana mümkün olduğunca uzakta olurdu.

Bunun yerine, onun bir sıra önünde oturuyordu. Müzik odasında toplanmışlardı elbette, bu durum için alelacele bir sıra sandalye dikilmişti. Jeremy, kendisi ile çalınacak enstrümanlar arasına mümkün olduğunca mesafe koymak için odanın arka tarafına oturmuştu. Düzenlediği eğlencenin kalitesi konusunda hiçbir yanılsamaya kapılmamıştı: köyde bir süredir müzik dersleri alan birkaç bayan olduğunu biliyordu - yerel dükkanlara yaptığı son gezintilerde annelerinden bu konuda coşkulu raporlar duymuştu - ve Elderwild'da performans sergileme fırsatına sahip olmanın onları heyecanlandıracağını düşünmüştü.

Ancak yardımseverliği bir yere kadar uzanıyordu ve kendisini doğrudan lre'nin hizasına koymak istemiyordu. Duvardaki apliklerde yanan mumlara bakıyor ve erimiş balmumunun bir kısmını kulak tıkacı yapmak için kullansa çok dikkat çekip çekmeyeceğini düşünüyordu ki Diana bir kraliçe gibi buyurgan bir tavırla odaya daldı ve tam karşısındaki koltuğa oturdu.

Yani şimdi, kulakları daha önceki bir yaşamında Bach olabilecek bir şeyin saldırısına uğrarken, boynunun pürüzsüz genişliğine doğru kıvrılan, saflığından kurtulmuş tek bir buklenin görüntüsüyle eziyet çekiyordu.

Mantiken, bir tutam saçtı. Herkeste vardı.

Bu, mantıksız bir şekilde, hayatında gördüğü en baştan çıkarıcı şeydi. Ne kadar zamandır o tek kıvrıma bakıyordu? Çok uzun zamandır, şüphesiz- Ama yine de bakışlarını ayıramıyordu. Hayatının geri kalanında burada, bu rahatsız sandalyede oturmaktan, bu hafif acılı keman solosunu dinlemekten ve bu kıvrıma bakmaktan memnun olabileceğini düşündü.

Bu inkar edilemez derecede rahatsız edici düşüncenin tam ortasında, söz konusu keman solosu merhametle sona erdi ve hevesli olmayan alkışların dağınık bir turu, kafasını tamamen kaybetmeden önce hayalini yarıda kesti.

Ama tabii ki bu erteleme sadece geçiciydi; kemancının yerini piyanodaki kız kardeşler almıştı, oldukça tahammül edilebilir olduklarını kabul etmek zorunda kaldı, yine de müzik öğretmenleri olsaydı, içerdikleri kelimelerin bir kısmını bile daha iyi telaffuz edene kadar onları İtalyanca şarkılardan uzak tutabilirdi.

Bu yaratıcı dilbilimsel yorumlama sırasında, Diana'nın kulağının narin kıvrımı dikkatini çekti. Gerçekten de iş bu noktaya mı gelmişti? Birkaç öpücük ve birdenbire kulakları mı düşünmeye başlamıştı?

Ve eller, oldukça hüzünlü bir çello performansı, Mozart olduğunu *düşündüğü* bir topluluk parçası ve dikkat çekici derecede enerjik bir Auting sırasında öğrendiği gibi. Ve omuzlar. Ve -en acınası olanı- dirsekler.

Kadın vücudunun, hepsi de ona eziyet etmek için tasarlanmış bu kadar çok gizli yeri olduğunu hiç bilmiyordu. Elbette daha popüler uğrak yerlerine aşınaydı ama kadın formunun -ya da belki de sadece Diana'nın formunun- görünüşte sınırsız sayıda baştan çıkarıcı oyuk ve açılarla tasarlandığı ortaya çıktı.

Tüm bunlar, Jeremy'nin oPer'deki müziğin çok azını duyduğunu -gerçekte bu bir lütuf olabilirdi- ancak fazlasıyla aşına olduğunu söylemek içindi

Diana'nın kafasının arkasıyla.

Çünkü tüm duygusal, zihinsel ve fiziksel karmaşasının arasında, bir kez bile omzunun üzerinden arkasına bakmamıştı. Arkasında onun varlığından haberdar olduğundan oldukça emindi -eğer değilse, gözleri için endişeleniyordu- ama yakın çevresinde kısa süre önce tutkulu bir gece geçirdiği ve korkunç bir kavgaya tutuştuğu birinin olduğuna dair hiçbir işaret vermemişti.

Sonunda gecenin müzikli bölümü sona erdi ve çay, brendi ve aşçının yaban mersinli tartlarından bir seçki için salona çekildiler. Jeremy tartlara doğru hevesle ilerlerken konyağı tamamen görmezden geldi; genellikle ilk fırsatta kadehini doldurmakta tereddüt etmese de -ve aslında şu anda bir içkiye fena halde ihtiyaç duyuyordu- iyi bir yaban mersinli tartın cazibesine karşı koyamıyordu ve Bayan Lucas'ın yaban mersinli tartları en iyileriydi. Tam bir tanesini hevesle ağzına götürmek üzereydi ki büyükannesinin sesi elini havada dondurdu.

"Şimdi ne yaptın?"

Yaban mersinli tart hâlâ havada asılı dururken döndüğünde, dul Markiz'in bir lorgnette'den kendisine baktığını gördü; kendisinden kırk yaş büyük olmasına rağmen görme yetisinin muhtemelen kendisinden daha iyi olduğu düşünülürse, gülünç bir beklentiydi bu. Kadının yorumunu düşündü, muhtemelen bunu dikkate alması gerektiğine karar verdi ve sonra da bunu yapacak enerjisinin olmadığını fark etti.

"Sevgili büyükanneçğim," dedi, tartından kocaman bir ısırık almadan önce eğilip yanağına bir öpücük kondurdu. "Seni görmek ne güzel."

"Benimle aptalı oynama, genç adam," dedi, lorgnette'ini indirdi ve boncuk gözlü bir bakışla ona 1xing yaptı. Ondan daha cesur adamlar böyle bir bakış karşısında korkuya kapılmıştı, ama o yerinde durdu ve tartının diğer yarısını ağzına attı, bu da bir an için cevap vermesini engelleme avantajına sahipti.

Beklediği gibi, kadın sessizliği bozmakta tereddüt etmedi. "Birkaç gün önce siz ve Leydi Templeton gözlerinizi birbirinizden zor ayırıyordunuz ve bu beni son derece rahatsız etti. Sanki sadece sizinle aynı odada bulunarak bir şeyleri bölüyormuşuz gibi hissettim. Bu

kesinlikle uygunsuz." Jeremy dalgın dalgın, Diana'nın rahmetli kocasının unvanıyla anılmasından hiç hoşlanmadığını fark etti, her ne kadar bu onun adı olsa ve makul olarak anılmayı bekleyebileceği tek isim olsa da. "Şimdi sana bakmıyor bile. Bu yüzden tekrar ediyorum" -ve burada dul markiz kemikli ama aldatici derecede güçlü bir elini uzattı, işaret parmağını uzattı ve her kelimedede göğsüne sapladı- "ne. Ne. Sen. Yaptın?"

"Önemli bir konuda fikir ayrılığı, o kadar," dedi Jeremy umursamaz bir tavırla ve yüzüne en iyi şeytani gülümsemesini yerleştirdi. "Sanırım kısa sürede aramız düzelecek." Elbette böyle bir şey beklemiyordu ve aslında Diana'nın henüz servis bıçaklarından birini ele geçirip onu hedef talimi için duvara sabitlememiş olmasını küçük bir mucize olarak görüyordu.

Büyükannesi sert bir sesle, "Bu bağımlı gülümsemenin etrafındaki herkesi kandırmaya yaradığını düşünüyorsun, belki de yarıyor, ama lütfen bunun benim üzerimde hiçbir etkisi olmadığını anla," dedi. "Eğer içki içmenin, gülümsemenin ve toplum içinde fahişelik yapmanın senin ailendeki ya da muhtemelen benim tanıdığım en zeki adam olduğunu bana unutturacağını sanıyorsan, gerçekten yanılıyorsun."

Jeremy otomatik olarak, "David ailedeki en zeki adamdı," dedi. Kendisini, ağabeyi hakkında her gerekli anda güvenebileceği bir tür zihinsel yorum kaydına sahipmiş gibi hissediyordu. Hepsi de doğrudu, hepsi de David'e karşı hislerinin ve David'le ilgili anılarının doğru temsilleriydi, ama hepsi de artık o kadar ezberlenmişti ki, David'i, onun artık hayatta olmadığı ve Jeremy olarak kendisinin onun yerine burada durduğu gerçeğini *düşünmek* zorunda kalmadan bunları söyleyebiliyordu.

"Ne kadar saçma," dedi büyükannesi, onu düşüncelerinden epeyce uzaklaştırarak. Gözlerini onun yüzüne dikti ve bakışlarında gördüğü hararetli parıltıyla irkilerek orada kaldı. "Kendi kendine böyle mi söylüyorsun?"

"Ben... şey..." Böyle bir soruya nasıl cevap vereceğinden hiç emin değildi ve zayıf bir "Evet?" ile yetindi.

"Adam bir araba kazasında kendini öldürttü," dedi, her kelimeyi açıkça telaffuz ederek. "Entelektüel bir dev olduğu söylenemezdi."

"West de aynı kazayı geçirdi ve bence oldukça zeki biri," dedi Jeremy, Audley'nin kardeşinin derin derin düşündüğü odaya doğru başını sallayarak

Leydi Emily ile sohbet ediyordu. Bastonu her zamanki gibi bir elindeydi, ama Jeremy onun bastonuna çok fazla yaslanmış gibi görünmediğini düşündü. Jeremy izlerken, West'in gözleri yana kaydı ve Violet ve Audley ile hararetli bir şekilde sohbet eden Sophie'ye takıldı. West'in yüzünde bir anda büyük bir acıyla karışık büyük bir şefkat ifadesi belirdi ve Jeremy daha ne gördüğünü tam olarak anlayamadan kayboldu.

"Ve genç Weston hâlâ hayatta, değil mi?" dedi dul markiz, Jeremy'nin dikkatini tekrar eldeki konuşmaya çekerek. Jeremy bu sözlü darbe karşısında irkildi -gerçekten fiziksel olarak irkildi- ve büyükannesinin yüzü yumuşadı. "Korkunç bir kazaydı Jeremy, bundan kaçış yok. Weston'ın hayatının her günü bundan pişmanlık duyduğundan hiç şüphem yok ve eminim ki kardeşin hayatta kalsaydı o da aynı şekilde hissedecekti. Bu bir hataydı ve daha iyisini bilmeliydi ama o da bir *insandı*. Yanlış hesap yaptı ve bunu hayatıyla ödedi. Dikkatsizdi ve küçük kardeşine hiç istemediği bir unvan ve asla kendisine ait olmaması gereken bir dizi mali yük bıraktı."

Jeremy bunun, Diana'nın onunla ağabeyi hakkında konuşurken söylediği bir şeye esrarengiz bir şekilde benzediğini fark etti; o zamanlar bunun üzerinde fazla düşünmemişti ama şimdi Diana'nın onu ne kadar iyi tanıdığını anlıyordu. Onunla kardeşinden, karmaşık kederinden, suçluluk duygusundan ve diğer karanlık duygulardan bahsetmiş olması, bunun bir anlamı vardı. Onu sevdiğini zaten fark etmişti ama şimdi o konuşmayı, onun görmesine izin verdiği karanlık ve savunmasız yanını düşününce, onun da kendisini sevdiği gerçeğini anımsadı.

Gerçek Jeremy'yi, hava atmanın, neşenin ve umursamaz cazibenin ardındaki adamı görmüştü ve yine de onu seviyordu. Kelimeleri öylesine söylememişti.

-Aslında bu onun büyük cesaretini almış olmalıydı. Ama bunları gerçek Jeremy Overington'ı ve onun içinde taşıdığı karmaşık keder, suçluluk ve öfke kuyusunu bilerek söylemişti. Bunu biliyordu ve onu hâlâ seviyordu.

Ve hepsini çöpe atmıştı.

Bu düşünce aklından geçerken bile Diana'nın Violet'in kulağına bir şeyler mırıldandığını ve odanın köşesine doğru ilerlemeye başladığını gördü. Gözleri hiç düşünmeden onun hareketlerini takip etti;

Bir süre sonra büyükannesi onun dikkatinin başka bir yerde olduğunu fark etti ve omzunun üzerinden baktı.

"Ah," dedi büyük bir kendini beğenmişlik tonuyla.

"Bu da ne demek şimdi?" Jeremy huysuzca sordu, gözlerini Diana'dan güçlükle ayırıp bir kez daha kendisine kızgınlık, eğlence ve acıma karışımı bir duyguyla bakan yaşlı markize odaklandı.

"Neden onun peşinden gitmiyorsun?" diye sordu.

"Şu anda bana eşlik etmenizin hoş karşılanmayacağından oldukça eminim," dedi Jeremy, akli bir kez daha önceki geceye dönerek. Tanrım, işleri nasıl da eline yüzüne bulaştırmıştı.

"Onunla konuşmadan bir şeyleri düzeltmeyi umamazsın, değil mi?" diye sordu büyükannesi pratik bir şekilde. "Ve bunu yapmak istiyorsun, anladığım *kadarıyla*?"

Jeremy bunu inkâr etmek için ağzını açtı; öyle ya da böyle bunun kendisi için pek de önemli olmadığına dair kaygısız, açıkça doğru olmayan bir söz söylemek için. Diana'nın sadece şakalaşmaktan, hava atmaktan hoşlandığı bir kadın olduğunu, başka bir şey olmadığını söylemek için ısrar edecekti ama bir anda bunu yapacak gücü bulamadı. Artık yalan söylemenin ne anlamı vardı? Onu oldukça umutsuzca istiyordu ve daha dün onu elinde tutmak için biraz endişe verici uzunluklara gitmeye hazırdı. Neden bu gerçeği inkâr etme zahmetine girsin ki?

"Evet," diye onayladı ve büyükannesinin yüzü neşeye aydınlandı. Kaşlarını çatarak ona baktı, aklını kurcalayan bir şey vardı. "Yine de Leydi Helen'le evlenmemi istediğini sanıyordum." Kaşları daha da çatıldı. "Ondan birden fazla kez evlenme ihtimali olarak bahsettiniz." Neden kadınların motivasyonlarına ayak uydurmaya çalıştığını bilmiyordu; bunu yapmak neredeyse imkânsız bir görev gibi görünüyordu.

Büyükannesi homurdandı. "Tabii ki yapmadım. Beni ne tür bir aptal olarak görüyorsun? Ama o iğrenç yaratığın seni baştan çıkarma girişimleri Leydi Templeton'ın burnunun dibinde olduğunu fark etmeni sağladıysa, ben kimdim ki sana bu fikri önermeye karşı koyayım? Gerçi," diye ekledi, bakışları odada Leydi Helen'in Rothsmere'le sohbet ettiği yere yöneldi, "söylemeliyim ki, bütün gece neredeyse hiç size bakmadı. Sizin başka işlerle uğraştığınızı öğrenirse kalbi kırılmaz mı diye merak etmeye başladım."

Jeremy, "Sanırım tamamen haklısın," dedi ve bu konuyu burada bırakmanın en akıllıca yol olduğuna karar verdi. Büyükannesinin omzunun üzerinden baktı ve Diana'nın ortadan kaybolduğunu gördü. Büyükannesi önceki gece için onu affetmeyecek olsa bile, aralarını düzeltmek zorundaydı. En azından denemek zorundaydı.

"İzninizi rica edeceğim," dedi kısaca ve büyükannesi onun bu alışılmadık davranışı karşısında en ufak bir şaşkınlık belirtisi göstermeden neşeyle el salladı. Kısa bir selam verdi ve kapıdan çıkmak için odayı geçti. Koridorda bir sağa bir sola baktı; Diana'nın elbisesinin kuyruğunun soldaki köşede kaybolduğunu görünce peşine düştü. Köşeyi döndüğünde Diana'nın açık bir kapının önünden geçerken durakladığını ve sonra içeri girdiğini gördü.

Jeremy kapı aralığında durmuş onu izliyordu. Elbette bu odada duracaktı. Burası portre galerisiydi.

Resimden resme yavaşça ilerledi, her birine çok yakın durdu, burnunun ucunu tuvaldeki fırça darbelerinden sadece birkaç santim ayırdı. Bir eseri yakından inceledikten sonra bir adım geri çekilip tüm sahneyi inceliyor, sonra sanki uzaktan nasıl bir izlenim bıraktığını görmek istercesine daha da geri çekiliyordu.

Orada durup birkaç dakika onu izledikten sonra omuzlarının aniden açılması onun varlığının farkında olduğunu gösterdi. Kadın dönüp ona bakmadı ama adam bir omzunu kapı aralığına dayayarak eğildiği yerden doğruldu ve yavaşça ona doğru yürüdü. Kadın bakışlarını önündeki tabloya -yanılmıyorsa bir Rubens tablosuna- dikti ve adam yanına yaklaşırken bile sessizliğini korudu.

"Resimlerimin insanlara bunun bana hissettirdiği gibi hissettirmesini istiyorum," dedi sonunda, bakışları hâlâ bir av sahnesinin resmedildiği tuvaldeydi, beyaz ve grinin kalın darbeleri, aşağıdaki sahneye ürkütücü bir ışığın süzüldüğü bulutlu bir gökyüzü yaratıyordu. Diana sessizce konuşsa da etraflarındaki oda sessizdi ve her kelime net ve açıktı.

"Peki bu sana nasıl hissettiriyor?"

"Canlı," dedi hiç tereddüt etmeden. "Gökyüzünü aşağıdaki manzarayla dengeleme biçimi -ışık kullanımı- çok canlı ve gerçek hissettiriyor. Resmettiğim her şeyin böyle hissettirmesini istiyorum." Sertçe nefes aldı ve ona döndü. Konuşmak için ağzını açtı ama bakışları arkasındaki bir şeye takıldı.

Onun yanından geçerek karşı duvardaki küçük bir tablonun önüne geldi. Bu odadaki tabloların çoğu ya Overington'ların sahip oldukları güç ve zenginliğe işaret eden, hayran olduğu Rubens gibi ustaların eserleriydi ya da çeşitli kuşaklardan aile üyelerinin resmi portreleriydi.

Diana'nın büyük bir ilgiyle incelediği resim bir portreydi, ama resmî ya da gösterişli hiçbir yanı yoktu. Çimenlerin üzerindeki bir battaniyenin üzerinde yan yana oturan iki genç çocuğu tasvir ediyordu. Güneş ışığı üzerlerine vuruyor, birbirinin aynısı olan altın rengi saçları ışıktaki parlıyordu. Çocuklardan biri yedi ya da sekiz yaşlarında, diğeri ise birkaç yaş daha küçük görünüyordu; büyük çocuk kolunu rahatça küçük çocuğun omuzlarına dolamıştı ve çocukluğun parlak, mutlu gülümsemelerini takınmışlardı.

"Sen ve David," dedi Diana yumuşak bir sesle; bu bir soru değildi.

"Annem tarafından boyandı," dedi, onun yanında durmak için hareket ederek. "Ölmeden önceki yaz."

"İkinizin birbirinize ne kadar benzediğinizi unutmuşum," dedi, gözleri hâlâ önündeki sanat eserindeydi.

"Evet. Ben-" Duraksadı, sonra başıyla yanındaki portreyi işaret etti; bu portre çok daha büyüktü ve yaldızlı bir çerçeve içindeydi. "Vârisin on sekizinci doğum gününde resminin yapılması gelenekseldi - işte David'in portresi tam şurada." Kardeşinin her iki versiyonuna da baktı: Jeremy'nin koluna girmiş çocuk David ve on sekiz yaşındaki yakışıklı ve gururlu David. Kardeşinin görüntüsü bir üzüntü yarattı ama Diana'nın yanında olması bu üzüntüyü daha katlanılır kıldı. "Unvanı devraldığımın beri hiç resmim yapılmadı. İki portrenin orada, yan yana asılı olması ve birbirimize bu kadar benzememiz fikri aklıma gelmedi-" Konuşmayı kesti, çünkü konuşmaya devam ederse ağlamaya başlayacağına dair çok tuhaf bir his vardı içinde. Derin bir nefes aldı. "Buna dayanabileceğimi sanmıyordum. Burada olduğumu, onun olması gereken unvanı taşıdığımı, onun olması gereken işi yaptığımı sürekli hatırlatıyordu, çünkü o bir meydan okumaya hayır diyemeyen lanet olası bir aptaldı." Sesi öfkeyle koyulaştı ama bunu bastırmaya çalışmadı - ne burada, ne de onun yanındayken. O kadar uzun zamandır kendini azarlıyordu ki, ağabeyinin unvanını taşıyacak kadar iyi değildi, bunu hak etmiyordu. Çünkü eğer kendisine kızgınsa, David'e kızgın olamazdı.

Bunu fark etmesini sağlayan oydu - kardeşine kızabilir ve onu daha az sevmeyebilirdi. Ona bu hediyeıı veren oydu. Onu seviyordu.

-Bunun için ve daha pek çok şey için. Ve şimdi, onun da kendisini sevdiğini biliyordu. Gerçekten de tüm bunları bir kenara mı atacaktı?

Diana gözlerini kocaman açarak yavaşça ona döndü. Adam yüzündeki ifadenin nedenini anlayamadan ona baktı, ta ki Diana "David'in ölümünden beri hiç resim yapmadın mı?" diyene kadar.

"Hayır," dedi, "o zamana kadar..." *Sen gelene kadar olmaz.* Cümlesini tamamlamadı ama kelimeler havada asılı kaldı, ikisi tarafından da anlaşıldı.

"Jeremy," dedi, bakışlarını ona dikerek, "neden beni takip ettin?"

Tipik bir Diana sorusuydu. Çekingen ya da ürkek bir yanı yoktu; basit, açık ve netti, sanki kendi zamanına inceliklerle harcayamayacak kadar değer veriyormuş gibi.

"Çünkü..." Arkasından gitti. Çünkü onu özlemişti. Çünkü onu istiyordu. Çünkü her şeyi mahvetmişti.

"Çünkü seni seviyorum," dedi, kelimeler ağzından aceleyle çıkıyordu. "Çünkü sen dün cesurdun ve ben bir pisliktim ve sen daha iyisini hak ediyorsun. Çünkü sana nasıl hissettiğimi söylemekten korktum, bende gördüğünü sandığın kişi olamayacağımdan korktum - ama sen korkmayan birini hak ediyorsun. Çünkü son altı yılımı David'i düşünmemeye çalışarak geçirdim, onunla boy ölçüşemediğim tüm yolları, ona hala kızgın olduğum tüm yolları- ve sen bana her şeyin yolunda olduğunu fark ettirdin. Senin yanındayken kendimi yeniden *Jeremy* gibi hissediyorum. Ve bu yeterli gibi geliyor."

Nasıl olduğunu tam olarak bilmiyordu ama bir an sonra Diana onun kollarındaydı -ya da o Diana'nın kollarındaydı- yanağı Diana'nın saçlarına değiyordu ve Diana'nın kolları Diana'nın beline sıkıca sarılmıştı ve içlerinden biri titriyordu.

"Özür dilerim," dedi saçlarına doğru, kelimeleri bulanık ve belirsiz çıkıyordu. "İsteyerek yapmadım-"

"Özür dileme," diye karşılık verdi yüzünü adamın göğsüne dayadığı yerden. "Sanırım bu gecikmiş bir şey."

Bu yüzden özür dilemedi, ne titremesi için, ne onu tuttuğı aşırı sıkı kavrama için, ne de ara sıra kızın tepesine bastırıldığı öpücük için

Başını. Sözünü edemeyecek kadar diplomatik olduğu gözyaşları için değil, gerçi onları hissetmiş olmalıydı, hem onun hem de kendisinin teninde ıslak ve sıcak.

Sonunda kendini yeterince kontrol altına aldığında -gerçi bir dakika mı yoksa bir saat mi geçtiğini söyleyemezdi- hafifçe geri çekildi, kollarını gevşekçe ona doladı ama aralarında yüzüne bakabileceği kadar boşluk yarattı.

"Dün gece için... özür dilerim," dedi tekrar, kelimeler ne yazık ki yetersiz kalıyordu.

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum," dedi burnunu çekerek. Bunu yaparken burnunu havaya kaldırdı ve çok mağrur bir tavşan izlenimi verdi.

Çok kibirli, çok çekici bir tavşan.

Kendisinde ciddi bir sorun olduğunu düşünmeye başlamıştı.

"Başka bir kadına evlenme teklif etme planlarını duyurmanın bir kadının güvenini ve sevgisini kazanmanın en iyi yolu olmadığını şimdi kabul ediyorum," diye ekledi ve çok sevdiği Diana'nın göz devirmesiyle ödüllendirildi.

"Söylemiyorsun," dedi.

"Sadece beni hazırlıksız yakaladınız ve ben de tüm bu planı yapmıştım - Tanrım, gerçekten de Leydi Helen Courtenay'e evlenme *teklif* etmeyi planladığıma inanamıyorum." Birden korkudan gözleri fal taşı gibi açıldı. Kadının dirseklerini tuttu. "Aklımı mı kaçırdım ben? Aşk bir insana bunu mu yapar?"

"Son yirmi dört saattir ben de aynı şeyi merak ediyordum," dedi ona acımasızca. "Her şey çok endişe verici."

"Öyle mi," diye söze başladı, sonra durdu. "Yani, dün gece her şeyi berbat ettiğimi biliyorum ama daha önce hiç aşık olmadım ve sanırım... panikledim," diye topallayarak bitirdi.

"Biliyorum," diye sakın bir şekilde araya girdi. "Sana kızmamın nedenlerinden biri de buydu, anlıyorsun ya."

"Sana aşık olduğumu biliyor muydun?" Kızgınlıkla hıçkırdı.

"Elbette."

"Anlıyorum," dedi yavaşça, hayatında söylediği herhangi iki kelime kadar gerçeklerden uzaktı bu. Hiçbir şey görmüyordu. Kadınlar tamamen kafa karıştırıcı yaratıklardı.

"Tabii ki bilmiyorsun," dedi kesin bir ifadeyle.

"Hayır," diye kabul etti.

"Beni sevdiğini biliyordum," dedi yavaşça, bir çocuğa anlatır gibi. "Ben de seni sevdiğimi biliyordum. Ancak sen bunların hiçbirini bilmiyor gibiydin ve dahası, *başka bir kadına evlenme teklif etmenin* durumumuz için tatmin edici bir çözüm olduğunu düşünüyor gibiydin." Diana'nın bu konudan bahsederken bile yeniden öfkelenişini görebiliyordu ve daha fazla öfkelenmesine fırsat vermeden onu aceleyle oradan uzaklaştırdı, çünkü Diana'nın öfkelenmesi tehlikeli bir şeydi.

Derin bir nefes aldı. "Böyle şeylerde pek iyi değilimdir," diye itiraf etti. Diana homurdanmaya son derece yakın bir kahkaha attı. "Pekâlâ," diye düzeltti, "bu işte tamamen berbatım. Bir hata yaptım. Ama daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım- şey, bu beni ödüllü bir göt gibi gösterecek-"

"Çok geç."

"Teşekkür ederim," dedi adam ona alaycı bir bakış atarak. Kadın da ona sırtıtarak karşılık verdi. "Gördüğünüz gibi, kadınlar konusunda hiçbir zaman çok fazla çaba sarf etmem gerekmedi."

Kız bir kaşını öylesine şüpheli bir ifadeyle kaldırdı ki, adam aralarında dikenli hakaretlerin havada uçuşmamasına şaşırdı. "Haklısın, bu seni ödüllü bir eşek gibi gösteriyor."

Onun kendisine hakaret ettiğini duymak çekici olmamalıydı ama yine de bir şekilde öyleydi. Onun söz konusu olduğu yerde kendisinin tuhaf bir sapkınlık içinde olduğunu düşünmeye başlamıştı; önce çiller, şimdi de bu mu?

"Ama biliyorsun. Unvan. Para. Şey, görünüşüm. Bana katlanılabilir olduğu söylendi." Ona en iyi rakish gülümsemesini verdi. Doğal olarak bu gülümseme onu hiç etkilememiş gibi görünüyordu, ki bu da elbette onun için taşıdığı çekiciliğin bir parçasıydı. "Sıraya girdiklerini söyleyecek kadar ileri gitmezdim ama... hiçbir zaman çok zor olmadı. Onlara hiçbir zaman söz vermedim ve onlar da hiçbir şey beklememeleri gerektiğini biliyorlardı. Seninle benim yaptığımız gibi el sıkışacak kadar ileri gitmedik ama genel anlayışımız aynıydı. Hiç sorun çıkmadı çünkü ikimiz de kuralları biliyorduk.

"Ama seninle... kurallar değişti. Kendimi daha önce hiç kimse için hissetmediğim, hiç kimse için hissetmeme *izin* vermediğim şeyleri hissederken buldum. İnsanları önemsemek tehlikelidir. Bunu zor yoldan öğrendim."

"Kardeşinle birlikte," dedi sessizce.

Başını salladı, bir an konuşmadı. "O öldükten sonra... kötü bir durumdaydım. Onun yasını tutuyordum ve babamın ölümünün üzerinden de çok zaman geçmemişti. Babam biraz piçin tekiydi ama yine de yirmi iki yaşında, borçlu bir mirasla ve geçimlerini sağlamak için size bel bağlamış bir sürü insanla dünyada yapayalnız kalmak da bir şeydir. Sanırım biraz rol yaptım. Ve bu şekilde kendim olmaksızın karakteri oynamanın daha kolay olduğunu fark ettim. Herkes Willingham Markisi'nin kim olduğu fikrine inanırsa, gerçekte kim olduğumu bilmeleri konusunda endişelenmeme gerek kalmıyordu."

"Bunu anlıyorum," dedi nefesinin altından ve adam ona inandı - o anda başka kimseye inanmayacağı gibi ona inandı, çünkü elbette inanıyordu. Yıllar ve yıllar boyunca onun yaptığına hemen hemen aynısını yapmıştı.

"Bu yüzden kendimi sana çok fazla değer verirken bulduğumda, dikkatli olmam gerektiğini biliyordum.

-Seni korkutup kaçıramazdım. Bu yüzden bir sonraki en iyi seçeneği bulduğumu düşündüm - sana gerçekten *sahip* olmadan sahip olmanın bir yolu. Elini isteyerek seni aşağılamadan."

"Dün gece aşırı tepki vermiş olabilirim," diyerek onu şaşırttı. "Sanırım benim de sana bir özür borcum var. Belirlediğimiz sınırlar içinde işleri yürütmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordun. Sadece senden yapmanı istediğim şeyi yapıyordun, vermeye hazır olmadığım bir şeyi talep etmiyordun."

"Öyleyim," dedi. Ellerini tutmak için uzandı. "Bir şeyler talep ediyorum yani. Eğer sen-" Tereddüt etti, kalbi küt küt atıyordu. "Tabii fikrini gerçekten değiştirdiysen."

"Jeremy," dedi, gözleri birbirine dolanmış elleri ve onun yüzü arasında gidip geliyordu.

"Hâlâ evlenmek istemiyorsan şimdi söyle," dedi, hâlâ cesareti varken pervasızca devam ederek. "Önümüzdeki kırk yıl boyunca sevgilin olmamı istiyorsan, seve seve bunu yaparım - seni yanımda tutmak için ne gerekiyorsa yaparım Diana." Adamın bakışları Diana'nın kilitlenmişti ve Diana'nın ona sabit bir şekilde bakan gözleri şüphe uyandıracak kadar parlaktı.

Kız ona bakarken bir yanağında küçük bir gamze oluşmaya başladı, bu onun çok sevdiği o orantısız gülümsemenin habercisiydi. "Biliyorsun, bir sürü

Piyasada daha uygun bayanlar var. Sivri dilli bir dulla yetinmeye gerek yok," dedi ve cesaretlendirmek için ihtiyacı olan tek şey buydu. "Sivri dilleri severim.

Eğer böyle olmasaydı evlilik hayatı bana çok sıkıcı gelirdi. kahvaltıdan önce en az üç sözlü kırbaçlama ile başlayın."

"Sadece sözlü olanlar mı?" diye sordu masumca, kirpiklerini kırıştırarak. "Bu konuda pazarlık yapabiliriz," dedi boğuk bir sesle.

"Bir daha asla evlenmek istemediğimi sanıyordum," dedi yavaşça. "Hiçbir şeyin bağımsızlığımı riske atmaya degeceğini düşünmüyordum ve bir daha asla başkasına güvenme -onlardan bir şeyler bekleme- fikrinden hoşlanmadım."

"Benden bir şeyler beklemeni istiyorum," dedi boğuk bir sesle, bakışlarını onunkilerden hiç ayırmadan. "Onları talep etmeni istiyorum. Her şeyi talep edebileceğini bildiğin kişi olmak istiyorum, çünkü sen her şeyi hak ediyorsun. Birini hak ediyorsun..." Zihninde bir fikir şekillenirken arkasını döndü. Ellerini sıkıca kavradı ve ona bir öpücük vermek için iyice yaklaştı.

Hava almak için birbirlerinden ayrıldıklarında, "Fikrimi değiştirdim," dedi.

Gerçek bir şok ifadesiyle ağzı bir karış açık kaldı. "*Ne yaptın?*" "Fikrimi değiştirdim," dedi ona sırtarak. Kadın ellerini bıraktı ama adam sadece bir kolunu uzatıp onu belinden yakaladı ve kendine çekti. "Bu gece evlenme teklif etmeyeceğim," dedi ve kızın burnuna bir öpücük kondurdu, kızın gözleri birkaç santim öteden ona hançer gibi bakıyordu. "Evlenme teklif etmeye tamamen *niyetliyim*, sakın

Bu konuda herhangi bir hata yapmayacağım, ama oPer'imi geçici olarak geri çekiyorum." "Acaba *nedenini* paylaşmak ister misiniz?" diye sordu dişlerini sıkarak.

Dişler.

"Göreceksin," dedi ve onu tekrar öptü.

"Kurumla ilgili fikrimi daha yeni değiştirdim," dedi karanlık bir sesle. "Niyetiniz şimdiden bu fikir değişikliğini yeniden gözden geçirmemi sağlamak mı?"

"Hayır," dedi neşeyle.

"Jeremy, eğer konu o saçma bahisten ibaretse ve sen de on bir ay daha oP'yi tutmayı planlıyorsan-"

Onu bir öpücükle daha kesti. "Bahis değil bu. Ayrıca," diye ekledi sırtarak, "evlendiğimizde tüm paran yasal olarak zaten bana ait olacak, bu yüzden

gerçekten anlaşmanın daha iyi tarafını alacağımı düşünüyorum."

"Toplumumuzun kadınlarla ilgili korkunç yasaları hakkında benimle dalga geçmenin seninle evlenmek istememi sağlayacağını sanıyorsan," diye hararetle söze başladı ama adam yine ağzıyla onun sözlerini durdurdu. Şu anda ağzını dişlerine yaklaştırmamanın biraz riskli bir girişim olduğunu düşünüyordu ama bir an sonra dilini onunkine dolanırken bulduğunda, buna değdiğine karar verdi.

Yirmi Dört

Diana ertesi bir buçuk *günü* baş döndürücü bir sevinç, kızgınlık ve cinsel hayal kırıklığı içinde geçirdi. En hafif tabiriyle kafa karıştırıcı bir duygusal kargaşaydı ve ona göre tamamen gereksiz olduğu için daha da karmaşıktı.

"*Ne zaman evlenme* teklif edeceğini sana söylemeyecek mi?" Violet, Diana ve Jeremy'nin galeride yaşadıkları duygusal aradan sonraki ikinci günün sabahında sordu. Violet, Diana ve Emily Violet'in yatak odasında toplanmışlardı, Audley ortalıkta görünmüyordu -ya da kendi deyimiyle, "daha erkeksi bir kahvaltı arkadaşı arıyordu." Açık konuşmak gerekirse, evli olmayan bir hanım olarak Emily'nin alt katta kahvaltı ediyor olması gerekirdi; ancak annesi yerine Willingham'ın Dowager Marchioness'inin ona eşlik ediyor olmasının avantajı buydu: bu hanımın görmezden gelme eğilimi.

"Hayır," dedi Diana çayından sinirli bir yudum alarak. Çayı sinirli bir şekilde yudumlamamanın mümkün olduğunu bile bilmiyordu ama bu keşfi yapmasını Jeremy'ye bırakmıştı.

"Geleceğini bilmek işin romantizmini azaltmıyor mu?" Emily merakla sordu. Önünde bir tabak kızarmış ekmek vardı ve her taze dilime bolca tereyağı ve reçel sürmek için sadece duraklayarak etkileyici bir şekilde sabit bir hızda ilerliyordu.

Diana içini çekti. "Çıldırıcı olan da bu. Öyle *olmalı*. Ve yine de... bir şekilde... planladığı her neyse onu hazırladığını bilmek... daha ziyade..." Gözlerini kapadı, mortiled. "Beni *bayıltıyor*."

Emily tostunu düşürdü. Violet çay kaşığını düşürdü.

"*Diana*," dedi Violet kısık bir sesle.

"Ölüyor musun?" Emily sordu.

"*Biliyorum*," dedi Diana yüzünü ellerinin arasına gömerek. "Bu korkunç! Bana ne olduğunu bilmiyorum."

"Öyle," dedi Violet kendini beğenmiş bir tavırla. Diana başını kaldırdığında Violet'in yüzündeki ifadenin krema yiyen kedinin yüzüne benzediğini gördü.

"Sen aşıksın." "Bunu biliyorum," diye tersledi Diana. "Aşık mışım gibi davranmam gerektiğini bilmiyordum.

"Ancak Tanrı'nın bir tarla faresine verdiği duyguya sahip değilim."

"Violet ve Lord James'i dikkatle gözlemlediğinde bunu çoktan anlamış olman gerekirdi," dedi Emily kibarca. Bir an sonra, Violet'in kafasına fırlattığı bir parça kabuktan kaçmak zorunda kaldı. Violet'in ya da Emily'nin annelerinin tam da şu anda onları görseler ne diyeceklerini düşünmek bile Diana'yı histerik bir kahkaha krizine sokmaya yetmişti.

Bir an sonra Violet ve Emily'nin kendisine baktığını fark etti ve kahkahası kesildi. "Ne?"

"Seni hiç böyle gülerken görmemiştim..." Violet söze başladı ve sonra ne yapacağını bilemez bir halde arkasını döndü.

Emily, Diana'ya yumuşak bir şekilde gülümseyerek, "Asla," diye tamamladı.

Diana bir çay kaşığını sertçe sallayarak, "Bana duygusal davranma," diye uyardı.

"Seni mutlu görmek çok güzel," dedi Violet buğulu bir sesle.

"Mutlu değilim," dedi Diana, kaşlarını çatarak çay fincanına bakarken. "Dikkat dağıtacak kadar iyi bir çene hattına ve dikkatli bir eğitimle oldukça yetenekli olduğu kanıtlanan ellere sahip bir markizin her an bir heykel parçasının arkasından fırlayıp evlenme teklif edeceği korkusuyla yaşıyorum."

Violet bir elini kaldırdı. "Çene hatları ya da yetenekli eller hakkında ayrıntı istemiyorum, çok teşekkür ederim. Jeremy'nin metreslerinden soyut olarak bahsettiğini duymak çok güzel, ama ikinizi cinsel anlamda birlikte düşünmekten kaçınmak istiyorum."

"Tüm cinsel detayları öğrenmek isterim," dedi Emily ve Diana neredeyse sandalyesinden düşecekti.

"Bize söylemek istediğin bir şey mi var?" diye sordu. "Dün akşam yemekten sonra Belfry ile uzunca bir süre konuştunuz."

"Henüz değil," dedi Emily belli belirsiz, sakince çayını yudumlarken. "Ve konuyu değiştirmeye çalışma. Şu anki duruma odaklanalım: Diana aşık oldu. Lord Willingham her an evlenme teklif edebilir de etmeyebilir de. Yakında kilisede düğün çanları çalmaya başlayacak..." Gözleri buğulu bir şekilde arkasını döndü.

"Bizden ne istiyorsunuz?" Violet daha pragmatik bir tavırla Diana'ya sordu. "Duygusal destek mi? Crumpets? Brandy?"

"İhtiyacım var-" Diana'nın bu cümleyi tamamlamasına izin verilseydi ağzından ne çıkacağı hakkında hiçbir fikri yoktu -neye ihtiyacı *vardı*? Muhtemelen kafasını muayene ettirmek istiyordu ama kapıya vurulmasıyla konuşması kesildi. Violet bir davet çağrısı yaptı ve Toogood'un asık suratı bir an sonra kapıdan içeri baktı.

"Evet, Toogood?" Diana bitkin bir halde sordu, hizmetçisinin burada onu ne hakkında azarlayacağını düşünmekten zaten bitkin düşmüştü -çok geç uyumak mı? Gövde çok mu düşük kesilmişti? Onu giydiren Toogood'du, bu yüzden ikincisi kesinlikle sinir bozucu olurdu.

"Galeride bulunmanız rica edildi leydim," dedi Toogood sert bir sesle ve o kadar özenli bir reverans yaptı ki bunu alaycı bulmamak mümkün değildi.

"Ne için?" Diana boş boş sordu.

"Oraya vardığında göreceksin, değil mi?" Toogood sordu, sesi alaycılığın kabul edilebilir tarafında kalmak için dikkatlice ayarlanmıştı; sonra ortadan kayboldu.

"Diana, onun için gerçekten bir şeyler yapmalısın," dedi Violet, Emily de yanında olduğu halde ayağa kalkarak.

Diana omuz silkerek, "Korkarım bu noktada ona çok alıştım," dedi. "Eğer gerçekten kibar bir hizmetçim olsaydı, şoktan ölürdüm." İcini çekerek ayağa kalktı. "Bakalım bu neyle ilgili, değil mi?"

Görünüşe göre Diana'nın Jeremy'nin bir heykel parçasının arkasından fırlayacağı korkusu pek de yersiz değildi. Portre galerisine vardığında Penvale ve Audley'i orada bulmuş, ona delice sırtarak anında şüphelenmesine neden olmuşlardı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu kardeşine kaşlarını çatarak.

"Duygusal destek sağlıyorum," diye yanıtladı kardeşi sinir bozucu bir sırıtışla.

"Kime?" diye sordu ama Penvale cevap veremedi arkasından bir boğaz temizlendi. Kim olduğunu çok iyi bildiği için arkasını döndü ve Jeremy'nin orada dikildiğini gördü; yüzünde öyle çıldırtıcı bir özgüven gülümsemesi vardı ki, bunun muhtemelen yasadışı olması gerektiğini düşündü.

Elbette tamamen dikkat dağıtıcı görünüyordu. Henüz yeterince erken olduğu için onu hâlâ yatarken ya da en azından biraz rahat giyinmiş olarak görse şaşırmazdı ama adam mükemmel giyinmişti, boyunbağı tam olarak bağlanmıştı, saçları o kadar mükemmel derecede dağınıktı ki uşağına bunu bilerek mi yaptırdığını merak etti. Adamın mavi gözleri kızın yüzünde sabit bir şekilde duruyordu, öyle ki kız birden yüzünün etrafında hafifçe çözülen saçlarının ve elbisesinin farkına vardı - kalışı için yanında getirdiği en sade sarı sabahlık. Mükemmelleştirmek için çok uğraştığı kusursuz Airt'in görüntüsünü pek yansıtmıyordu ve bakışlarına bakılırsa adam buna hiç aldırılmıyordu.

"Diana," dedi ve Penvale ile Audley'nin arkasında bir yerlerde gezindiklerini bilmesine rağmen, Jeremy'nin arkasındaki boşlukta Violet ile Emily'nin sırttığını görebilmesine rağmen ve -Ah Tanrım, şu köşede sırtan dul markiz miydi?

"Evet?" dedi. Sesinin soğukkanlı ve sıkılmış çıkmasını istemişti ama o bile sesindeki nefes nefese kalmış, sorgulayıcı tınıyı duyabiliyordu.

Yavaşça gülümsedi ve kıza bunu kendisinin de duyduğunu belli etti. "Arkanı dön," dedi.

"Ben-ne?"

Gülümsemesi genişledi ve mavi gözlerinin köşelerinde belli belirsiz gülme çizgilerinin belirmesine neden oldu. Bu öyle bir gülümsemeydi ki, kadının kendini kararsız hissetmesine neden oldu. "Dön. Arkanı dön," dedi yavaşça, her iki kelimeyi de çok net telaffuz ederek.

Her zamanki alışkanlığı gibi, kendisine herhangi bir emir vermeye cüret ettiği için onunla tartışmak yerine, sadece talimatlarını yerine getirip dönmesi, o anda ne kadar Austered olduğunun bir işaretiydi.

İlk başta neye bakması gerektiğini bilmiyordu. Kardeşi ve Audley, iki aptal gibi ona sırtıyorlardı-

Orada sıra dışı bir şey yoktu. Gözleri şaşkınlıkla odayı taradı, sonra tekrar geriye döndü ve duvardaki bir sanat eserine takıldı.

Jeremy'nin bir taslağıydı bu, odadaki diğerk tüm resimlere neredeyse gülünecek kadar benzemiyordu. Etrafındaki duvarlarda yer alan resimlerde tasvir edilen geçmiş yılların diğerk Overington'larından daha yakın mesafeden, kaba çizgilerle çizilmişti. Yakası açıktı ve boğazının uzun, baştan çıkarıcı sütununu gösteriyordu; saçları dağınkı; ama göze çarpan ve onu tutan yzyd.

Elbette bu onun eskiziydi, ama duvarda, yaldızlı bir ereve içinde, Jeremy'nin atalarının portreleriyle çevrili olarak durduğunu görünce, ona daha objektif bir gözle bakabildi. Ve itiraf etmek zorundaydı, güzeldi. Hayır, iyiden de teydi; sadece bir taslaktı, kısa süre sonra üzerinde çalışmaya başlayacağı portrenin n hazırlığıydı ama yine de cesur vuruşları ve Jeremy'nin bakışlarındaki çiğ dürüstlük dikkat çekiciydi.

Kendi sanat eserlerine hayranlıkla bakmaya alışık değıldi. Onu yaratmaktan zevk aldığını biliyordu; başkalarının (en azından sanatını gören birkaç kişinin) ona yetenekli olduğunu söylediğini biliyordu; ama bu, kendi elleriyle yarattığı bir şeyi görmekten ve onun iyi olduunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde bilmekten tamamen farklı bir şeydi. Bu basit eskiz, etrafını saran resmi portreler arasında kendine yer bulabiliyordu.

Jeremy'nin yüzü, Diana'nın izdiğı haliyle, pek çok tanıdığının aşına olduğı o soğukkanlı sofistike maskeden tamamen sıyrılmıştı; onun yerine doğrudan izleyiciye bakıyordu, bakışları açıktı. Bu bakışta çok şey vardı: biraz kırılgnalık; bir parça arzu, evet - Diana'nın yanaklarının ısındığını hissetmesine yetecek kadar, diğerklerinin de bunu gördüğünü bilerek; bir zgven, dünyadaki yerini bilen -ya da öğrenen- bir adamın bakışı; ve doğrudan izleyiciye yöneltilmiş bir aşk bakışı.

Ya da Diana'nın gerçekten bildiğı gibi, sanatçı.

Jeremy'yi gördüğü gibiydi. Ve onu buraya, bu galeriye, babasının, büyükbabasının ve onlardan önceki tüm markizlerin resimleriyle çevrili bir yere asmıştı. Etrafına göz gezdirirken, duvarlara dağılmış boş çerçeveleri fark etti. Güzel, süslü, şüphesiz pahalı ereveler. İçinde hiçbir şey olmayan ereveler.

Jeremy'nin sesi kulağına alçak sesle, "Onlar senin için," diye geldi. Adamın nefesini ensesinde hissetti ve tüyleri diken diken oldu. Döndü ve işte karşısındaydı; uzun boylu, altın sarısı, inanılmaz derecede yakışıklı ve sanki gördüğü tek şey oymuş gibi ona bakıyordu. Önemli olan tek şey.

Karanlık bir yanı, hayatı boyunca birinin ona böyle bakmasını beklediğini, ama bunu itiraf etmediğini fark etti; çünkü bunu itiraf etmek zayıflığını itiraf etmek olurdu. Bunu kabul etmek, bunu istediği anlamına gelirdi. Bunu itiraf etmek, sosyal avantaj ya da sağlıklı bir banka bakiyesinden daha fazlası için başka birine ihtiyacı olduğu anlamına gelirdi. Bunu kabul etmek onu savunmasız hale getirecekti ve bu da olmayı reddettiği tek şeydi.

Şimdiye kadar.

"Lütfen," dedi, sesi hâlâ alçaktı, duygusallıktan pürüzlüydü. "Evlen benimle. Burada benimle yaşa. Beni boyayın -ya da mobilyaları- ya da lanet koyunları, umurumda değil. Sadece burada benimle kal." Kaşları çatıldı ve aceleyle ekledi, "Tabii yıl boyunca Londra'da yaşamayı tercih etmezsen. Bu da bir. Orada benimle olduğun sürece umurumda değil." Diana'nın beyninin silik, klinik bir parçasının titrediğini fark ettiği bir elini uzattı ve yanağını avucunun içine aldı.

"Seni seviyorum, Diana. Aklını, sanatını, çillerini ve vücudunun her bir santimini seviyorum ve seninle evlenmek istiyorum." Boştaki elini ceketinin içine soktu ve Diana ona ne yaptığını sormadan kapalı elini ona uzattı. Diana irkilerek elini uzattı ve avucunun içinde bir tomar kâğıdın sıkıştığını hissetti. Yere baktı, kaşları çatılmıştı, anlamamıştı-

Ve sonra, tabii ki, tıkladı.

"Sanırım yüz pound?" diye sordu, başını kaldırıp kaşlarını kaldırarak.

Dramatik bir şekilde elini kalbine götürerek, "Son kuruşuna kadar yeminim senindir," dedi.

"Seni temin ederim ki daha sonra sayacağım," diye onu bilgilendirdi; sonra onun kollarındaydı, ağzı sıcak ve aceleci bir şekilde onunkinin üzerindeydi, şimdiye kadar aklına gelen tüm diğer düşünceler aklından çıkıyordu.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı onun gülümsemesine karşı, kendi ağzı da cevap veren bir sırıtişla gerildi.

Belli belirsiz, alkış seslerini ve -eğer yanılmıyorsa- dul markizin kendini beğenmiş sesini duydu: "Her şey *tam da* tahmin ettiğim gibi oldu."

Kollarını adamın boynuna doladı ve elindeki notaların gevşediğini fark etmedi bile.

Bir bahsi kazanmak hiç bu kadar tatlı olmamıştı.

Ac/nw/ebgmenss

İkinci bir kitap yazmanın aslında ilk kitabı yazmaktan daha kolay olmadığını öğrenmek beni üzdü - sadece daha hızlı yapmanız bekleniyor. Yazmak bazen yalnızlık olabilir, ancak yayıncılık öyle değil ve ben de dahil olmak üzere pek çok insana minnettarım:

Editörüm Kaitlin Olson ve menajerim Taylor Haggerty, her ikisi de soruları ve geri bildirimleriyle bu kitabın çok daha iyi olmasına yardımcı oldular. İkinize de tapıyorum.

Kitaplarımın tüm doğru insanlar tarafından okunmasını sağlayan Isabel DaSilva ve Megan RudloP; keskin (ve komik) redaksiyonları için Polly Watson ve Sherry Wasserman da dahil olmak üzere Atria'daki yıldız, çalışkan ekip. Ayrıca Kate Byrne ve Headline Eternal ekibine de kitaplarımı Birleşik Krallık'ta böylesine sıcak bir şekilde karşıladıkları için teşekkür ederim.

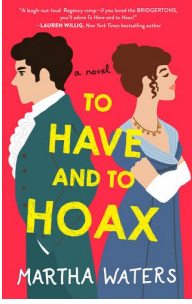
Küresel bir salgının ortasında bir ilk romanın piyasaya sürülmesine yardımcı olan pek çok insan bir şekilde hala özel hissettiriyor. Root Literary'de Melanie Castillo, Taylor Haggerty ve Alyssa Moore sosyal medya becerileri ve alışılmadık zamanlarda yeni şeyler denemeye istekli olmalarıyla dikkat çektiler ve Holly Root'un benzeri görülmemiş bir yılda yazarlara yönelik bilgece sözleri çok takdir edildi. Becky Albertalli, Gretchen Anthony, Lauren Billings, Kate Clayborn, Jen DeLuca, Jasmine Guillory, Rachel Hawkins, Emily Henry, Christina Hobbs, Ashley Poston, Sally Thorne ve Sara Bennett Wealer da dahil olmak üzere, ihtiyaç duydukları bir zamanda yeni çıkan yazarlar için bu kadar nazikçe adım atan Root Lit yazar arkadaşlarıma inanılmaz derecede minnettarım. İlk gün ikizlerim ve ortak komplocularım Marisa Kanter ve Cameron Lund'a ekstra büyük (metaforik) bir kucak. Dünyanın en komik ve kaotik Twitter etkinliği için Sarah Hogle ve Margo Lipschultz'a da teşekkürler.

Kate Clayborn, Jen DeLuca ve Lauren Willig, ilk kez yazan bir yazar için zamanlarını ve nazik sözlerini esirgemedikleri için.

Kitaplarımın haberini yayan ve çevrimiçi kitap topluluğunu böylesine neşeli ve canlı bir yer haline getiren kitapçılar, kütüphaneciler, kitap blogcuları ve bookstagramcılar.

Ve her zaman olduğu gibi, yazma hevesimi ve desteğini esirgemeyen aileme, arkadaşlarıma ve iş arkadaşlarıma. Bu kez özellikle bu kitabın başlığını bulan Kristyn SaroP'a teşekkür ederim.

Bu Seriden Daha Fazlası

[Sahip Olmak ve Aldatmak](#)

Kitap 1

About s/e Aus/ox

Martha Waters, *To Have and to Hoax* kitabının yazarıdır. Güneşli Güney Florida'da doğup büyümüştür ve Chapel Hill'deki Kuzey Carolina Üniversitesi'nden mezun olmuştur. Kuzey Carolina'da çocuk kütüphanecisi olarak çalışmakta ve boş zamanlarının çoğunu seyahat ederek geçirmektedir.

SimonandSchuster.com

www.SimonandSchuster.com/Authors/Martha-Waters

[f @AtriaBooks](#) [t @AtriaBooks](#) [i @AtriaBooks](#)

AYRICA MARTHA WATERS TARAFINDAN

Sahip Olmak ve Aldatmak

**Umarız bu Simon &
Schuster e-kitabını
okumaktan keyif
almışsınızdır.**

E-posta listemize katıldığınızda ÜCRETSİZ bir e-kitap alın. Ayrıca, Simon & Schuster'dan yeni çıkan kitaplar, fırsatlar, önerilen okumalar ve daha fazlası hakkında güncellemeler alın.

Kaydolmak ve hüküm ve koşulları görmek için aşağıya tıklayın.

[KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Zaten abone misiniz? Bu e-kitabı kaydedebilmemiz ve okumaktan hoşlandığınız şeyleri size daha fazla gönderebilmemiz için e-postanızı tekrar sağlayın. Gelen kutunuzda özel teklifler almaya devam edeceksiniz.

Simon & Schuster, Inc. şirketinin bir baskısıdır.
1230 Avenue of the Americas
New York, NY 10020
www.SimonandSchuster.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar hayal ürünüdür. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2021 Martha Waters tarafından

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için, Atria Books Yan Haklar Departmanı, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 adresine başvurunuz.

İlk Atria Karton Kapak baskısı Nisan 2021

ATRIA PAPERBACK ve kolofon Simon & Schuster, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Toplu alımlarda özel indirimler hakkında bilgi almak için lütfen 1-866-506-1949 veya business@simonandschuster.com adresinden Simon & Schuster Special Sales ile iletişime geçin.

Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi veya etkinlik rezervasyonu için 1-866-248-3049 numaralı telefondan Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu ile iletişime geçin veya www.simonsspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

Seri tasarımı A. Kathryn Barrett
Kapak tasarımı ve illüstrasyon Vikki Chu
Yazar fotoğrafı © Ryan Chamberlain

Kongre Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloglaması

İsimler: Waters, Martha, 1988- yazar.

Başlık: Sevmek ve nefret etmek : bir roman / Martha Waters.

Açıklama: Atria Paperback ilk baskı. | New York : Atria Paperback, 2021.

Kimlikler: LCCN 2020035440 (basılı) | LCCN 2020035441 (e-kitap) | ISBN 9781982160876 (ciltli)
| ISBN 9781982160883 (e-kitap)

Konular: GSAFD: Aşk hikayeleri.

Sınıflandırma: LCC PS3623.A8689 T613 2021 (basılı) | LCC PS3623.A8689 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23

LC kaydı <https://lccn.loc.gov/2020035440> adresinde
mevcuttur LC e-kitap kaydı <https://lccn.loc.gov/2020035441>
adresinde mevcuttur

ISBN 978-1-9821-6087-6
ISBN 978-1-9821-6088-3 (e-kitap)

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

